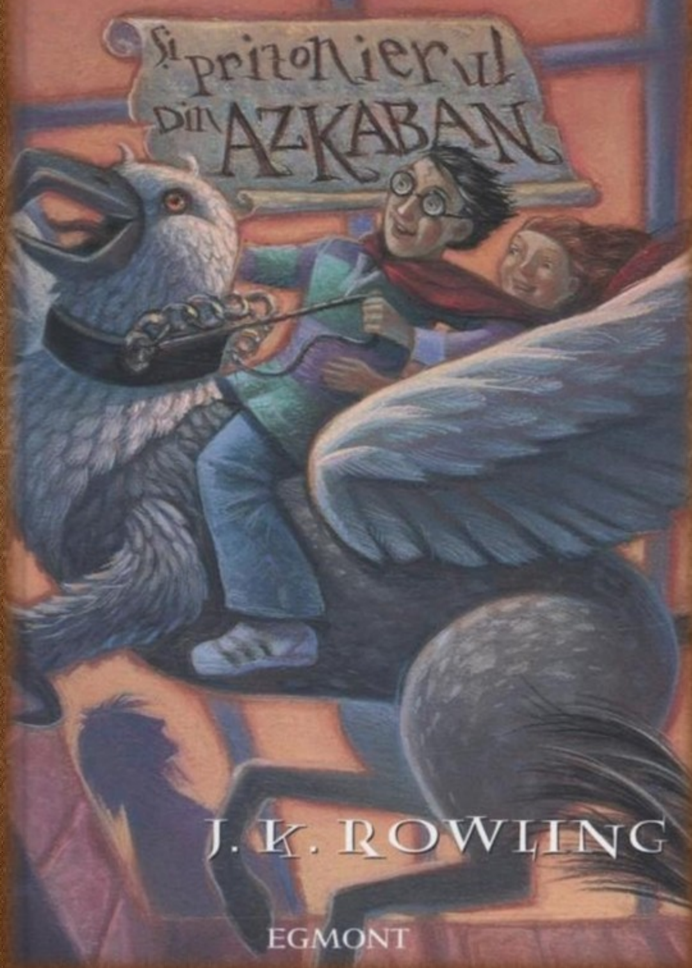
Harry Potter™

EGMONT

J. K. Rowling

Harry Potter

Traducere în limba română - Ioana Iepureanu

2012

Capitolul I

POŞTA VIA BUFNIŢĂ

Harry Potter era un băiat neobişnuit din mai multe puncte de vedere. În primul rând, ura vacanţele de vară mai mult decât orice altă perioadă din an. În al doilea rând, îşi dorea din tot sufletul să-şi facă temele pentru vacanţă, însă era forţat să o facă pe ascuns, în puterea nopţii. Şi pe dea supra, se mai întâmpla să fie şi vrăjitor.

Era aproape miezul nopţii, şi stătea pe burtă în pat, cu păturile trase peste cap, ca într-un cort, cu o lanternă într-o mână şi cu o carte legată în piele („Scurtă istorie a magiei", de Adalbert Waffling) sprijinită de pernă. Harry cerceta pagina cu vârful penei sale de uliu, căutând încruntat ceva care să-l ajute să-şi scrie eseul. Şi găsi imediat: capitolul „Ar derea pe rug a vrăjitoarelor în secolul al XIV-lea nu avea nici un rost - discuţii."

Pana se opri la începutul a ceea ce semăna cu un para graf. Harry îşi ridică ochelarii rotunzi mai sus pe nas, apropie lanterna de carte şi citi:

Oamenilor non-magici (cunoscuţi mai degrabă sub nu mele de Încuiaţi) le era deosebit de teamă de magie în perioada medievală, dar de cele mai multe ori nu erau în stare să o recunoască. În rarele ocazii când reuşeau să prin dă un adevărat vrăjitor sau o vrăjitoare autentică, arderea pe rug nu avea absolut nici un efect. Vrăjitorul sau vrăji toarea executa o elementară Vrajă de Îngheţare a

Flăcării şi apoi se prefăcea că ţipă de durere, bucurându-se între timp de o senzaţie de furnicături şi pişcături blânde. Într-adevăr, lui Wendelin cea Ciudată îi plăcea atât de mult să fie arsă, încât s-a lăsat prinsă de nu mai puţin de patruzeci şi şapte de ori, sub diverse deghizări.

Harry îşi luă pana între dinţi şi căută sub pernă călimara şi sulul de pergament. Încet şi cu foarte mare grijă deschise călimara, îşi înmuie pana în cerneală şi începu să scrie, în trerupându-se din când în când pentru a asculta, fiindcă da că vreun membru al familiei Dursley auzea în drum spre baie scrijelitul penei, probabil că l-ar fi închis în nişa de sub scări pentru tot restul verii.

Familia Dursley de pe Aleea Boschetelor, de la numărul patru, era motivul pentru care Harry nu se bucura niciodată de vacanţele sale de vară. Unchiul Vernon, Mătuşa Petunia şi fiul lor, Dudley, erau singurele rude în viaţă ale lui Harry. Erau Încuiaţi, şi aveau o atitudine mai mult decât medievală când venea vorba despre magie. Părinţii lui Harry, decedaţi de multă vreme, fuseseră ei înşişi vrăjitori şi din acest motiv nu erau niciodată pomeniţi în casa familiei Dursley. Ani de zile, Mătuşa Petunia şi Unchiul Vernon speraseră că dacă îl vor chinui cât mai mult posibil pe Harry, vor stârpi magia din el. Spre disperarea lor, nu reuşiseră şi acum trăiau cu groaza că s-ar fi putut să afle cineva că Harry şi-a petrecut cea mai mare parte a ultimilor ani la Hogwarts, Şcoala de Magie, Farmece şi Vrăjitorii. Singurele lucruri pe care le mai puteau face la momentul respectiv erau să-i închidă în nişa de sub scări cărţile de vrăji, bagheta, ceaunul şi mătu

ra, de îndată ce începea vacanţa de vară, şi să-i interzică să vorbească cu vecinii.

Despărţirea de cărţile de vrăji fusese o adevărată pro blemă pentru Harry, pentru că profesorii săi de la Hogwarts îi dăduseră o grămadă de teme pentru vacanţă. Unul dintre eseuri, unul deosebit de afurisit despre „Poţiunile de micşo rat”, era pentru profesorul pe care Harry nu putea să-l su fere cel mai tare, Profesorul Plesneală. Sentimentul era reciproc şi profesorul ar fi fost extraordinar de bucuros dacă ar fi avut o scuză ca să-l exmatriculeze pe Harry timp de o lună. Aşadar, Harry a profitat de ocazie în primele săp tămâni de vacanţă. Când Unchiul Vernon, Mătuşa Petunia şi Dudley se duseseră în partea din faţă a grădinii pentru a admira noua maşină dată de la firma la care lucra Unchiul Vernon (în gura mare, desigur, ca să afle şi restul cartie rului), Harry se furişase la parter, deschisese lacătul de la nişa de sub scări, înşfăcase nişte cărţi de vrăji şi le ascunsese în camera sa. Atâta timp cât nu păta aşternutul cu cerneală, familia Dursley nu avea de unde să afle că el studia magia în timpul nopţii.

Harry era hotărât să nu se certe cu mătuşa şi unchiul lui, deşi se purtau foarte urât cu el, numai din cauză că într-una dintre săptămânile de vacanţă primise un telefon de la un prieten vrăjitor, de la Ron Weasley!

Ron Weasley, care era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Harry, colegi amândoi la Hogwarts, provenea dintr-o familie de vrăjitori cu tradiţie. Asta însemna că ştia o grăma dă de lucruri pe care Harry nu le ştia. Cu toate acestea, Ron nu mai folosise telefonul până

atunci. Din nefericire, fusese Unchiul Vernon cel care răspunsese la telefon.

— Vernon Dursley la telefon!

Harry, care se întâmplă să fie şi el în cameră în acel mo ment, îngheţă când auzi vocea lui Ron în continuare:

— ALO? ALO? MĂ AUZIŢI? VREAU SĂ... VORBESC... CU HARRY... POTTER!

Ron ţipa atât de tare încât Unchiul Vernon sări în picioa re şi ţinu receptorul la jumătate de metru de ureche, privin du-l cu o expresie amestecată, de mânie, indignare şi îngri jorare.

— CINE ESTE? răcni la rândul lui în receptor. CINE EŞTI?

— RON... WEASLEY! îi răspunse Ron urlând, de parcă el şi Unchiul Vernon vorbeau din capetele opuse ale unui te ren de fotbal. SUNT UN... PRIETEN DE LA... ŞCOALĂ...

Ochii mici ai Unchiului Vernon se aţintiseră asupra lui Harry, care înlemnise locului.

— AICI NU ESTE NICI UN HARRY POTTER! răcni el, ţinând receptorul la depărtare de un braţ, de parcă îi era teamă că s-ar putea să explodeze. NU ŞTIU DESPRE CE ŞCOALĂ VORBEŞTI! SĂ NU MĂ MAI SUNI NICIODATĂ! SĂ NU CUMVA SA TE APROPII DE FAMILIA MEA!

Şi aruncă receptorul în furcă de parcă ar fi fost un şarpe veninos.

Cearta care urmase fusese cea mai groaznică de până atunci.

— CUM ÎNDRĂZNEŞTI SĂ DAI NUMĂRUL ĂSTA UNO RA CA TINE? răcnise Unchiul Vernon, stropindu-l pe Harry cu salivă.

Era evident că Ron îşi dăduse seama că îi făcuse pro bleme lui Harry, pentru că nu a mai revenit. Celălalt bun prieten al lui Harry, de la Hogwarts, Hermione Granger, nu dăduse nici ea nici un semn de viaţă. Harry bănuia că Ron o prevenise pe Hermione să nu sune, ceea ce era mare pă cat deoarece Hermione, cea mai isteaţă vrăjitoare din anul lui Harry, care avea părinţi Încuiaţi, ştia foarte bine să folo sească telefonul şi ar fi avut bunul-simţ să nu menţioneze că era elevă la Hogwarts.

Aşa că Harry nu primise nici o veste de la prietenii săi vrăjitori timp de cinci săptămâni şi vara aceea începuse să pară aproape la fel de nefericită ca şi cea de dinainte. Cu o singură mică îmbunătăţire: după ce jurase că nu o va folosi ca să le trimită scrisori prietenilor săi, lui Harry i se permise se să-şi lase liberă bufniţa, pe Hedwig, în timpul nopţii. Un chiul Vernon cedase din cauza tărăboiului pe care îl făcea Hedwig când era închisă tot timpul în colivie.

Harry termină de scris despre Wendelin cea Ciudată şi mai făcu o pauză, ciulind bine urechile. Liniştea din casa întunecată nu era întreruptă decât de sforăiturile îndepăr tate ale imensului său văr, Dudley. Trebuie să fi fost foarte târziu. Pe Harry îl usturau ochii de oboseală. Decise să ter mine lucrarea noaptea următoare...

Închise călimara, scoase de sub pat o faţă de pernă veche, în care puse lanterna, „Scurtă istorie a magiei”, pana şi căli mara şi cât scrisese din eseul pentru şcoală, după care se dădu jos din pat şi ascunse totul sub o scândură dezlipită din podea, aflată chiar sub patul său.

Apoi se ridică, se întin se, şi se uită la ceasul luminos de pe noptieră.

Era unu dimineaţa. Stomacul lui Harry tresăltă. De o oră întreagă, avea treisprezece ani şi nici măcar nu-şi dăduse seama!

Şi ăsta era un alt lucru neobişnuit la Harry: cu cât de puţin entuziasm îşi aştepta zilele de naştere. Nu primise niciodată o felicitare de ziua lui. Familia Dursley îi ignorase complet ultimele două aniversări şi prin urmare nu avea de ce să presupună că îşi vor aminti de aceasta...

Harry traversă camera întunecată, pe lângă uriaşa colivie a lui Hedwig, pentru a deschide fereastra. Se aplecă peste pervaz şi simţi aerul plăcut şi răcoros atingându-i faţa, fierbinte după atâta stat sub pătură. Hedwig lipsise deja de două nopţi. Harry nu era îngrijorat pentru ea - se mai în tâmplase să plece - însă spera să se întoarcă repede. Era singura fiinţă din casa aceea care se bucura la vederea lui.

Harry, deşi destul de mic şi slăbuţ pentru vârsta lui, cres cuse câţiva centimetri de anul trecut. Părul său negru-căr bune, era însă neschimbat: ciufulit rebel, indiferent ce i-ar fi făcut. Din spatele ochelarilor, i se vedeau ochii de un verde strălucitor, iar pe frunte, uşor de observat cu toată claia de păr, avea o cicatrice subţire, de forma unui fulger.

Dintre toate lucrurile neobişnuite la Harry, această cica trice era cea mai extraordinară. Nu era, aşa cum pretinsese familia Dursley timp de zece ani, o urmare a accidentului de maşină în care muriseră părinţii lui Harry, pentru că Lily şi James Potter nu muriseră într-un accident

de maşină. Fuse seră omorâţi cu cruzime de cel mai temut vrăjitor al Întune ricului din ultima sută de ani, de Cap-de-Mort. Harry scă pase din acelaşi atac doar cu cicatricea de pe frunte, când blestemul Lordului Întunericului, în loc să-l omoare pe Harry, se întorsese asupra celui care îl proferase. Aproape mort, Cap-de-Mort dispăruse...

Dar de atunci Harry se mai înfruntase cu el, la Hogwarts. Amintindu-şi de ultima lor întâlnire, în timp ce stătea tot la fereastra întunecată, Harry fu nevoit să recunoască că era un mare norocos că reuşise să împlinească treisprezece ani de viaţă.

Cercetă cerul în căutarea lui Hedwig, care probabil se întorcea zburând la el cu un şoarece mort în cioc, aşteptân du-se să fie lăudată. Privind în gol peste acoperişuri, trecură câteva secunde bune, până ca Harry să îşi dea seama ce vedea.

În dreptul lunii aurii, mărindu-se cu fiecare secundă care trecea, se profila silueta unei creaturi asimetrice, care se în drepta către Harry. Rămase aproape nemişcat, privind-o cum se apropia din ce în ce mai mult. Pentru o fracţiune de secundă, ezită, cu mâna pe mânerul ferestrei, întrebându-se dacă să o închidă sau nu, dar atunci ciudata creatură plană deasupra felinarelor de pe Aleea Boschetelor, şi Harry, dân du-şi seama ce era, se dădu la o parte dintr-o săritură.

Pe fereastră intrară trei bufniţe, două dintre ele susţi nând-o pe o cea de-a treia, care părea inconştientă. Ateri zară cu o uşoară bufnitură pe patul lui Harry, iar bufniţa din mijloc, care era mare şi gri, căzu pe o parte şi rămase nemiş cată. De picioarele sale era legat un pachet mare.

Harry recunoscu de îndată bufniţa aflată în stare de inconştienţă. Era Errol şi aparţinea familiei Weasley. Harry se repezi imediat spre pat, desfăcu sforile de la picioarele lui Errol, luă pachetul şi apoi îl duse pe Errol în colivia lui Hedwig. Errol deschise un ochi înceţoşat, scoase un mic ţipăt de mulţumire şi începu să bea apă.

Harry se întoarse către celelalte două bufniţe. Una dintre ele, mare şi albă ca zăpada, era Hedwig. Şi ea aducea un pa chet şi părea extrem de mulţumită de ea însăşi. Îl ciupi uşor pe Harry, cu multă afecţiune, în timp ce el îi îndepărtă povara, apoi traversă camera în zbor pentru a i se alătura lui Errol.

Harry nu recunoscu a treia bufniţă, tânără şi de culoare roşiatică, însă ştia de la cine venea, pentru că în afară de un al treilea pachet, aducea şi o scrisoare cu antetul „Hog warts”. Când Harry o eliberă şi pe ea de greutate, bufniţa îşi umflă penele cu importanţă, îşi întinse aripile şi zbură pe fereastră în noapte.

Harry se aşeză pe pat, înşfăcă pachetul lui Errol, rupse hârtia maro şi descoperi un cadou, împachetat în hârtie aurie, şi prima sa felicitare aniversară. Cu degetele tremu rându-i uşor, deschise plicul. Din el căzură două coli de hâr tie: o scrisoare şi o tăietură dintr-un ziar.

Fragmentul decupat era evident că provenea din ziarul vrăjitorilor, „Profetul zilei”, deoarece toţi oamenii din poza alb-negru se mişcau. Harry luă foaia, o netezi şi citi:

ANGAJATUL MINISTERULUI MAGIEI PUNE MÂNA PE MARELE PREMIU!

Arthur Weasley, Şeful Oficiului de „Folosire neregula mentară a obiectelor făcute de Încuiaţi”, din Ministerul Ma giei, a câştigat Marele Premiu anual oferit de „Profetul zilei”.

Încântat, domnul Weasley a declarat ziarului nostru, „Vom cheltui galeonii primiţi pe o vacanţă de vară în Egipt, unde lucrează fiul nostru cel mai mare, Bill, angajat de Ban ca <Gringotts> ca distrugător de blesteme.”

Familia Weasley va petrece o lună în Egipt, întorcându-se abia la începutul noului an şcolar la Hogwarts, unde învaţă cinci dintre copiii Weasley.

Harry se uită la fotografia mişcătoare şi un zâmbet larg i se aşternu pe chip, văzându-i pe toţi cei nouă Weasley făcân du-i entuziasmaţi cu mâna, din faţa unei piramide mari. Micuţa şi dolofana doamnă Weasley, înaltul şi cheliosul domn Weasley, cei şase fii ai lor şi Ginny, singura lor fiică, toţi (deşi poza alb-negru nu o arăta) cu păr roşu-aprins. Chiar în mijlocul pozei se afla Ron, înalt şi deşirat, cu Pun gaşul, şobolanul său, pe umăr şi ţinând-o de după umeri pe sora lui mai mică, Ginny.

Harry nu putea să se gândească la altcineva care să fi meri tat într-o mai mare măsură premiul, fiindcă membrii familiei Weasley erau tare săritori şi de treabă, dar extrem de săraci.

Dragă Harry,

La Mulţi Ani!

Ştii, îmi pare tare rău de telefonul ăla. Sper că nu ţi-au făcut zile fripte Încuiaţii ăia. L-am întrebat pe tata şi el a zis că probabil că nu ar fi trebuit să strig la telefon...

Este minunat aici, în Egipt. Bill ne-a făcut turul tuturor mormintelor faraonilor şi n-o să-ţi vină să crezi ce blesteme au pus vrăjitorii egipteni din antichitate asupra lor. Mama nu a lăsat-o pe Ginny să intre în ultima piramidă. Erau o grămadă de schelete mutante pe acolo, a unor Încuiaţi care forţaseră intrarea în piramidă şi cărora le crescuseră capete în plus şi fel de fel de alte chestii.

Nu mi-a venit să cred când tata a câştigat premiul oferit de „Profetul zilei”. Şapte sute de galeoni! Cea mai mare parte din ei s-au dus pe vacanţă, dar o să-mi cumpere şi mie o baghetă nouă pentru anul care vine.

Harry îşi amintea prea bine cum se rupsese bagheta lui Ron. Se întâmplase când maşina cu care zburaseră ei doi până la Hogwarts se lovise de Salcia Bătăuşă, plantată pe terenul din jurul castelului Hogwarts.

Ne întoarcem cu aproximativ o săptămână înainte să înceapă primul trimestru şi o să mergem la Londra ca să-mi cumpăr bagheta şi cărţile pentru noul an şcolar. E vreo şan să să ne întâlnim acolo?

Nu-i lăsa pe Încuiaţi să te supere!

Încearcă să vii la Londra,

Ron

PS: Percy e Şef de Promoţie. A primit vestea săptămâna trecută.

Harry privi iar fotografia. Percy, care era în al şaptelea - şi ultimul - an la Hogwarts, părea extrem de plin de impor tanţă. Îşi pusese insigna de Şef de Promoţie pe fesul aşezat într-o parte peste părul îngrijit, iar ochelarii săi cu rame de bagă luceau în soarele egiptean.

Harry se întoarse acum către cadoul său şi îl despachetă. Înăuntru era ceea ce părea a fi un titirez luminos. Sub el mai găsi încă un bilet de la Ron.

Harry, acesta este un Spionoscop de buzunar. Dacă se află cineva necinstit prin preajmă, se pare că începe să lumineze şi să se învârtească. Bill spune că este o aiureală vândută vrăjitorilor turişti şi că nu te poţi baza pe el, fiind că ni se tot aprindea ieri seară, la cină. Dar Bill nu şi-a dat seama că Fred şi George îi puseseră cărăbuşi în supă!

Pe curând,

Ron

Harry puse Spionoscopul pe noptieră, unde stătea destul de nemişcat, echilibrat în vârf, lăsând să se vadă limbile lu minoase de pe cadranul său. Îl privi mulţumit câteva secun de, apoi ridică pachetul pe care i-l adusese Hedwig.

Şi în acesta era un cadou împachetat frumos, o felicitare şi o scrisoare, de data aceasta de la Hermione.

Dragă Harry,

Mi-a scris Ron şi mi-a povestit despre conversaţia tele fonică pe care a avut-o cu Unchiul Vernon. Sper că eşti bine.

Eu eram în vacanţă, în Franţa, şi nu ştiam cum să-ţi trimit cadoul... Ce s-ar fi întâmplat dacă îl verificau la Vamă? Dar a apărut Hedwig! Cred că vroia să se asigure că vei primi ceva de ziua ta, nu ca în anii trecuţi. Ţi-am luat cadoul prin comandă via bufniţă! Am văzut o reclamă în „Profetul zilei” (mi-am făcut abonament, este tare bine să fii la curent cu ce se întâmplă în lumea magiei). Ai văzut poza aceea cu Ron şi

familia lui de acum o săptămână? Sunt convinsă că învaţă atâtea lucruri noi! Sunt chiar geloasă! Vrăjitorii Egiptului Antic erau fascinanţi.

Şi aici există o istorie locală interesantă despre vrăjitorie. Mi-am rescris întregul eseu la „Istoria magiei” ca să includă şi lucrurile pe care le-am aflat aici. Sper că nu este prea lung... Este cu două suluri de pergament mai lung decât ne-a cerut Profesorul Binns...

Ron mi-a zis că o să fie la Londra în ultima săptămână de vacanţă. Tu poţi să vii? Te lasă unchiul şi mătuşa ta? Dacă nu, ne vedem în Expresul de Hogwarts pe întâi septembrie!

Cu drag,

Hermione

P.S. Ron mi-a spus că Percy este Şef de Promoţie. Pun pariu că Percy este tare mulţumit. Ron nu pare prea fericit.

Harry râse iar, punând deoparte scrisoarea Hermionei, ridicând cadoul de la ea. Era foarte greu. După cum o ştia pe Hermione, era convins că îi trimisese o carte mare plină cu tot felul de vrăji dificile... Însă nu era aşa! Inima îi tresăl tă puternic când rupse ambalajul şi descoperi o cutie de piele neagră, lustruită, cu litere argintii încrustate de-a curme zişul: „Trusa pentru întreţinerea cozilor de mătură”.

— Uau, Hermione! şopti Harry, desfăcând cutia pentru a se uita înăuntru.

În pachet, era un borcan mare cu Super-Cremă pentru lustruit mânere, un foarfece pentru tuns rămurelele argintii de la coada măturii, o mică busolă de aramă, prinsă pe mă tură pentru călătoriile lungi, şi un ghid intitulat „întreţine-ţi tu singur mătura!”.

În afară de prietenii săi, lui Harry îi lipseau cel mai tare meciurile de Vâjthaţ, cel mai popular sport din lumea ma giei - extrem de periculos, foarte interesant şi care se juca pe mături. Harry era un foarte bun jucător de Vâjthaţ, deşi era cel mai tânăr care fusese selecţionat vreodată pentru vreuna dintre echipele caselor de la Hogwarts, în ultimii o sută de ani. Unul dintre cele mai preţuite obiecte ale lui Harry era mătura lui, marca „Nimbus 2000”.

Harry puse deoparte cutia de piele şi ridică ultimul pachet. Recunoscu imediat scrijelitul de pe hârtia maro: era al lui Hagrid, păstrătorul cheilor şi paznicul vânatului de la Hogwarts. Rupse primul strat de ambalaj şi zări ceva verde din piele, dar înainte de a-l despacheta cum trebuie, pache tul tremură într-un mod straniu, şi ceea ce se afla în el scoa se un clănţănit puternic, de parcă ar fi avut fălci.

Harry încremeni. Ştia că Hagrid nu i-ar trimite niciodată ceva periculos, însă Hagrid avea un fel aparte de a privi lu crurile periculoase. Ştia toată lumea că Hagrid era prieten cu păianjeni uriaşi, că achiziţionase câini cu trei capete de la muşteriii berăriilor şi că adusese ilegal ouă de dragon în coliba sa.

Harry atinse rapid pachetul cu un deget. Acesta clănţăni iarăşi puternic. Harry întinse mâna după veioză, o apucă bine şi o ridică deasupra capului, pregătit să contraatace. Apoi apucă restul ambalajului cu cealaltă mână şi trase.

Şi din el căzu o carte... Harry abia apucă să vadă fru moasa copertă verde, inscripţionată cu litere aurii, „Cartea monstruoasă despre monştri”, înainte ca aceasta să se în toarcă pe o parte şi să o ia la goană pe pat, asemenea unui crab ciudat.

— Oh! se sperie Harry.

Cartea sări de pe pat cu o bufnitură puternică şi traversă camera în viteză. Harry o urmă tiptil. Cartea se ascunsese în spaţiul întunecat de dedesubtul biroului. Rugându-se ca fa milia Dursley să doarmă buştean în continuare, Harry se aşeză în patru labe şi întinse mâna către ea.

—Au!

Cartea îl muşcase de mână, după care trecuse pe lângă el. Harry se ridică şi se aruncă asupra ei, reuşind să o imobili zeze. Unchiul Vernon sforăi cu putere din camera alăturată.

Hedwig şi Errol priviră cu interes cum Harry strângea cartea care i se zbătea în braţe. Harry fugi spre dulap şi scoa se o curea dintr-un sertar, cu care legă strâns cartea. „Cartea monstruoasă despre monştri” se zbătea furioasă, însă nu se mai putea deplasa sau clănţăni, aşa că Harry o aruncă pe pat şi luă felicitarea de la Hagrid.

Dragă Harry,

La Mulţi Ani!

Cred că s-ar putea să-ţi folosească la anu'. Mai departe nu mai zic nimic. Îţi spun când te văd.

Sper că Încuiaţii nu-ţi fac probleme.

Toate cele bune,

Hagrid

Lui Harry i se păru că această carte muşcătoare de la Hagrid era de rău augur, având în vedere că Hagrid spunea că îi va fi de ajutor, însă puse felicitarea lângă cele primite de la Ron şi de la Hermione, zâmbind mai larg ca niciodată. Acum nu mai rămăsese decât scrisoarea de la Hogwarts.

Observând că era mai groasă decât de obicei, Harry deschise plicul, scoase primul sul de pergament şi citi:

Dragă Domnule Potter,

Vă aducem la cunoştinţă că noul an şcolar începe la întâi septembrie. Expresul de Hogwarts va pleca din Gara „King's Cross”, la ora unsprezece.

Elevii din anul III pot vizita satul Hogsmeade, la fiecare sfârşit de săptămână. Vă rugăm să veniţi cu formularul inclus semnat de părintele sau tutorele dumneavoastră. În plic, găsiţi şi o listă cu cărţile pentru anul viitor.

Cu salutări,

Profesoara M. McGonagall Director-adjunct

Harry scoase permisul pentru Hogsmeade şi îl privi, fără să mai zâmbească. Ar fi fost minunat să poată merge şi el la Hogsmeade, împreună cu colegii lui. Ştia că era un sat lo cuit numai de vrăjitori şi vrăjitoare, dar nu pusese niciodată piciorul acolo. Dar cum ar putea să-i convingă pe Unchiul Vernon şi pe Mătuşa Petunia să semneze formularul?

Privi ceasul deşteptător. Se făcuse două dimineaţa.

Gândindu-se că se va ocupa de permisul pentru Hogsmeade a doua zi, când se va trezi, Harry se băgă la loc în pat, neuitând să bifeze o altă zi de pe tabelul pe care şi-l făcuse, numărând cu nerăbdare zilele care mai rămăseseră până la întoarcerea sa la Hogwarts. Apoi îşi scoase ochelarii şi se întinse în pat, cu ochii deschişi, cu faţa către cele trei felicitări aniversare.

Deşi complet neobişnuit pentru el, în acel moment Harry Potter se simţea la fel ca toţi ceilalţi: bucuros pentru prima dată în viaţă că era ziua lui!

Capitolul II

CUMPLITA GREŞEALĂ A MĂTUŞE MARGE

Dimineaţa următoare, când coborî la micul dejun, Harry îi găsi pe cei trei Dursley deja aşezaţi în jurul mesei de bucătărie. Se uitau la un televizor nou-nouţ, un cadou de bun-venit-în-vacanţa-de-vară pentru Dudley, care făcuse

ma re zarvă şi se plânsese agasant de lungul drum dintre frigi der şi televizorul din sufragerie. Dudley îşi petrecuse cea mai mare parte a vacanţei în bucătărie, cu ochii lui mici, ca de porc, aţintiţi pe ecranul televizorului şi cu cele cinci băr bii tremurându-i în timp ce mânca non-stop.

Harry se aşeză între Dudley şi Unchiul Vernon, un băr bat masiv, aproape fără gât şi cu o mustaţă stufoasă. Depar te de a-i ura „La Mulţi Ani” lui Harry, nici unul dintre mem brii familiei Dursley nu dădu nici un semn că ar fi observat că Harry intrase în bucătărie. Harry era însă mult prea obiş nuit cu purtarea lor, pentru a-i mai păsa. Îşi luă o bucată de pâine prăjită şi apoi ridică privirea către crainicul de la tele vizor, care era la mijlocul unei relatări despre evadarea unui puşcăriaş.

— ... oamenii sunt avertizaţi că Black este înarmat şi ex trem de periculos. A fost instalată o linie specială, la care se poate raporta imediat orice informaţie despre Black.

— Nu era nevoie să ne mai spună că e un răufăcător! răcni Unchiul Vernon, holbându-se la prizonier, pe deasupra zia rului. Uitaţi-vă în ce hal e, parazit împuţit! Ce păr slinos!

Aruncă o privire răutăcioasă către Harry, al cărui păr ciu fulit a constituit întotdeauna o sursă de enervare pentru Unchiul Vernon. Însă, în comparaţie cu omul de la televi zor, a cărui faţă suptă era înconjurată de o încâlceală până la cot, Harry se simţi într-adevăr foarte îngrijit pieptănat.

Crainicul reapăruse.

— Ministrul Agriculturii şi Pescuitului va anunţa astăzi...

— Stai aşa! răcni Unchiul Vernon, holbându-se furios la crainic. Nu ne-ai spus de unde a evadat! La ce ajută asta? Smintitu' ar putea fi chiar acum pe strada noastră!

Mătuşa Petunia, osoasă şi cu o faţă ca de cal, se întoarse rapid şi se uită imediat pe fereastra de la bucătărie. Harry ştia că Mătuşa Petunia ar fi fost pur şi simplu înnebunită de fericire să fie ea cea care sună la linia specială. Era cea mai băgăcioasă femeie din lume şi îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă spionându-şi vecinii, plictisitor de paşnici.

— Când or să înveţe, zise Unchiul Vernon, bătând cu pumnul său mare şi vineţiu în masă, că numai spânzurătoa rea îi poate potoli pe oamenii ăştia?

— Foarte adevărat, zise Mătuşa Petunia, care se mai uita încă în curtea vecinilor.

Unchiul Vernon îşi goli ceaşca de ceai, se uită la ceas şi adăugă:

— Ar fi bine să plec cât mai repede, Petunia, trenul lui Marge vine la zece.

Harry, care era cu gândul la „Trusa pentru întreţinerea cozilor de mătură”, fu readus cu picioarele pe pământ, ca şi cum ar fi căzut brusc, cu o bufnitură puternică.

— Mătuşa Marge? spuse Harry pe nerăsuflate. Vi-Vine aici? Mătuşa Marge era sora Unchiului Vernon. Deşi nu era rudă de sânge cu Harry (a cărui mamă fusese sora

Mătuşii Petunia), băiatul fusese obligat să-i spună „mătuşă”, de când se ştia. Mătuşa Marge trăia la ţară, într-o casă cu o curte ma re, unde creştea buldogi. Rareori venea în casa de pe Aleea Boschetelor, pentru că nu se putea dezlipi de preţioşii ei câini, însă fiecare vizită a ei rămânea întipărită dureros în mintea lui Harry.

La petrecerea dată când Dudley împlinise cinci ani, Mătuşa Marge îl pocnise pe Harry în fluierul piciorului pen tru ca acesta să nu-i mai bată nepotul la jocul pe care îl jucau cei doi copii. Câţiva ani mai târziu, apăruse de Cră ciun cu un robot computerizat pentru Dudley şi o cutie de biscuiţi pentru câine, pe care i-o dăduse lui Harry. Cu ocazia ultimei sale vizite, cu un an înainte de a începe cursurile la Hogwarts, Harry îl călcase din greşeală pe labă pe câinele ei preferat. Spintecătorul, căci aşa îl chema pe câine, îl alerga se pe Harry prin toată grădina, forţându-l să se urce într-un pom, iar Mătuşa Marge a refuzat să-l îndepărteze pe câine de copac, până după miezul nopţii. Amintirea acestui inci dent încă mai aducea lacrimi de râs în ochii lui Dudley.

— Marge va rămâne aici timp de o săptămână, se răţoi Unchiul Vernon, şi dacă tot suntem la subiectul ăsta - în dreptă ameninţător un deget gras către Harry - trebuie să lămurim nişte lucruri înainte să o luăm de la gară!

Dudley rânji şi îşi dezlipi privirea de pe televizor. Mo mentele în care Unchiul Vernon îl chinuia pe Harry erau cele mai distractive pentru Dudley.

— În primul rând, mârâi Unchiul Vernon, să ai grijă să fo loseşti o limbă civilizată, când vorbeşti cu Mătuşa Marge.

— Bine, zise Harry cu amărăciune, dacă va face şi ea la fel când vorbeşte cu mine.

— În al doilea rând, zise Unchiul Vernon, purtându-se de parcă nici nu auzise răspunsul lui Harry, având în vedere că Marge nu ştie nimic despre anormalitatea ta, nu vreau nici un fel de... chestii de-ale tale, cât stă aici. Să te porţi frumos, ai înţeles?

— Dacă se va purta şi ea, spuse Harry printre dinţi.

— Şi în al treilea rând, zise Unchiul Vernon, ochii săi mici şi răi fiind acum doar două cute pe faţa sa mare şi conges tionată, i-am spus lui Marge că te duci la „Sf. Brutus”, şcoala de corecţie pentru delincvenţi incurabili.

— Cum? strigă Harry.

— Si vei susţine şi tu această poveste, băiete, sau o să ai mari probleme! răcni Unchiul Vernon.

Harry rămase acolo, palid şi înfuriat, privindu-l pe Un chiul Vernon, abia venindu-i să îşi creadă urechilor. Mătuşa Marge, în vizită o săptămână întreagă... Era cel mai groaznic cadou de ziua lui, pe care i-l făcuse familia Dursley vreodată, chiar dacă punea la socoteală şi perechea de şosete vechi ale Unchiului Vernon.

— Ei bine, Petunia, zise Unchiul Vernon, ridicându-se greoi, mă duc la gară. Vrei să vii cu mine, Dudlicuţ?

— Nu, zise Dudley, a cărui atenţie se reîndreptase asupra televizorului, acum că Unchiul Vernon terminase cu ame ninţările la adresa lui Harry.

— Dudlicuţ trebuie să se facă frumos pentru mătuşica lui, zise Mătuşa Petunia, netezindu-i părul des şi blond. Mămica i-a cumpărat un papion nou, tare drăguţ!

Unchiul Vernon îl bătu pe Dudley pe umărul lui grăsan.

— Atunci, ne vedem curând, spuse el şi ieşi din bucătărie.

Lui Harry, care rămăsese îngrozit, ca într-un fel de tran să, îi veni brusc o idee strălucită. Abandonându-şi pâinea prăjită pe masă, se ridică repede şi îl urmă pe Unchiul Ver non până la uşă.

Unchiul Vernon îşi punea haina pe care şi-o punea întot deauna când mergea cu maşina.

— Nu vorbeam cu tine, se răţoi el, văzându-l pe Harry când se întoarse.

— De parcă aş vrea să vin, zise Harry rece. Vreau să te rog ceva...

Unchiul Vernon îl privi bănuitor.

— Elevii din al treilea an la Hog... Vreau să spun, la şcoala mea, pot vizita un sat din apropiere, începu Harry.

— Şi ce? se răţoi Unchiul Vernon, luând cheile de la ma şină dintr-un cui de lângă uşă.

— Am nevoie să-mi semnezi un permis, ca să pot face lucrul acesta, zise Harry dintr-o suflare.

— Si de ce as face asta? se răsti Unchiul Vernon.

— Păi, zise Harry, alegându-şi cuvintele cu grijă, nu-mi va fi foarte uşor să o conving pe Mătuşa Marge că mă duc la Sf... cum ai spus...

— „Sf. Brutus”, şcoala de corecţie pentru delincvenţi incu rabili! răcni Unchiul Vernon şi Harry fu mulţumit să dis tingă un car de disperare în vocea Unchiului Vernon.

— Exact, zise Harry, uitându-se calm către faţa lătăreaţă şi congestionată a Unchiului Vernon. Este prea mult de ţinut minte... O să trebuiască să par convingător, nu? Dacă o să-mi scape ceva... din greşeală?

— O să-ţi sune apa-n cap, asta o să ţi se întâmple! tună Unchiul Vernon, apropiindu-se de Harry cu pumnul ridicat.

Dar Harry rămase pe poziţie.

— Sunetul apei din capul meu n-o s-o facă pe Mătuşa Mar ge să uite ce aş putea să-i spun, spuse el încruntat.

Unchiul Vernon se opri, cu pumnul încă ridicat, pe faţă întipărindu-i-se o grimasă îngrozitoare.

— Dar dacă îmi semnezi permisul, continuă Harry repede, jur că o să ţin minte la ce şcoală se presupune că merg şi o să mă comport ca un Încu... de parcă aş fi normal şi toate celelalte.

Harry îşi putea da seama că Unchiul Vernon cântărea faptele, chiar dacă dinţii îi erau dezgoliţi şi îi pulsa o venă la tâmplă.

— Bine, răbufni el într-un sfârşit. O să-ţi urmăresc com portamentul cu mare atenţie în timpul vizitei lui

Marge. Dacă te porţi frumos până la sfârşit, nu sari peste cal şi spui ce te-am învăţat eu, o să-ţi semnez permisul ăla afurisit!

Se întoarse, deschise uşa cu putere şi o trânti atât de tare, încât căzu unul dintre ochiurile mici de geam, din partea de sus.

Harry nu se mai întoarse în bucătărie. Se duse la etaj, în camera lui. Dacă urma să se comporte ca un Încuiat ade vărat, era cazul să înceapă de pe atunci. Încet şi cu tristeţe, îşi strânse toate cadourile şi felicitările primite şi le ascunse sub scândura dezlipită din podea, lângă temele pentru şcoală. Apoi se duse la colivia lui Hedwig. Errol părea să-şi fi revenit. Şi el şi Hedwig dormeau, cu capetele sub aripi. Harry oftă, apoi îi trezi pe amândoi.

— Hedwig, spuse el abătut, o să trebuiască să dispari o săptămână. Du-te cu Errol. Ron o să aibă grijă de tine. O să-i scriu un bileţel, să-i explic. Şi nu te mai uita aşa la mine - în ochii mari ca de chihlimbar ai lui Hedwig se citea dispreţul - nu este vina mea! Este singurul mod în care mi se permite să vizitez Hogsmeade, împreună cu Ron şi cu Hermione.

Zece minute mai târziu, Errol şi Hedwig (care aveau legat de picior câte un bileţel pentru Ron) se repeziră afară, pe fereastră, şi curând dispărură cu totul. Harry, care se simţea îngrozitor, puse colivia goală în dulap.

Dar lui Harry nu îi rămase mult timp să-şi plângă de milă, fiindcă imediat se auziră urletele Mătuşii Petunia, care îl striga să vină să întâmpine oaspetele cum se cuvine.

— Fă ceva cu părul ăla! îl înghionti ea, când Harry ajunse în hol.

Harry ştia însă că degeaba s-ar fi chinuit să-şi aranjeze părul. Mătuşa Marge adora, pur şi simplu, să-l critice, aşa că era cu atât mai fericită, cu cât găsea mai multe prilejuri să-l certe.

Curând, se auzi scrâşnetul pneurilor maşinii Unchiului Vernon, care parca pe alee, apoi se auziră uşi trântite şi paşi grăbiţi spre casă.

— Du-te şi deschide uşa! şuieră Mătuşa Petunia printre dinţi.

Harry simţi un ghem în stomac când deschise larg uşa. Mătuşa Marge stătea deja în prag. Semăna foarte bine cu Unchiul Vernon. Avea aceeaşi faţă lătăreaţă, bovină, foarte congestionată, cu mustaţă chiar, deşi nu aşa de stufoasă ca a Unchiului Vernon. Într-o mână ţinea o valiză uriaşă, iar cu cealaltă mângâia creştetul unui buldog bătrân şi fioros.

— Unde este Dudlicuţ, nepoţelul meu iubit?

Dudley păşi legănat spre ea, cu părul lins pe frunte şi cu un papion la gât, abia vizibil din cauza multiplelor lui băr bii. Mătuşa Marge îşi azvârli valiza către Harry, lovindu-l în stomac, şi îl strânse la piept pe Dudley, după care îl sărută zgomotos pe obraz.

Harry ştia prea bine că lui Dudley i se promisese o re compensă grasă, numai ca să se lase îmbrăţişat de Mătuşa Marge, aşa că nu fu surprins când în mâna acestuia apăru aproape instantaneu o bancnotă de douăzeci şi cinci de lire.

— Petunia! exclamă iar Mătuşa Marge, trecând ca o fur tună pe lângă Harry, ca şi cum băiatul ar fi fost un simplu cuier neînsufleţit.

Mătuşa Marge şi Mătuşa Petunia se sărutară, sau mai degrabă Mătuşa Marge îşi lipi maxilarul masiv de obrajii scheletici ai Mătuşii Petunia.

Unchiul Vernon intră şi el în casă, zâmbind jovial şi în chizând uşa după el.

— Vrei un ceai, Marge? întrebă el. Şi Spintecătorului, ce să-i dau?

— O să-i dau eu puţin ceai în farfurioara mea, zise Mătuşa Marge şi se îndreptară spre bucătărie cu toţii, lăsându-l pe Harry singurel şi cu valiza în mână.

Dar Harry era mulţumit, profita de orice ocazie ca să stea cât mai departe de Mătuşa Marge. Aşa că începu să urce scările cu valiza în mână, spre dormitorul pentru oaspeţi. Încet, încetişor, ca să nu fie nevoit să dea ochii cu Mătuşa Marge prea curând.

Când se întoarse în bucătărie, Mătuşa Marge fusese deja servită cu ceai şi prăjiturele, iar într-un colţ, Spintecătorul sorbea zgomotos din farfurioară. Harry o văzu pe Mătuşa Petunia clipind nervos din ochi, privind cum stropii de ceai şi balele câinelui îi murdăreau podeaua sclipitoare. Mătuşa Petunia ura animalele.

— Cine are grijă de ceilalţi câini, Marge? întrebă Unchiul Vernon.

— L-am rugat pe Colonelul Fubster să aibă grijă de ei, cât lipsesc, tună Mătuşa Marge. A ieşit la pensie, aşa că

nu-i strică să se ocupe cu ceva. Dar pe el trebuia să-l iau cu mine, suferă cumplit când sunt plecată.

Spintecătorul scoase câteva mârâieli, în timp ce Harry se aşeza pe un scaun. Asta atrase atenţia Mătuşii Marge către Harry.

— Hm! Tot aici eşti, nu-i aşa? se răsti ea.

— Da, răspunse Harry.

— Şi nu mai spune „Da” cu tonul ăsta nerecunoscător! mârâi Mătuşa Marge. Ar trebui să le mulţumeşti lui Vernon şi Petuniei pentru că te-au lăsat să stai la ei! Eu te-aş fi tri mis imediat la un orfelinat, dacă mi te-ar fi lăsat cineva pe treptele casei mele!

Tare ar fi vrut să-i spună că ar fi preferat să stea la orfe linat, decât cu ea, dar gândul la Hogsmeade îl făcu să se abţină. Schiţă chiar un zâmbet chinuit.

— Nu te strâmba la mine! strigă Mătuşa Marge. Văd că nu s-a schimbat nimic în purtările tale, de când am fost ultima dată aici!

Sorbi o gură de ceai, după care îşi şterse mustaţa şi întrebă:

— Şi unde l-ai trimis la şcoală, Vernon?

— La St. Brutus, se grăbi Unchiul Vernon să răspundă. E un institut foarte bun pentru cazurile disperate...

— Aha, aprobă Mătuşa Marge. Şi folosesc bastonul la insti tutul ăsta?

— Păi...

Unchiul Vernon făcu apoi un semn scurt, pe la spatele Mătuşii Marge.

— Da, zise Harry, cu multă convingere.

Şi, ca să facă lucrurile cum trebuie, adăugă repede:

— Aproape tot timpul!

— Excelent! aprobă Mătuşa Marge, fericită. Eu nu sunt de acord cu aiurelile astea, cum că bătaia ar trebui interzisă. E meritată din plin în nouăzeci şi nouă de cazuri din o sută! Şi te-a bătut des?

— O, da, făcu Harry, nici nu mai ştiu de câte ori! Mătuşa Marge privi pe sub sprâncene.

— Mie tot nu-mi place tonul cu care îmi vorbeşti, zise ea, bănuitoare. Dacă spui asta atât de liniştit, înseamnă că nu te-au altoit cum trebuie! Petunia, dacă aş fi. În locul tău, eu aş scrie la şcoală şi le-aş recomanda să fie mai severi!

Poate fiindcă se temea că Harry o să uite de înţelegerea dintre ei, Unchiul Vernon schimbă brusc subiectul.

— Ai auzit la ştirile de dimineaţă despre prizonierul eva dat, Marge? întrebă el.

*

Mătuşa Marge începea să se simtă ca acasă. Harry nu se putu abţine să se gândească la felul în care ar decurge viaţa lui, dacă ea nu ar fi venit în vizită. Unchiul Vernon şi Mătuşa Petunia îl încurajau mai tot timpul să stea cât mai la o parte din calea lor, iar Harry profita din plin de lucrul acesta. Mătuşa Marge însă ar fi dorit să-l ţină sub supraveghere mereu şi să-l bombardeze cu răutăţi şi sfaturi de bună pur tare. Simţea o plăcere deosebită să-l compare pe Harry cu dragul ei Dudley, căruia îi dădea o mulţime de cadouri, privindu-l cu reproş pe Harry, ca şi cum s-ar fi mirat că băia tul nu avea şi el un cadou pentru Dudlicuţ. Sublinia foarte des anumite aspecte din înfăţişarea sau purtarea lui Harry, care, după părerea ei, îl făceau atât de neplăcut în ochii celor din jur.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti pe tine, Vernon, pentru ce a ieşit din băiatul ăsta, zise ea la masă, în a treia zi a şede rii ei la familia Dursley. Dacă e ceva putred pe dinăuntru, n-ai ce să-i faci!

Harry încercă să se concentreze asupra mâncării din far furie, dar simţea cum îi ard obrajii de mânie. „Gândeşte-te la Hogsmeade”, încerca el să se calmeze. „Nu zice nimic, nu ridica tonul...”

Mătuşa Marge se întinse după paharul ei cu vin.

— Este una dintre regulile de bază la dresarea câinilor, spuse ea. Dacă e ceva în neregulă cu căţeaua, atunci puiul...

În acel moment, paharul din mâna Mătuşii Marge se făcu ţăndări. O mulţime de cioburi se împrăştiară peste tot, fă când-o pe Mătuşa Marge să scuipe şi să închidă ochii.

— Marge! strigă Mătuşa Petunia. Ai păţit ceva?

— Nu te îngrijora, dragă, zise Mătuşa Marge. Probabil că l-am strâns prea tare. Aşa mi s-a întâmplat şi acasă la Colo nelul Fubster, zilele trecute. Nu-ţi face probleme, doar ştii cât de puternică sunt...

Dar Mătuşa Petunia şi Unchiul Vernon îl priveau deja, bă nuitori, pe Harry, care se gândi că ar fi mai prudent să se scoale de la masă cât mai repede. Aşa şi făcu, deşi încă nu se servise desertul.

Ajuns în hol, se sprijini de perete şi respiră adânc. De multă vreme nu-şi mai pierduse controlul, ca să facă lucru rile să explodeze. Nu trebuia să se mai întâmple aşa ceva. Învoirea pentru Hogsmeade era tot ce conta, iar dacă se mai întâmplau astfel de lucruri ar fi avut probleme serioase cu Ministerul Magiei.

Harry nu avea încă vârsta corespunzătoare şi i se inter zicea să facă vrăji în afara şcolii. Şi nu era la prima abatere. Numai vara trecută i se atrăsese atenţia că, dacă mai face vrăji în casa din Aleea Boschetelor, de la numărul patru, Ministerul Magiei îl va expulza de la Hogwarts, Academia de Magie, Farmece şi Vrăjitorii.

Harry auzi scaunele la bucătărie şi ştiu că terminaseră masa, aşa că se grăbi să se ducă în camera lui.

*

Harry îşi petrecu următoarele zile, chinuindu-se să se gândească la „Trusa pentru îngrijirea cozilor de mătură”, ori de câte ori Mătuşa Marge se lega de el. Acest lucru îi era de mare ajutor, deşi probabil că avea o privire absentă, care o făcea pe Mătuşa Marge să declare că băiatul nu era în toa te minţile, fără nici o discuţie.

În cele din urmă, Slavă Domnului, veni şi ultima zi a vizitei Mătuşii Marge. Mătuşa Petunia găti un prânz pe cinste, iar Unchiul Vernon destupă mai multe sticle de vin. Trecu seră deja de supă şi de somonul afumat, fără ca nimeni să facă vreo referire la defectele lui Harry. În timpul desertu lui, Unchiul Vernon îi plictisi pe toţi cu o tiradă despre ser viciul lui, la „Grunnings”, compania de fabricat burghie.

După aceea, Mătuşa Petunia servi cafeaua, iar Unchiul Vernon aduse o sticlă de coniac.

— Marge, nu vrei şi tu un păhărel? întrebă el.

Mătuşa Marge băuse deja o groază de vin. Faţa îi era şi mai roşie ca de obicei.

— Da, unul mic, chicoti ea. Puţin mai mult, te rog... Aşa, încă puţin... Bravo!

Dudley înfuleca a patra bucată de plăcintă. Mătuşa Pe tunia îşi sorbea cafeaua cu degetul mic ridicat puţin. Harry ar fi dat orice să se facă nevăzut în camera lui, dar întâlni privirea cruntă a Unchiului Vernon şi înţelese că trebuia să mai suporte.

— Ah, ce bun! făcu Mătuşa Marge, plescăind zgomotos, în timp ce lăsa pe masă paharul gol. Te-ai

întrecut pe tine, Pe tunia! Eu, cu doisprezece câini, n-am timp de aşa o masă. Îmi pregătesc ceva rapid şi gata!

Îi veni să râgâie şi o făcu, mângâindu-şi stomacul umflat.

— Scuze! Ah, cât îmi place să văd un copil sănătos şi cu poftă de mâncare, zise ea admirativ, privindu-l drăgăstos pe Dudley. O să ajungi un bărbat pe cinste, Dudlicuţ, ca tatăl tău! Vernon, mai pune-mi puţin coniac, te rog!

— Pe când ăsta...

Şi Mătuşa Marge făcu un semn spre Harry, care îşi simţi stomacul tresăltând. „Trusa!” se gândi el repede.

— Şi ce privire are! continuă Mătuşa Marge. Ascunsă şi rea! Şi la câini poţi observa lucrul acesta uneori. L-am pus pe Colonelul Fubster să-l înece pe unul, anul trecut. Tare era rău şi neam prost!

Harry se străduia să-şi amintească ce scria pe pagina doi sprezece a manualului „Întreţine-ţi tu singur mătura”, la capitolul „Vrăji pentru a trata măturile încăpăţânate”.

— E chestie de moştenire, aşa cum vă spuneam zilele tre cute. Neamul prost, tot neam prost rămâne! Nu că aş avea ceva cu familia voastră, zise ea şi o mângâie afectuos pe braţ pe Mătuşa Petunia, dar sora ta a fost oaia neagră a familiei. Se întâmplă şi în cele mai bune familii. S-a mai şi încurcat cu un derbedeu şi iată rezultatul în faţa noastră!

Harry se holba în farfurie, dar ceva ciudat îi suna în ure chi. „Apucaţi mătura strâns de coadă şi...”, mai încercă el în gând, dar îi fu imposibil să-şi mai amintească ce

urma. Vocea Mătuşii Marge îi sfredelea creierii, ca şi cum ar fi fost unul dintre burghiele Unchiului Vernon.

— Şi Potter ăsta, nu mi-aţi zis niciodată cu ce se ocupa, continuă ea şi îşi mai turnă coniac în pahar (şi pe faţa de masă!), spre groaza Mătuşii Petunia şi a Unchiului Vernon, care erau cât se poate de crispaţi.

Dudley îşi ridicase capul din farfuria cu plăcintă, privin du-şi părinţii cu interes.

— Păi... nu lucra, propriu-zis, începu Unchiul Vernon, privindu-l cu coada ochiului pe Harry. Era şomer!

— Nici nu-mi închipuiam altfel! făcu Mătuşa Marge, sorbind satisfăcută din paharul cu coniac şi ştergându-şi apoi bărbia cu mâneca. Un terchea-berchea, bun de nimic, un leneş, un...

— Nu e adevărat! strigă Harry, deodată.

Se făcu linişte deplină. Harry nu îşi mai amintea să fi fost vreodată mai supărat.

— Să mai bem nişte coniac! sări Unchiul Vernon, care se făcuse alb ca varul, şi răsturnă ce mai rămăsese în sticlă în paharul Mătuşii Marge. Şi tu, băiete, te poţi duce la culcare, nu te mai holba!

— Nu, Vernon, de ce? întrebă Mătuşa Marge, cu ochii injectaţi fixaţi cu răutate asupra lui Harry. Continuă, conti nuă! Eşti mândru de părinţii tăi, nu-i aşa? Ai şi de ce! Au făcut acel accident de maşină, beţi, probabil...

— N-au murit în nici un accident de maşină! strigă Harry, ridicându-se în picioare.

— Ba da, într-un accident de maşină, mincinosule, şi te-au lăsat pe tine pe capul rudelor tale cinstite, care muncesc pe rupte, spumega Mătuşa Marge, ca să te ţină pe tine, un obraznic şi un mincinos, un...

Dar Mătuşa Marge se opri brusc. Cuvintele păreau că refuză să îi mai iasă din gâtlej. Mătuşa Marge se umfla de furie şi se tot umfla, fără să se mai oprească! Faţa stracojie i se lăbărţase şi mai mult, ochii i se bulbucaseră, iar limba îi ieşise afară. În clipele următoare îi plesniră câţiva nasturi de la jacheta ei roşie, de tweed, fiind izbiţi cu putere de perete. Arăta ca un balon monstruos, stomacul i se revărsa acum de sub jacheta fără nasturi, iar degetele i se umflaseră ca nişte cârnaţi...

— Marge! urlară Unchiul Vernon şi Mătuşa Petunia într-un glas, în timp ce corpul umflat al Mătuşii Marge se desprin sese de pe scaun şi se îndrepta spre tavan.

Acum era rotundă, otova peste tot, ca o geamandură cu ochi mici ca de purcea, cu mâinile şi picioarele depărtate, şi se îndrepta spre tavan, abia icnind. Spintecătorul lătra ca turbat, sărind cât putea de sus.

— Nuuuuuu!

Unchiul Vernon o apucă de un picior şi încercă să o tragă spre pământ, dar aproape că fu şi el ridicat de la podea! În clipa următoare, Spintecătorul se repezi şi îşi înfipse colţii în piciorul Unchiului Vernon!

Harry o zbughi din sufragerie, înainte ca cineva să-l poată opri şi se ascunse în nişa de sub scară. Uşa nişei se deschise brusc, ca prin farmec, când ajunse el în dreptul ei. În câte va secunde, Harry îşi dusese deja cufărul până

la uşa de la intrare. O zbughi apoi sus, pe scări, în camera lui. Se aplecă sub pat, desprinse scândura din podea şi îşi luă de acolo cărţile şi cadourile pe care le primise de ziua lui. Luă în grabă şi colivia goală a lui Hedwig şi ajunse lângă cufăr, toc mai când Unchiul Vernon ieşea din sufragerie, şchiopătând, cu piciorul însângerat.

— Vino înapoi! IMEDIAT! S-o faci cum era! ACUM!

Dar o furie cumplită pusese stăpânire pe Harry. Deschise cufărul şi îşi scoate bagheta magică, pe care o îndreptă către Unchiul Vernon.

— A meritat-o! A meritat din plin tot ce i s-a întâmplat! Nu vă apropiaţi de mine! mai zise el ameninţător.

Prinse mânerul uşii şi dădu să iasă. - Plec! zise el. M-am săturat! Mi-a ajuns! În clipa următoare se şi afla în stradă, în întuneric, trăgând cufărul greu după el şi ţinând colivia goală sub braţ.

Capitolul III

AUTOBUZUL SALVATOR

Câteva străzi mai încolo, Harry se sprijini de un gard jos, de pe Aleea Magnoliei, epuizat de greutatea cufărului. Stătea liniştit, dar mânia încă îi clocotea în vene, iar sângele îi zvâcnea la tâmple.

După zece minute de odihnă, pe strada întunecată, fu cuprins de panică. Oricum ai fi luat-o, nu fusese niciodată într-o situaţie mai disperată. Era singur în lumea Încuiaţilor, într-un întuneric deplin, fără să ştie încotro să o ia. Şi, ceea ce era şi mai grav, făcuse vrăji serioase, mai mult ca sigur că urma să fie exmatriculat de la Hogwarts! încălcase grav de tot „Decretul de restricţie” impus vrăjitorilor minori şi chiar era surprins că Ministerul Magiei nu-şi trimisese încă repre zentanţii.

Harry tremura şi se uita îngrijorat în susul şi în josul Aleii Magnoliilor. Ce urma să se întâmple cu el? O să fie arestat sau o să fie alungat, pur şi simplu, din lumea magiei? Se gândi la Ron şi la Hermione şi inima i se făcu şi mai mică. Delincvent sau nu, Harry era convins că prietenii lui ar fi făcut orice ca să-l scape de pedeapsă. Dar ei erau plecaţi în străinătate şi, cum n-o avea pe Hedwig, nu putea să ia legă tura cu ei.

Nu avea nici bani de-ai Încuiaţilor la el. Avea ceva aur vrăjitoresc la fundul cufărului, dar averea pe care i-o lăsa seră părinţii se afla la Londra, în Banca Vrăjitorilor, la „Gringotts”. Nu va fi în stare să care după el cufărul până la Londra niciodată. Doar dacă...

Se uită la bagheta pe care o ţinea strâns în mână. Dacă tot era exmatriculat (bătăile inimii i se înteţiră), ce mai con tau câteva vrăji? Avea şi pelerina care îl făcea invizibil, pe care o moştenise de la tatăl lui. Ce-ar fi să vrăjească puţin cufărul ca să-l facă mai uşor şi să-l lege de coada măturii? Apoi, îmbrăcat cu pelerina, să zboare până la Londra! Să se ducă apoi la seiful lui de la „Gringotts” şi, cu banii lăsaţi de părinţi, să-şi înceapă viaţa de proscris... Era o perspectivă îngrozitoare, dar nici să stea acolo, în

puterea nopţii, lipit de perete! Cum le-ar fi explicat el poliţiştilor din lumea În cuiaţilor ce căuta el acolo, în plină noapte, cu un cufăr înţe sat cu manuale vrăjitoreşti şi cu o coadă de mătură?

Harry se aplecă şi începu să scoată lucrurile din cufăr, punându-le alături, în căutarea pelerinei magice. Dar se îndreptă brusc din şale şi privi în jurul lui. Avea o stranie senzaţie că cineva îi urmărea mişcările. Strada era pustie însă şi ferestrele întunecate.

Se aplecă din nou asupra cufărului, dar imediat se ridică iar, cu mâna încleştată pe baghetă. Mai degrabă simţise, de cât văzuse, că cineva stătea în spaţiul dintre garajul din spa tele lui şi gard. Nu trebuia decât să se întoarcă şi avea să se lămurească dacă era doar o pisică fără stăpân sau... altceva în spatele lui.

— Lumos! şopti Harry şi capătul baghetei sale se aprinse, lumina aproape orbindu-l.

Ridică bagheta deasupra capului şi văzu o lumină pe pereţii de piatră ai casei de la numărul doi. Uşa garajului străluci şi ea, iar în spaţiul dintre garaj şi gard văzu doi ochi mari, strălucitori.

Harry se dădu câţiva paşi înapoi şi se împiedică de cufăr. Bagheta îi zbură din mână, în timp ce el căuta să se sprijine în mâini, ca să-şi amortizeze căderea.

Se auzi un... BANG!... asurzitor şi Harry fu orbit de o lumină puternică. Cu un strigăt se rostogoli pe asfalt, toc mai la timp, fiindcă în locul pe care stătuse el cu o clipă înainte se opriră două roţi mari, scrâşnind din greu. După cum se lămuri imediat, roţile mari şi negre aparţineau unui

autobuz mov-aprins, cu trei etaje, care apăruse ca din senin. Pe parbriz, apăru scris cu litere aurii „Autobuzul Salvator”. Preţ de o secundă, Harry se întrebă dacă totul nu se da tora loviturii primite la cap în cădere. Apoi, din autobuz sări şoferul, într-o uniformă mov şi ea, care începu să vorbească tare în liniştea nopţii:

— Fii bine venit în Autobuzul Salvator, care asigură trans portul în cazuri extreme pentru vrăjitori sau vrăjitoare! Ia-ţi bagheta şi urcă la bord, te duc oriunde doreşti! Numele meu este Stan Shunpike şi o să fiu şoferul tău în noaptea...

Şoferul se opri brusc, fiindcă tocmai atunci îl observă pe Harry, care încă mai zăcea pe asfalt. Harry apucă bagheta şi sări în picioare. Ajuns aproape, Harry văzu că Stan era doar cu puţin mai mare ca el. Nu avea mai mult de optsprezece sau nouăsprezece ani, cu pistrui decoloraţi şi cu urechi mari, clăpăuge.

— Dar ce faci aici? întrebă Stan, renunţând la tonul pro fesional.

— Am căzut! zise Harry.

— Ei, nu zău? chicoti Stan.

— Doar nu crezi că stăteam de plăcere pe jos, mormăi Harry.

Îşi rănise unul dintre genunchi şi mâna pe care se spri jinise în momentul căzăturii. Îşi aminti brusc de ce căzuse şi se uită în spaţiul dintre garaj şi gard. Văzu Autobuzul Sal vator, cu luminile aprinse. Nu se vedea nimeni înăuntru.

— La ce te uiţi? întrebă Stan.

— Era ceva mare şi... negru acolo... Ca un câine... numai că era mult mai mare, zise Harry şi arătă cu degetul spre garaj.

Se uită apoi la Stan care rămăsese cu gura căscată şi cu privirea pironită la cicatricea lui Harry, de pe frunte.

— Ce-i aia? întrebă Stan.

— Nimic, ce să fie? întrebă Harry, netezindu-şi părul peste cicatrice.

În caz că l-ar fi căutat cei de la Ministerul Magiei, cicatri cea l-ar fi dat de gol.

— Cum te cheamă? insistă Stan.

— Neville Poponeaţă! răspunse Harry, menţionând primul nume cunoscut care îi venise în minte.

Harry se urcă repede în autobuz şi spuse, sperând să-i dis tragă atenţia lui Stan:

— Deci, ăsta este autobuzul tău... Si... merge?

— Da, oriunde vrei tu! făcu Stan, mândru. Numa' să fie pe pământ, că pe sub apă, nu merge! Doar mi-ai făcut semn să opresc, nu? Ai ridicat bagheta, nu?

— Da, zise Harry, repede. Cât mă costă până la Londra?

— Unşpe stecli, răspunse Stan, dar pentru paişpe, ai cioco lată cu lapte la discreţie, iar pentru cinşpe, o sticlă cu apă caldă şi o periuţă de dinţi, de ce culoare vrei!

Harry scotoci în cufăr, scoase o monedă şi i-o dădu lui Stan, după care ridicară amândoi cufărul în autobuz, cu co livia goală pusă în echilibru pe el.

Nu existau scaune, ci şase paturi de alamă, ascunse de după nişte draperii. La capătul fiecărui pat, se afla câte o lumânare care lumina pereţii cu panele. Un vrăjitor piperni cit, din spatele autobuzului, se ridică în capul oaselor şi mormăi în somn:

— Nu, nu acum, tocmai puneam la marinat nişte melci! După care se lăsă pe pat, se întoarse pe partea cealaltă şi îşi continuă somnul.

— Ai numa' ăsta, nu? întrebă Stan şi băgă cufărul sub pa tul care se afla imediat în spatele fotoliului şoferului, care stătea cu mâinile pe volan. El e Ernie Prang, şoferul nostru. El e Neville Poponeaţă, Ern!

Ernie Prang, un vrăjitor mai în vârstă, cu ochelari cu multe dioptrii, dădu din cap, în timp ce Harry îşi aranjă ner vos părul peste cicatrice şi se aşeză pe pat.

— La drum, Ern, zise Stan şi se aşeză în fotoliul de lângă cel al şoferului.

Se auzi iar un alt BANG! şi Harry se trezi trântit în pat, pe spate, din cauza vitezei autobuzului. Ridicându-se cu grijă, Harry privi pe fereastră şi văzu că acum se aflau pe alte străzi. Stan privea încântat faţa uimită a lui Harry.

— Aici ne aflam când am văzut că ne faci semn să oprim! zise Stan. Unde suntem, Ern, prin Scoţia?

— Îhî, făcu Ernie.

— Dar cum de nu aud Încuiaţii zgomotul făcut de auto buz? întrebă Harry.

— Ei, na! pufni Stan cu dispreţ. Aia? Nici nu privesc, nici nu ascultă cu atenţie! Habar n-au de nimic!

— Mai bine du-te şi trezeşte-o pe doamna Marsh, Stan, zise Ernie. Ajungem la Abergavenny într-un minut!

Stan trecu pe lângă patul lui Harry şi dispăru pe nişte scări de lemn. Harry continua să se uite pe fereastră, încă foarte neliniştit. Ernie părea să nu stăpânească volanul prea bine. Autobuzul se tot urca pe trotuar, dar nu lovea nimic. Felinarele, cutiile poştale, pubelele, săreau pur şi simplu din faţa autobuzului şi reveneau la poziţia lor, imediat ce acesta se îndepărta.

Stan reapăru la capătul scărilor, urmat de o vrăjitoare îm brăcată într-o pelerină verde-pal.

— Aţi ajuns, doamnă Marsh, zise Stan şi apăsă pe frână, în timp ce paturile se deplasară câţiva centimetri spre partea din faţă a autobuzului.

Doamna Marsh îşi duse o batistă la gură şi coborî din ma şină. Stan îi aruncă bagajul şi închise repede uşile. Alt BANG! şi ajunseră pe o alee de ţară, de data asta, dând la o parte copacii!

Harry n-ar fi fost în stare să doarmă nici dacă ar fi călă torit cu un autobuz obişnuit, ca să nu mai vorbim de ăsta care făcea un zgomot infernal şi făcea salturi bruşte, de sute de kilometri. Se lăsă pe spate şi stomacul i se strânse din nou, gândindu-se ce se va întâmpla cu el şi dacă familia Dursley reuşise să o dea jos de pe tavan pe Mătuşa Marge.

Stan începu să frunzărească „Profetul Zilei' şi să citească printre dinţi. O fotografie marc a unui bărbat cu faţa suptă şi cu păr lung, slinos şi încâlcit, clipea spre Harry încetişor, de pe prima pagină a ziarului. Chipul i se părea tare cunoscut.

— Tipul ăsta! sări Harry, uitând pentru o clipă de neca zurile lui. A fost la buletinul de ştiri de la televiziunea Încu iaţilor!

Stan se reîntoarse la prima pagină şi chicoti:

— Sirius Black, dădu el din cap. Sigur că a fost la televi zor, Neville! Da' pe ce lume te afli?

Stan îl privi cu superioritate pe Harry şi îi întinse ziarul.

— Ar trebui să citeşti mai mult, Neville, zise el.

Harry luă ziarul şi citi la lumina lumânării:

BLACK ÎNCĂ ÎN LIBERTATE!

Sirius Black, probabil cel mai faimos prizonier din toate timpurile, închis în Fortăreaţa Azkaban, nu a reuşit sa fie încă prins, aşa cum a confirmat astăzi Ministerul Magiei. „Facem tot ce putem ca să-l capturăm”, a zis Ministrul Ma giei, Cornelius Fudge, în dimineaţa aceasta, „şi apelăm la comunitatea vrăjitorilor să-şi păstreze calmul”.

Fudge a fost criticat de câţiva membri ai Federaţiei Vrăji torilor pentru că l-a pus la curent pe Primul-Ministru al Încuiaţilor despre această criză.

„Păi, cum credeţi, am fost nevoit să o fac”, a zis Cornelius Fudge, foarte uitat. „Sirius Black e un nebun furios, e un peri col pentru oricine îi iese în cale, vrăjitor sau nu. Primul-Mi nistru mi-a dat cuvântul său că nu va sufla o vorbă nimănui despre adevărata identitate a lui Sirius Black. Şi, hai să fim serioşi, oare l-ar crede cineva, chiar dacă ar face-o?”

În timp ce Încuiaţilor li s-a adus la cunoştinţă că Black are o puşcă (un fel de baghetă de metal folosită de Încuiaţi pen tru a se masacra între ei), comunitatea magică se teme de un masacru ca cel de acum doisprezece ani, când Black a omorât treisprezece oameni cu un singur blestem!

Harry privi în ochii înfundaţi în orbite ai lui Black, singurii care păreau vii pe faţa aceea cadaverică. Harry nu se întâlnise niciodată cu un vampir, dar văzuse poze în cartea de la cursul „Apărare contra Magiei Negre”, iar Black, cu faţa lui ca ceara, arăta chiar ca un vampir.

— Ţi se face părul măciucă, nu? întrebă Stan, privindu-l pe Harry, în timp ce acesta citea.

— A omorât treisprezece oameni cu un singur blestem? întrebă Harry, întinzându-i ziarul lui Stan.

— Da, răspunse Stan. În faţa tuturor, cu martori, ce mai! Ziua în amiaza mare! Câte necazuri s-au întâmplat din cauza lui, nu-i aşa, Ern?

— Da, zise Ernie, îngândurat.

Stan se întoarse în fotoliu, pentru a-l privi mai bine pe Harry.

— Black a fost mare suporter al lui Ştii-Tu-Cine, spuse Stan.

— Al lui Cap-de-Mort? întrebă Harry, fără să-şi dea seama.

Pistruii lui Stan se albiră şi ei, iar Ernie trase aşa de tare de volan, încât o întreagă fermă trebui să se dea la o parte din faţa Autobuzului Salvator.

— Nu eşti în toate minţile? îl întrebă Stan. Pentru ce a tre buit să-i pomeneşti numele?

— Mii de scuze, zise Harry. Am uitat...

— Ai uitat! făcu Stan. Îmi bate inima, mai să-mi sară din piept!

— Deci, Black a fost suporterul lui Ştim-Noi-Cine? întrebă Harry, precaut de data asta.

— Da, zise Stan, încă frecându-se în dreptul inimii. Aşa e, i-a fost foarte credincios lui Ştii-Tu-Cui... Se zice că atunci când micul Harry Potter - Harry îşi aranja iar părul pe frunte - l-a făcut pe Ştii-Tu-Cine să-şi piardă puterile, toţi credincioşii lui şi-au dat seama că nu mai era nimic de făcut şi au încercat să scape neobservaţi. Nu şi Sirius Black! El era convins că îi va urma la conducere lui Ştii-Tu-Cine... Ori cum, când l-au încolţit într-o stradă plină de Încuiaţi, Black şi-a scos bagheta şi a măturat jumătate de

stradă. Au fost omorâţi doisprezece Încuiaţi şi un vrăjitor. Oribil, nu? Şi ştii ce a mai făcut după asta?

— Ce? întrebă Harry.

Stan continuă, coborând şi mai mult vocea.

— A râs! zise Stan. Stătea acolo şi râdea! Iar când au sosit întăriri de la Ministerul Magiei, s-a supus şi a mers cu ei în linişte, dar tot râzând. Aşa a făcut! Şi ştii de ce? Fiindcă e nebun, de-aia! E nebun, nu-i aşa, Ern?

— Dacă nu era când a fost dus la Azkaban, cu siguranţă că acum e! adăugă Ernie cu vocea lui joasă. Eu mi-aş pune capăt zilelor, înainte de a fi dus acolo. Dar aşa-i trebuie, pen tru tot ce-a făcut!

— Au avut mari probleme până au şters urmele. Auzi, doisprezece Încuiaţi morţi în plină zi! Ce au zis că s-a întâm plat, Ern?

— O explozie de la o conductă de gaze! mormăi Ernie.

— Şi acum e în libertate! zise Stan, privind la faţa suptă a lui Black. Nimeni până la el nu a mai reuşit să scape de la Azkaban! Nu-i aşa, Ern? Să mă tai, dacă ştiu cum a făcut! Ţi se ridică părul pe spinare, nu? Doar nu ai nici o şansă în faţa paznicilor de la Azkaban, nu-i aşa, Ern?

Pe Ernie îl trecură fiorii.

— Nu vrei să vorbim despre altceva, Stan? întrebă el, cu tremurându-se. Mi se face rău numai când mă gândesc!

Stan puse ziarul la o parte, fără prea mare tragere de inimă, iar Harry îşi lipi iar nasul de fereastră, mai neliniştit ca niciodată. Îşi închipuia ce ar fi spus Stan pasagerilor

săi, dacă ar fi ştiut pe cine transporta în acel moment. („Ai auzit ce-a făcut Harry Potter ăla, Ern? A umflat-o pe mătuşa lui până când a pocnit biata femeie! Şi mai încerca să scape cu faţa curată!”)

Şi el, Harry, încălcase legea vrăjitorilor la fel ca Sirius Black. Faptul că o umflase pe Mătuşa Marge nu era suficient ca să fie dus direct la Azkaban? Harry nu ştia nimic despre închisoarea vrăjitorilor, dar toţi vorbeau despre ea cu cea mai mare teamă. Hagrid, paznicul de la Hogwarts, petre cuse două luni acolo, anul trecut. Harry nu uitase nici acum privirea îngrozită a lui Hagrid, când auzise unde vor să-l ducă. Şi doar Hagrid era unul dintre cei mai curajoşi oa meni pe care îi cunoscuse Harry!

Autobuzul Salvator mergea în întuneric, împrăştiind în toate părţile tufişurile, cabinele telefonice, copacii, iar Harry zăcea îngrijorat, pe patul lui cu saltea de puf.

Stan îşi aminti că Harry plătise şi pentru ciocolată cu lapte, dar îi vărsă cana pe pernă, la o mişcare mai bruscă a maşinii.

Pe rând, vrăjitori şi vrăjitoare, îmbrăcaţi în pelerine şi papuci, coborau de la etajele de sus şi părăseau autobuzul. Toţi păreau foarte fericiţi că li s-a terminat călătoria. În cele din urmă, în autobuz rămase numai Harry.

— Ei bine, Neville, unde anume vrei să te lăsăm în Lon dra? întrebă Stan, frecându-şi mâinile.

— Pe Aleea Diagon! răspunse Harry.

— Aşa să fie! exclamă Stan.

— BANG!

Mergeau de-a lungul lui Charing Cross Road. Harry stătea în picioare şi vedea cum clădirile şi băncile se dădeau la o parte din calea autobuzului. Începea să se lumineze de zi. Trebuia să rămână cât mai neobservat până când se des chidea banca, să-şi ia banii şi apoi să plece... Unde, habar nu avea...

Ernie apăsă pe frână şi autobuzul se opri scrâşnind în faţa unei cârciume dărăpănate, „Ceaunul crăpat”, în spatele căreia se afla intrarea pe Aleea Diagon.

— Mulţumesc, îi zise Harry lui Ernie.

Coborî scările şi îl ajută pe Stan să dea jos, pe trotuar, cufărul şi colivia lui Hedwig.

— La revedere, Stan, îşi luă rămas-bun Harry.

Dar Stan nu dădu semne că l-ar fi auzit. Stătea în picioare, cu ochii ţintă la intrarea în cârciumă.

— A, aici erai, Harry, zise o voce.

Înainte de a se întoarce să vadă a cui era vocea, Harry simţi o mână pe umăr. În acelaşi timp, Stan exclamă:

— Ern, Ern, vino repede să vezi şi tu! Măi să fie!

Harry se uită la posesorul mâinii de pe umărul său şi simţi cum i se revarsă în stomac o găleată cu bucăţi de ghea ţă: era Cornelius Fudge, în persoană!

Stan veni imediat lângă ei.

— Cum i-aţi spus lui Neville, domnule Ministru? întrebă el emoţionat.

Fudge, un omuleţ impozant, într-o pelerină prinsă cu un ac decorativ pe umăr, se uită lipsit de expresie şi obosit la Stan.

— Neville? repetă el, încruntându-se. El e Harry Potter!

— Ştiam eu! strigă Stan. Ern, Ern, ştii cine era Neville? Era Harry Potter! Vino să-i vezi cicatricea!

— Da, bine, făcu Fudge, împăciuitor. Mă bucur că Auto buzul Salvator l-a adus pe Harry Potter teafăr, dar eu şi Harry trebuie să intrăm, avem de discutat ceva...

Fudge îl strânse şi mai mult de umăr şi Harry se trezi con dus în cârciuma „Ceaunul crăpat”. Un tip gârbovit intră pe uşa din spatele barului şi se apropie de tejghea, cu o lan ternă în mână. Era Tom, proprietarul cârciumei, slab şi ştirb.

— Aţi dat de el până la urmă, domnule Ministru, zise el. Ce doriţi? O bere? Un coniac?

— Mai degrabă nişte ceai, zise Fudge, fără să-l slăbească din strânsoare pe Harry.

Se auziră nişte gâfâituri în spatele lor şi îşi făcură apariţia Stan şi Ernie. Aduceau cufărul lui Harry şi colivia lui Hed wig şi erau foarte emoţionaţi.

— De ce ne-ai spus că te numeşti Neville? întrebă Stan, în timp ce Ernie se uita plin de interes peste umărul lui Stan.

— Tom, dorim un separeu, te rog, accentua Fudge cuvin tele.

— La revedere, făcu Harry, cu o privire vinovată, în timp ce îl urma pe Fudge spre separeul, pe care îl alesese Tom.

— La revedere, Neville, strigă Stan.

Fudge şi Harry merseră pe un culoar, conduşi de lumina lanternei lui Tom, şi ajunseră într-un mic separeu. Tom pocni din degete şi un foc vesel se aprinse în cămin, după care se înclină şi părăsi separeul.

— Stai jos, Harry, îl îndemnă Fudge, arătându-i un scaun în apropiere de foc.

Harry se aşeză, simţind că i se face pielea-găinii cu tot fo cul din cămin. Fudge îşi scoase pelerina şi o puse alături, după care îşi ridică puţin pantalonii de la costumul verde-pră zuliu şi se aşeză în faţa lui Harry.

— Mă numesc Cornelius Fudge şi sunt Ministrul Magiei, zise el.

Harry ştia deja acest lucru. Îl mai văzuse o dată, dar atunci Harry purta pelerina care îl făcea invizibil, pe care i-o lăsase moştenire tatăl său. Fudge nu avea însă cum să ştie acel lucru.

Tom, hangiul, reapăru, cu un şorţ peste cămaşa de noap te şi cu o tavă cu ceai şi pesmeciori. Aşeză tava pe masa din tre Harry şi Fudge şi părăsi separeul, închizând uşa după el.

— Ei bine, Harry, începu Fudge, turnând ceai în căni, tre buie să-ţi mărturisesc că ne-ai cam pus pe jar. Să-ţi părăseşti unchiul şi mătuşa în felul acesta... Începusem să cred că... Ei, slavă Domnului, bine că eşti întreg!

Fudge îşi unse un pesmecior cu unt şi împinse tava spre Harry.

— Mănâncă, Harry, pari foarte slăbit. Ei bine, cred că eşti curios să ştii cum ne-am descurcat cu domnişoara Marjorie Dursley, pe care ai lăsat-o pe tavan. În urmă cu câteva ore, am trimis în casa de pe Aleea Boschetelor, de la numărul patru, doi reprezentanţi ai departamentului „Descântece şi Dezlegări de Vrăji”. Domnişoara Dursley a fost înţepată, ca să se dezumfle, şi i s-a modificat memoria, ca să nu-şi mai amintească niciodată de incident. Cam asta e, nu s-a întâm plat nimic grav.

Fudge îi zâmbi lui Harry, peste marginea ceşcuţei cu ceai, mai degrabă ca un unchi care îşi priveşte nepotul favorit. Harry, care nu-şi mai revenea din uimire, deschise gura să spună ceva, dar nu îşi găsi cuvintele şi închise gura la loc.

— Eşti cumva îngrijorat de reacţia mătuşii şi a unchiului tău? continuă Fudge. Ei bine, trebuie să-ţi spun că sunt su păraţi la culme, dar s-au învoit să te primească iar în vacan ţă, cu condiţia să îţi petreci Crăciunul şi Paştele la Hogwarts.

Harry reuşi să-şi înlăture nodul din gât şi strigă:

— Întotdeauna am rămas la Hogwarts de Crăciun şi de Paşte! Şi nu vreau să mă mai întorc niciodată la ei!

— Ei, şi tu! încercă să-l potolească Fudge, îngrijorat. Sunt sigur că o să gândeşti altfel după ce o să te mai calmezi. Sunt totuşi familia ta şi ţii la ei, desigur… undeva acolo, foarte adânc, în sufletul tău…

Harry renunţă să-şi mai susţină punctul de vedere în faţa lui Fudge. Era foarte curios să afle ce se va întâmpla cu el în continuare.

— Nu mai rămâne decât să ne gândim, zise Fudge, ungân du-şi tacticos un al doilea pesmecior, unde o să-ţi petreci restul vacanţei. Îţi propun să-ţi iei o cameră la „Ceaunul Crăpat” în aceste două săptămâni şi...

— Dar ce pedeapsă o să primesc? întrebă Harry.

— Pedeapsă? se miră Fudge.

— Doar am încălcat legea vrăjitorilor minori, zise Harry.

— Ei, dragul meu băiat, doar n-o să te pedepsim pentru un nimic ca ăsta! zise Fudge, fluturându-şi pesmetul, cu ne răbdare. A fost un accident! Nu trimitem oamenii la Azka ban numai fiindcă şi-au umflat mătuşa!

Dar asta nu avu darul să-l liniştească, fiindcă Harry îşi aminti experienţa lui cu Ministerul Magiei.

— Anul trecut, începu Harry, am primit un avertisment serios fiindcă un spiriduş a trântit pe jos tortul făcut de mătuşa mea! Mi s-a spus că voi fi eliminat de la Hogwarts la următoarea abatere!

Dacă privirea nu-l înşela, lui Harry i se păru că Fudge nu se simte tocmai la largul lui.

— Depinde de motivul care a provocat vraja, începu Fudge, stânjenit, lucrurile se mai schimbă... Doar nu vrei să fii exmatriculat, nu-i aşa?

— Sigur că nu vreau! sări Harry.

— Atunci, ce-i cu agitaţia asta? râse Fudge, uşurat. Hai, ia şi tu un pesmecior, cât mă duc eu să văd dacă Tom are o cameră pentru tine.

Fudge ieşi din separeu, iar Harry rămase cu privirea aţintită după el. Se întâmpla ceva ciudat, cât se poate de straniu. De ce l-ar fi aşteptat Fudge la „Ceaunul Crăpat”, dacă nu avea de gând să-l pedepsească pentru ce făcuse? Dacă se gândea mai bine, era foarte neobişnuit ca un minis tru să se implice personal în treburi minore ca acestea...

Fudge se întoarse, însoţit de Tom, hangiul.

— Camera unsprezece e liberă, Harry, îl anunţă Fudge. Cred că o să te odihneşti bine. Un lucru vreau să lămurim: nu te plimba prin Londra Încuiaţilor! Rămâi în Aleea Diagon şi să te întorci la „Ceaunul Crăpat” înainte de căderea nopţii, ne-am înţeles? L-am rugat pe Tom să te supravegheze.

— Bine, fu de acord Harry, dar de ce...

— Fiindcă nu vrem să te rătăceşti iar! râse Fudge. E mult mai bine să ştim unde eşti... Adică, vreau să spun...

Fudge se opri şi îşi drese glasul, luându-şi pelerina.

— Eu am plecat, am multă treabă, doar ştii...

— Aţi aflat ceva de Black sau încă nu? întrebă Harry.

Mâinile lui Fudge dădură drumul marginii argintate a pelerinei.

— Dar cum? strigă el. A, ai aflat din ziar, probabil... Nu încă, dar e doar o chestiune de timp. Paznicii de la

Azkaban nu dau greş niciodată şi... sunt mai furioşi ca oricând!

Fudge se cutremură puţin.

— La revedere!

În timp ce-şi strângeau mâinile, lui Harry îi veni o idee.

— Domnule Ministru, pot să vă întreb ceva?

— Da, sigur, zâmbi Fudge.

— În anul trei, la Hogwarts, ni se permite să vizităm Hog smeade, dar unchii mei nu mi-au semnat învoirea. N-aţi putea dumneavoastră...

Fudge era foarte stânjenit.

— Păi... nu... Îmi pare rău, Harry, dar eu nu sunt nici tatăl, nici tutorele tău...

— Dar sunteţi Ministrul Magiei! Dacă mi-aţi da dumnea voastră voie...

— Nu, regret, Harry, dar regulile sunt reguli, zise Fudge, hotărât. O să vizitezi Hogsmeade anul viitor. De fapt, e mai bine dacă nu te-ai duce anul ăsta... Da... Ei, la revedere, dis trează-te cât mai eşti în vacanţă, Harry!

Şi cu o ultimă strângere de mână, Fudge ieşi din încă pere. Tom se îndreptă spre Harry, privindu-l binevoitor.

— Urmaţi-mă, vă rog, domnule Potter, zise el. Am dus deja în cameră cufărul şi colivia.

Harry îl urmă pe Tom pe o scară frumoasă de lemn până la camera cu numărul unsprezece, gravat pe o tăbliţă de aramă. Tom deschise respectuos uşa.

Camera avea un pat care părea foarte confortabil, mobilă de stejar lustruit, un cămin în care ardea un foc îmbietor, iar pe marginea dulapului stătea...

— Hedwig! strigă Harry.

Bufniţa albă ca neaua deschise ciocul şi bătu drăgăstos din aripi.

— Aveţi o bufniţă foarte deşteaptă, făcu Tom. A ajuns la zece minute după dumneavoastră. Dacă mai vreţi ceva, domnule Potter, nu ezitaţi să spuneţi.

Tom se mai înclină o dată şi ieşi din cameră.

Harry stătu multă vreme pe marginea patului, cu minţile aiurea, mângâind-o pe Hedwig. Cerul se schimbase rapid, de la albastru-intens la gri-închis, ca de oţel, străpuns pe alocuri de sclipiri rozalii şi aurii. Lui Harry nu îi venea să creadă că părăsise casa din Aleea Boschetelor doar în urmă cu câteva ore, că nu fusese exmatriculat şi că urma să pe treacă două săptămâni fără nici un Dursley!

— Oh, a fost o noapte foarte agitată, Hedwig, zise Harry, căscând.

Şi, fără ca măcar să-şi scoată ochelarii, se întinse pe pat şi adormi buştean.

Capitolul IV

„CEAUNUL CRĂPAT”

Lui Harry i-au trebuit câteva zile bune să se obişnuiască să fie liber. Era ciudat, fiindcă niciodată nu se sculase când dorise şi nici nu făcuse ce îi trecuse prin cap. Putea să mear gă oriunde, numai să nu părăsească Aleea Diagon. Străzile erau ticsite de magazine cu cele mai fascinante lucruri vrăji toreşti din lume, aşa că Harry nu simţea nici un impuls să-şi încalce promisiunea făcută lui Fudge, de a nu hoinări prin lumea Încuiaţilor.

În fiecare dimineaţă, lua micul dejun la „Ceaunul Cră pat”, unde îi plăcea să îi observe pe ceilalţi oaspeţi: vrăjitoa re caraghioase, de la ţară, venite la cumpărături în Londra, vrăjitori venerabili, care comentau cele mai recente articole din „Transfigurarea azi”, vârcolaci cu priviri sălbatice, pitici răguşiţi şi chiar o cotoroanţă, care comandă ficat crud cu baclava.

După masa de dimineaţă, Harry se ducea în curtea din spate, îşi scotea bagheta şi ciocănea cărămida din partea stângă, de deasupra cutiei de gunoi, dându-se câţiva paşi înapoi, în timp ce se deschidea în perete arcada spre Aleea Diagon.

Harry se bucura de zilele însorite, explorând magazinele şi mâncând sub copertinele viu colorate ale cafenelelor, un de ceilalţi meseni îşi arătau unul altuia ce cumpăraseră („Un lunascop, vezi? Ca să nu mă mai omor cu hărţile alea lunare!”) sau care discutau despre ce se mai întâmplase în cazul lui Sirius Black. („Eu nu-mi las

niciodată copiii singuri, cât timp el nu e la Azkaban din nou!”)

Harry nu mai era nevoit să-şi facă lucrările pentru vacan ţă pe ascuns, noaptea, sub pătură, la lumina lanternei. Acum, putea să îşi scrie orice lucrare la o masă însorită de la cofetăria lui Florean Fortescue, beneficiind uneori chiar de ajutorul lui Florean, care, pe lângă că ştia o grămadă de lucruri despre arderile pe rug din Evul Mediu, îi mai şi dădea lui Harry câte o îngheţată pe gratis, la fiecare jumă tate de oră.

Având în buzunare atâţia galeoni de aur, stecli de argint şi cnuţi de bronz, din seiful lui de la banca „Gringotts”, Harry trebuia să dea dovadă de multă stăpânire de sine să nu-şi cheltuiască toţi banii deodată, pe fel de fel de bunătăţi şi lucruri interesante. Trebuia să-şi repete că studiile durau şapte ani la Hogwarts şi cum ar fi fost să ceară bani Un chiului Vernon pentru cărţile lui de vrăji, de fiecare dată când era tentat să-şi cumpere „Puahbile” (un joc vrăjitoresc cu bile din aur masiv, în care bilele împroşcau în faţa adver sarului un lichid cu un miros îngrozitor, de fiecare dată când acesta pierdea vreun punct). Altă tentaţie teribilă era şi o machetă a sistemului planetar, într-un glob de cristal, ceea ce l-ar fi scutit să meargă la orele de astronomie. Dar atracţia care îi solicita voinţa în cel mai înalt grad era maga zinul cu ustensile şi echipament de Vâjthaţ. La o săptămână după ce se instalase la „Ceaunul Crăpat”, văzu o mulţime de oameni îngrămădiţi în faţa vitrinelor unui magazin. Curios, Harry îşi făcu drum printre vrăjitori şi vrăjitoare până la un podium, pe care se afla cea mai modernă coadă de mătură pe care o văzuse vreodată.

— E un prototip, de-abia a fost expus, îi spunea un vrăji tor prietenului său.

— E cea mai rapidă mătură, nu-i aşa, tati? întreba un băie ţel, încântat la culme.

— Federaţia Internaţională Irlandeză a comandat şapte minuni din acestea, spunea mulţimii proprietarul magazi nului, frecându-şi mâinile încântat. Doar sunt favoriţi în Cupa Mondială la Vâjthaţ, nu-i aşa?

Vrăjitoarea din faţa lui se dădu mai la o parte şi Harry putu să citească ce scria pe plăcuţa de pe podium:

FULGER

Această capodoperă este o mătură de performanţă, do tată cu un mâner de cenuşă solidificată, tratat cu praf de diamant. Făcută în întregime manual, i se dă număr de înre gistrare la dorinţa clientului. Fiecare rămurică din coada măturii a fost selectată manual şi individual şi a fost adap tată aerodinamic, ceea ce îi conferă măturii „Fulger” o viteză extraordinară, echilibru, precizie de frânare şi ateri zare la punct fix. „Fulger” are o acceleraţie de la 0 la 240 de kilometri pe oră, în numai zece secunde. Preţul se comunică la cerere.

„Hm, la cerere...” Mintea lui Harry refuza să-şi închipuie cât aur era necesar pentru achiziţionarea unui „Fulger”. Nu-şi dorise niciodată ceva atât de mult, dar nu

pierduse nici un meci de Vâjthaţ cu al său „Nimbus 2000”, aşa că la ce bun să-şi golească seiful de la „Gringotts”, când avea o mătură atât de bună?

Harry nu întrebă care era preţul, dar reveni în fiecare zi să mai admire o dată şi încă o dată acea minune a tehnicii.

Erau totuşi unele lucruri, pe care Harry trebuia să le cumpere. Se duse la „Drogheria magică” să îşi completeze stocul de ingrediente pentru poţiuni magice şi, deoarece pelerinele şi robele îi rămăseseră mici, ajunse şi la magazi nul doamnei Malkin, „Robe şi pelerine pentru toate ocazi ile”, de unde îşi cumpără îmbrăcămintea necesară. Şi mai ales, cărţile pentru noul an de studii, când se adăugau şi alte două materii „Grija pentru creaturile magice” şi „Previziuni despre viitor”.

Harry avu o mare surpriză când, în loc de cărţile de vrăji, cartonate şi aurite, aliniate frumos, văzu în vitrina librăriei o colivie mare de metal, în interiorul căreia se aflau vreo sută de exemplare din „Cartea monstruoasă despre mon ştri”. Pagini rupte zburau în toate părţile, deoarece cărţile se luptau între ele cu multă agresivitate.

Îşi scoase din buzunar lista cărţilor obligatorii şi o con sultă pentru prima oară. Da, „Cartea monstruoasă despre monştri” figura printre manualele obligatorii la „Grija pen tru creaturile magice”. Acum înţelese de ce Hagrid îi spu sese că le va fi foarte utilă cartea respectivă. Se temuse ca nu cumva Hagrid să îşi fi luat vreun alt monstru drept ani mal de casă.

Când intră în librăria „Caligrafie şi pete”, proprietarul veni repede spre el.

— De la Hogwarts? Ai venit să-ţi cumperi noile manuale?

— Da, răspunse Harry, aş avea nevoie de...

— Nu te apropia! zise omul, nervos, şi îl împinse pe Harry la o parte.

Scoase o pereche de mănuşi foarte groase, luă un băţ zdravăn şi se apropie de cuşcă.

— Staţi! strigă Harry, am deja un exemplar!

— Da? făcu el şi o expresie de mare uşurare i se întipări pe faţă. Slavă Cerului! Am fost muşcat de cinci ori în dimi neaţa asta!

Un zgomot de pagini sfâşiate umplu încăperea. Două cărţi prinseseră o a treia şi îi smulgeau paginile.

— Opriţi-vă! Opriţi-vă! strigă proprietarul, băgând băţul printre gratii şi încercând să despartă cărţile. N-o să mai cer niciodată vreun exemplar din cartea asta! E curat balamuc! Am crezut că n-o să mai întâlnesc situaţie mai disperată ca atunci când am cumpărat două sute de exemplare din „ Car tea invizibilă a invizibilităţii”... M-a costat o avere şi nici n-am recuperat câteva exemplare... Dar m-am înşelat! Ce mai doreşti?

— Păi, începu Harry, aş mai avea nevoie de „Desluşirea viitorului” de Cassandra Vablatsky.

— A, te-ai înscris la „Previziuni despre viitor”, nu-i aşa?

Întrebă proprietarul, care îşi scoase mănuşile şi îl conduse pe Harry spre rafturile din spate.

Aici se găseau mai multe cărţi despre prezicerea viitoru lui. Pe o masă joasă erau îngrămădite mai multe exemplare din „Prevederea imprevizibilului: înarmaţi-vă contra şo curilor” şi „Vieţi distruse: când soarta devine potrivnică”.

— Unde eşti? întrebă omul, cocoţat pe o scară pentru a da jos un volum gros, legat în piele neagră, un exemplar din „Desluşirea viitorului”. E un ghid excelent, care pune bazele metodei ghicitului în cărţi, globuri de cristal, măruntaie de pasăre...

Dar Harry nu mai era atent. Ochii îi căzuseră pe un alt volum, aşezat pe o măsuţă: „Semne care anunţă moartea: ce trebuie să faci când ştii că urmează să ţi se întâmple ceva groaznic”.

— Oh, n-aş citi cartea asta, dacă aş fi în locul tău, zise pro prietarul, observându-i privirile. O să începi să vezi semne la tot pasul, îndeajuns cât să te sperie cumplit.

Dar Harry continua să se uite ţintă la carte. Pe copertă, se vedea un câine mare şi negru, care îi amintea de ceva...

Proprietarul îi dădu lui Harry „Desluşirea viitorului” şi îl întrebă dacă mai doreşte ceva.

— Da, zise Harry, luându-şi cu greu ochii de la câine şi ui tându-se pe lista lui. Mai am nevoie de „Transfigurări inter mediare” şi de „Manualul de vrăji” pentru anul III.

Harry plecă de la librărie cu braţele încărcate de cărţi şi se îndreptă spre „Ceaunul crăpat”, neputând să se uite pe unde merge şi dând peste oamenii din calea lui.

Urcă în fugă scările, intră în camera lui şi trânti cărţile pe pat. Fusese cineva mai înainte şi făcuse ordine. Ferestrele erau deschise şi soarele se revărsa în odaie. Harry auzea zgo motele autobuzelor din lumea nevăzută a Încuiaţilor şi for fota trecătorilor de pe Aleea Diagon.

Se privi în oglinda de deasupra chiuvetei.

— Nu se poate să fi fost un semn care îmi prevestea moar tea, zise el, adunându-şi tot curajul. Probabil că mi s-a părut.

N-o fi fost decât un biet câine vagabond!

Îşi ridică din reflex mâna şi încercă să-şi aşeze părul.

— Băiete, porţi o bătălie pierdută, din păcate, îi şopti oglinda.

Zilele treceau una după alta şi Harry începu să se uite după Ron şi după Hermione. În Aleea Diagon, puteai întâl ni acum o mulţime de studenţi de la Hogwarts, dat fiind că se apropia începutul noului an. Se întâlni cu Seamus Fin nigan şi cu Dean Thomas, colegii lui de la Cercetaşi, în ma gazinul cu echipament pentru Vâjthaţ, unde se holbau şi ei la fantasticul „Fulger”. Lângă librărie, dădu şi peste Neville Poponeaţă, un băiat grăsuţ, cu faţa rotundă, uituc şi cu min ţile împrăştiate. Îşi rătăcise lista cu cărţile de şcoală şi era certat de bunica lui. Harry spera din tot sufletul ca Neville să nu afle niciodată că se folosise de numele lui, pe când încerca să scape de reprezentanţii Ministerului Magiei.

În ultima zi de vacanţă, Harry se trezi cu speranţa că îi va întâlni pe Ron şi pe Hermione măcar a doua zi, în Expresul de Hogwarts. Se sculă, se îmbrăcă şi se duse să

arunce o ulti mă privire la „Fulger”. Tocmai se întreba unde să mănânce de prânz, când se auzi strigat.

— Harry! HARRY!

Erau acolo, amândoi! Stăteau pe terasa cofetăriei lui Florean Fortescue - Ron foarte pistruiat, Hermione foarte bronzată - făcându-i disperaţi cu mâna.

— În sfârşit! exclamă Ron. Ne-am dus la „Ceaunul crăpat”, dar au zis că ai plecat. Apoi am mers la doamna Malkin şi la „Caligrafie şi pete”, dar...

— Mi-am luat cele necesare de săptămâna trecută, îl între rupse Harry. Dar cum se face că ştiţi că stau la „Ceaunul cră pat”?

— Tata! zise Ron monosilabic.

Da, cu siguranţă că domnul Weasley, care lucra la Minis terul Magiei era la curent cu ce se întâmplase cu Mătuşa Marge.

— Şi chiar ai umflat-o pe mătuşa ta, Harry? întrebă Hermione, foarte serioasă.

— N-am vrut asta, izbucni Harry în râs, pur şi simplu mi-am pierdut controlul!

— Nu-i nimic de râs, Harry, îl puse Hermione la punct. Mă mir că nu ai fost exmatriculat!

— Şi eu mă mir! Mă gândeam chiar că voi fi arestat! Tatăl tău nu ştie cum de m-a iertat Fudge? întrebă Harry, uitân du-se la Ron.

— Probabil că din cauză că e vorba despre tine, zise Ron, încă râzând. Faimosul Harry Potter, nu? Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar fi făcut Ministrul Magiei, dacă mi-aş fi um flat eu mătuşa! Asta dacă nu m-ar fi omorât mama înainte! Oricum, poţi să-l întrebi pe tata diseară, stăm şi noi la noap te la „Ceaunul crăpat”! Şi Hermione! Aşa că mergem mâine împreună la gară!

Hermione aprobă din cap, încântată.

— Mama şi tata m-au lăsat aici, azi-dimineaţă, cu tot ce-mi trebuie pentru Hogwarts.

— Excelent! exclamă Harry, fericit. V-aţi luat şi voi cărţile şi tot ce trebuia?

— Uite la asta! făcu Ron şi scoase dintr-un sac o cutie lungă şi subţire. O baghetă magică nou-nouţă! Are patru metri, e din salcie şi conţine păr de unicorn. Mi-am luat şi cărţile!

Si Ron arătă spre sacul de sub masă.

— Ce zici de cărţile cu monştri? continuă Ron. Vânzătorul aproape că a izbucnit în lacrimi, când i-am spus că vrem do uă exemplare!

— Dar acolo ce e? întrebă Harry, arătând către trei saci burduşiţi, aflaţi pe scaunul de lângă Hermione.

— Păi, doar ştiţi că eu mi-am ales mai multe materii supli mentare ca voi, zise Hermione. Am cărţi de „Aritmanţie”, pentru „Grija pentru creaturile magice”, pentru „Previziuni despre viitor”, pentru „Studiul vechilor rune”, pentru „Stu diul despre Încuiaţi”…

— La ce ţi-o fi trebuit să-i studiezi pe Încuiaţi, nu ştiu, zise Ron, dându-şi ochii peste cap şi uitându-se semnificativ la Harry, doar ai trăit într-o familie de Încuiaţi! Tatăl şi mama ta sunt persoane non-magice! Ştii totul despre lumea lor!

— Da, dar este fascinant să-i studiezi din punctul de ve dere al vrăjitorilor, zise Hermione cu pasiune.

— Te-ai hotărât să nu mai mănânci şi să nu mai dormi deloc anul ăsta, Hermione? o întrebă Harry, în timp ce Ron se hlizea.

Hermione dădu din umeri.

— Mai am încă zece galeoni, zise Hermione, uitându-se în poşeta ei. Mama şi tata mi-au dat nişte bani în plus pentru ziua mea de naştere, care este în septembrie.

— Ce-ai zice să-ţi mai cumperi nişte drăguţe de cărţi? o întrebă Ron, făcând-o pe nevinovatul.

— Nu, nu cred, zise Hermione gânditoare, vreau şi eu o bufniţă! Uite, Harry o are pe Hedwig, tu îl ai pe Errol...

— Ba nu! Errol e bufniţa familiei, eu îl am pe Pungaşul, sări Ron şi scoase şobolanul din buzunar. Aş vrea să-l duc la doctor, nu prea i-a priit călătoria în Egipt.

Pungaşul arăta şi mai slab ca de obicei şi mustăţile îi erau pleoştite.

— Există un magazin pentru creaturile magice, zise Harry, care acum cunoştea Aleea Diagon ca pe buzunarul lui. E foarte aproape, sigur găseşti ceva pentru Pungaşul, iar Her mione îşi poate cumpăra o bufniţă.

Plătiră îngheţatele şi traversară strada, la „Menajeria ma gică”.

Nu prea era loc înăuntru, fiecare perete fiind ascuns de colivii şi cuşti. Mirosea şi era mult zgomot, deoarece ocu panţii cuştilor şi coliviilor ţipau, chiţăiau, fâlfâiau din aripi sau sâsâiau. Vânzătoarea tocmai îi explica unui cumpărător cum trebuie să aibă grijă de salamandrele cu două capete, aşa că Harry, Ron şi Hermione se uitau la celelalte cuşti.

O pereche de broaşte râioase purpurii, enorme, orăcăiau şi înfulecau musculiţe. O broască ţestoasă uriaşă, cu un diamant încrustat în carapace, sclipea în lumina care se strecu ra prin fereastră. Şerpi portocalii veninoşi se târau pe gea mul bazinului în care erau închişi, iar un iepuraş alb şi gră suţ se transforma cu un pocnet asurzitor într-un joben de mătase şi apoi iar în iepuraş. Mai erau acolo pisici de felu rite culori, o colivie cu nişte corbi gălăgioşi, un coş cu ani măluţe cu blană cafenie şi o cuşcă mare cu şobolani negri şi cu blana lucioasă, care săreau de colo-colo, ajutându-se de coada chealã.

După ce plecă vrăjitorul cu salamandrele cu două capete, Ron se apropie de tejghea.

— E vorba despre şobolanul meu, începu Ron, şi-a cam pierdut culoarea de când am venit din Egipt.

— Pune-l pe tejghea, zise vrăjitoarea, scoţând din buzunar o pereche de ochelari.

Ron îl scoase pe Pungaşul din buzunar şi îl puse pe tej ghea, alături de cuşca în care se aflau confraţii lui, care se

opriseră din sărituri şi se apropiaseră de gratii, ca să vadă mai bine.

Ca mai toate lucrurile pe care le avea Ron, Pungaşul aparţinuse fratelui său mai mare, Percy. În comparaţie cu şobolanii în plină formă, din cuşcă, Pungaşul părea şi mai jigărit.

— Hm, făcu vrăjitoarea, ridicându-l pe şobolan. Ce vârstă are?

— Habar n-am, ridică Ron din umeri. E foarte bătrân, a fost al fratelui meu.

— Şi ce puteri are? întrebă iar vrăjitoarea, continuând să-l examineze pe Pungaşul.

— Păi, făcu Ron, adevărul e că Pungaşul n-a făcut nicio dată dovada unor puteri deosebite.

Vrăjitoarea îşi plimbă privirile de la urechea stângă a Pungaşului, plină de cicatrice, la laba lui dreaptă, căreia îi lipsea un deget, şi zise compătimitor:

— Şobolanul ăsta a trecut prin multe la viaţa lui!

— Dar eu nu i-am făcut nimic, pe cuvânt, se apără Ron, aşa mi l-a dat Percy!

— Un şobolan obişnuit, de grădină, aşa cum pare ăsta, nu trăieşte mai mult de trei ani, continuă vrăjitoarea. Cred că ar trebui să te gândeşti să-l înlocuieşti cu unul dintre ăştia...

Şi vrăjitoarea arătă spre şobolanii din cuşcă. Aceştia, ca la comandă, începură să facă salturi peste salturi.

— Ce se mai grozăvesc şi ăştia, murmură Ron.

— Ei, dacă nu vrei să-l înlocuieşti, atunci am un sirop tonic pentru şobolani, zise vrăjitoarea şi scoase de sub tejghea o sticluţă roşie.

— Mulţumesc, zise Ron. Şi cât... AUUU!

Ron se trase speriat, când ceva enorm şi portocaliu îi ate riză în cap, dintr-o cuşcă aflată pe un raft de sus, după care se arcui şi se repezi la Pungaşul, scuipând în toate părţile.

— NU, ŞMECHERILĂ, NU! strigă vrăjitoarea, dar Pun gaşul reuşise să scape din mâinile ei, căzuse lat pe podea, după care se ridicase cu greu şi apoi se îndrepta spre uşă.

— Pungaşule! strigă Ron şi ieşi pe stradă. Harry se repezi şi el pe urmele Pungaşului.

Le-a trebuit cam cinci minute ca să-l găsească pe Pun gaşul, care se ascunsese într-un coş de gunoi, lângă maga zinul cu echipament pentru Vâjthaţ. Ron se aplecă şi luă animalul speriat, după care îl puse iar în buzunar. Apoi se îndreptă din şale şi începu să-şi maseze pielea capului.

— Ce-a fost chestia aia? întrebă Ron.

— Ori o pisică enormă, ori un tigru micuţ! zise Harry.

— Unde e Hermione?

— Probabil că îşi cumpără bufniţa!

Se întoarseră la „Menajeria magică”. Când ajunseră în dreptul magazinului, Hermione tocmai ieşea, dar nu îşi

cumpărase nici o bufniţă. Ţinea în braţe chiar motanul por tocaliu şi vărgat!

— Ai cumpărat monstrul ăsta? întrebă Ron şi rămase cu gura căscată.

— E minunat, nu? întrebă Hermione fericită.

„De, fiecare cu felul lui de a privi lucrurile”, se gândi Harry. Blana motanului era deasă şi moale, dar picioarele erau cam scurte şi avea faţa turtită, ca şi cum ar fi intrat cu capul într-un zid. Acum, că Pungaşul nu mai era sub privi rile lui, motanul torcea fericit în braţele Hermionei.

— Hermione, ăsta aproape că m-a scalpat! exclamă Ron.

— Dar nu a vrut, nu-i aşa, Smecherilă? îl întrebă Her mione.

— Şi cu Pungaşul, cum rămâne? întrebă Ron. Are nevoie de calm şi relaxare! Cum să stea liniştit cu monstrul ăsta prin preajmă?

— Apropo, ai uitat acolo siropul tonic! zise ea şi îi dădu sticluţa roşie cu tonicul pentru şobolani. Şi nu-ţi mai face atâtea griji, Smecherilă o să doarmă cu mine, iar Pungaşul în dormitorul tău. Care e problema? Bietul Smecherilă! Vânzătoarea mi-a spus că stă la ea de ani de zile şi nimeni nu l-a vrut!

— Mă întreb de ce oare? făcu Ron sarcastic şi o luă spre „Ceaunul Crăpat”.

Îl găsiră pe domnul Weasley la bar, citind „Profetul zilei”.

— Harry! zise el, când dădu cu ochii de băiat. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc, zise Harry, aşezându-se la masă, îm preună cu prietenii lui.

Domnul Weasley puse ziarul jos şi Harry văzu pe prima pagină figura, de-acum familiară, a lui Sirius Black, care îl privea ţintă.

— Deci încă nu l-au prins, nu-i aşa? întrebă Harry.

— Nu, răspunse domnul Weasley, gânditor, ne-au luat de la îndatoririle noastre obişnuite şi ne-au pus pe toţi să încer căm să dăm de el, dar fără nici un rezultat până acum.

— Nu se dă vreo recompensă, dacă punem mâna pe el? întrebă Ron. Tare bine mi-ar prinde nişte fonduri suplimen tare.

— Ron, termină cu prostiile! îl certă domnul Weasley, care, la o privire mai atentă, părea foarte obosit şi preocu pat. Black nu poate fi prins de un vrăjitor de treisprezece ani. Dacă Black este prins, atunci să fii sigur că numai paznicii de la Azkaban o pot face, ascultă la mine!

În acel moment, în bar intră doamna Weasley, cu mâinile pline de cumpărături şi urmată îndeaproape de cei doi gemeni, Fred şi George, care începeau anul V la Hogwarts, de noul Şef de promoţie, Percy, şi de mezina familiei, sin gura fată printre atâţia băieţi, Ginny.

Ginny, care întotdeauna se fâstâcea în prezenţa lui Harry, se simţi de data asta şi mai încurcată când dădu cu ochii de el, dat fiind faptul că îi salvase viaţa, în ultimul

trimestru al anului trecut. Se înroşi până în vârful urechilor şi zise „Bună ziua!”, fără să ridice ochii din pământ. Spre deosebire de ea, Percy se opri în faţa lui Harry şi îi întinse mâna, ca şi cum nu mai fuseseră prezentaţi vreodată.

— Harry, salut! Mă bucur să te întâlnesc! făcu Percy. Extraordinar!

— Salut, Percy, zise şi Harry, străduindu-se să nu izbuc nească în râs.

— Sper că eşti bine, continuă Percy, plin de importanţă, ca şi cum el ar fi fost primarul şi cineva i l-ar fi prezentat pe Harry.

— Foarte bine, mulţumesc...

— Harry! strigă Fred, dându-l la o parte pe Percy, cu coa tele.

Se înclină adânc în faţa lui Harry şi continuă:

— Ah, cât mă bucur că ne vedem iar! Splendid!

— Minunat! sări şi George, împingându-l pe Fred la o par te şi dând mâna cu Harry. Super! A-ntâia!

Percy strâmbă din nas.

— Gata, ajunge! zise doamna Weasley. Lăsaţi băiatul!

— Mamă! făcu Fred, ca şi cum acum o vedea pentru prima dată şi strângându-i mâna. Ce bucuros sunt să te văd! Elec trizant!

— Terminaţi odată! zise doamna Weasley, punând cum părăturile pe un scaun liber. Bună ziua, Harry,

scumpule. Cred că ai auzit vestea: Percy este al doilea Şef de promoţie din familie!

Şi arătă, mândră, insigna de argint de pe pieptul lui Percy.

— Da, marele moment, bombăni Fred pe sub mustaţă.

— Nu mai fi ironic, îl certă doamna Weasley, voi n-aţi fost în stare să ajungeţi Perfecţi!

— Şi de ce să fim Perfecţi, mă rog? Ce e aşa de grozav? zise George, revoltat numai şi la ideea de a fi aşa ceva. Viaţa n-ar mai avea nici un haz!

Ginny chicoti.

— Foarte frumos exemplu îi daţi surioarei voastre, n-am ce zice! izbucni doamna Weasley.

— Ginny are alţi doi fraţi, mamă, care să-i fie exemplu, interveni Percy, cu nasul pe sus. Mă duc să mă schimb pen tru masă...

Percy plecă şi George zise, prefăcându-se necăjit:

— Oh, Harry, am încercat să-l închidem într-o piramidă, dar nu ne-a mers. Ne-a observat mama!

*

Cina din seara aceea a fost foarte distractivă. Tom puse trei mese, una în continuarea celeilalte, şi cei şapte

Weasley, plus Harry şi Hermione, se delectară cu cele cinci feluri de mâncare pregătite de Tom.

— Cum ajungem la gară, tată? întrebă Fred, la desert, când li se servi un minunat tort de ciocolată.

— Am făcut rost de nişte maşini, mi le-a dat Ministrul, răspunse domnul Weasley.

— Cum aşa? întrebă Percy, curios.

— Pentru tine, Percy, făcu George, cât se poate de serios. Şi or să fie ornate cu steguleţe cu iniţialele CS...

— ... de la Cap Sec! completă Fred.

Toată lumea, în afară de Percy şi doamna Weasley, pufni în felia de tort din farfurie.

— Vorbesc serios, tată, cum de ne dă Ministrul maşini, ca să ajungem la gară? întrebă Percy, cât se poate de demn.

— Păi, eu nu mai am maşină... acum, zise domnul Weas ley, şi, fiindcă lucrez la Ministerul Magiei, ca o favoare pentru mine...

Vorbea părând să nu dea importanţă vorbelor sale, dar Harry observă că urechile domnului Weasley se înroşiseră, la fel cum se făceau şi ale lui Ron, când nu se simţea la largul lui.

— Foarte bine, zise doamna Weasley, scurt. Cu atâta bagaj... Vă daţi seama ce spectacol o să oferiţi Încuiaţilor! V-aţi făcut bagajele? Toţi?

— Ron mai are să-şi pună lucrurile noi, cumpărate azi, zise Percy, cu o voce chinuită. Le-a trântit pe patul meu.

— Du-te repede şi împachetează-ţi restul lucrurilor, zise doamna Weasley spre capătul de masă unde se afla Ron.

Ron nu se putu abţine şi se strâmbă la Percy.

După masă, cu burţile pline şi somnoroşi, unul câte unul urcară scările în camerele lor, să-şi facă ultimele pregătiri pentru a doua zi. Ron şi Percy stăteau în camera de lângă Harry. Tocmai îşi închisese cufărul, când auzi prin perete strigăte supărate. Se duse până la ei, să vadă de ce se certau.

Uşa de la camera numărul doisprezece era deschisă larg şi se auzeau strigătele lui Percy.

— Aici era, pe noptieră! zicea Percy. Am scos-o ca să o lus truiesc!

— Nici n-am atins-o! urla Ron. Ia mai lasă-mă-n pace!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harry.

— Mi-a dispărut insigna de Şef de promoţie! ţipă Percy.

— Şi tonicul Pungaşului, dacă vrei să ştii! zise Ron, sco ţând lucrurile din bagajele lui, ca să vadă dacă nu cumva era acolo.

— Nu pleci nicăieri până nu-mi găseşti insigna! urlă Percy.

— Mă duc să văd dacă n-a rămas ceva jos, la masa la care am stat, se oferi Harry, eu mi-am făcut bagajele deja!

Coborî scările pe întuneric şi se îndreptă spre sala de mese. La jumătatea drumului, auzi două voci supărate, care veneau dintr-un separeu. O clipă mai târziu, recunoscu vo cile. Erau domnul şi doamna Weasley! Harry rămase neho tărât în loc, fiindcă nu vroia ca cei doi să-şi dea seama că îi auzise certându-se. Deodată, auzi pomenit numele lui. Se apropie tiptil de separeu.

— Molly, nu are nici un rost să nu-i spunem băiatului, zicea domnul Weasley. Harry are tot dreptul să ştie! Am în cercat să-i spun asta şi lui Fudge, dar el insistă să-l trateze ca pe un copil. Are treisprezece ani totuşi şi...

— Arthur, adevărul o să-l sperie de moarte! zise doamna Weasley cu tristeţe. Cum vrei să înveţe cu asemenea griji pe cap? Pentru numele lui Dumnezeu, mai bine să nu ştie, lasă-l să fie fericit!

— Dar eu nu vreau să-l întristez, dar e mai bine să fie pus în gardă, insistă domnul Weasley. Doar ştii cum sunt Harry şi Ron! Hoinăresc de capul lor toată ziua, au ajuns de două ori în Pădurea Interzisă! Dar anul acesta, Harry nu trebuie să pună piciorul acolo, cu nici un chip! Gândeşte-te ce i se putea întâmpla în noaptea în care a fugit de acasă! Dacă nu l-ar fi cules de pe drum Autobuzul Salvator, ar fi fost mort până ar fi dat de el Fudge!

— Dar n-a păţit nimic, e întreg, ce rost are să mai...

— Molly, se zice că Sirius Black e nebun... Şi poate că aşa şi este, o întrerupse domnul Weasley, dar a fost suficient de deştept să evadeze din Azkaban, lucru

considerat imposibil până acum. Au trecut trei săptămâni şi nici urmă de el! Nu te lua după ce le spune Fudge celor de la „Profetul zilei”, eu ştiu că suntem tot atât de departe de a pune mâna pe el, ca şi de momentul inventării baghetelor care fac vrăji singure! Singura certitudine este că ştim după cine umblă Black...

— Dar Harry o să fie în siguranţă la Hogwarts, nu se lăsă doamna Weasley.

— Da, aşa am crezut şi că nu se poate evada de la Azka ban. Dacă a reuşit să facă asta, cu siguranţă că poate pătrun de şi la Hogwarts!

— La urma urmelor de unde ştiţi că umblă după Harry? Se auzi o pocnitură şi Harry fu sigur că domnul Weasley a izbit cu pumnul în masă.

— Molly, de câte ori să-ţi spun lucrul ăsta? Nu scrie nimic în ziar, fiindcă Fudge a vrut să fie păstrat secretul, dar el a fost la Azkaban chiar în noaptea în care a evadat Black. Gardienii i-au spus că Black începuse să vorbească în somn. Mereu aceleaşi cuvinte: „El e la Hogwarts... E la Hogwarts”. Black nu mai e în toate minţile, Molly, şi vrea ca Harry să fie omorât. Cred că este convins că, dacă îl omoară pe Harry, Ştim-Noi-Cine îşi poate recăpăta puterile. Black a pierdut totul în noaptea în care Ştim-Noi-Cine a fost înfrânt de Harry şi a avut destul timp, doisprezece ani la Azkaban, să se tot gândească la acest lucru.

Urmă o clipă de tăcere, iar Harry se aplecă şi mai mult spre uşă, ca să nu-i scape nimic.

— Bine, Arthur, fă cum crezi de cuviinţă, încheie doamna Weasley, dar cred că tu ai uitat de Albus Dumbledore. Cred că lui Harry nu i se poate întâmpla nimic, atâta timp cât este el director la Hogwarts. El ştie despre toate astea, nu?

— Bineînţeles că ştie. A trebuit să-i cerem permisiunea ca paznici de la Azkaban să păzească intrările în şcoală. Nu a fost prea încântat, dar s-a învoit până la urmă.

— Şi de ce, mă rog? Dacă numai ei sunt în stare să-l prindă pe Black, de ce să nu stea acolo?

— Dumbledore nu-i agreează deloc. Nici eu, dacă tot veni vorba... Dar dacă vrem să-l prindem pe Black, trebuie să ne aliem cu cei pe care i-am vrea cât mai departe de noi.

— Dacă îl salvează pe Harry...

— ... atunci n-am să mai zic niciodată nimic rău despre ei! zise domnul Weasley cu însufleţire. E târziu, Molly, hai să mergem la culcare...

Harry auzi zgomotul scaunelor şi se îndreptă spre bar, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot. Uşa separeu lui se deschise şi, după zgomotul paşilor, Harry îşi dădu seama că domnul şi doamna Weasley urcau scările spre ca merele lor.

Sticluţa cu tonic zăcea sub masa la care mâncaseră ei mai devreme. Harry aşteptă până ce auzi uşa de la camera părin ţilor lui Ron închizându-se, apoi urcă scările în grabă, cu sticluţa în mână.

Fred şi George chicoteau pe palier, ascultând cum Ron şi Percy întorceau camera cu susul în jos.

— Noi am făcut-o! chicotiră ei. Am... îmbunătăţit, oare cum, insigna!

Pe insignă scria acum: „Şef de proşti”.

Harry îşi înăbuşi râsul, îi dădu sticluţa lui Ron şi se duse în camera lui.

Se întinse pe pat. Deci Sirius Black era pe urmele lui... Acum se explicau toate. Fudge fusese atât de indulgent cu el, fiindcă fusese foarte fericit că îl găsise încă în viaţă. Îl pu sese pe Harry să-i promită că se va plimba doar pe Aleea Diagon, unde mişunau o mulţime de vrăjitori, care puteau să vegheze asupra lui. Şi din cauza aceea, Fudge le trimitea maşini: pentru ca soţii Weasley să îl poată supraveghea pe Harry, până ajungea în tren.

Harry asculta strigătele înfundate din camera alăturată şi se întreba cum de nu se simţea mai înspăimântat. Doar Sirius Black omorâse treisprezece oameni cu un singur bles tem... Pe bună dreptate, domnul şi doamna Weasley crezu seră că Harry ar fi intrat în panică, dacă ştia adevărul. Harry însă era de acord cu doamna Weasley: acolo unde se afla Dumbledore era cel mai sigur loc de pe pământ. Nu spunea toată lumea că singurul de care se temea Lordul Răului era Dumbledore? Desigur că şi Black, mâna dreaptă a lui Cap-de-Mort, trebuia să fie la fel de înspăimântat de Dum bledore.

Şi mai erau şi gardienii de la Azkaban, de care vorbea toată lumea. Îi băgau în sperieţi pe toţi, aşa că, dacă erau ei în jurul şcolii, Black n-avea cum să pătrundă în castel.

Singura problemă care îl preocupa cu adevărat pe Harry era că şansele lui de a merge la Hogsmeade erau acum egale cu zero. Nimeni nu ar fi fost de acord ca Harry să pără sească siguranţa castelului, până când Black nu ar fi fost capturat. Harry era convins că va fi supravegheat îndea proape, până va trece pericolul.

Se încruntă, ridicându-şi privirile spre tavan. Ce, credeau că nu e în stare să se apere singur? Îl înfruntase de trei ori pe Cap-de-Mort şi ieşise învingător de tot atâtea ori. Nu era în stare oricine, doar dacă...

Fără să o cheme nimeni, îi apăru în minte imaginea ani malului din întuneric, de pe Aleea Magnoliei. „Ce trebuie să faci când ştii că urmează să ţi se întâmple ceva groaznic”...

— În nici un caz n-o să mă las omorât! zise Harry cu voce tare.

— Aşa te vreau, băiete, făcu oglinda, somnoroasă.

Capitolul V

DEMENTORUL

A doua zi, Tom, cu zâmbetul lui ştirb, îl trezi pe Harry, aducându-i o ceaşcă de ceai. Harry se îmbracă şi o con vinse cu greu pe Hedwig să intre în colivie. În acel moment, Ron năvăli în încăpere, bombănind nemulţumit şi iritat.

— Cu cât ajungem mai repede în tren, cu atât mai bine! izbucni el. Cel puţin, acolo o să scap de Percy. Acum, mă acuză că am vărsat ceai pe fotografia Luminiţei Limpede, ştii... prietena lui, accentuă Ron şi-i făcu semn cu ochiul. Şi acum ea şi-a ascuns faţa, fiindcă are o pată pe nas!

— Trebuie să-ţi spun ceva, începu Harry, dar fură între rupţi de Fred şi de George care veniseră să-l felicite pentru felul în care reuşise să-l scoată iarăşi din sărite pe Percy.

Coborâră să ia micul dejun. Îl găsiră pe domnul Weasley la masă, citind „Profetul zilei”, încruntat şi preocupat. Doam na Weasley le povestea lui Ginny şi Hermionei despre poţiu nea de dragoste, pe care o preparase ea când era tânără. Toate trei chicoteau încântate.

— Ce vroiai să-mi spui, Harry? întrebă Ron, în timp ce se aşezau la masă.

— Lasă, mai târziu, îi şopti Harry, în timp ce Percy năvălea în restaurant.

În febra plecării, Harry nu reuşi să le adreseze nici două cuvinte prietenilor lui. Toţi se chinuiau să îşi coboare cufe rele pe scara îngustă de la „Ceaunul Crăpat” şi să le pună lângă uşă. Hedwig şi Hermes, bufniţa lui Percy, stăteau în coliviile lor, pe deasupra bagajelor. Lângă toate acestea, se afla un coş de trestie, din care cineva scuipa fără încetare.

— Stai cuminte, Şmecherilă, zise Hermione, mângâind motanul printre trestii. Îţi promit că te las liber în tren!

— Ba n-ai să faci aşa ceva! sări Ron. Ce vrei să facă bietul meu şobolan?

Şi Ron arătă spre buzunarul de la piept, puţin umflat, semn că Pungaşul stătea ghemuit acolo.

Domnul Weasley, care ieşise afară să aştepte maşinile, băgă capul pe uşă.

— Au venit, anunţă el. Harry, vino puţin, te rog... Domnul Weasley îl conduse pe o alee mai retrasă spre maşina din faţă, cam demodată, de un verde intens. Fiecare maşină era condusă de câte un vrăjitor cu priviri ascunse, îmbrăcat în uniformă de catifea, de culoare verde-smarald.

— Hai, urcă, Harry, îl îndemnă domnul Weasley, privind în lungul străzii aglomerate.

Harry se aşeză pe bancheta din spate şi imediat fu urmat de Hermione, de Ron şi, spre neplăcerea lui Ron, de însuşi Percy.

Călătoria spre gară se dovedi lipsită de peripeţii, mult mai puţin interesantă ca excursia pe care o făcuse cu Auto buzul Salvator. Maşinile Ministerului Magiei păreau obişnu ite, numai că Harry observă imediat că puteau pluti peste gropi, cum nu ar fi putut-o face maşina nou-nouţă a Unchiu lui Vernon. Ajunseră la gara King's Cross cu douăzeci de minute înainte de plecarea trenului. Şoferii Ministerului le făcură rost de cărucioare, pe care încărcară bagajele, după care îşi scoaseră pălăriile în faţa domnului Weasley şi ple cară. Nu se ştie cum, dar maşinile lor reuşiră să ajungă în capătul unei cozi interminabile de automobile şi acum stăteau cuminţi la stop.

Domnul Weasley l-a ţinut strâns de braţ pe Harry, tot timpul cât au circulat prin gară.

— Ei bine, a venit timpul, anunţă domnul Weasley. Să dis părem pe rând, doi câte doi, suntem prea mulţi. O să trec eu cu Harry, mai întâi.

Domnul Weasley îl conduse pe Harry spre bariera dintre peroanele 9 şi 10, împingând căruciorul cu bagajele lui Harry, aparent foarte interesat de trenul Intercity 125 care sosise la peronul 9. Îl privi cu înţeles pe Harry şi se sprijini, ca din întâmplare, de barieră. Harry îi urmă exemplul.

În clipa următoare, trecuseră prin bariera de metal şi se aflau acum pe peronul 9 şi 3/4. Expresul de Hogwarts, un tren purpuriu, cu locomotivă cu aburi, garase deja la peron. Pe peron erau o mulţime de vrăjitori şi vrăjitoare, care îşi conduceau copiii la tren.

În spatele lui Harry, apărură Ron şi Ginny, gâfâind. Era clar că trecuseră de barieră în fugă.

— Ah, uite-o şi pe Luminiţa, remarcă Percy, netezindu-şi părul pe frunte.

Ginny îl privi pe Harry cu înţeles şi amândoi se întoar seră, ca să-şi ascundă zâmbetul, în timp ce Percy se grăbea spre o fată cu părul lung şi ondulat, alergând cu pieptul mult scos în afară, ca nu cumva fata să nu-i vadă insigna stră lucitoare.

După ce au trecut pe peron şi ceilalţi membri ai familiei Weasley, împreună cu Hermione, domnul Weasley îi con duse către coada trenului, trecând pe lângă compartimen tele ticsite, până la un vagon care părea mai gol. Îşi încăr cară bagajele în el, apoi Harry coborî să-şi ia rămas-bun de la doamna şi domnul Weasley.

Doamna Weasley îşi sărută copiii, apoi pe Hermione şi la sfârşit pe Harry, care se simţi oarecum jenat de îmbrăţişarea ei prelungită, dar în acelaşi timp foarte încântat şi fericit.

— Să ai grijă de tine, Harry, îmi promiţi, da? zise ea cu dragoste, ochii strălucindu-i ciudat.

Apoi, doamna Weasley deschise o sacoşă şi le zise:

— V-am făcut sandviciuri la toţi. Poftim, Ron... Nu, nu sunt cu carne de vacă... Fred... Fred, unde eşti, mamă? Iar...

— Harry, zise domnul Weasley, vrei să vii puţin?

Îi făcu semn cu capul spre un stâlp şi Harry îl urmă pe domnul Weasley, lăsându-i pe ceilalţi în jurul doamnei Weasley.

— Aş vrea să-ţi spun ceva înainte de plecare, începu dom nul Weasley cu o voce preocupată.

— În regulă, domnule Weasley, îl întrerupse Harry. Ştiu ce vreţi să-mi spuneţi.

— Ştii? Dar cum...

— Păi, v-am auzit aseară vorbind, pe dumneavoastră şi pe doamna Weasley, zise Harry cam jenat. Îmi pare rău, dar nu m-am putut abţine să nu ascult...

— Ah, mie îmi pare rău, nu vroiam să afli în felul acesta, spuse domnul Weasley, îngrijorat.

— Nu-i nimic, nu vă faceţi griji. Astfel, nici nu v-aţi încăl cat cuvântul dat lui Fudge şi am aflat şi eu ce se întâmplă.

— Harry, cred că eşti foarte speriat...

— Nu prea, zise Harry cu sinceritate. Pe cuvânt!

După care adăugă, văzând privirea sceptică a domnului Weasley:

— Nu că vreau să pozez în erou, dar Sirius Black nu poate fi mai rău decât Cap-de-Mort, nu-i aşa?

Domnul Weasley se cutremură la auzul odiosului nume, dar îşi reveni repede.

— Harry, eu sunt convins că eşti făcut dintr-un aluat mai puternic decât crede Fudge şi sunt foarte mulţumit că nu ţi-e frică, dar...

— Arthur! strigă doamna Weasley, care îi expedia pe toţi în tren. Ce faci? E gata să plece!

— Vine imediat, Molly, zise el, dar se întoarse spre Harry, continuând să-i vorbească pe şoptite. Harry, vreau să-mi dai cuvântul că...

— ... o să fiu cuminte şi n-o să mă aventurez afară din cas tel? întrebă Harry, posomorât.

— Ba mai mult, zise domnul Weasley şi îl privi cu foarte multă seriozitate, aşa cum Harry nu-l mai văzuse niciodată. Promite-mi că nu o să-l cauţi tu pe Sirius Black!

Harry holbă ochii cât cepele.

— Cum? întrebă el.

Se auzi un şuierat prelung, iar conductorii închideau uşile trenului.

— Promite-mi, Harry, continuă domnul Weasley, vorbind şi mai repede, că orice s-ar întâmpla...

— De ce aş căuta pe cineva despre care ştiu că vrea să mă omoare? întrebă Harry.

— Jură-mi că orice ai auzi...

— Arthur, repede! strigă doamna Weasley.

Locomotiva începu să scoată aburi. Trenul se puse în mişcare. Harry alergă spre uşa compartimentului, iar Ron îi deschise şi se dădu la o parte, ca să-i facă loc să se urce.

Se buluciră toţi la fereastră, făcându-le cu mâna domnu lui şi doamnei Weasley, până ce trenul luă o curbă şi aceş tia dispărură din vedere.

— Trebuie să vă spun ceva numai vouă, le zise Harry lui Ron şi Hermionei, în timp ce trenul câştiga viteză.

— Ginny, lasă-ne puţin singuri, zise Ron.

— Foarte frumos, n-am ce zice, se bosumflă Ginny, înde părtându-se de ei.

Harry, Ron şi Hermione înaintară pe culoar, căutând un compartiment gol, dar toate erau pline. Găsiră în sfârşit unul, la coada vagonului. Era un singur ocupant, care dor mea buştean, aşezat lângă fereastră. Harry, Ron şi Her mione se opriră miraţi în prag. De obicei, Expresul de Hog warts era rezervat pentru studenţi, nu şi pentru oameni mari, cu excepţia celor care împingeau cărucioarele cu mâncare. Străinul purta o robă foarte jerpelită, cârpită din loc în loc. Părea bolnav sau extenuat. Deşi destul de tânăr, părul îi încărunţise pe alocuri.

— Cine să fie? întrebă Ron.

Închiseră uşa compartimentului şi se aşezară pe locurile cele mai îndepărtate de fereastră.

— Profesorul R. J. Lupin! zise Hermione, deodată.

— De unde ştii?

— Scrie pe bagaj, răspunse Hermione, arătând spre o valiză mică de deasupra capului străinului, lângă care se afla un ghem de sfoară. Într-adevăr, scria într-un colţ „Profesorul R. J. Lupin”, cu litere cojite de vreme.

— Oare ce-o preda? întrebă Ron, uitându-se la profilul palid al profesorului.

— Cum poţi să pui o astfel de întrebare? făcu Hermione. E un singur post vacant: „Apărare contra Magiei Negre”!

Harry, Ron şi Hermione avuseseră până atunci doi profesori de „Apărare contra Magiei Negre”, fiecare nerezistând decât un singur an. Umblau zvonuri că postul era blestemat.

— Sper să fie în stare, zise Ron, sceptic. Arată ca şi cum un blestem cât de cât serios l-ar da imediat gata, nu-i aşa? Dar ce vroiai să ne spui, Harry?

Harry le povesti despre cearta dintre domnul şi doamna Weasley şi despre avertismentul domnului Weasley. Când termină de povestit, Ron rămăsese ca trăsnit, iar Hermione îşi acoperise gura cu mâinile.

— Sirius Black a evadat numai ca să poată pune mâna pe tine? reuşi ea să îngaime. O, Harry, trebuie să fii foarte, foarte, atent... Să te ţii departe de orice încurcătură...

— Să mă ţin departe! izbucni Harry. Doar ştii că încurcă turile mă găsesc întotdeauna pe mine!

— Doar nu e sărit de pe fix să-l caute pe un sonat care vrea să îl omoare! întări Ron.

Primiseră veştile mai prost decât se aşteptase Harry. Atât Ron, cât şi Hermione, păreau mai înspăimântaţi de Sirius Black decât era el.

— Nimeni nu ştie cum a evadat de la Azkaban, zise Ron, neliniştit. Nimeni nu a mai reuşit până la el. În plus, era şi un prizonier mult mai bine păzit ca ceilalţi.

— Dar or să-l prindă, nu-i aşa? întrebă Hermione, plină de speranţă. Doar Încuiaţii îl caută şi ei...

— Ce se aude? întrebă Ron, deodată.

Un fel de fluierat abia auzit venea de undeva. Făcură ochii roată prin compartiment.

— Vine din bagajul tău, Harry! strigă el şi se ridică spre plasa pentru bagaje.

O clipă mai târziu, Ron scotea un Spionoscop de buzu nar dintre hainele lui Harry.

Acesta se învârtea nebuneşte în palma lui Ron şi căpătase strălucire.

— Ce-i ăsta? Un Spionoscop? se miră Hermione, intere sată, apropiindu-se să-l vadă mai bine.

— Da, aprobă Ron, dar unul ieftin, din păcate. A început să se învârtească încă din clipa în care încercam să-l leg de piciorul lui Errol, ca să i-l trimit lui Harry.

— Făceai ceva... nepermis în acel moment? întrebă Her mione cu şiretenie.

— Nu! Ei bine... n-ar fi trebuit să-l folosesc pe Errol... Ştiţi doar că bietul de el nu rezistă la călătorii lungi... Dar cum era să-i trimit cadoul lui Harry, de ziua lui de naştere?

— Bagă-l la loc, printre lucruri, îl sfătui Harry pe Ron, alt fel o să-l trezească!

Şi Harry arătă spre profesorul Lupin. Ron înveli Spio noscopul în nişte şosete oribile ale Unchiului Vernon, care înăbuşiră zgomotul, şi închise capacul cufărului.

— O să-l poţi verifica atunci când mergem la Hogsmeade, zise Ron, aşezându-se pe bancă. Fred şi George mi-au spus că acolo găsesc de cumpărat tot felul de astfel de instrumen te magice.

— Ce mai ştii despre Hogsmeade, întrebă Hermione curioasă. Am citit că este singura localitate din Marea Britanie, a cărei populaţie este formată în întregime din vrăjitori şi vrăjitoare.

— Da, aşa e, aprobă Ron, dar nu de-asta abia aştept să merg acolo. Vreau să ajung la „Lorzii Mierii”!

— Ce-i asta? întrebă Hermione.

— Un magazin numai cu dulciuri, zise Ron cu un zâmbet pofticios, unde se găseşte absolut orice... Drajeuri cu piper, care te fac să-ţi ia foc gura, bile de ciocolată, pline cu cremă de zmeură şi marţipan, batoane de zahăr-candel, o nebunie, nu alta, pe care le poţi suge în clasă şi să dai impresia, în acelaşi timp, că te gândeşti la ce ai de scris...

— Dar Hogsmeade e un loc foarte interesant, nu-i aşa? întrebă iar Hermione. În „Cele mai interesante locuri magice istorice”, se spune că în hanul de acolo s-a pus la cale Marea Rebeliune a Spiriduşilor, din 1612, şi că „Urlet în Noapte” este clădirea cea mai bântuită de stafii, din toată Marea Britanic..

— ... şi bulgări uriaşi de şerbet glazurat, care te fac să levitezi la câţiva centimetri deasupra solului când îi mănânci, continuă Ron, părând să n-o fi auzit pe Hermione.

Hermione se întoarse spre Harry.

— N-ar fi interesant să o ştergem de la şcoală şi să mergem acolo să facem nişte explorări? întrebă ea.

— Da, cred că ar fi, zise Harry, simţind un nod în gât. Să-mi povestiţi şi mie ce-aţi descoperit.

— Ce vrei să spui? se miră Ron.

— Păi, eu n-am voie să merg, zise Harry. Unchiul meu nu a apucat să-mi semneze învoirea, iar Fudge nu mi-a dat voie nici el.

Ron exclamă îngrozit:

— Cum adică, nu ai voie să mergi la Hogsmeade? Nu se poate! Sunt sigur că profesoara McGonagall sau altcineva o să-ţi dea învoire!

Harry râse strâmb. Profesoara McGonagall era şefa casei Cercetaşilor şi era foarte severă.

— Sau mai bine îi întrebăm pe Fred şi pe George care este tunelul secret care leagă Hogwarts de Hogsmeade...

— Ron! strigă Hermione. Nu cred că-i bine ca Harry să iasă din şcoală pe furiş, cu Black pe urmele lui!

— Da, făcu Harry, descurajat, cred că asta o să zică şi pro fesoara McGonagall, când o să-i cer voie...

— Dar dacă suntem şi noi cu el, începu Ron, Black n-o să îndrăznească să...

— O, Ron, termină cu prostiile! îl repezi Hermione. Black a omorât deja o mulţime de oameni, în plină zi, chiar crezi că n-o să-l atace pe Harry, numai fiindcă o să fim noi doi ală turi de el?

În timp ce vorbea, Hermione se juca, neatentă, cu baie rele care ţineau închis coşul lui Şmecherilă.

— Să nu-i dai drumul monstrului să iasă! strigă Ron, dar era prea târziu.

Şmecherilă ieşi alene din coş, se întinse, căscă şi sări pe genunchii lui Ron. Mogâldeaţa din buzunar începu să tre mure şi Ron îl alungă cu brutalitate pe motan.

— Fugi de-aici!

— Ron, nu! strigă Hermione furioasă.

Ron era gata să-i răspundă cum se cuvenea, când profe sorul Lupin se mişcă puţin. Se uitară spre el, schimbând pri viri semnificative, dar acesta se întoarse pe partea cealaltă şi îşi continuă somnul, cu gura uşor întredeschisă.

Expresul de Hogwarts se îndrepta tot mai mult spre nord, peisajul devenind mai sălbatic şi mai întunecos, în timp ce norii se aglomerau pe cer. Pe coridorul din faţa compartimentului lor era mare forfotă. Şmecherilă se aşe zase confortabil pe un scaun, cu faţa lui turtită îndreptată spre Ron şi cu ochii urmărind umflătura din buzunarul de la pieptul băiatului.

La ora unu, în uşa compartimentului se opri vrăjitoarea durdulie, care împingea căruciorul cu mâncare.

— Nu credeţi că ar fi cazul să-l trezim? întrebă Ron, fără prea mare tragere de inimă, arătând spre profesorul Lupin. Pare că are mare nevoie de mâncare...

Hermione se apropie cu grijă de profesorul Lupin.

— Domnule profesor, începu ea. Scuzaţi-mă... Domnule profesor...

Acesta nu se clinti.

— Lasă-l, drăguţo, zise vrăjitoarea, împăciuitor, dacă o să-i fie foame când se trezeşte, sunt în faţă, stau de vorbă cu mecanicul.

— Cred că e doar adormit, zise Ron. Sper că n-a murit...

— Nu, nu-l vezi că respiră? spuse Hermione, luând prăjitura pe care i-o întindea Harry.

Poate că nu era un tovarăş prea interesant de drum, dar prezenţa profesorului Lupin se dovedi foarte folositoare. În plină amiază, tocmai când începuse să plouă şi se aburiseră geamurile, de nu mai vedeau nimic afară, auziră paşi pe coridor şi cele mai nesuferite persoane deschiseră uşa com partimentului: Draco Reacredinţă, flancat de gorilele sale, Vincent Crabbe şi Gregory Goyle.

Draco şi Harry fuseseră adversari încă de la prima lor călătorie cu Expresul de Hogwarts. Draco avea o faţă şi reată, palidă şi ascuţită, şi era în casa Viperinilor. Era căută tor în meciurile de Vâjthaţ, pentru echipa Viperinilor, la fel ca Harry, pentru echipa Cercetaşilor. Crabbe şi Goyle pă reau că nu există decât ca să-l apere pe Draco şi să-i satisfacă toate capriciile. Erau solizi şi musculoşi. Crabbe era mai înalt, cu o tunsoare-castron şi ceafa lată. Goyle era tuns scurt şi avea braţe lungi, ca de maimuţă.

— Măi, măi, cin' să fie? începu el, cu tonul lui flegmatic. Potty şi Weasley!

Crabbe şi Goyle hohotiră tâmp.

— Am auzit că familia ta a câştigat ceva mai mulţi bani vara asta, aşa e, Weasley? Şi n-a făcut maică-ta stop cardiac?

Ron se ridică atât de brusc, încât răsturnă coşul lui Şme cherilă pe podea şi profesorul Lupin scoase un mic sforăit.

— Cine mai e şi ăsta? întrebă Draco, făcând automat un pas înapoi.

— Un profesor nou, zise Harry, care se ridicase şi el în picioare, pentru cazul în care ar fi trebuit să îl ţină pe Ron, ca să nu sară la bătaie. Şi ce spuneai, Draco?

Ochii lui Draco se îngustară, cu răutate. Doar nu era aşa de prost, să se bată în faţa unui profesor...

— Să mergem, nu merită, bombăni el şi dispărură toţi trei.

Harry şi Ron se aşezară la loc, Ron încă strângând din pumni.

— N-am de gând să-i mai suport răutăţile şi anul ăsta, zise el furios. Vorbesc serios! Dacă se mai ia vreodată de familia mea, am de gând să-l prind de cap şi...

Ron făcu un gest violent prin aer.

— Ron, ai grijă, zise Hermione, arătând spre profesorul Lupin.

Dar profesorul dormea neîntors.

Ploaia se înteţea, pe măsură ce trenul înainta spre nord. Nu se mai vedea nimic afară. Ferestrele se

murdăriseră, iar la asta se adăuga şi întunericul nopţii. În curând, se aprinse ră luminile în tren. Trenul ţăcănea, ploaia plesnea în fe reastră, vântul urla, dar profesorul Lupin nici că avea de gând să se trezească.

— Cred că aproape am ajuns, zise Ron, aplecându-se spre profesorul Lupin şi încercând să vadă ceva pe fereastră.

De-abia termină propoziţia, că trenul începu să înce tinească.

— Ce bine! se bucură Ron şi trecu atent pe lângă profeso rul Lupin, ca să se uite pe fereastră. Mor de foame, de-abia aştept să ajung la ospăţul de bun venit.

— Nu cred că am ajuns încă, zise Hermione, consultându-şi ceasul.

— Atunci, de ce ne oprim?

Trenul mergea tot mai încet, ţăcănitul încetase, iar vân tul şi ploaia băteau cu furie în ferestre.

Harry, care era cel mai aproape de uşă, se ridică în pi cioare, să se uite în lungul coridorului. Alte capete curioase se iveau din compartimente.

Trenul se opri cu o smucitură şi zgomote înfundate spuneau clar că mai multe bagaje au căzut de la locul lor. Apoi, luminile se stinseră fără de veste şi totul se cufundă într-o beznă deplină.

— Ce se întâmplă? se auzi vocea lui Ron, din spatele lui Harry.

— Auu! strigă Hermione. Ron, ăla era piciorul meu! Harry se întoarse la locul lui.

— Credeţi că s-a stricat ceva?

— Habar n-am...

Se auzi un scârţâit şi Harry reuşi să distingă silueta lui Ron, care ştersese cu mâna o porţiune de fereastră şi privea afară.

— Se vede ceva mişcându-se, anunţă Ron. Se pare că mai urcă cineva în tren.

Uşa compartimentului se deschise brusc şi cineva îl călcă zdravăn pe Harry.

— Scuză-mă! Ştiţi ce se întâmplă? Încă o dată, te rog să mă scuzi...

— Salut, Neville, zise Harry şi bâjbâi prin întuneric, până dădu de pelerina lui Neville.

— Harry, tu eşti? Ştii de ce ne-am oprit?

— Habar n-am! Stai jos!

Se auzi un sâsâit şi un miorlăit de durere. Şmecherilă fu sese pe punctul de a fi turtit de Neville!

— O să mă duc să întreb conductorul ce se întâmplă, zise Hermione.

Harry o simţi trecând pe lângă el, auzi uşa deschizându-se, după care urmară două strigăte de durere.

— Cine e?

— Cine eşti?

— Ginny?

— Hermione?

— Ce faci tu...

— Îl căutam pe Ron...

— Intră şi stai jos!

— Ei, nu aici! Aici stau eu! strigă Harry.

— Auu! făcu şi Neville.

— Linişte! se auzi deodată o voce răguşită.

Profesorul Lupin părea să se fi trezit, în sfârşit. Harry auzi zgomote din direcţia lui. Nimeni nu mai scoase o vorbă.

Se auzi un ţăcănit şi o lumină tremurătoare umplu com partimentul. Profesorul Lupin părea să ţină în mână un mănunchi de flăcări. La lumina lor, văzură o faţă pământie, dar cu ochi vioi şi inteligenţi.

— Staţi la locurile voastre, zise el, cu aceeaşi voce răguşită, şi ridică mănunchiul de flăcări în dreptul ochilor.

Dar uşa se deschise încetişor, înainte ca profesorul Lupin să ajungă la ea.

În uşă, luminat de flăcările din mâna profesorului Lupin, stătea cineva, învăluit în pelerină. Aproape că atingea tava nul. Faţa îi era complet acoperită de glugă.

Ochii lui Harry coborâră mai jos, iar ceea ce văzu acolo făcu să i se strângă stomacul. De sub pelerină ieşea o mână pământie, umflată şi cu pielea încreţită, care semăna cu ceva care a putrezit sub apă.

Asta pentru o fracţiune de secundă, ca şi cum cel înfăşu rat în manta ar fi simţit privirile lui Harry şi şi-ar fi tras re pede mâna sub faldurile negre.

Apoi, acel ceva, orice ar fi fost, de sub pelerină, respiră şuierător şi prelung, ca şi cum ar fi vrut să aspire nu numai aerul dimprejur.

Un aer îngheţat se revărsă peste ei. Harry simţi că i se opreşte respiraţia. Suflul rece părea că-i pătrunde prin piele, îi ajunge în piept şi de acolo i se strecoară în inimă...

Harry dădu ochii peste cap. Nu mai vedea nimic. I se părea că se prăbuşeşte în ceva rece ca gheaţa, iar urechile îi vâjâiau, ca şi cum s-ar fi aflat sub apă. Era tras tot mai jos, iar zgomotul devenea insuportabil...

Apoi, auzi de undeva de departe ţipete îngrozite, teribile, rugătoare... Simţi nevoia să îi ajute pe cei care ţipau, implo rând ajutor. Dădu să mişte mâna, dar aceasta nu îl mai asculta... O ceaţă densă îl învăluia, îi pătrundea în suflet...

— Harry, Harry, ţi-ai revenit? Cineva îl plesnea.

— Ce se...

Harry deschise ochii. Văzu mai multe lanterne îndreptate asupra lui şi simţi podeaua clătinându-se. Expresul de Hog warts se pusese din nou în mişcare. Luminile se reaprinse seră. Ron şi Hermione erau

îngenuncheaţi lângă el, iar peste capetele lor văzu privirile îngrijorate ale profesorului Lupin şi ale lui Neville. Lui Harry îi era greaţă. Când duse mâna la faţă, să-şi potrivească ochelarii pe nas, simţi o sudoare rece. Ron şi Hermione îl ajutară să se aşeze la locul lui.

— Cum te simţi? Mai bine? îl întrebă Ron îngrijorat.

— Da, mormăi Harry, uitându-se repede spre uşă.

Oribila creatură dispăruse.

— Ca s-a întâmplat? întrebă el. Unde e... creatura aceea? Cine ţipa?

— Nu ţipa nimeni, zise Ron şi mai îngrijorat.

Harry îşi roti privirile prin compartimentul luminat. Ginny şi Neville îl priveau cu ochii mari, amândoi foarte palizi.

— Dar am auzit ţipete...

O pocnitură îi făcu pe toţi să tresară. Profesorul Lupin rupea o ciocolată mare în bucăţi.

— Poftim, zise el, întinzându-i lui Harry cea mai mare bucată de ciocolată. Mănânc-o, îţi face bine.

Harry luă ciocolata, dar nu gustă din ea.

— Ce a fost arătarea aia? îl întrebă el pe profesorul Lupin.

— Un Dementor, răspunse profesorul Lupin, împărţind cio colată la toată lumea. Unul dintre Dementorii de la Azkaban.

Toate privirile se întoarseră spre el. Profesorul Lupin mototoli hârtia de la ciocolată şi o băgă în buzunar.

— Mâncaţi, o să vă ajute, zise el. Eu mă duc să vorbesc cu conductorul, mă scuzaţi...

Trecu pe lângă Harry şi dispăru pe coridor.

— Sigur ţi-a trecut, Harry? se interesă Hermione, foarte îngrijorată şi ea.

— Nu înţeleg... Ce s-a întâmplat? întrebă Harry, ştergân du-şi transpiraţia de pe frunte.

— Păi, Dementorul ăla a apărut în uşă şi s-a uitat prin compartiment... sau cel puţin aşa cred, că nu i se vedea fa ţa... Şi tu... tu...

— Am crezut că ai o criză, zise Ron, care încă mai era spe riat. Te-ai prăbuşit pe podea şi ai început să te contorsi onezi...

— Iar profesorul Lupin s-a aplecat asupra ta, apoi s-a îndreptat spre Dementor şi şi-a scos bagheta, continuă Hermione. „Nici unul dintre noi nu-l ascunde pe Sirius Black sub pelerină! Pleacă!” i-a zis el. Dar cum Dementorul nu avea de gând să plece, profesorul Lupin a murmurat câteva cuvinte şi a ridicat bagheta către Dementor. Din ba ghetă a ieşit ceva argintiu, care s-a rotit ce s-a rotit, apoi a plutit, cumva, până a dispărut.

— A fost groaznic, exclamă Neville, cu o voce şi mai piţi găiată ca de obicei. Aţi simţit cât de rece s-a făcut când a intrat Dementorul?

— Da, şi mă simt foarte straniu, zise Ron, cutremurându-se, ca şi cum nu voi mai avea puterea să fiu vesel şi să mă bucur niciodată...

Ginny, care se cuibărise într-un colţ şi care arăta tot atât de rău, pe cât se simţea Harry, suspină încetişor. Hermione se apropie de ea şi o cuprinse pe după umeri, pentru a o linişti.

— Dar s-a mai prăbuşit cineva pe podea? întrebă Harry, cam jenat.

— Nu, răspunse Ron, privindu-l iar îngrijorat pe Harry. Ginny tremura din toate încheieturile, dar...

Harry nu înţelegea ce se întâmplase. Tremura şi se sim ţea slăbit, ca şi cum nu şi-ar fi revenit după o gripă puter nică. Începea să-i fie şi ruşine. Cum de făcuse criza aceea, când nimeni altcineva nu se mai prăbuşise pe podea?

Profesorul Lupin se întoarse. Se opri la uşă, îşi aruncă privirile în jur şi zise, zâmbind:

— Să ştiţi că nu am otrăvit ciocolata!

Harry muşcă o bucăţică şi, spre surprinderea lui, simţi o căldură binefăcătoare, care i se revărsă până în vârful dege telor de la mâini şi de la picioare.

— Ajungem la Hogwarts în zece minute, le spuse el. Te simţi mai bine, Harry?

Harry nu îl întrebă pe profesorul Lupin cum de îi ştia numele.

— Da, murmură Harry, ruşinat de-a binelea.

Au fost tăcuţi restul călătoriei. În cele din urmă, trenul se opri la gara Hogwarts şi urmă o îmbulzeală de nedescris la coborâre. Bufniţele scoteau strigăte jalnice, pisicile mieu nau, iar broasca lui Neville se chircise sub pălăria lui. Era foarte rece, iar ploaia cădea neîntrerupt în rafale îngheţate.

— Anul întâi, pe aici! se auzi o voce prea bine cunoscută. Harry, Ron şi Hermione se întoarseră şi văzură silueta gigantică a lui Hagrid, la capătul celălalt al peronului, adunându-i pe cei din primul an de studiu, care îl priveau cu ochi mari şi speriaţi, pentru a-i trece lacul spre castel.

— Ei, voi ăia trei de colo, aţi călătorit bine? strigă el peste capetele mulţimii.

Cei trei dădură din cap şi îi făcură semn cu mâna, dar fără să poată schimba nici un cuvânt cu el, deoarece mulţi mea îi împingea spre ieşirea de pe peron. Harry, Ron şi Hermione merseră cu restul colegilor, până ajunseră pe un drumeag noroios, unde îi aşteptau cel puţin o sută de tră suri. Harry îşi zise că trăsurile erau fără îndoială trase de cai invizibili, deoarece trăsura lor se puse în mişcare şi începu să hurducăie, de îndată ce se urcară în ea. Vizitiul mirosea vag a bălegar şi a paie. De când mâncase ciocolata, Harry se simţea mult mai bine, dar tot mai era slăbit. Ron şi Her mione îl priveau pe furiş, din când în când, ca şi cum s-ar fi temut ca Harry să nu leşine din nou.

În timp ce trăsura intra printr-o poartă cu două uşi mag nifice, de fier forjat, flancate de două coloane care se termi nau cu nişte porci mistreţi înaripaţi, Harry mai observă siluetele altor doi Dementori, care stăteau de pază, de o par te şi de alta a porţii. Un val de frig şi o

senzaţie de greaţă îl cuprinse iar. Se lăsă pe perna scaunului şi închise ochii, pâ nă ce trecură de poartă.

Trăsura prinse viteză pe aleea lungă şi în pantă, care du cea la castel. Hermione îşi scosese capul pe fereastră şi pri vea la turnurile şi turnuleţele care se apropiau tot mai mult. În cele din urmă, trăsura se opri, iar Ron şi Hermione săriră pe alee.

În timp ce Harry cobora şi el, în urechi îi răsună o voce care se vroia mieroasă şi plină de compasiune:

— Şi chiar ai leşinat, Potter? Nu minte Poponeaţă?

Draco Reacredinţă o dădu la o parte pe Hermione şi se postă în faţa lui Harry, blocându-i drumul spre castel. Faţa îi strălucea de încântare, iar ochii îi sclipeau de răutate.

— Şterge-o, Reacredinţă, îl repezi Ron, cu fălcile încleştate.

— Ai leşinat şi tu, Weasley? întrebă Draco, în gura mare. Te-a speriat şi pe tine bătrânul Dementor?

— S-a întâmplat ceva? întrebă o voce domoală.

Era profesorul Lupin care coborâse din următoarea tră sură.

Draco îi aruncă profesorului o privire indolentă şi dispre ţuitoare, uitându-se la hainele ponosite ale acestuia şi la vali za lui scâlciată.

— O, dumeavoastră eraţi, domnule profesor, zise el cu sarcasm, după care râse spre Crabbe şi Goyle, urcând îm preună scările de piatră ale castelului.

Hermione îl zori din spate pe Ron şi cei trei începură şi ei să urce scările, alături de ceilalţi colegi. Intrară pe uşile gi gantice, de stejar, şi ajunseră în holul de la intrare, care era luminat de torţe uriaşe. În fundal, se vedeau scările impună toare, de marmură, care duceau spre dormitoarele de la etaj.

La dreapta, uşile erau larg deschise spre Marea Sală. Harry fu purtat de mulţime în sala magnifică, dar de-abia avu timp să arunce o privire spre tavanul vrăjit, care era în tunecat şi plin de nori în seara aceea, că se şi auzi o voce stridentă:

— Potter! Granger! La mine! Amândoi!

Harry şi Hermione se întoarseră surprinşi. Era Minerva McGonagall, profesoara lor de „Transfigurări” şi şefa casei Cercetaşilor. Avea o înfăţişare severă, iar părul îi era strâns în coc. Îi privea cu ochii ei pătrunzători prin nişte ochelari cu rama pătrată. Harry îşi făcu loc prin mulţime până la ea, cu presentimente dintre cele mai rele. Întotdeauna, profe soara McGonagall avea darul să îl facă să se simtă ca şi cum ar fi făcut cine ştie ce trăsnăi.

— Nu vă uitaţi aşa de speriaţi la mine, îi linişti ea. Nu vreau decât să vă spun două vorbe, în biroul meu. Tu du-te la masă, Weasley!

Ron văzu cum profesoara McGonagall îi conduce de parte de mulţimea gălăgioasă.

Harry şi Hermione o urmară, traversând holul de la intrare, apoi urcară scările de marmură şi o luară de-a lun gul unui coridor.

Ajunşi în biroul ei, o încăpere mică şi cu un foc primitor, profesoara McGonagall le făcu semn să ia loc. Se aşeză şi ea şi începu, fără nici un fel de altă introducere:

— Profesorul Lupin a trimis o bufniţă cu vestea că ţi-a fost rău în tren, Potter...

Dar Harry nici nu apucă să răspundă, că Madam Pomfrey năvăli în încăpere. Harry simţea cum se înroşeşte tot mai tare la faţă. Era suficient că leşinase, sau ce fusese lucrul acela, dar să se mai facă şi atâta zarvă...

— Mă simt bine, zise el. Nu am nevoie de nimic...

— Oh, iar tu! începu Madam Pomfrey, ca şi cum nu l-ar fi auzit şi privindu-l cercetător. Ce-ai mai făcut de data asta? Ceva periculos, probabil...

— Nu, Poppy, interveni profesoara McGonagall, a fost din cauza unui Dementor.

Schimbară priviri îngrijorate şi Madam Pomfrey zise dezaprobator:

— Să trimită un Dementor la şcoală...

Îşi puse mâna pe fruntea lui Harry, ca să vadă dacă nu are febră.

— E transpirat tot, continuă ea. Nu e primul care leşină... Sunt teribili Dementorii ăştia! Şi ce efect au asupra persoa nelor fragile...

— Nu sunt fragil! sări Harry supărat.

— Sigur că nu eşti, dragul meu, zise Madam Pomfrey absent, luându-i pulsul.

— Ce trebuie să facă? întrebă profesoara McGonagall. Să se odihnească în camera lui sau să stea în aripa spitalului în noaptea asta?

— Dar n-am nimic! sări Harry în picioare.

Numai gândul la ce ar fi zis Draco dacă şi-ar fi petrecut noaptea la spital era o adevărată tortură pentru el.

— Nu, îi trebuie doar nişte ciocolată, zise Madam Pom frey, care acum căuta să scruteze ochii lui Harry.

— Am mâncat deja, zise Harry. Profesorul Lupin ne-a dat la toţi câte o bucăţică.

— Da, aşa a făcut? întrebă Madam Pomfrey aprobator. În sfârşit, avem un profesor de „Apărare contra Magiei Ne gre”, care ştie ce remedii să aplice!

— Eşti sigur că te simţi bine, Potter? întrebă profesoara McGonagall cu severitate.

— Da, răspunse Harry.

— Foarte bine, atunci, te rog să aştepţi puţin pe coridor. Vreau să-i spun două vorbe domnişoarei Granger despre orarul din trimestrul ăsta şi apoi mergem împreună la ban chet.

Harry ieşi pe coridor, împreună cu Madam Pomfrey, dar ea plecă repede spre aripa castelului în care se afla spitalul, murmurând ceva. Nu avu de aşteptat decât două minute până apăru Hermione, care părea foarte fericită. Împreună cu profesoara McGonagall, coborâră iar scările de marmu ră, spre Marea Sală.

Îi întâmpină o mare de coifuri negre şi ascuţite. La mese le lungi ale fiecărei case, stăteau studenţi cu feţe străluci toare, la lumina lumânărilor care pluteau prin aer. Pro fesorul Flitwick, un vrăjitor scund, cu o claie de păr, scotea afară din Marea Sală Jobenul Magic şi scăunelul cu trei picioare.

— Oh, am pierdut ceremonialul de Sortare, se plânse Hermione.

Noii elevi de la Hogwarts erau repartizaţi în case după ce puneau pe cap Jobenul Magic, care se gândea puţin şi striga în gura mare la ce casă se încadra mai bine fiecare student (Cercetaşi, Astropufi, Ochi-de-Şoim şi Viperini). Profesoara McGonagall se îndreptă spre locul ei de la masa profeso rilor, în timp ce Harry şi Hermione se duceau, cât puteau mai discret, la masa Cercetaşilor. Toţi se uitau la ei şi cei mai mulţi arătau spre Harry. Oare povestea cu leşinul cir culase chiar atât de repede?

Harry şi Hermione se aşezară la stânga şi la dreapta lui Ron, pe locurile pe care acesta le păstrase pentru ei.

— Ce a vrut? îl întrebă Ron pe Harry.

Harry începu să-i spună despre ce fusese vorba, dar se opri imediat, fiindcă directorul se ridicase să-şi ţină discur sul de început de an.

Deşi foarte bătrân, profesorul Dumbledore dădea întot deauna impresia de multă energie. Avea păr lung, nins, şi barbă argintie, ochelari în formă de semilună şi un nas foar te coroiat. Era considerat drept cel mai mare vrăjitor al veacului, dar nu din cauza aceasta îl respecta Harry atât de mult. Nu puteai să nu ai încredere în Dumbledore, şi

Harry, văzându-l la masa profesorilor, se simţi pentru prima oară liniştit după întâlnirea cu Dementorul, recăpătându-şi calmul.

— Fiţi bine veniţi! începu el, lumina lumânărilor făcându-i barba şi mai strălucitoare. Începe un nou an la Hogwarts şi vreau să vă spun câteva lucruri şi, cum unul dintre ele este cât se poate de serios, este mai bine să vi-l spun acum, ca să vă puteţi apoi bucura de excelentul nostru banchet...

Dumbledore îşi drese glasul şi continuă:

— Aşa cum aţi aflat deja, după verificarea pe care au făcut-o în Expresul de Hogwarts, şcoala noastră găzduieşte un grup de Dementori, aflaţi aici cu însărcinări din partea Minis terului Magiei.

Făcu o pauză şi Harry îşi aduse aminte că domnul Weasley spusese că Dumbledore nu fusese prea încântat de cererea Ministrului Magiei ca Dementorii să păzească şcoala.

— Se află la porţile castelului şi cred că nu este nevoie să vă spun că nimeni nu are voie să iasă din castel fără permi siune. Dementorii nu pot fi păcăliţi cu trucuri şi şmecherii sau cu pelerine care te fac invizibil, zise el, sec, moment în care Harry şi Ron schimbară priviri semnificative. Natura Dementorilor nu le permite să asculte rugăminţi sau să ac cepte scuze. De aceea, vă avertizez în mod foarte serios să nu le daţi motive să vă facă vreun rău. Le atrag atenţia mai ales Perfecţilor şi noilor noştri Şefi de Promoţie, la fete şi la băieţi, să aibă grijă ca nu cumva cineva să le joace feste Dementorilor.

Percy, care stătea la câteva scaune depărtare de Harry, îşi umflă pieptul şi privi în jurul lui cu aplomb. Dumbledore făcu o altă pauză şi, văzându-l atât de serios, nimeni nu se clinti şi nici nu scoase vreo vorbă.

— Şi acum, o veste mai plăcută. Vreau să le urâm bun venit celor doi profesori noi, care ni se vor alătura anul acesta. Mai întâi, vi-l prezint pe domnul Lupin, care a fost atât de amabil să preia postul de profesor de „Apărare con tra Magiei Negre”.

Se auziră câteva aplauze răzleţe, fără prea mare entuzi asm. Numai cei care se aflaseră în acelaşi compartiment cu profesorul Lupin aplaudară cu frenezie. Harry era şi el printre aceştia. Hainele profesorului Lupin arătau şi mai jer pelite, în comparaţie cu robele elegante ale celorlalţi profe sori.

— Uită-te la Plesneală! şuieră Ron în urechea lui Harry.

Profesorul Plesneală, care le preda „Poţiunile”, se uita insistent la profesorul Lupin. Toată lumea ştia că Plesneală vâna de mult postul de profesor de „Apărare contra Magiei Negre”, dar Harry fu surprins de expresia care se citea pe faţa acestuia. Nu mai era furie, ci pur şi simplu ură. Harry cunoştea prea bine acea expresie, doar o vedea ori de câte ori lui Plesneală îi cădeau privirile asupra lui.

— În legătură cu cea de-a doua numire, continuă Dum bledore şi aplauzele firave pentru profesorul Lupin încetară cu totul, îmi pare rău să vă anunţ că profesorul Kettleburn, fostul profesor de „Grija pentru creaturile magice”, a ieşit la pensie. Mă bucur însă să vă anunţ că locul său va fi luat de nimeni altul decât de însuşi Rubeus

Hagrid, care a fost de acord să preia această funcţie, pe lângă îndatoririle sale de păstrător al cheilor şi paznic al vânatului.

Harry, Ron şi Hermione se uitară unii la alţii, muţi de uimire, după care se alăturară aplauzelor furtunoase, mai ales de la masa Cercetaşilor. Harry se ridică să-l vadă mai bine pe Hagrid, care se înroşise tot de emoţie şi stătea cu privirile plecate, ascunzându-şi zâmbetul larg în barba nea gră şi deasă.

— Trebuia să ne fi închipuit! exclamă Ron. Cine altcineva ne-ar fi recomandat o carte care muşcă?

Harry, Ron şi Hermione se opriră ultimii din aplauze. În timp ce profesorul Dumbledore îşi relua discursul, îl văzură pe Hagrid ştergându-şi pe furiş o lacrimă, cu faţa de masă.

— Păi, cred că asta ar fi totul, făcu Dumbledore. Să încea pă ospăţul!

Farfuriile şi cupele din faţa lor se umplură pe dată cu mâncare şi băuturi răcoritoare. Simţindu-se brusc lihnit de foame, Harry se repezi la bucatele apetisante şi începu să mănânce.

Se încinse un ospăţ pe cinste. Marea Sală răsuna de râ sete şi de zăngănitul cuţitelor şi al furculiţelor. Harry, Ron şi Hermione se bucurară totuşi când banchetul de primire se sfârşi, fiindcă acum puteau vorbi cu Hagrid. Ştiau prea bine ce însemna pentru Hagrid să devină profesor. Hagrid nu era vrăjitor cu drepturi depline. Fusese exmatriculat în anul III de studii, pentru o abatere pe care n-o comisese el, de fapt. Anul trecut, Harry, Ron şi

Hermione reuşiseră să lămurească lucrurile şi să îl absolve de orice vină. În cele din urmă, când se topiră din farfurii şi ultimele bucăţele de plăcintă de dovleac, Dumbledore anunţă că era timpul să meargă în dormitoare, iar ei atât aşteptau.

— Felicitări, Hagrid! zise Hermione, de cum se apropiară de masa profesorilor.

— Şi totul, numa' datorită vouă, zise Hagrid, ştergându-se pe şerveţel. Nici nu-mi vine să cred... mare om... Dumbledore... Imediat ce profesorul Kettleburn şi-a anunţat demisia, a venit la coliba mea... Doar ştiţi că asta mi-am dorit întotdeauna...

Copleşit de emoţie, Hagrid îşi ascunse faţa în şerveţel şi profesoara McGonagall îi expedie repede pe cei trei prieteni.

Harry, Ron şi Hermione se grăbiră să urce alături de ceilalţi colegi scările de marmură şi, foarte obosiţi acum, să străbată coridoare lungi şi să urce multe alte trepte, spre intrarea secretă în dormitoarele din Turnul Cercetaşilor. Când ajunseră, portretul doamnei foarte grase, îmbrăcată în roz, îi întrebă:

— Parola?

— Vin, vin acum! se auzi din spate glasul lui Percy. Noua parolă este „Fortuna Major”!

— Oh, nu! se plânse Neville, care avea mereu probleme în a-şi aminti parola.

Trecură prin gaura din tablou, apoi prin camera de zi a Cercetaşilor, după care băieţii şi fetele se duseră fiecare

spre dormitoarele lor. Harry urcă scările în spirală, fără să se gândească la nimic, decât că era foarte fericit că se întor sese la Hogwarts. Ajunseră în sfârşit în dormitorul lor cir cular, cu patru paturi, şi Harry se simţi într-adevăr acasă.

Capitolul VI

GHEARE ŞI FRUNZE DE CEAI

Primul de care dădură cu ochii Ron, Harry şi Hermi one, a doua zi când coborâră la micul dejun în Marea Sală, fu Draco Reacredinţă, care părea că le spunea mai multor Viperini o poveste foarte distractivă. Când trecură pe lângă ei, Draco se prefăcu apucat de o criză de convulsii, spre marele haz al celorlalţi.

— Ignoră-i, zise Hermione, care se afla în spatele lui Harry. Nu merită...

— Hei, Potter, strigă Pansy Parkinson, o fată de la Vipe rini, cu faţa ca de mops. Potter, vin Dementorii! Buhuhuuu!

Harry se lăsă să cadă într-un scaun de la masa Cerce taşilor, alături de George Weasley.

— Orarul celor din anul III, zise George, întinzându-le nişte liste. Harry, ce-i cu tine?

— Reacredinţă, îl informă Ron, aşezându-se în partea cealaltă a lui George şi aruncând priviri crunte spre masa Viperinilor.

George se uită şi el într-acolo, la timp să-l vadă pe Draco prefăcându-se că leşină.

— Ce bufon, făcu George, plictisit. N-o mai făcea atât pe viteazul aseară, când a venit Dementorul şi în partea

noas tră de tren. A venit fuga în compartimentul nostru, nu-i aşa, Fred?

— Aproape că făcuse pe el, întări şi Fred, privind dis preţuitor spre Draco.

— Nici eu nu eram în apele mele, admise George. Îngrozitori, Dementorii ăştia...

— Parcă simţeai că-ţi pătrunde frigul în oase, nu-i aşa?

— Da, dar voi n-aţi leşinat, zise Harry, şoptit.

— Nu te mai gândi la asta, îl îmbărbăta George. Tata a tre buit să se ducă o dată la Azkaban - îţi aminteşti, Fred? - şi ne-a zis că a fost cel mai înfiorător loc, pe unde a mers vre odată. A venit acasă slăbit şi tremurând din toate încheie turile... Dementorii sug, pur şi simplu, fericirea din jurul lor. Mulţi prizonieri înnebunesc din cauza asta.

— Ei lasă, că mai vedem noi dacă o să mai râdă atât, după primul meci de Vâjthaţ, zise Fred. Cercetaşii contra Vipe rinilor, primul meci al campionatului, n-aţi uitat, nu?

Singura dată când s-au înfruntat direct, într-un meci de Vâjthaţ, Draco a ieşit şifonat rău. Simţindu-se cât de cât mai vesel, Harry îşi luă în farfurie cârnăciori şi roşii înăbuşite.

Hermione examina noul orar.

— O, ce bine! exclamă ea. Începem chiar de azi câteva noi materii.

— Hermione, zise Ron, uitându-se peste umărul ei şi în cruntându-se, cred că ţi-au greşit orarul. Ai peste zece ore pe zi, nu e posibil... Nu e timp suficient.

— Mă descurc eu, zise Hermione. Am aranjat cu doamna profesoară McGonagall.

— Dar, uite, numai în dimineaţa asta! nu se lăsă Ron. Ora nouă, ora de „Previziuni despre viitor”. Şi mai jos, tot ora nouă, „Studiul despre Încuiaţi”... Şi, uite, (Ron se aplecă şi mai mult asupra orarului, nevenindu-i să creadă), mai jos, tot ora nouă, „Aritmanţia”! Eu ştiu că eşti grozavă, Her mione, dar nici chiar aşa! Cum o să faci să fii în trei locuri deodată?

— Ei şi tu, făcu Hermione. Bineînţeles că n-o să fiu în trei locuri în acelaşi timp...

— Atunci, cum...

— Dă-mi şi mie marmelada, te rog, zise Hermione.

— Dar...

— Ron, şi ce-ţi pasă ţie dacă orarul meu e... puţin cam încărcat? îl repezi Hermione. Ţi-am zis doar că am aranjat cu doamna profesoară McGonagall!

Tocmai atunci, în Marea Sală intră Hagrid, îmbrăcat în jacheta lui din blană de cârtiţă şi ţinând în mâna lui enormă un dihor mort.

— Cum vă simţiţi? întrebă el, în drum spre masa profeso rilor. Azi avem prima oră împreună. Imediat după prânz! Am timp să pregătesc totul până atunci. Sper să iasă bine... Prima lecţie... Eu, profesor... Oh!...

Zâmbi spre ei, mergând spre masa profesorilor, încă legănând dihorul în mână.

— Mă întreb ce vrea să pregătească până la prânz, se miră Ron, cu o undă de nelinişte în glas.

Marea Sală începu să se golească, pe măsură ce elevii şi profesorii plecau la ore. Ron se uită pe orarul lui.

— Ar trebui să plecăm, ora de „Previziuni despre viitor” se ţine în Turnul de Nord. Ne ia vreo zece minute ca să ajungem acolo.

Terminară de mâncat în grabă, îşi luară la revedere de la Fred şi de la George şi se îndreptară spre holul de la intrare. Când trecură pe lângă masa Viperinilor, Draco se mai muţări iar, prefăcându-se că îi venea să leşine. Hohotele Vi perinilor îl urmăriră pe Harry până ajunse în hol.

Drumul până în Turnul de Nord a durat mult. Deşi petre cuseră doi ani la Hogwarts, nu vizitaseră niciodată Turnul de Nord.

— Trebuie să fie vreo scurtătură, intră Ron în panică, atunci când terminară de urcat al şaptelea rând de trepte şi ajunseseră într-un culoar necunoscut, unde nu se afla nimic, în afară de un tablou mare şi de un snop de iarbă, agăţat pe perete.

— Cred că trebuie să o luăm pe aici, zise Hermione, ară tând spre un culoar care se deschidea în partea dreaptă.

— Nu se poate, făcu Ron. Încolo e sudul. Uite, se vede şi un pic din lac.

Harry se uita la tablou. Acesta înfăţişa un ponei cenuşiu şi gras, care îşi băgase botul în iarba de pe perete şi păştea nepăsător. Harry se obişnuise ca personajele picturilor de la Hogwarts să îşi părăsească ramele şi să se viziteze între ele, dar, ori de câte ori avea prilejul, se oprea să le admire. La puţin timp, în pictură îşi făcu apariţia un cavaler în armură, scund şi masiv, care îşi căuta poneiul. După petele de iarbă proaspete, de la genunchii pantalonilor săi, se vedea clar că tocmai căzuse de pe cal.

— Aha! începu el să urle, când îi văzu pe Ron, pe Harry şi pe Hermione. Cine sunteţi voi, netrebnicilor, care îndrăz niţi să-mi încălcaţi teritoriul? Sau poate aţi venit să vă dis traţi pe socoteala mea, fiindcă am căzut, ei? Scoateţi sabia imediat, vă provoc la duel!

Se uitau uimiţi la cavalerul scund şi caraghios, care îşi scosese sabia şi o agita violent prin aer, ţopăind în sus şi în jos. Dar, cum sabia era prea lungă pentru el, la o mişcare greşită, îşi pierdu echilibrul şi căzu cu faţa la pământ.

— Ai păţit ceva? întrebă Harry, îngrijorat şi apropiindu-se de tablou.

— Înapoi, fanfaron nesuferit! Înapoi, nemernicule!

Cavalerul puse mâna iar pe sabie şi o folosi ca să se spri jine de ea şi să se ridice din iarbă, dar lama se înfipse adânc în pământ, şi oricât s-a străduit el nu a mai fost în stare să o tragă afară. În cele din urmă, se lăsă iar în genunchi şi îşi ridică viziera ca să îşi şteargă faţa transpirată.

— Noi căutăm Turnul de Nord, zise Harry, profitând de oboseala cavalerului. Nu cumva ştiţi dumneavoastră drumul?

— O expediţie de cercetare! strigă vesel cavalerul şi furia i se topi pe dată, clănţănindu-şi armura. Urmaţi-mă, prieteni, şi promit să găsim drumul împreună sau să pierim până la unul!

Mai trase o dată de sabie, dar nu reuşi să o clintească din pământ, şi încercă să încalece poneiul, dar fără succes.

— Pe jos, atunci! zise el. La drum, bravi cavaleri şi preafru moasă domniţă!

Şi dispăru imediat pe coridor, prin partea stângă a tabloului. Se luară după el, ghicind drumul după zgomotul ar murii. Din când în când, reuşeau să îl şi vadă cum alerga înainte, din tablou în tablou.

— Capul sus, curaj, bravii mei, continua el să strige, greul de-abia acum începe!

Reuşiră să îl vadă plecându-se în faţa unui grup de doam ne în crinolină, într-un tablou de la baza unei scări în spirală.

Gâfâind din greu, Harry, Ron şi Hermione urcară în fugă treptele în spirală, simţind că ameţesc tot mai tare, până când auziră murmur de voci, deasupra capetelor şi înţele seră că ajunseseră unde trebuia.

— La revedere! îl auziră pe cavaler, care acum se afla lângă nişte călugări cu înfăţişări sinistre. Drum bun, camara zii mei de arme! Şi dacă vreodată o să aveţi nevoie

de o ini mă vitează şi de o sabie de oţel, nu ezitaţi să apelaţi la Sir Cadogan!

— Da, mulţumim, aşa o să facem, strigă Ron, iar după ce cavalerul dispăru iar din tablou adăugă: Dacă o să avem ne voie de cineva deranjat la cap!

Urcară şi ultimele câteva trepte şi ajunseră pe un culoar mic şi îngust, unde se adunase deja întreaga clasă. Nu exista nici o uşă pe pereţii acestui culoar. Ron îi făcu semn lui Harry spre o trapă circulară cu o plăcuţă de alamă, de pe tavan.

— Sybil Trelawney, citi Harry ce scria pe plăcuţă. Pro fesoară de „Previziuni despre viitor”. Şi cum o să ajungem acolo?

Ca şi cum ar fi fost un răspuns la întrebarea lui, trapa se deschise brusc şi o scară argintie se desfăşură până la pi cioarele lui Harry. Toţi rămaseră tăcuţi.

— După tine, zise Ron, ironic, aşa că Harry trebui să urce primul.

Harry ajunse în cea mai stranie sală de curs pe care o vă zuse vreodată, ceva între o mansardă şi o ceainărie demo dată. În clasă, erau înghesuite cel puţin douăzeci de mese rotunde. În jurul meselor, se aflau fotolii, acoperite cu huse de creton, şi perne moi, aşezate direct pe podea. În clasă era o lumină difuză, purpurie. Draperiile erau trase la ferestre, iar veiozele de la fiecare masă erau acoperite cu câte o eşar fă de un roşu închis. Era foarte cald, iar focul care ardea în cămin degaja şi un miros puternic, cam greţos. Pe foc era aşezat un ceainic mare, de cupru. Pe policioarele care se în tindeau de-a lungul

întregului perete circular se aflau pene prăfuite, cioturi de lumânări, zeci de pachete jerpelite de cărţi de joc, nenumărate globuri de cristal şi o mulţime de ceşcuţe de ceai.

Ron şi restul clasei se adunară în jurul lui Harry, vorbind pe şoptite.

— Dar profa, unde este? întrebă Ron.

Din umbră, se auzi deodată o voce domoală şi miste rioasă.

— Bine aţi venit, zise vocea. Ce fericire să vă văd, în cele din urmă, în lumea fizică, reală.

La prima impresie, Harry fu convins că vede o insectă mare şi strălucitoare.

Profesoara Trelawney apăru în lumina focului şi cu toţii văzură că era foarte slabă.

Ochelarii ei cu dioptrii foarte mari îi măreau şi mai mult ochii, şi aşa destul de bulbucaţi. Profesoara avea pe umeri un şal străveziu, cu paiete, şi o mulţime de lănţişoare şi şira guri de mărgele îi atârnau în jurul gâtului ca un fus. Pe braţe avea fel de fel de brăţări, iar pe degete, o puzderie de inele.

— Staţi, copii, luaţi loc, zise ea, în timp ce elevii se cocoţau în fotolii sau se cufundau în pernele moi.

Harry, Ron şi Hermione se aşezară împreună, în jurul unei mese rotunde.

— Bine aţi venit la cursul pentru prezicerea viitorului, zise profesoara Trelawney, care se aşeză într-un fotoliu din

faţa focului. Sunt profesoara Trelawney. Probabil că nu m-aţi mai văzut până acum, fiindcă eu sunt convinsă că, dacă mă găsesc prea des în mijlocul lumii agitate din şcoală, îmi slăbeşte puterea Ochiului Interior.

Nimeni nu făcu nici un comentariu la acea extraordinară declaraţie. Profesoara Trelawney îşi aranja şalul cu delica teţe şi continuă:

— Deci v-aţi hotărât să alegeţi „Previziuni despre viitor”, cea mai dificilă dintre artele magice. Trebuie să vă previn de la început că, dacă nu aveţi darul de a vedea dincolo de lu crurile palpabile, acel Ochi Interior, nu prea o să pot să vă învăţ mare lucru. Cărţile nu vă pot duce prea departe în ca zul ăsta...

La aceste cuvinte, Ron şi Harry se uitară unul la altul, semnificativ, şi apoi la Hermione.

— Mulţi vrăjitori, oricât de talentaţi ar fi ei la transformări sau la dispariţii misterioase, nu pot desluşi tainele viitorului, continuă profesoara Trelawney, ochii ei enormi urmărind cu atenţie feţele îngrijorate din faţa ei. Este un Har oferit doar unora - foarte puţini - dintre noi. Ţie, băiete (şi se uită spre Neville), ce-ţi mai face bunica?

— Cred că bine, se bâlbâi Neville, tremurând nervos.

— Eu nu aş fi prea sigură dacă aş fi în locul tău, zise pro fesoara Trelawney, lumina focului făcând să îi sclipească cerceii de smarald.

Lui Neville i se puse un nod în gât Profesoara Trelawney continuă:

— Anul acesta vom vorbi despre metodele de bază în arta prezicerii viitorului. În primul trimestru, vom învăţa să citim în frunzele de ceai. Următorul trimestru va II dedicat ghici tului în palmă. Apropo, draga mea (şi se uită spre Parvati Patil), teme-te de omul cu părul roşu!

Parvati îi aruncă o privire îngrozită lui Ron, care stătea chiar lângă ea, şi îşi întoarse capul în partea cealaltă.

— În trimestrul trei, continuă profesoara Trelawney, vom învăţa să ghicim în globul de cristal. Asta numai dacă ter minăm cu semnele prevestite de limbile de foc. Din păcate, cursurile vor II întrerupte în februarie, din cauza unei epi demii serioase de gripă. Chiar şi eu îmi voi pierde vocea, din cauza ei. În jurul Paştelui, cineva dintre noi ne va părăsi pentru totdeauna.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, în urma acestei preziceri, dar profesoara Trelawney păru să nu îşi fi dat seama de acest lucru.

— Draga mea, zise ea către Lavander Brown, care era cea mai aproape şi se făcuse mică în fotoliul ei, vrei să-mi dai şi mie ceainicul acela de argint?

Lavander răsuflă uşurată, se ridică şi luă de pe raft ceai nicul uriaş, pe care îl puse pe masa din faţa profesoarei Trelawney.

— Mulţumesc, draga mea. Şi, apropo, lucrul acela, de care te temi atât, se va întâmpla într-o vineri, pe şaisprezece oc tombrie.

Lavander începu să tremure.

— Acum, vă rog să vă împărţiţi pe perechi. Luaţi câte o ceşcuţă de ceai şi veniţi la mine să vă pun ceai în ea. Aşezaţi-vă apoi şi beţi tot, până rămân doar frunzele pe fundul ceştii. Răsuciţi ceaşca de trei ori, apoi întoarceţi-o cu faţa în jos, pe farfurioară. Aşteptaţi până se usucă puţin şi apoi daţi-i ceaş ca partenerului, ca să o interpreteze. La paginile cinci şi şase din cartea „Desluşirea viitorului”, veţi găsi câteva indicaţii despre cum trebuie să „citiţi” modelele formate de frunze. Eu o să mă plimb printre voi, ajutându-vă şi dându-vă indi caţii. O, dragul meu (şi îl prinse pe Neville de braţ), vrei să fii bun ca, după ce o să spargi prima ceşcuţă, să-ţi alegi alta dintre cele albastre? Astea roz îmi plac foarte mult...

Şi aşa se întâmplă! De cum se apropie Neville de raft, se şi auzi un zgomot de porţelan spart! Profesoara Trelawney se repezi cu mătura şi făraşul să strângă cioburile.

— Da, aşa cum îţi spuneam, dragul meu, ia acum o ceş cuţă albastră... Mulţumesc...

Harry şi Ron merseră să li se umple ceştile, după care se întoarseră la masa lor. Se opăriră la limbă, în încercarea de a bea ceaiul cât mai repede. Învârtiră frunzele în ceşcuţă, aşa cum fuseseră instruiţi, apoi întoarseră ceaşca pe dos şi o aşezară pe farfurioara ei.

— Aşa, zise Ron şi amândoi deschiseră cartea la paginile cinci şi şase. Să vedem ce o să „citeşti” în ceaşca mea!

— Nişte chestii maronii şi scârboase, râse Harry.

Mirosul greu din încăpere îl făcea să se simtă somnoros şi îi amorţea simţurile.

— Deschideţi-vă minţile, dragii mei, strigă profesoara Trelawney din penumbră, şi încercaţi să vedeţi ce e dincolo de frunze!

Harry încercă să se adune.

— Da, îi zise el lui Ron, parcă văd un fel de cruce... Cartea zice că asta înseamnă că te aşteaptă multe încercări şi ne cazuri - îmi pare rău - dar văd şi ceva care ar putea însem na o rază de soare... Uite ce scrie... „mare fericire”... Deci, o să suferi, dar o să ai şi o mare bucurie!

— Cred că trebuie să-ţi duci Ochiul Interior la oculist, crede-mă, îi zise Ron şi amândoi încercară să-şi înăbuşe râsul, văzând privirile profesoarei Trelawney îndreptate spre ei.

— E rândul meu, zise Ron, uitându-se în ceaşca lui Harry, cu fruntea încruntată de efort. Văd ceva ca un coif negru... Poate că o să lucrezi la Ministerul Magiei...

Întoarse ceaşca pe partea cealaltă şi continuă.

— Iar chestia asta arată ca o ghindă... Să vedem ce înseam nă, zise el, uitându-se în carte. „Dacă o dă vântul jos, bani mulţi”... Excelent, poţi să-mi împrumuţi şi mie câţiva! Şi aici, se mai vede ceva... Un animal... Da, ăsta parcă ar fi capul... Pare a fi un hipopotam... ba nu, o oaie...

Profesoara Trelawney se îndreptă spre ei, în momentul în care Harry nu îşi mai putu stăpâni râsul.

Lasă-mă să văd şi eu, dragă, zise ea, privind cu reproş către Ron.

Începu să răsucească ceşcuţa lui Harry în sensul invers acelor ceasornicului şi să o studieze cu atenţie.

— Hm... un şoim... Ai un duşman puternic, dragule...

— Dar toată lumea ştie asta! sări Hermione.

Profesoara Trelawney se întoarse spre ea.

— Da, aşa este, continuă Hermione cu hotărâre. Toată lumea ştie despre Harry şi Ştim-Noi-Cine!

Harry şi Ron se uitară la ea cu un amestec de uimire şi admiraţie. Nu o mai auziseră pe Hermione să îi vorbească astfel unui profesor. Profesoara Trelawney nu se obosi să îi răspundă, ci continuă să învârtească ceşcuţa lui Harry şi să se uite la ea.

— Măciucă... Atac... Oh, dragul meu, nu e o ceşcuţă prea fericită...

— Mie mi s-a părut că văd un coif ascuţit, zise Ron, cu o privire şmecheră.

— E un craniu... Pericol în calea ta, dragule...

Toată lumea asculta transfigurată şi îngrozită, când o auziră pe profesoara Trelawney scoţând un ţipăt ascuţit, după ce învârti o ultimă dată ceşcuţa lui Harry.

Se auzi alt zgomot de porţelan spart: Neville spărsese a doua ceşcuţă! Profesoara Trelawney se prăbuşi într-un fo toliu din apropiere, cu mâna la inimă şi cu ochii închişi.

— Dragul meu, băiat... Nu, e mai bine să nu-ţi spun... Nu mă întreba, se văită ea.

— Ce-aţi văzut, doamnă profesoară? întrebă Dean Thomas curios.

Toată lumea se ridică în picioare şi se adună în jurul mesei la care stăteau Harry şi Ron, înghesuindu-se cât mai aproape de profesoara Trelawney, pentru a vedea mai bine ce arătau frunzele din ceaşca lui Harry.

— Dragul meu, zise profesoara Trelawney şi deschise ochii îngroziţi, ai Spectrul!

— Ce am? făcu Harry.

Vedea prea bine că nu era singurul care nu înţelesese. Dean Thomas ridica din umeri spre el, iar Lavander Brown îl privea mirată. Dar cei mai mulţi dintre colegii lui îşi aco periseră gura cu palma, îngroziţi.

— Spectrul, dragule, Spectrul! zise profesoara Trelawney, mirată că Harry nu ştia despre ce era vorba. Spectrul câinelui gigantic, care bântuie cimitirele! Un semn, dragul meu, care prevesteşte... moartea!

Stomacul lui Harry se strânse dureros. Câinele de pe co perta cărţii „Semne care prevestesc moartea: Ce trebuie să faci când ştii că urmează să ţi se întâmple ceva groaznic”... Câinele din întunecimile Aleii Magnolia... Lavander îşi duse şi ea mâna la gură. Toată lumea, în afară de Hermione, care se duse în spatele profesoarei Trelawney şi zise cu hotărâre:

— Mie nu mi se pare că arată a câine! zise ea scurt.

Profesoara Trelawney se uită la Hermione cu o neplăcere crescândă.

— Iartă-mă, draga mea, îi zise ea, înţepat, dar nu prea se vede nici o aură în jurul tău... Eşti foarte puţin receptivă la ce ne ascunde viitorul...

Seamus Finnigan îşi înclina capul dintr-o parte în alta.

— Dacă priveşti din partea asta, pare un Spectru, dar dacă priveşti din partea cealaltă, pare mai degrabă un măgar, zise el, aplecându-se spre stânga.

— Să-mi spuneţi şi mie când vă hotărâţi, dacă o să mor sau nu! strigă Harry, spre uimirea tuturor. (Chiar şi a lui!)

Nimeni însă nu părea dispus să îl privească în ochi.

— Ajunge pentru azi, zise profesoara Trelawney, cu cea mai misterioasă voce posibil. Strângeţi-vă lucrurile şi plecaţi...

În linişte, toată lumea duse ceşcuţele pe masa profesoarei Trelawney. Toţi îşi puseră cărţile în genţi. Până şi Ron evita să îl privească în ochi pe Harry.

— Până când ne vedem data viitoare, le spuse profesoara Trelawney, vă doresc mult noroc la toţi. O, dragule, zise ea, arătând spre Neville, data viitoare o să întârzii, aşa că să pui mâna pe carte, să ne ajungi din urmă!

Harry, Ron şi Hermione coborâră în tăcere pe scara pro fesoarei Trelawney şi se îndreptară spre clasa unde îşi ţinea lecţiile de „Transfigurare” profesoara McGonagall.

Le luă atât de mult timp să găsească drumul înapoi, încât, deşi ple caseră mai devreme de la ora de „Previziuni despre viitor”, abia ajunseră la timp.

Harry se aşeză chiar în fundul clasei, dar tot i se părea că toţi ochii sunt aţintiţi spre el. Într-adevăr, colegii lui îi arun cau tot timpul priviri furişe, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Harry să moară din clipă în clipă. Aproape că nu auzi nimic din ce le spunea profesoara McGonagall despre Animagi, vrăjitori care aveau puterea să se preschimbe în orice ani mal doreau. Nu văzu nici măcar că se transformase ea în săşi, sub ochii lor, într-o pisică vărgată, care avea în jurul ochilor nişte semne care aminteau de ochelarii profesoarei.

— Nu înţeleg ce se întâmplă cu voi astăzi, zise profesoara McGonagall, preschimbându-se la loc, cu un pocnet slab şi privindu-i cu atenţie. Nu că aş ţine la lucrul ăsta, dar asta este prima dată când transformările mele nu sunt aplaudate la scenă deschisă.

Toate privirile se întoarseră spre Harry, dar nimeni nu scoase un cuvânt. Hermione ridică timid mâna.

— Nu vă supăraţi, doamnă profesoară, începu ea, dar toc mai venim de la ora de „Previziuni despre viitor”, unde am învăţat să ghicim în frunze de ceai, şi...

— A, da, asta era, zise profesoara McGonagall, încruntân du-se deodată. Nu trebuie să-mi spuneţi mai multe, dom nişoară Granger. Hai, spuneţi-mi, care dintre voi o să moară anul ăsta?

Toată clasa se holbă la ea.

— Eu, zise Harry, în cele din urmă.

— Aşa deci, zise profesoara McGonagall, fixându-l pe Harry cu ochii ei ca două mărgele. Atunci, lasă-mă să-ţi spun, Potter, că Sybil Trelawney a prezis moartea câte unui elev pe an, de când a venit la Hogwarts. Nimeni n-a murit încă. Descifrarea semnelor unei morţi iminente este modul ci favorit de a ura bun venit noilor elevi. Să nu credeţi că îmi vorbesc de rău colegii...

Profesoara McGonagall se întrerupse şi cu toţii observară că nările i se albiseră. După care continuă, cu un ton mai calm:

— ... dar „Previziuni despre viitor” este una dintre cele mai imprecise discipline magice. N-o să vă ascund că eu însămi am foarte puţină răbdare în această privinţă. Este foarte adevărat că vizionarii sunt foarte rari, iar profesoara Trelawney...

Se opri din nou, ca să continue apoi cu un ton jovial:

— Îmi pari în cea mai bună formă, Potter, aşa că să ştii că nu te scutesc de temele pentru acasă. Dacă însă o să mori, nimeni n-o să-ţi ceară să-ţi faci temele!

Hermione râse, iar Harry se simţi ceva mai bine. Parcă nu te mai impresionau atât nişte biete frunze de ceai, de parte de lumina roşie, difuză, şi de parfumul greoi din clasa profesoarei Trelawney. Cu toate acestea, nu toată lumea era convinsă. Ron era tot îngrijorat şi Lavander şopti:

— Dar cum rămâne cu ceaşca spartă de Neville?

După ora de „Transfigurare”, se repeziră buluc spre Ma rea Sală, unde îi aştepta prânzul.

— Ron, înveseleşte-te, zise Hermione, împingând spre el un platou cu ghiveci. Ai auzit doar ce a spus profesoara McGonagall.

Ron îşi luă o porţie de ghiveci în farfurie, dar nu se apucă de mâncat.

— Harry, întrebă el, pe şoptite, dar nu ai văzut nicăieri nici un câine mare şi negru, nu-i aşa?

— Ba da, răspunse Harry, chiar în noaptea în care am fu git de la mătuşa mea.

Ron scăpă furculiţa, care clănţăni pe farfurie.

— Vreun câine vagabond, probabil, zise Hermione cu calm. Ron o privi, ca şi cum se îndoia că mai era în toate minţile.

— Hermione, Harry a văzut Spectrul şi asta... asta e rău, zise el. Unchiul meu, Bilius, a văzut... Spectrul şi... a murit... în douăzeci şi patru de ore!

— Coincidenţă, zise Hermione, absentă, turnându-şi încă puţin suc de dovleac.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti! strigă Ron, începând să se enerveze. Spectrul sperie de moarte pe majoritatea vrăji torilor!

— Ei, aşa mai vii de-acasă, zise Hermione cu superioritate. Văd Spectrul şi mor... de frică! Spectrul nu este un semn, ci chiar cauza morţii! Şi, după cum vezi, Harry este încă prin tre noi, fiindcă nu e prost să vadă Spectrul şi să zică, ei bine, a venit vremea să-mi trag clopotele!

Ron deschise gura să zică ceva, dar rămase fără grai în faţa Hermionei, care îşi scosese cartea de „Aritmanţie” şi o proptise în faţa ei, sprijinită de cana cu suc.

— Cred că „Previziuni despre viitor” e cam la întâmplare, zise ea, răsfoind cartea, să ajungă la pagina care o interesa. E multă ghiceală în chestia asta...

— Dar nu era nimic de ghicit în figura Spectrului din cana lui Harry! se încinse Ron.

— Parcă tu n-ai văzut acelaşi lucru, nu se lăsă Hermione. Parcă i-ai zis că vezi o oaie, nu?

— Avea dreptate doamna profesoară Trelawney, când zicea că nu ai aură! Sau mai degrabă nu vrei să recunoşti că nu eşti la fel de tare la toate materiile!

O atinsese unde o durea mai tare. Hermione închise cu putere cartea de „Aritmanţie”, făcând bucăţele de carne şi de morcovi să zboare cât colo.

— Dacă să fii bun la „Previziuni despre viitor” înseamnă să vezi Spectrul în frunzele de ceai, atunci cred că n-o să mai studiez materia asta multă vreme! Ora de „Previziuni despre viitor” a fost o porcărie, în comparaţie cu ora de „Aritmanţie”!

Îşi luă geanta şi se îndepărtă. Ron se strâmbă în urma ei.

— Ce tot vorbeşte? îl întrebă el pe Harry. Nici măcar n-a avut încă ora de „Aritmanţie”!

*

După prânz, Harry se bucură că iese din castel. Ploaia din ziua trecută curăţise atmosfera şi cerul era limpede, deşi cam întunecat, iar iarba era proaspătă şi umedă. Se duceau la ora de „Grija pentru creaturile magice”.

Ron şi Hermione nu-şi vorbeau. Hermione mergea în tăcere pe lângă ei. Coborau dealul spre coliba lui Hagrid, care se afla la marginea Pădurii Interzise. Când văzu în faţa lor trei siluete bine cunoscute, Harry îşi dădu seama că probabil aveau ore comune cu Viperinii. Draco le spunea ceva, gesticulând agitat, în timp ce Crabbe şi Goyle se pră pădeau de râs. Harry putea să pună pariu că ştia ce le po vestea Draco.

Hagrid îşi aştepta elevii în uşa colibei sale. Era îmbrăcat cu jacheta lui din blană de cârtiţă, cu Colţ lângă el, şi de-abia aştepta să înceapă ora.

— Hai, mai repede, îi îndemna el. Am pregătit ceva extra ordinar pentru voi! Precis că o să vă placă lecţia! Gata? Sunteţi toţi? Atunci, urmaţi-mă!

Pentru o clipă, Harry se temu că Hagrid îi conducea spre Pădurea Interzisă. Harry avusese o mulţime de experienţe neplăcute acolo, cât să-i ajungă pentru toată viaţa. Dar Hagrid schimbă direcţia şi cinci minute mai târziu se aflau lângă un fel de ţarc, în care nu era nimic.

— Toată lumea să se înşire de-a lungul gardului! strigă el. Aşa... Să vedeţi cu toţii. Acum, vă rog să vă deschideţi cărţile...

— Cum? întrebă Draco, cu o voce acră şi nesuferită.

— Poftim? întrebă Hagrid.

— Cum să ne deschidem cărţile? întrebă iar Draco, scoţân du-şi „Cartea, monstruoasă despre monştri”, care era strâns legată cu o sfoară.

Şi ceilalţi îşi scoaseră cărţile. Unii le legaseră cu cureaua, aşa cum făcuse şi Harry, alţii le înghesuiseră în saci sau le prinseseră foile cu capse.

— Nu a reuşit nimeni să-şi deschidă cartea? întrebă Ha grid, încurcat.

— Păi, trebuie s-o mângâiaţi, zise Hagrid, ca şi cum ar fi fost clar ca bună ziua!

Luă cartea Hermionei, smulse banda de Magicscotch cu care fusese legată. Cartea încercă să îl muşte, dar Hagrid îşi trecu degetul de-a lungul cotorului cărţii, care tremură pu ţin, apoi se deschise şi rămase liniştită în mâna lui.

— Măi, da' ce proşti am fost, rânji Draco ironic. Cum de nu ne-a dat prin cap să le mângâiem?

— Am crezut că... o să vă distreze, zise Hagrid, nesigur, cu ochii la Hermione.

— Da, ce să spun, făcu Draco, ne-am prăpădit de râs! Ce poate fi mai inteligent, decât să ni se dea cărţi care muşcă sau ne smulg braţul din loc?

— Gura, Draco! îl repezi Harry.

Hagrid îşi lăsase privirile în jos, iar Harry dorea ca prima lecţie a lui Hagrid să fie un succes.

— Da..., bine, zise Hagrid, care părea să-şi fi pierdut şirul gândurilor. Atunci, da... acum aveţi cărţi... şi avem nevoie de... creaturile magice... Mă duc să le aduc, aşteptaţi puţin...

Hagrid se îndreptă spre Pădurea Interzisă şi dispăru pen tru câteva minute.

— Doamne, locul ăsta se duce de râpă, se strâmbă Draco. Prostănacul ăsta să ne predea nouă! Tata o să aibă un acces de furie când o să-i spun!

— Gura, Draco! îl repezi iar Harry.

— Ai grijă, Potter, e un Dementor în spatele tău!

— Aaahhhhh! strigă Lavander Brown, arătând în partea opusă a ţarcului.

Spre ei se îndreptau în fugă vreo douăsprezece dintre ce le mai bizare creaturi, pe care le văzuse Harry în viaţa lui. Corpul, picioarele dinapoi şi coada erau ca de cal, dar picioa rele din faţă erau ca nişte aripi de vultur, iar capetele, tot de vultur. Nişte vulturi giganţi, cu ciocuri de culoarea oţelului şi ochi enormi, portocalii. Ghearele de la picioarele din faţă aveau peste treizeci de centimetri lungime şi arătau înspăi mântător. Aceste creaturi aveau la gât zgărzi de piele, con tinuate cu lese, care se aflau în mâinile uriaşe a lui Hagrid. Animalele îl trăgeau cu putere pe Hagrid, făcându-l să alerge după ele, oricât de uriaş ar fi fost el.

— Hei, stop! strigă el, trăgând de lese şi aducând crea turile în apropiere de locul unde se aflau elevii lui.

Toată lumea se dădu câţiva paşi înapoi când Hagrid se apropie cu ciudăţeniile acelea.

— Hipogrifi! strigă Hagrid, fericit şi făcându-le cu mâna. Frumoşi, nu?

Harry începea să-i dea oarecum dreptate lui Hagrid. O dată ce treceai de şocul iniţial, de a vedea nişte creaturi, ju mătate cal, jumătate pasăre, începeai să vezi ce penaj fru mos şi ce păr lucios aveau şi cât de lin se făcea trecerea de la păr la pene. Fiecare avea o altă culoare: gri-metalic, bronz, rozaliu, maroniu-strălucitor şi negrii ca cerneala.

— Acum, zise Hagrid, vă rog să vă apropiaţi puţin.

Nimeni nu se arătă doritor să facă acest lucru. Numai Harry, Ron şi Hermione se apropiară cu multă grijă de gard.

— Primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi despre Hipogrifi, le zise Hagrid, este că sunt foarte mândri. Se supără foarte uşor. Aveţi grijă ca nu cumva să jigniţi vreun Hipogrif, fiindcă s-ar putea să fie ultimul lucru pe care îl veţi mai face.

Draco, Crabbe şi Goyle nu ascultau ce spune Hagrid. Şu şoteau între ei şi Harry era aproape sigur că puneau la cale ceva, ca să saboteze lecţia lui Hagrid.

— Trebuie să aştepţi întotdeauna ca Hipogriful să facă prima mişcare, continuă Hagrid. Aşa e politicos, nu-i aşa? Te duci la el, faci o plecăciune în faţa lui şi aştepţi. Dacă face şi el o plecăciune spre tine, înseamnă că ai voie să-l atingi. Dacă nu se înclină în faţa ta, atunci îndepărtează-te

repede, fiindcă ghearele lui sunt foarte ascuţite! Aşa... Cine vrea să încerce primul?

Aproape toţi făcură un pas înapoi, drept răspuns. Chiar şi Harry, Ron şi Hermione nu se prea încumetau. Hipogrifii dădeau sălbatic din cap. Nu părea să le placă să stea pri poniţi acolo.

— Nimeni? întrebă Hagrid, cu o privire rugătoare.

— O să încerc eu, zise Harry.

Se auziră strigăte speriate în spatele lui şi Lavander şi Parvati îi şoptiră:

— Ai grijă, Harry, frunzele de ceai...

Harry nu le băgă în seamă şi sări gardul în ţarcul cu Hipogrifi.

— Bravo, Harry! îl lăudă Hagrid. Să vedem cum te des curci cu Buckbeak.

Se duse spre unul dintre Hipogrifi, îl luă mai la o parte şi îi scoase zgarda. Cei de dincolo de gard îşi ţineau răsu flarea. Ochii lui Draco se îngustaseră cu răutate.

— Uşurel, Harry, îl sfătui Hagrid. Priveşte-l adânc în ochi şi încearcă să nu clipeşti. Hipogrifii devin neîncrezători, dacă începi să clipeşti prea mult...

Harry îşi simţea ochii lăcrimând, dar nu clipi. Buckbeak îşi întorsese capul mare şi ascuţit spre Harry, privindu-l feroce cu un ochi portocaliu.

— Bravo, Harry, îl încuraja Hagrid. Aşa... Acum apropie-te şi fă o plecăciune.

Lui Harry nu-i surâse prea tare ideea de a-şi expune ceafa ciocului ascuţit al Hipogrifului, dar făcu întocmai. Se înclină scurt, apoi aşteptă.

Hipogriful încă îl privea de sus. Nici nu se clinti.

— Ah, făcu Hagrid, asta e... Dă-te înapoi, Harry! Uşor... Dar, spre marea uimire a lui Harry, Hipogriful îşi îndoi genunchii acoperiţi cu solzi şi se aplecă. Era o reverenţă, fără îndoială!

— Bravo, Harry! strigă Hagrid, în al nouălea cer. Excelent! Acum poţi să-l mângâi! Mângâie-l pe cioc, Harry!

Convins că ar fi fost mult mai înţelept să se retragă, Harry se apropie de Hipogrif şi întinse mâna. Îl mângâie pe cioc de câteva ori şi Hipogriful închise ochii alene, ca şi cum i-ar fi plăcut.

Colegii izbucniră în aplauze, în afară de Draco, Crabbe şi Goyle, care păreau foarte dezamăgiţi.

— Ei, Harry, acum cred că te lasă să-l şi călăreşti! îi zise Hagrid.

Asta era prea mult pentru Harry! Era obişnuit să călă rească pe o coadă de mătură, nu ştia dacă ar fi fost la fel pe un Hipogrif.

— Uite, continuă Hagrid, aici trebuie să încaleci, imediat după încheietură, şi ai grijă să nu-i smulgi vreo pană, nu-i place...

Harry încăleca pe Buckbeak şi acesta se ridică în picioare. Nu ştia de ce să se ţină. În faţa ochilor nu vedea decât pene!

— La drum! îl îndemnă Hagrid pe Hipogrif şi îl bătu uşor pe spate.

Fără de veste, aripile lungi de aproape trei metri începură să fâlfâie de o parte şi de alta a lui Harry. Abia avu timp să înlănţuie gâtul Hipogrifului cu braţele, că se şi trezi în aer. Nu era ca pe mătură şi Harry se hotărî pe loc ce pre fera. Aripile Hipogrifului îl loveau pe ambele părţi şi îi atin geau şi picioarele, dându-i senzaţia că e gata să cadă. Simţea penele alunecoase în mâna lui, dar nu îndrăznea să se prindă de ele. În locul mişcării line a lui „Nimbus 2000”, Harry se simţea hurducat în faţă şi în spate, după cum dădea Hipogriful din aripi.

Buckbeak dădu de câteva ori ocol ţarcului, după care se pregăti să aterizeze, momentul de care Harry se temea cel mai mult. Se lăsă tot mai pe spate, pe măsură ce Buckbeak se înclina spre pământ. Simţea că e gata să alunece spre cio cul Hipogrifului. Apoi, simţi o bufnitură, datorită aterizării pe cele patru picioare inegale. Abia avu timp să se reechili breze şi să-şi îndrepte spatele.

— Bravo, Harry! striga Hagrid fericit.

Toată lumea aplauda şi chiuia, cu excepţia lui Draco, Crabbe şi Goyle.

— Mai vrea cineva să încerce? întrebă Hagrid. Încurajaţi de succesul lui Harry, alţi câţiva intrară în ţarc, iar Hagrid le scoase zgarda Hipogrifilor. Peste tot vedeai numai reverenţe temătoare, din partea copiilor. Neville se retrase de mai multe ori din faţa Hipogrifului său, fiindcă acesta nu părea dispus să-i întoarcă reverenţa. Ron şi Hermione îşi aleseseră Hipogriful maroniu, în timp ce Harry îi asista.

Draco, Crabbe şi Goyle îl aleseseră pe Buckbeak. Acesta se înclinase în faţa lui Reacredinţă, care îl mângâiase pe cioc, privind triumfător în jur.

— E foarte uşor, se lăuda Draco în gura mare, ca nu cum va să nu-l audă Harry. Am bănuit că e aşa, dacă a reuşit şi Potter... Pariez că nu eşti periculos deloc, nu-i aşa brută hidoasă?

Se întâmplă într-o fracţiune de secundă. Ghearele ascuţite se abătură asupra lui Draco. Acesta scoase un stri găt cumplit. Hagrid se repezi imediat să îi pună lesa lui Buckbeak, în timp ce Draco se tăvălea pe iarbă, cu hainele pline de sânge.

— Mor! urla Draco, îngrozind întreaga clasă. Mor, uitaţi-vă la mine! M-a omorât!

— Nu mori, n-ai nici o grijă, zise Hagrid, care se făcuse alb ca varul. Să mă ajute cineva, trebuie să-l scot din ţarc...

Hermione deschise uşa ţarcului, în timp ce Hagrid îl ridi case deja pe Draco. Când trecură pe lângă el, Harry văzu o tăietură adâncă în braţul lui Draco. Sângele picura fără în cetare, în timp ce Hagrid alerga cu Draco spre castel.

Impresionaţi de ceea ce văzuseră, elevii o luară agale spre castel. Viperinii tunau şi fulgerau împotriva lui Hagrid.

— Ar trebui să-l concedieze imediat! suspina Pansy Par kinson.

— A fost vina lui Draco, zise Dean Thomas. Crabbe şi Goyle luară o poziţie ameninţătoare. Urcară treptele castelului.

— Mă duc să văd ce face, îi anunţă Pansy Parkinson şi o luă la fugă pe scările de marmură din holul de la intrare.

Viperinii, încă protestând împotriva lui Hagrid, o luară spre camerele lor de la subsol. Harry, Ron şi Hermione se îndreptară spre Turnul Cercetaşilor.

— Credeţi că o să se facă bine? îi întrebă Hermione, ner voasă.

— Sigur că da, o linişti Harry. Madam Pomfrey vindecă tăieturile cât ai clipi.

El ştia prea bine că Madam Pomfrey putea să vindece şi răni mult mai serioase.

— E îngrozitor că i s-a întâmplat asta lui Hagrid, chiar în prima lui oră, nu-i aşa? zise Ron foarte preocupat. Cred că Draco a vrut să-i strice ora cu tot dinadinsul...

Au fost primii la masă, în seara aceea, în speranţa că îl vor vedea pe Hagrid, dar acesta nu era acolo.

— Doar n-o să-l concedieze pentru asta, nu-i aşa? întrebă Hermione foarte îngrijorată, neatingându-se nici de friptu ră, nici de plăcinta cu rinichi.

— Sper că nu, zise Ron, fără să poată mânca nici el.

Harry se uită la masa Viperinilor. Mai mulţi Viperini, printre care şi Crabbe, şi Goyle, discutau ceva aprins. Harry era convins că îşi pregăteau propria lor versiune despre fe lul în care fusese rănit Draco.

— Ei, nu se poate spune că prima noastră zi înapoi la Hog warts n-a fost o zi plină de aventuri, zise Ron sumbru.

Se duseră în camera de zi a Cercetaşilor, încercând să-şi facă temele primite la ora de „Transfigurări”. Dar nu le stă tea deloc capul la ele şi îşi aruncau mereu ochii pe fereastră.

— Se vede lumină la fereastra lui Hagrid, zise Harry, de odată.

Ron se uită la ceas.

— Dacă ne grăbim, putem da o fugă până la el, e încă de vreme...

— Nu ştiu dacă e bine, zise Hermione şi Harry îi surprinse privirea aţintită asupra lui.

— Dar am voie să mă plimb în curtea castelului! zise Harry, arătându-i că a priceput. Sirius Black nu poate trece de Dementori, nu?

Aşa că îşi puseră caietele deoparte şi se îndreptară spre gaura din portret, bucuroşi că nu întâlniră pe nimeni în cale, mai ales că nu erau chiar siguri că aveau voie să iasă la ora aceea.

Iarba era încă umedă şi părea neagră în penumbra amur gului. Ajunseră la uşa colibei lui Hagrid, bătură la uşă şi o voce ursuză îi pofti înăuntru.

Hagrid stătea la masa lui de lemn, într-o bluză cu mâneci scurte. Colţ, câinele său credincios, stătea cu capul pe genunchii lui. Dintr-o privire, văzură că Hagrid băuse mult. În faţa lui se afla o cană mare aproape cât o găleată,

iar Hagrid părea să-şi poată concentra cu greu privirile asupra lor.

— Record, nu? întrebă el, când îi recunoscu. Cred că n-a mai existat profesor la Hogwarts, care să fie în funcţie doar o zi...

— Dar n-ai fost concediat încă, încercă să-l încurajeze Her mione.

— Da, încă, bine zici, făcu Hagrid, necăjit la culme, şi mai sorbind o gură din ce era în cana din faţa lui. Dar... în curând... după ce Reacredinţă o să-i spună...

— Cum se mai simte? întrebă Ron, aşezându-se. Nu era grav, nu-i aşa?

— Madam Pomfrey şi-a dat toată silinţa, dar el tot mai geme, plin de bandaje...

— Se preface! sări Harry. Madam Pomfrey poate vindeca orice. Aţi văzut doar cum a făcut să-mi crească oasele la loc, anul trecut. Draco o să exagereze însă cât o să poată!

— Probabil că au fost anunţaţi şi guvernatorii şcolii, până acum, zise Hagrid, trist. Or să spună că am vrut să mă dau mare... că trebuia să las Hipogrifii pentru mai târziu... să încep cu Trirâmele sau cu ceva de genul ăsta... Dar am vrut să fie ceva interesant, să vă placă... Oh, e numai vina mea...

— E vina lui Draco! exclamă Hermione cu multă hotărâre.

— Noi suntem martori, completă şi Harry. Doar ne-ai spus că Hipogrifii atacă imediat ce sunt insultaţi! E vina lui că nu te-a ascultat! O să-i spunem lui Dumbledore ce s-a întâmplat de fapt.

— Da, nu fi îngrijorat, Hagrid, zise şi Ron, noi suntem de partea ta!

Lacrimi grele se iviră la colţurile ochilor lui negri. Se repezi la Harry şi la Ron şi îi îmbrăţişă cu toată forţa, gata să le frângă oasele.

— Ajunge cât ai băut, Hagrid, îi zise Hermione. Luă cana de pe masă şi se duse să o verse afară.

— Da, probabil că are dreptate, făcu Hagrid, dându-le drumul din îmbrăţişare.

Harry şi Ron se îndepărtară de Hagrid, clătinându-se şi masându-şi coastele. Hagrid se duse după Hermione. De afară, se auzi un pleoscăit puternic.

— Ce-a făcut? o întrebă Harry, îngrijorat, pe Hermione, care se întorcea cu cana goală.

— Şi-a băgat capul în butoiul cu apă rece, zise fata, punând cana deoparte.

Hagrid intră în colibă, cu apa picurându-i din pletele lungi şi din barbă, încercând să se şteargă la ochi.

— Aşa e mai bine, cum fac câinii, zise el şi scutură din cap, stropindu-i pe toţi. A fost foarte drăguţ din partea voastră că aţi venit să mă vedeţi. Chiar aveam nevoie de...

Hagrid se opri brusc, holbându-se la Harry, ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama că se afla în coliba lui.

— Ce-i cu tine aici? urlă el, speriindu-i de erau gata să o ia la fugă. Nu ştii că nu ai voie să ieşi din castel, după ce se întunecă? Şi voi doi? Cum de l-aţi lăsat?

Hagrid se repezi spre Harry, trăgându-l spre uşă.

— Hai! zise el supărat. Vă duc eu la castel. Şi să nu mai veniţi la mine după ce se înserează! Nu merit atâta atenţie!

Capitolul VII

BONGUL DIN DULAP

Draco nu mai apăru la ore până marţea următoare, dimineaţa târziu, mult după ce începuse ora de „Po ţiuni”, pe care Cercetaşii şi Viperinii o făceau împreună. Apăru în clasa din pivniţă, dându-şi o groază de ifose, cu mâna bandajată şi susţinută de o eşarfă. Juca teatru, după părerea lui Harry, ca şi cum ar fi fost un erou supravieţuitor al unei bătălii aprige.

— Cum te simţi? îl întrebă Pansy Parkinson plină de com pătimire. Te doare rău?

— Da, destul, răspunse el, făcând o grimasă de durere, dar Harry îl văzu făcându-le cu ochiul lui Crabbe şi lui Goyle când Pansy se uită în altă parte.

— Bine, ia loc, zise Plesneală condescendent.

Cu priviri complice, Harry şi Ron îl maimuţăriră pe pro fesor. Lor nu li s-ar fi adresat niciodată aşa, dacă ar fi întârziat la ore. Dar Draco avea regim privilegiat la orele lui Plesneală, care era şeful casei Viperinilor şi întotdeauna îşi favoriza elevii.

În acel moment, preparau o nouă poţiune, „Intrarea la Apă”. Draco îşi aşeză ceaunul în apropiere de Harry şi de Ron, aşa că îşi pregăteau ingredientele la aceeaşi masă.

— Domnule, se văită Draco, am nevoie de ajutor, nu pot tăia rădăcinile astea de margarete. Din cauza mâinii, ştiţi...

— Weasley, fă bine şi taie-i şi lui rădăcinile, zise Plesneală, fără să ridice privirea.

Ron se făcu roşu ca racul la faţă.

— N-ai nimic la mână, îi zise el printre dinţi lui Draco. Draco îi zise peste masă:

— Weasley, ai auzit doar ce-a zis domnul profesor, taie-mi şi mie rădăcinile!

Ron puse mâna pe cuţit şi tăie de mântuială rădăcinile, astfel încât acestea erau de diferite dimensiuni.

— Domnule profesor, strigă Draco, Weasley şi-a bătut joc de rădăcinile mele!

Plesneală se apropie de masă, se uită la rădăcini, apoi îi aruncă lui Ron unul dintre zâmbetele lui neplăcute, de sub părul lui negru, lung şi slinos.

— Fă schimb de rădăcini cu Reacredinţă, Weasley! porun ci el.

— Dar, domnule…

Ron îşi petrecuse ultimul sfert de oră ca să taie cu migală rădăcinile, să fie de dimensiuni egale.

— În momentul ăsta! mai zise Plesneală, cu cel mai ame ninţător ton posibil.

Ron împinse rădăcinile sale, frumos tăiate, spre Draco, apoi puse iar mâna pe cuţit.

— Acum aş avea nevoie de ajutor ca să decojesc smochina asta zbârcită, zise iar Draco, abia stăpânindu-şi râsul.

— Potter, fă bine şi decojeşte-i-o! strigă Plesneală la Harry, aruncându-i privirea aceea încărcată de ură, pe care o păs tra numai pentru el.

Harry luă smochina, în timp ce Ron se chinuia să îndrepte ce se mai putea la rădăcini. Harry o decoji în grabă şi i-o aruncă lui Draco peste masă, fără să zică nici un cu vânt. Draco arboră rânjetul său bine cunoscut, mai larg ca niciodată.

— Ţi-ai văzut prietenul în ultimul timp? întrebă el. Pe Hagrid, vreau să spun...

— Nu te priveşte pe tine, îl repezi Ron, în locul lui Harry.

— Mi-e teamă că n-o să mai predea multă vreme, continuă Draco, batjocoritor. Tata nu e prea încântat de rana mea...

— Mai trăncăneşte tu mult şi o să vezi ce e aia rană, cu adevărat! îl repezi Ron.

— ... şi s-a plâns la guvernatorii şcolii. Şi la Ministrul Magiei. Doar ştiţi că tata este foarte influent. Şi o rană ca asta..., suspină el, uitându-se cu falsă tristeţe la braţul său. Cine ştie dacă braţul meu va mai fi vreodată la fel...

— Deci asta pui la cale, izbucni Harry, tăind capul unei omizi, din cauză că îi tremura mâna de nervi. Faci tot posi bilul ca Hagrid să fie concediat!

— Păi, da, zise el, coborând vocea. În parte, Potter. Dar mai ara şi alte avantaje... Weasley, taie-mi omizile!

Câteva ceaune mai încolo, Neville avea mari probleme. De obicei, Neville era pur şi simplu desfiinţat la orele de „Poţiuni”. Erau cele mai neplăcute ore pentru el, iar groaza inspirată de Plesneală le făcea de zece ori mai înspăimântă toare. Poţiunea lui, care se presupunea a fi de un verde strălucitor, devenise...

— Cum de-a ieşit portocalie, Poponeaţă? tună Plesneală, după ce luă cu polonicul din poţiunea lui Neville. Oare nu-ţi intră chiar nimic în tărtăcuţa aia? Nu ai fost atent când am spus că ajunge numai o singură splină de şobolan? Şi n-am zis clar că e nevoie numai de foarte puţină zeamă de lipi toare? Cum să te fac să înţelegi, Poponeaţă?

Neville începea să se înroşească la faţă şi părea gata să izbucnească în plâns.

— Vă rog, domnule, lăsaţi-mă pe mine să-l ajut, interveni Hermione.

— Nu-mi amintesc să vă fi invitat să vă daţi ifose, domni şoară Granger, zise Plesneală, sarcastic, şi Hermione se făcu la fel ca Neville la faţă. Poponeaţă, la sfârşitul orelor, să-i dai câteva picături de poţiune broaştei tale, să vedem ce se întâmplă! Poate că în felul acesta n-o să mai greşeşti altă dată!

Şi Plesneală se îndepărtă, lăsându-i pe Neville fără grai, de teamă.

— Ajută-mă, şopti el către Hermione.

— Auzi, Harry, zise Seamus Finnigan, aplecându-se să împrumute balanţa de la Harry, ai citit „Profetul zilei” de azi? Se pare că Sirius Black a fost localizat.

— Unde? întrebară Ron şi Harry, într-un glas. Draco veni mai aproape, să audă mai bine.

— Nu departe de aici, zise Seamus, care era emoţionat de ultimele veşti. A fost o Încuiată cea care l-a zărit. Desigur că ea n-a înţeles mare lucru. Încuiaţii ăştia cred că Black e un delincvent oarecare, nu? Aşa că a folosit telefonul obişnuit. Când a ajuns acolo Ministrul Magiei, Black plecase de mult.

— Nu departe de aici..., repetă Ron, uitându-se cu înţeles la Harry.

Se întoarse şi îl văzu pe Draco ascultând atent.

— Ce-i, Reacredinţă, vrei cumva să-ţi mai decojesc ceva? Ochii lui Draco sclipiră cu răutate şi se aţintiră asupra lui Harry. Se aplecă apoi peste masă şi-i zise ironic:

— Ce-i, Potter, intenţionezi cumva să-l prinzi tu singur pe Sirius Black?

— Da, ai ghicit! îi zise Harry zeflemitor.

Gura lui Draco se curbă într-un zâmbet maliţios.

— Ei, dacă eram eu în locul tău, continuă el cu răutate, făceam ceva până acum. Nu stăteam cu mâinile încrucişate, ca un băiat cuminte... M-aş fi dus să-l caut!

— Ce tot bâigui acolo, Draco? îl ironiza Ron.

— Ce, chiar nu ştii, Potter? întrebă Draco şi ochii i se îngustară iar, plini de răutate.

— Ce să ştiu?

Draco râse pe înfundate.

— Da, poate că nu vrei să-ţi rişti capul, zise el. Vrei să îl păstrezi pentru Dementori, nu-i aşa? Dar eu, în locul tău, aş fi căutat să mă răzbun!

— Despre ce tot boscorodeşti tu acolo? întrebă Harry, dar în acel moment, Plesneală îi anunţă:

— Cred că aţi terminat de pus ingredientele. Poţiunea trebuie să stea puţin acoperită, înainte de a fi consumată. Daţi-vă puţin la o parte, cât stă ea aşa, apoi o s-o încercăm pe broasca lui Poponeaţă...

Crabbe şi Goyle râseră în gura mare, în timp ce Neville amesteca înnebunit poţiunea lui. Hermione îi şoptea ce să facă, pe furiş, pentru ca să nu se prindă Plesneală. Ron şi Harry strânseră restul de ingrediente şi plecară să se spele pe mâini şi să-şi spele polonicele la chiuveta dintr-un colţ al camerei.

— Ce-o fi vrut să spună Draco? îl întrebă Harry pe Ron, în timp ce îşi băga mâinile sub jetul de apă rece ca gheaţa. De ce să vreau să mă răzbun pe Black? Doar nu mi-a făcut nimic... încă...

— Inventează şi el, nu-l ştii? zise Ron cu dispreţ. Vrea să te facă să te simţi prost...

Cum se apropia sfârşitul lecţiei, Plesneală se îndreptă spre ceaunul lui Neville, care era mai mult mort decât viu de frică.

— Veniţi cu toţii în jurul ceaunului, zise Plesneală, cu ochii sclipitori. Să vedem ce i se întâmplă broaştei lui Popo neaţă. Dacă a preparat cum trebuie poţiunea, broasca o să se micşoreze, până o să ajungă de mărimea unui

mormoloc. Dacă nu, aşa cum bănuiesc eu, broasca o să se otrăvească.

Cercetaşii priveau îngroziţi, în timp ce Viperinii abia aşteptau. Plesneală îl luă pe Trevor, broscoiul lui Neville şi băgă o linguriţă în poţiunea lui Neville, care acum avea cu loarea verde. Îi dădu lui Trevor câteva picături.

Urmă un moment de tăcere deplină, timp în care Trevor înghiţi poţiunea. Se auzi un mic POC! şi în palma lui Ples neală se zvârcolea acum mormolocul Trevor!

Cercetaşii izbucniră în aplauze. Plesneală privea acru, după care scoase o sticluţă din buzunar şi picură câţiva stropi peste mormoloc. Trevor îşi recăpătă pe dată dimen siunile.

— Cinci puncte de la Cercetaşi! zise Plesneală şi făcu să le dispară orice zâmbet de pe feţele Cercetaşilor. V-am zis doar să nu îl ajutaţi, domnişoară Granger! Sunteţi liberi!

Harry, Ron şi Hermione urcară treptele din holul de la intrare. Harry încă se mai gândea la ce spusese Draco, în timp ce Ron îl afurisea de zor pe Plesneală.

— Ne-a luat cinci puncte, fiindcă poţiunea a fost bine făcută! De ce nu ai zis nimic, Hermione? Trebuia să-l fi min ţit, să zici că Neville a făcut poţiunea singur!

Nu se auzi nici un răspuns. Ron făcu ochii roată.

— Unde e Hermione? întrebă el.

Harry se uită şi el în jur. Erau în capul scărilor şi îşi vedeau de sus colegii care se îndreptau spre masă.

— Era imediat în spatele nostru, zise Ron, încruntându-se. Draco trecu pe lângă ei, încadrat de Crabbe şi Goyle. Se strâmbă la Harry şi merse mai departe.

— Uite-o! exclamă Harry.

Hermione gâfâia uşor, urcând grăbită scările. Cu o mână îşi ţinea geanta, iar cu cealaltă încerca să ascundă ceva în fal durile robei sale.

— Cum ai făcut asta? se miră Ron.

— Ce anume? întrebă Hermione, alăturându-li-se.

— Acum un minut erai în spatele nostru şi în clipa urmă toare erai iar la picioarele scării.

— Cum? făcu Hermione încurcată. Ei bine, a trebuit să mă întorc... am uitat ceva... Oh, nu!

Geanta cu cărţi a lui Hermione crăpă de-a lungul şi Harry putu să vadă cel puţin douăsprezece cărţi, mari şi grele, în ghesuite acolo.

— De ce le cari pe toate cu tine? o întrebă Ron.

— Doar ştii câte materii mi-am ales, zise ea, cu răsuflarea tăiată. Vrei să le ţii puţin?

— Dar - Ron întorcea pe toate părţile cărţile pe care i le dăduse Hermione să le ţină - n-ai avut nici una dintre materiile astea azi! Doar „Apărare contra Magiei Negre” mai avem în după-amiaza asta!

— Da, aşa e, zise Hermione şi îşi puse la loc cărţile. Sper că avem ceva bun de mâncare. Mor de foame!

Şi Hermione se repezi spre Marea Sală.

— N-ai şi tu impresia că Hermione ne ascunde ceva? îl întrebă Ron pe Harry.

*

Profesorul Lupin nu era în clasă când ajunseră la ora de „Apărare contra Magiei Negre”. Se aşezară, îşi scoaseră cărţile, penele şi pergamentele şi începură să trăncănească între ei, când uşa se deschise şi apăru profesorul Lupin. Le aruncă un zâmbet vag şi îşi puse pe catedră geanta uzată de vreme. Arăta la fel de jerpelit ca de obicei, dar mai sănătos ca atunci când îl văzuseră în tren, de parcă s-ar fi bucurat de câteva mese copioase.

— Bună ziua, le zise el. Vă rog să vă puneţi cărţile în genţi, astăzi vom avea o lecţie practică. Nu aveţi nevoie decât de baghetele magice.

Schimbară priviri curioase între ei, în timp ce îşi puneau cărţile la loc. Nu mai avuseseră niciodată vreo lecţie practică la „Apărare contra Magiei Negre”, dacă nu puneau la socoteală lecţia de anul trecut, când Gilderoy, fostul lor pro fesor, adusese în clasă o colivie cu zâne şi le dăduse drumul, invitându-i apoi să încerce să le bage la loc în colivie.

— Acum, zise profesorul Lupin, după ce văzu că au ter minat, urmaţi-mă, vă rog!

Uimiţi, dar curioşi, se sculară şi îl urmară pe profesorul Lupin afară din clasă. El îi conduse pe coridoarele lungi şi pustii. La o cotitură, elevii îl văzură pe Peeves, strigoiul, care plutea prin aer, cu capul în jos, şi se chinuia să astupe cu gumă de mestecat broasca unei uşi.

Peeves nu le dădu nici o atenţie, dar când îl văzu pe pro fesorul Lupin începu să cânte unul dintre cântecele lui răutăcioase:

— Lunaticul Lupin, tra-la-la, lunaticul Lupin, a-ha-ha-ha! Deşi era de obicei grosolan şi greu de stăpânit, faţă de profesori avea totuşi un oarecare respect. Se uitară toţi re pede spre profesorul Lupin, să vadă dacă înghiţea obrăzni cia aceea. Spre surprinderea lor, acesta continua să zâm bească.

— Dacă aş fi în locul tău, Peeves, zise el, zâmbind amabil, aş scoate guma din gaura cheii. Profesorul Filch n-o să poată intra în camera lui...

Filch era supraveghetor la Hogwarts. Avea un tempera ment imposibil, de vrăjitor ratat, şi mereu se războia cu stu denţii şi cu Peeves.

Peeves nu-i dădu nici o atenţie şi scuipă, arogant, o căpşună. Oftând, profesorul Lupin îşi scoase bagheta.

— O să vedeţi acum o vrajă nu prea spectaculoasă, dar foarte utilă! le zise el, peste umăr. Fiţi atenţi!

Ridică bagheta la nivelul umărului şi o îndreptă spre Peeves, după care zise: „BUFPOC!”

Cu viteza unui glonţ, bucata de chewing-gum ieşi din gaura cheii şi se îndreptă spre nara stângă a lui Peeves,

care se răsuci în loc şi se făcu nevăzut, blestemând de mama focului.

— Extraordinar, domnule! zise Dean Thomas cu multă admiraţie.

— Mulţumesc, Dean, zise profesorul Lupin, punând ba gheta la loc. Mergem mai departe?

Porniră iar la drum, de data asta privindu-l cu mult mai mult respect pe profesorul jerpelit. Îi conduse pe un alt co ridor şi se opriră chiar în faţa cancelariei.

— Intraţi, vă rog, zise profesorul Lupin, deschizându-le uşa şi dându-se puţin la o parte ca să intre ei.

Cancelaria, o cameră lungă, cu scaune desperecheate, era goală, cu excepţia unui singur profesor: Plesneală, care stă tea într-un fotoliu scund. Când cancelaria se umplu de elevi, se întoarse spre ei. Ochii îi sclipeau cu dispreţ.

— Lasă deschis, Lupin, zise el. Prefer să nu fiu martor la asta!

Se sculă şi traversă cancelaria, cu roba fluturând în urma lui. La uşă, se răsuci pe călcâie şi zise:

— Probabil că nu te-a pus în gardă nimeni, Lupin, dar în clasa asta există un Neville Poponeaţă. Te sfătuiesc să nu-i dai nimic greu de făcut. Asta, dacă nu cumva stă lângă el domnişoara Granger să-i picure instrucţiuni în ureche.

Neville se făcu roşu ca focul. Harry îl fulgeră cu privirea pe Plesneală. Era suficient că-şi bătea joc de

Neville la orele lui, nu mai era nevoie să-l facă de râs şi în faţa altor profesori. Profesorul Lupin ridică din sprâncene.

— Tocmai mă pregăteam să-l rog pe Neville să mă ajute, zise el, şi sunt sigur că o să se descurce de minune!

Faţa lui Neville se făcu (dacă era posibil!) şi mai roşie. Plesneală îşi strânse buzele, dar ieşi trântind uşa după el.

— Să începem, zise profesorul Lupin, conducându-i spre partea din spate a cancelariei, unde nu se afla altceva decât un dulap vechi, în care îşi ţineau profesorii hainele.

Când profesorul Lupin se apropie de dulap, acesta făcu o mişcare bruscă şi se trânti de perete.

— Nu vă temeţi, zise profesorul Lupin, văzându-i pe câţiva că făcuseră un pas înapoi. E doar un Bong în interior.

Mulţi arătau ca şi cum asta era ceva de care trebuia să le fie teamă. Neville îi arunca profesorului Lupin priviri terori zate, iar Seamus Finnigan vedea acum clar cum cineva învârtea mânerul uşii dulapului.

— Bongilor le plac spaţiile închise, întunecoase, continuă profesorul Lupin, cum ar fi dulapurile, spaţiile de sub pa turi sau de sub chiuvete… Am întâlnit unul căruia îi plăcea să locuiască în interiorul ceasului unui bunicuţ. Acesta din dulap s-a mutat aici ieri şi i-am cerut permisiunea direc torului să mă lase să exemplific cu anul III felul în care poate fi anihilat şi izgonit. Desigur că prima întrebare care vă vine în minte este: „Ce-i aia un Bong?”

Hermione ridică imediat mâna.

— Este ceva care îşi poate schimba forma după dorinţă! Oricum, în ceva despre care ştie că îngrozeşte cel mai mult persoana în faţa căreia se arată.

— Nici eu n-aş fi putut să vă explic mai bine, făcu profe sorul Lupin, spre fericirea Hermionei. Bongul din dulapul de faţă nu are încă nici o formă, fiindcă nu ştie cine va des chide uşa şi, deci, în ce se va transforma. Nimeni nu ştie cum arată un Bong când este singur, dar oricine îi va da drumul o să dea cu ochii de ce se teme el cel mai tare. Asta înseamnă că avem un mare avantaj asupra lui, zise profesorul Lupin, părând să nu ia în seamă expresia îngrozită a lui Neville. Ai înţeles, Harry?

Să încerci să răspunzi cu Hermione alături, care nu avea linişte, cu mâna ridicată cât mai sus, era o mare aventură, dar Harry se aventură.

— Păi, începu el, fiindcă suntem atât de mulţi, nu ştie încă ce formă să ia.

— Exact! zise profesorul Lupin şi Hermione lăsă mâna jos, puţin dezamăgită. Cel mai bine este să nu fiţi singuri, când aveţi de-a face cu un Bong. Atunci, se zăpăceşte, nu ştie ce să facă. În ce să se transforme, într-un cadavru fără cap sau într-un melc carnivor? Am văzut o dată un Bong care, încer când să sperie doi oameni deodată, s-a transformat numai pe jumătate în melc carnivor, de care nu s-a speriat nimeni. Vraja care pune la punct un Bong este foarte simplă, dar necesită mare putere de concentrare. Lucrul care îl dă gata pe un Bong este râsul. Ceea ce trebuie să faci este să-l for ţezi să se preschimbe în ceva hazliu.

— Să facem exerciţii, fără baghetă, deocamdată. Spuneţi după mine: „Ridiculus!”

— Ridiculus! strigă clasa în cor.

— Bine, zise profesorul Lupin, foarte bine... Din păcate, asta a fost partea uşoară. Numai cuvântul în sine, nu este de ajuns. Şi aici, intervii tu, Neville.

Dulapul tresări din nou, dar nu atât de mult ca Neville, care înainta spre dulap, ca şi cum s-ar fi dus la spânzură toare.

— Perfect, Neville, îl încurajă profesorul Lupin. Mai întâi, ce zici tu că te înspăimântă cel mai tare?

Buzele lui Neville se mişcară, dar nu ieşi nici un sunet.

— N-am auzit, Neville, zise profesorul Lupin cu blândeţe. Neville se uită în jur cu o privire rugătoare, ca şi cum ar fi implorat pe cineva să-i vină în ajutor, şi spuse abia auzit:

— Profesorul Plesneală...

Toţi izbucniră în râs. Chiar şi Neville schiţă un zâmbet jenat. Profesorul Lupin rămăsese gânditor însă.

— Profesorul Plesneală... Hm... Neville, tu locuieşti cu bunica, nu-i aşa?

— Da, dar n-aş vrea ca Bongul să se transforme în ea!

— Nu, nu, nu asta am vrut să spun, zâmbi profesorul Lupin. Mă întreb ce fel de haine poartă ea...

Neville păru surprins, dar zise:

— Întotdeauna aceeaşi pălărie, înaltă şi cu un vultur împăiat la vârf. Şi o rochie lungă... verde, normal... iar une ori şi o eşarfă din blană de vulpe.

— Are şi poşetă?

— Da, una mare şi roşie, zise Neville.

— Când Bongul o să iasă din dulap o să ia forma profe sorului Plesneală, zise Lupin. Tu ridici bagheta, zici cuvân tul magic, Ridiculus, şi te concentrezi asupra hainelor pe care le poartă bunica. Dacă te concentrezi cum trebuie, pro fesorul Plesneală va fi obligat să intre în hainele bunicii, cu pălăria caraghioasă pe cap şi cu poşeta roşie în mână.

Râsul cutremură pereţii, iar dulapul se mişcă şi mai tare.

— Dacă Neville reuşeşte, atunci Bongul o să vrea să vă spe rie pe voi. Aşa că gândiţi-vă puţin la ce vă sperie cel mai tare şi cum aţi putea să faceţi acel lucru să pară cât mai cara ghios.

Se lăsă tăcere. Harry se gândi... Ce îl speria pe el cel mai tare?

Primul său gând fu Cap-de-Mort, dar înainte să apuce să se gândească la ceva caraghios în legătură cu el, altă imagine îi apăru în minte...

O mână hidoasă, strălucitoare, ieşind din faldurile unei pelerine negre... o respiraţie şuierătoare dintr-o gură ne văzută... apoi frigul cumplit şi senzaţia de înec...

Harry se cutremură din toate încheieturile. Îşi reveni repede şi se uită să vadă dacă observase cineva. Ron mur mura: „Taie-i piciorul!” şi fu sigur la ce se gândea Ron. Teama lui cea mai mare erau păianjenii.

— Sunteţi gata? întrebă profesorul Lupin.

Harry simţi că-i este frică. Nu era gata încă. Cum ar fi putut să facă un Dementor să pară mai puţin înspăimântă tor? Nu dori însă să mai ceară un răgaz, văzându-i pe toţi aprobând din cap şi suflecându-şi mânecile.

— Neville începe, anunţă profesorul Lupin. Daţi-vă puţin înapoi, da? O să vă chem pe urmă pe rând... Aşa, câţiva paşi înapoi... Să-l lăsăm pe Neville să încerce...

Toată lumea se retrase, sprijinindu-se de perete, lăsându-l pe Neville singur în faţa dulapului. Era palid şi înspăimân tat, dar îşi suflecase mânecile şi ridicase bagheta.

— Număr până la trei, Neville, zise profesorul Lupin, îndreptându-şi şi el bagheta spre dulap. Unu, doi, trei... Acum!

Un jet de scântei ieşi din capătul baghetei profesorului Lupin, care lovi mânerul dulapului şi acesta se deschise brusc. Cu nasul coroiat şi figură ameninţătoare, profesorul Plesneală ieşi din dulap, fulgerându-l cu privirea pe Neville.

Neville se trase speriat înapoi, ridică bagheta, dar cuvin tele nu vroiau să iasă din gura lui. Plesneală se aplecase mult deasupra lui, căutând ceva în faldurile robei.

— R-R-Ridiculus! reuşi să îngaime Neville.

Se auzi un zgomot ca o plesnitură de bici. Profesorul Plesneală se clătină puţin. Acum era îmbrăcat într-o rochie lungă, cu tiv de dantelă, şi purta o pălărie înaltă, pe care se afla un vultur împăiat, mâncat de molii. În mână, îi atârna o poşetă mare, roşie.

Clasa izbucni în hohote nestăvilite de râs. Bongul se opri, privind confuz.

— Parvati, tu urmezi! strigă profesorul Lupin.

Parvati păşi înainte, pregătită să-l înfrunte pe Bong. Aces ta se întoarse spre ea, se auzi alt „Bong!” şi în faţa fetei stă tea acum o mumie, cu bandajele pătate de sânge. Se îndrep tă spre fată, mergând încet şi târându-şi picioarele, cu bra ţele rigide ridicate...

— Ridiculus! strigă Parvati.

Un bandaj se înfăşură de piciorul mumiei, aceasta se clă tină şi căzu cu burta la pământ, capul rostogolindu-i-se mai departe.

— Seamus, la rând! zise profesorul Lupin. Seamus veni spre Bong.

BONG! În locul mumiei stătea acum o femeie cu părul negru până la pământ, cu o faţă scheletică, verde-pământie, şi aripi de vultur, o Harpie. Deschise gura larg şi un sunet nepământean umplu încăperea, un vaiet prelung care îi făcu lui Harry părul măciucă.

— Ridiculus! strigă Seamus.

Harpia scoase un sunet hârâit şi se prinse cu mâinile de gât. Vocea îi pierise cu totul.

BONG! Şi ea se transformă într-un şobolan care se învârtea în jurul cozii, căutând să şi-o muşte. BONG! Şi Bongul se preschimbă într-un şarpe cu clopoţei care începu să se târască încet, înainte de... BONG!... a deveni un sim plu ochi însângerat.

— Vedeţi? Nu mai ştie ce să facă! zise profesorul Lupin. Dean, hai şi tu!

Dean înaintă grăbit.

BONG! Ochiul deveni o mână tăiată, care începu să se târască pe podea, ca un crab.

— Ridiculus! strigă Dean.

BONG! Şi mâna se transformă într-o cursă de şoareci.

— Excelent! Ron, tu urmezi! Ron făcu un pas înainte.

BONG! Se auziră câteva ţipete. Un păianjen gigant, înalt de aproape doi metri şi acoperit cu păr, se îndrepta spre Ron, clănţănind din foarfecele pe care îl avea la picioare. Pentru o clipă, Harry crezu că Ron a înţepenit de frică, dar...

— Ridiculus! zise el şi picioarele păianjenului dispărură. Păianjenul căzu la pământ şi începu să se rostogolească.

Lavander Brown fugi ţipând. Păianjenul se opri chiar la picioarele lui Harry, care ridică bagheta, gata pregătită, dar...

— Aici! strigă profesorul Lupin, venind spre păianjen. BONG! Păianjenul fără picioare dispăruse. Pentru o cli pă, toţi se uitară curioşi, să vadă ce apăruse în locul

păianjenului. Văzură un glob de cristal, alb-argintiu, care plutea în aer, în faţa profesorului Lupin.

— Ridiculus! zise acesta plictisit. BONG!

— Hai, Neville, să terminăm cu el! îl îndemnă profesorul Lupin, de îndată ce Bongul se transformase într-un scârbos gândac de bucătărie.

BONG! Plesneală revenise.

De data asta, Neville înaintă hotărât.

— Ridiculus! strigă el.

Plesneală apăru pentru o clipă în hainele caraghioase ale bunicii lui Neville. Băiatul începu să râdă cu poftă, după care Bongul explodă, împrăştiind fum şi cenuşă!

— Excelent! exclamă profesorul Lupin şi clasa izbucni în aplauze. Foarte bine, Neville. Şi voi v-aţi comportat exce lent! Să vedem... Câte cinci puncte pentru Cercetaşii care au avut de-a face cu Bongul, zece lui Neville, fiindcă el l-a înfruntat de două ori, şi câte cinci lui Harry şi Hermione...

— Dar eu n-am făcut nimic, zise Harry.

— Tu şi Hermione mi-aţi răspuns corect la întrebări, la începutul orei, zise profesorul Lupin. Bravo, încă o dată, a fost o oră excelentă! Ca temă pentru acasă... Citiţi din carte despre Bong şi faceţi un rezumat până lunea viitoare. Asta e tot.

Vorbind cu însufleţire, elevii părăsiră cancelaria. Harry era însă departe de a fi vesel. Profesorul Lupin l-a oprit îna dins când i-a venit lui rândul să înfrunte Bongul.

De ce? Fiindcă îl văzuse leşinând în tren şi crezuse că nu e cine ştie ce de capul lui? Crezuse că o să leşine din nou?

Dar nimeni nu părea să-şi fi dat seama de acest lucru.

— Ai văzut ce i-am făcut Harpiei? întreba Seamus.

— Şi mâinii aceleia scârboase, zicea Dean, fluturându-şi propria mână.

— Şi cum arăta Plesneală cu pălăria!

— Mă întreb de ce se teme profesorul Lupin de globul acela, făcu Lavander gânditoare.

— A fost cea mai frumoasă oră de „Apărare contra Magiei Negre” pe care am avut-o vreodată, nu-i aşa? întrebă Ron emoţionat, în timp ce se îndreptau spre locul unde îşi lăsaseră genţile.

— Pare un profesor foarte bun, zise Hermione, dar tare aş fi vrut şi eu să mă confrunt cu Bongul...

— Şi în ce s-ar fi transformat pentru tine? întrebă Ron, ironic. Într-o lucrare de nota nouă si nu de zece?

Capitolul VIII

FUGA FEMEII GRASE DIN TABLOU

În scurt timp, „Apărarea contra Magiei Negre” deveni ma teria favorită a majorităţii elevilor. Numai Draco şi

banda lui de gorile aveau ceva de cârtit împotriva profesorului Lupin.

— Uitaţi-vă ce haine are, zicea el, când profesorul Lupin trecea pe lângă el. Se îmbracă la fel ca spiriduşii noştri de casă!

Dar nimănui nu-i păsa că hainele profesorului Lupin erau decolorate şi cârpite. Următoarele lui lecţii au fost la fel de interesante ca şi prima. După Bongi, au studiat Pălăriile Roşii, fiinţe asemănătoare spiriduşilor, foarte rele, care apăreau acolo unde se făceau vărsări de sânge, în hru bele castelelor sau pe câmpurile de bătălie, căsăpindu-i pe cei învinşi. Au trecut apoi la Carpi, care trăiau în apă şi se mănau cu maimuţele, numai că erau acoperiţi cu solzi. Aveau gheare lungi, gata să înhaţe pe oricine le încălca teri toriul.

Harry ar fi dorit să îi placă la fel de mult şi celelalte materii. Cele mai îngrozitoare erau orele de „Poţiuni". Ples neală era mai răzbunător ca niciodată şi toată lumea ştia de ce. Zvonul că Bongul luase forma lui şi felul în care îl îmbră case Neville, cu hainele bunicii lui, se răspândise în toată şcoala cu viteza fulgerului. Lui Plesneală întâmplarea nu i se părea deloc hazlie. Ochii i se îngustau cu răutate, ori de câte ori auzea numele profesorului Lupin, iar pe Neville îl teroriza mai rău ca niciodată.

Harry ajunsese să fie îngrozit şi de orele profesoarei Trelawney, din camera ei misterioasă din turn, unde des cifrau semne şi simboluri. Încerca să evite pe cât putea să o privească direct, ca să nu-i vadă ochii plini de lacrimi, ori de câte ori se uita la el. Nu avea cum să o placă pe profesoara Trelawney, deşi majoritatea colegilor o tratau cu un respect vecin cu veneraţia. Parvati Patil şi Lavander

Brown obiş nuiau să-i facă vizite şi în pauzele de prânz şi întotdeauna se întorceau de la ea cu aere de superioritate, ca şi cum ele ar fi ştiut lucruri pe care ceilalţi nu le ştiau. În acelaşi timp, când i se adresau lui Harry, vorbeau cu el blând şi cu multă condescendenţă, ca şi cum acesta s-ar fi aflat pe patul de moarte.

Nimănui nu îi plăceau orele de „Grija pentru creaturile magice”, care, după aventurile din prima zi, deveniseră foar te plictisitoare. Asistau acum la ore nesfârşite despre Tri râme, care erau cele mai plicticoase fiinţe vii.

— De ce să ne pierdem timpul cu ele? se revolta Ron, după încă o oră în care tăiase salată şi o băgase pe gâtul sub ţirel al Trirâmelor.

Dar la sfârşitul lui octombrie, Harry începu să se ocupe cu altceva, mult mai plăcut, care compensa insatisfacţia de până atunci. Se apropia Campionatul de Vâjthaţ şi Oliver Baston, căpitanul echipei Cercetaşilor, îi convocă într-o sea ră de marţi la o întrunire, pentru a discuta tacticile de joc în viitorul campionat.

Erau şapte jucători într-o echipă de Vâjthaţ: trei înaintaşi, care aveau sarcina de a înscrie goluri, adică de a introduce balonul (cam cât o minge de fotbal) într-unui din coşurile înalte de circa un metru şi jumătate, de la capetele terenu lui, doi prinzători, echipaţi cu măciuci serioase, care tre buiau să abată şi să trimită departe baloanele-ghiulea (două mingi mai mici, negre şi grele, care atacau jucătorii), un por tar, care avea grijă ca balonul să nu intre în coş, şi un căută tor, care avea sarcina cea mai grea dintre toţi, aceea de a depista şi a prinde hoţoaica aurie (o minge mică, aurie, de mărimea

unei alune), eveniment cu care se încheia jocul, adăugând alte o sută cincizeci de puncte la scorul de până atunci echipei care reuşea să o prindă prima.

Oliver Baston, care avea şaptesprezece ani, era în anul VII (şi ultimul!) la Hogwarts. Se simţea în vocea lui un fel de dis perare, în momentul în care li se adresă celorlalţi coechi pieri, în vestiarele de la marginea terenului de Vâjthaţ.

— Este ultima noastră şansă - a mea, vreau să spun - de a câştiga Campionatul de Vâjthaţ, le spuse el, păşind nervos prin faţa lor, dintr-o parte în alta. O să termin şcoala anul ăsta, n-o să mai am alt prilej de a câştiga. Cercetaşii nu au mai câştigat deloc în ultimii şapte ani. E adevărat, am avut şi ghinion, rănirile din Campionatul de anul trecut...

Baston înghiţi cu greu, ca şi cum amintirile îi readuseseră un nod în gât.

— Dar cu toţii ştim prea bine că avem o echipă a naibii de bună, cea mai bună din şcoală! zise el, lovind cu pumnul în palma celeilalte mâini, în ochi aprinzându-i-se iar scânteia aceea de dorinţă fierbinte. Avem trei super-înaintaşi...

Şi Baston arătă spre Alicia Spinnet, Angelina Johnson şi spre Katie Bell.

— Avem doi prinzători imbatabili...

— Opreşte-te, Oliver, ne faci să ne ruşinăm, ziseră Fred şi George Weasley, într-un glas, pretinzând că li se înroşiseră obrajii.

— Şi avem un căutător care n-a ratat niciodată hoţoaica aurie! mai zise Baston, uitându-se la Harry cu un fel de mân drie furioasă. Şi mai sunt şi eu, desigur!

— Da, şi noi suntem de părere că eşti foarte bun, Oliver, zise George.

— Un portar dat naibii! făcu Fred.

— În ultimii doi ani, îşi reluă Baston discursul, numele nostru ar fi trebuit să fie gravat pe Cupa Campionatului de Vâjthaţ. De când îl avem pe Harry în echipă, am zis că totul e floare la ureche. Şi totuşi n-am obţinut Cupa... Anul ăsta e ultima noastră şansă de a ne înscrie numele pe Cupă...

Baston le vorbise cu multă pasiune şi hotărâre, încât nici măcar Fred şi George nu mai făcură glume.

— Oliver, fii liniştit, zise Fred, anul ăsta Cupa e a noastră!

— O să reuşim, Oliver, îl asigură şi Angelina.

— Cu certitudine, adăugă şi Harry.

Mai hotărâtă ca niciodată, echipa Cercetaşilor îşi începu antrenamentele, de trei ori pe săptămână. Vremea era tot mai rece şi mai ploioasă, zilele se scurtaseră, dar nici no roiul, nici vântul, nici ploaia nu reuşiră să clatine hotărârea lui Harry ca echipa lor să câştige în cele din urmă cupa de argint.

Într-o seară, când se întoarse de la antrenament în came ra de zi a Cercetaşilor, obosit, dar mulţumit de felul

în care se desfăşurase antrenamentul, Harry îi găsi pe toţi agitaţi şi emoţionaţi..

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă el pe Ron şi pe Hermione, care stăteau în cele mai bune fotolii, lângă foc, şi terminau nişte hărţi la „Astronomie”.

— Primul week-end la Hogsmeade, zise Ron, arătând spre un bileţel de pe vechea tablă cu anunţuri. La sfârşitul lui octombrie, de Halloween.

— Excelent, făcu Fred, care intrase imediat după Harry, prin gaura din portret. Trebuie să merg la „Zonko”, aproa pe că mi s-au terminat Bomboanele Urât-mirositoare!

Harry se lăsă într-un fotoliu de lângă Ron, dispărându-i toată buna dispoziţie. Hermione observă imediat.

— Lasă, Harry, îl consolă ea, sunt sigură că data viitoare o să poţi merge şi tu. O să-l prindă pe Sirius Black curând. Deja a fost văzut o dată...

— Black nu e aşa de prost să încerce ceva tocmai la Hogsmeade, zise Ron. Întreab-o pe profesoara McGonagall dacă îţi dă voie să vii şi tu, Harry. Cine ştie peste câte secole o fi „data viitoare”!

— Ron! îl certă Hermione. Harry trebuie să stea în şcoală, doar ştii...

— Nu se poate să fie singurul din anul III care să rămână în şcoală, susţinu Ron în continuare. Du-te şi întreab-o pe doamna profesoară, Harry!

— Da, cred că o să mă duc, zise Harry, luându-şi inima în dinţi.

Hermione deschise gura să spună ceva, dar în momentul acela îi ateriză în poală Şmecherilă. Din gură îi atârna un păianjen mare şi urât.

— Chiar trebuie să mănânce chestiile astea în faţa noastră? întrebă Ron scârbit.

— Deşteptul meu, îl lăudă Hermione. Şi l-ai prins tu sin gurel?

Şmecherilă mestecă încet-încet păianjenul, privindu-l obraznic pe Ron.

— Aşa, încurajează-l să stea pe lângă noi, sări Ron. Doar ştii că Pungaşul doarme în geanta mea!

Harry începu să caşte. Îi era foarte somn, dar trebuia să-şi termine şi el harta la „Astronomie”. Îşi trase geanta în faţa lui, scoase cerneala şi pana şi începu să deseneze.

— Poţi să o copiezi pe a mea, dacă vrei, îi zise Ron lui Harry, arătându-i harta.

Hermione, care era împotriva copiatului, îşi strânse buzele, dar nu zise nimic. Şmecherilă continua să se uite ţintă la Ron şi să-şi mişte vârful cozii lui stufoase. Apoi, fără de veste, făcu un salt.

— Au! strigă Ron, trăgându-şi geanta în care îşi înfipsese Şmecherilă ghearele. Jos! Dă-i drumul, animal nesuferit!

Degeaba încerca Ron să tragă geanta din ghearele lui, Şmecherilă se prinsese bine de ea şi mieuna şi scuipa săl batic.

— Ron, să nu-i faci ceva! strigă Hermione.

Toţi cei din camera de zi a Cercetaşilor priveau amuzaţi scena. Ron învârtea geanta, cu Şmecherilă cu tot, iar Pun gaşul fu azvârlit afară.

— PRINDE ANIMALUL! urlă Ron la Hermione, în timp ce Şmecherilă dăduse drumul la ce mai rămăsese din geantă şi acum îl vâna pe Pungaşul.

George Weasley se întinse să-l prindă, dar nu reuşi.

Pungaşul se strecură printre zeci de perechi de picioare şi se ascunse sub un dulap. Şmecherilă se opri în faţa dula pului, se lăsă pe burtă şi începu să dea furios cu laba din faţă pe sub dulap, încercând să-l scoată de acolo pe Pungaşul.

Ron şi Hermione se grăbiră într-acolo. Hermione îl apu că pe Şmecherilă de mijloc şi îl feri din calea lui Ron. Ron se lăsă şi el pe burtă şi, cu multă dificultate, reuşi să-l tragă pe Pungaşul afară, apucându-l de vârful cozii.

— Uită-te şi tu la el, zise Ron furios, arătându-i-l pe Pungaşul, e numai pielea şi osul, bietul de el. Să ţii monstrul ăla departe de noi!

— Şmecherilă n-are de unde să ştie că nu e bine ce face, îi luă Hermione apărarea. Toate pisicile vânează şoareci, nu?

— E ceva straniu cu animalul ăsta, zise Ron, luptându-se să-şi convingă şobolanul să intre în buzunarul lui. A auzit când am spus că Pungaşul este în geantă!

— Prostii! zise Hermione. L-a mirosit! Altfel cum crezi că...

— Motanul ăsta are ceva cu Pungaşul, ascultaţi-mă pe mine! continuă Ron, fără să ţină seama că cei din jur începuseră să chicotească. Pungaşul a fost primul aici! Şi e bolnav!

Ron plecă din camera de zi şi începu să urce scările spre dormitoarele băieţilor.

*

A doua zi, lui Ron tot nu-i trecuse supărarea pe Hermi one. Abia îi adresă câteva cuvinte pe tot drumul spre ora de „Ierbologie”, deşi el, Harry şi Hermione lucrau împreună la acelaşi proiect ştiinţific, cu Pufopăstăi.

— Cum se mai simte Pungaşul? întrebă Hermione, timid, în timp ce curăţau plantele de Pufopăstăi şi puneau boabele strălucitoare într-o găleată de lemn.

— Se ascunde sub salteaua de la patul meu şi tremură de mama-focului, asta face, zise Ron, nervos, şi vărsă găleata, împrăştiind boabele pe pământul din seră.

— Hei, ai grijă, Weasley, sări profesoara Lăstar, în timp ce boabele înfloreau sub ochii lor.

Următoarea oră aveau „Transfigurări”. Harry, care se ho tărâse să ceară permisiunea profesoarei McGonagall de a merge la Hogsmeade, împreună cu toţi colegii lui, aştepta la coadă, în urma tuturor, ca să intre în clasă, tot gândindu-se cum s-o abordeze pe profesoară. Deodată, se întâmplă ceva la capătul din faţă al cozii.

Lavander Brown părea că plânge. Parvati Patil o ţinea de mijloc şi le explica ceva lui Seamus Finnigan şi lui Dean Thomas, care o ascultau foarte serioşi.

— Ce-i cu tine, Lavander? întrebă Hermione, când ea, Harry şi Ron se apropiară de grupul curioşilor.

— A primit o scrisoare de acasă, prin care este anunţată că iepuraşul ei favorit a murit, şopti Parvati. L-a mâncat o vulpe!

— Oh, îmi pare rău, Lavander, o compătimi Hermione.

— Trebuia să-mi închipui, suspină Lavander. Ştiţi ce zi e azi?

— Păi...

— Vineri, şaisprezece octombrie! „Lucrul acela, de care te temi atât, se va întâmpla într-o vineri, pe şaisprezece octom brie”, cită ea. Vă amintiţi? Doamna profesoară Trelawney a avut dreptate!

Toată clasa se adunase acum în jurul ei. Seamus dădu din cap, îngrijorat. Hermione ezită puţin, apoi îndrăzni să o întrebe:

— Te temeai tu cel mai tare că pe Binky o să-l mănânce o vulpe?

— Ei, nu că o să-l mănânce o vulpe, zise Lavander, privind-o cu reproş pe Hermione, dar mă temeam să nu moară!

— Oh, zise Hermione şi făcu o pauză, ezitând iar. Şi Binky... era bătrân?

— Nu, nu, era pui, zise Lavander, suspinând. Parvati o luă pe după umeri.

— Dar de ce ţi-era frică să nu moară? insistă Hermione. Parvati o privi iar cu reproş.

— Păi, să o luăm logic, zise Hermione şi se întoarse cu faţa spre restul colegilor. Binky nici măcar n-a murit azi. Astăzi a primit Lavander vestea - Lavander începu iar să se jelească - şi e clar că nu se temea de asta, fiindcă vestea a fost un şoc pentru ea!

— Las-o în pace, Lavander, se băgă şi Ron, pentru ea nu contează animalele favorite ale altor persoane...

Din fericire, profesoara McGonagall deschise uşa în acel moment, altfel, după privirile fioroase pe care şi le aruncau Ron şi Hermione, cine ştie unde s-ar fi ajuns! Intrară în cla să şi se aşezară de o parte şi de alta a lui Harry şi nu îşi adre sară nici un cuvânt cât dură lecţia.

Harry nu se hotărâse încă în ce fel să înceapă, când se auzi clopoţelul care anunţa sfârşitul orei, dar profesoara McGonagall aduse ea însăşi vorba despre Hogsmeade.

— Un moment, vă rog, le zise ea, văzându-i că se pre găteau să plece. Deoarece eu sunt şefa casei voastre, vă rog să-mi prezentaţi învoirile pentru a merge la

Hogsmeade, până la Halloween. Nu aveţi învoiri, nu mergeţi, să fie clar!

Neville ridică mâna.

— Vă rog, doamnă profesoară, eu cred că mi-am pierdut...

— Bunica ta mi-a trimis-o direct mie, Neville, zise profe soara McGonagall. A crezut că aşa e mai sigur. Ei bine, asta e tot, puteţi pleca!

— Întreab-o acum, şopti Ron la urechea lui Harry.

— Dar..., începu Hermione.

— Du-te, Harry, îl îndemnă Ron cu încăpăţânare. Harry aşteptă până nu mai rămase decât Ron, apoi se duse la catedră.

— Da, Potter? Harry respiră adânc.

— Doamnă profesoară, începu el, unchiul şi mătuşa mea au... Eh... uitat să-mi semneze învoirea...

Profesoara McGonagall îl privi insistent prin ochelarii ei pătraţi, dar nu zise nimic.

— Aşa că... ce credeţi... aş putea şi eu... să merg la Hogsmeade?

Profesoara McGonagall, cu privirile în pământ, îşi aranja hârtiile de pe catedră.

— Mi-e teamă că nu, Potter, ai auzit ce am spus. N-aveţi învoiri, nu mergeţi! Astea-s regulile!

— Dar, doamnă profesoară, doar ştiţi că unchiul şi mătuşa mea sunt Încuiaţi... Nu înţeleg ei prea bine despre ce este vorba... Hogsmeade... învoirea... şi alte chestii, zise Harry, susţinut de înclinările din cap ale lui Ron. Dacă îmi daţi voie dumneavoastră...

— Dar eu nu-ţi dau voie! zise ea scurt şi îşi băgă hârtiile într-un sertar. Formularul spune clar că părintele sau tu torele sunt cei care pot semna învoirea.

Se întoarse şi îl privi. Lui Harry i se păru că vede ceva ciu dat în ochii ei. Să fi fost milă?!

— Îmi pare rău, Potter, dar ăsta e ultimul meu cuvânt! Haide, du-te, o să întârzii la ora următoare!

*

Nu mai era nimic de făcut. Ron o făcu de două parale pe profesoara McGonagall, ceea ce o necăji pe Hermione.

— Nu-i nimic, orice rău spre bine, zise Hermione, ceea ce îl înfurie şi mai tare pe Ron.

Harry trebui să îndure toată ora următoare să-i audă pe toţi vorbind emoţionaţi despre excursia la Hogsmeade şi unde or să se ducă mai întâi, odată ajunşi acolo.

— Dar mai e şi petrecerea de Halloween, doar ştii, încer că Ron, cu un ultim efort, să-l înveselească pe Harry.

— Da, făcu Harry a lehamite, ce să spun...

Petrecerea de Halloween era ceva super, dar Harry s-ar fi bucurat să participe la ea a doua zi, după ce se întorcea la Hogwarts, împreună cu prietenii lui. Nimeni nu reuşi să-l bine dispună pe Harry, oricât se strădui. Dean Thomas, care mânuia grozav pana, se oferi să falsifice semnătura Un chiului Vernon, dar, deoarece Harry îi spusese deja profe soarei McGonagall că nu are semnătura lui, oferta cădea. Ron sugeră, nu prea convins, pelerina care îl făcea invizibil, dar Hermione respinse cu hotărâre ideea, amintindu-le că Dumbledore le spusese că Dementorii puteau să vadă prin ea. Percy avu cea mai slabă contribuţie, încercând să-l con soleze.

— S-a făcut atâta caz de Hogsmeade, zise el, cu seriozitate, dar te asigur, Harry, că nu e aşa precum se zice. Da, desi gur, magazinul cu dulciuri e grozav, dar „Zonko” e de-a dreptul periculos. Şi conacul „Urlet în noapte” merită întot deauna să fie văzută, dar în afară de astea, nu pierzi nimic.

*

În dimineaţa de Halloween, se sculă şi merse la micul dejun împreună cu ceilalţi. Se simţea total deprimat, deşi făcea tot posibilul să mascheze lucrul acesta.

— O să-ţi aducem o mulţime de dulciuri, când ne întoar cem de la „Lorzii mierii” zise Hermione, neştiind ce să mai facă de mila lui.

— Da, un munte, întări şi Ron.

În faţa dezamăgirii lui Harry, Ron şi Hermione uitaseră cearta lor provocată de Şmecherilă.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, zise Harry cu un ton care lui i se părea foarte degajat. Ne întâlnim la petrecerea de Halloween. Distracţie plăcuţă!

Îi conduse în holul de la intrare, unde Filch, îngrijitorul, stătea la uşă şi îi verifica pe o listă interminabilă, privindu-i bănuitor pe toţi şi asigurându-se că nimeni dintre cei fără învoire nu încerca să se strecoare pe lângă el.

— Rămâi aici, Potter? întrebă Draco, flancat de Crabbe şi de Goyle. Ţi-e frică să nu fie vreun Dementor, cumva?

Harry nu-l băgă în seamă, urcând singur scările de mar mură. O luă pe coridoarele pustii, îndreptându-se spre Turnul Cercetaşilor.

— Parola? întrebă doamna grasă din tablou, trezindu-se brusc din moţăială.

— Fotuna Major, zise Harry absent.

Gaura din portret se deschise şi el trecu prin ea, ajun gând în camera de zi a Cercetaşilor. Era plină cu elevi din anul I şi II sau elevi mai mari care merseseră de atâtea ori la Hogsmeade, încât nu-i mai tenta.

— Harry! Harry! Salut, Harry!

Era Colin Creevey, un băiat din anul II care era căzut în admiraţie în faţa lui Harry şi nu pierdea nici un prilej să stea de vorbă cu el.

— Nu te-ai dus şi tu la Hogsmeade, Harry? De ce? Ştii ce, zise Colin şi privi mândru spre colegii lui, nu vrei să vii să stai cu noi?

— Nu, Colin, mulţumesc, zise Harry care n-avea chef de loc să stea în mijlocul unei mulţimi care să se holbeze la fruntea lui şi să-i admire cicatricea. Trebuie să mă duc la bibliotecă, am de făcut nişte lucrări.

După asta, nu îi rămase altceva de făcut, decât să facă stânga împrejur şi să plece iar prin gaura din portret.

— Nu ştiu de ce m-ai mai trezit acum un minut, zise doamna grasă, cât se poate de arţăgoasă, dându-i drumul lui Harry să treacă iar prin gaura din portret.

Amărât, Harry cutreieră coridoarele spre bibliotecă, dar pe la jumătatea drumului se răzgândi - nu avea chef de studiu - şi o luă pe coridorul din dreapta. Dădu nas în nas cu Filch, care verificase ultimii elevi care mergeau la Hog smeade.

— Ce faci aici? pufni Filch bănuitor.

— Nimic! răspunse Harry, cât se poate de adevărat de altfel.

— Nimic! făcu Filch, ridicând din umeri iritat. Să i-o spui lu' mutu'! Unde te furişezi aşa, de unul singur? De ce nu te-ai dus şi tu la Hogsmeade, împreună cu ceilalţi să cumperi Bomboane Urât-mirositoare, Praf de scărpinat sau Viermi gelatinoşi?

Harry ridică din umeri.

— Du-te imediat în camera de zi a Cercetaşilor! îl repezi Filch, petrecându-l cu privirea până ce Harry dispăru după colţ.

Dar Harry nu se întoarse în camera de zi. Urcă scările cu gând să meargă la hambarul unde stăteau bufniţele, s-o vadă pe Hedwig. Mergea alene pe coridor, când o voce dintr-o camera zise:

— Harry?!

Harry se uită să vadă cine vorbise şi îl văzu pe profesorul Lupin, în uşa biroului său.

— Ce faci aici? întrebă profesorul Lupin, cu o voce mult diferită de cea a lui Filch. Unde sunt Ron şi Hermione?

— Hogsmeade, zise Harry laconic, căutând să pară indi ferent.

— Aaa, făcu profesorul Lupin şi se gândi câteva clipe, uitându-se la Harry. De ce nu intri puţin? Tocmai mi s-a trimis un Fluidem, pentru viitoarea lecţie.

— Un ce? întrebă Harry.

Îl urmă pe Lupin, în biroul acestuia. Într-un colţ, se vedea un bazin mare, cu apă. O creatură de un verde bol năvicios şi cu coarne mici şi ascuţite stătea cu faţa lipită de peretele de sticlă al bazinului. În acelaşi timp, îşi îndoia şi îşi întindea degetele lungi şi subţiri.

— Un demon de apă, răspunse profesorul Lupin la între barea lui Harry. Nu o să avem mari probleme cu ăsta, acum că am avut deja de-a face cu Carpii. Şmecheria e să-l

faci să-şi slăbească strânsoarea. Ai observat ce degete are, anormal de lungi? Puternice, dar foarte fragile.

Fluidemul îşi arătă colţii, apoi se ascunse într-un colţ, după nişte alge.

— Vrei un ceai? îl întrebă el pe Harry, îndreptându-se spre ceainic. Eu tocmai îmi pregăteam unul.

— Da, mulţumesc, zise Harry, stânjenit.

Lupin atinse de câteva ori ceainicul cu bagheta şi imediat pe gura ceainicului ieşiră aburi.

— Stai jos, îl invită profesorul Lupin, luând capacul de pe o cutie prăfuită. Am doar pliculeţe de ceai, dar cred că te-ai săturat de... frunze de ceai!

Harry se uită la el şi văzu o sclipire glumeaţă în ochii lui.

— Ştiţi şi dumneavoastră? întrebă Harry.

— Mi-a zis profesoara McGonagall, zise Lupin, întinzându-i o cană cu ceai, ciobită pe alocuri. Sper că nu-ţi faci griji, nu?

— Nu, zise Harry.

Harry se gândi o clipă dacă să-i spună despre câinele pe care îl văzuse pe Aleea Magnoliilor, dar se hotărî să n-o facă. Nu vroia ca profesorul Lupin să creadă că era laş, mai ales de când îşi dăduse seama că acesta nu îl credea în stare să facă faţă unui Bong.

Gândurile lui Harry păreau să i se fi citit pe faţă, căci pro fesorul Lupin întrebă:

— Te îngrijorează ceva, Harry?

— Nu, minţi Harry, sorbind o gură de ceai şi uitânduse la Fluidem, care îl ameninţa cu pumnul. Ba da! Vă amintiţi ziua când ne-aţi învăţat să înfruntăm un Bong?

— Da, zise Lupin încetişor.

— De ce nu m-aţi lăsat să mă înfrunt cu el? întrebă Harry, direct.

Lupin ridică din sprânceană.

— Credeam că ţi-a fost clar de ce, Harry, zise el surprins. Harry fu luat pe nepregătite, fiindcă el se aştepta ca pro fesorul Lupin să nege acel lucru.

— De ce? întrebă el din nou.

— Ei bine, zise el, încruntându-se, fiindcă bănuiesc că dacă te-aş fi lăsat, Bongul ar fi luat forma lui Cap-de-Mort...

Harry tresări. Nu numai că nu acesta era răspunsul la care se aştepta Harry, dar profesorul Lupin rostise numele adevărat al Lordului Întunericului. Singura persoană pe care o mai auzise făcând acest lucru (în afară de el, bineîn ţeles) era Dumbledore.

— Da, se pare că m-am înşelat, spuse profesorul Lupin, în cruntându-se şi mai mult. Dar aşa am crezut şi nu mi s-a părut o idee bună ca el să se materializeze în faţa întregii clase. Cred că s-ar produce mare panică.

— Da, la el m-am gândit, la început, recunoscu Harry, dar apoi mi-am amintit de Dementori...

— Aşa, deci, făcu profesorul Lupin, gânditor, şi zâmbi apoi, văzând uimirea de pe faţa lui Harry. Asta arată, Harry, că cel mai mult ţi-e frică de... frică. Foarte înţelept, Harry.

Harry nu ştiu ce să spună, aşa că mai luă o gură de ceai.

— Deci ai fost convins că nu te cred în stare să-i faci faţă Bongului, nu-i aşa? întrebă Lupin cu şiretenie.

— Păi... da, zise Harry şi pe dată se simţi mai uşurat. Dom nule profesor, dumneavoastră ştiţi multe despre Dementori...

Se întrerupse, din cauza unei bătăi în uşă.

— Intră! strigă profesorul Lupin.

Uşa se deschise şi îşi făcu apariţia Plesneală. Ţinea în mâini un pocal încă fumegând. Se opri când îl văzu pe Harry, ochii îngustându-i-se cu ură.

— Ah, Severus, zise profesorul Lupin, mulţumesc mult. Lasă-l aici, te rog, pe birou.

Plesneală puse pocalul pe birou şi îşi plimbă privirile de la Harry la Lupin.

— Tocmai îi arătam lui Harry Fluidemul pe care l-am primit, zise Lupin amabil, arătând spre bazinul cu apă.

— Fascinant! zise Plesneală, fără ca măcar să se uite în direcţia indicată. Ar trebui să bei chestia aia chiar acum, Lupin.

— Da, da, aşa o să fac, spuse Lupin.

— Am făcut un întreg ceaun, dacă mai ai nevoie, continuă Plesneală.

— Da, probabil că o să mai beau o porţie mâine, Severus. Mulţumesc încă o dată.

— N-ai pentru ce, zise Plesneală, dar în ochii îi apăru o sclipire care nu-i plăcu deloc lui Harry.

Plesneală ieşi din cameră, mergând cu spatele spre uşă şi urmărindu-le fiecare mişcare.

Harry se uită, curios, la pocal. Lupin zâmbi.

— Profesorul Plesneală a fost foarte amabil şi mi-a pregătit o poţiune, zise Lupin. N-am fost niciodată un as la poţiuni, iar aceasta este şi foarte complexă.

Luă pocalul şi mirosi.

— Ce păcat că zahărul îi anulează efectul, zise el, după ce luă o înghiţitură şi se scutură din tot corpul.

— De ce...

Profesorul Lupin îl privi şi răspunse la întrebarea neter minată:

— M-am simţit cam slăbit şi eram foarte palid. Poţiunea asta este singura care mă ajută. Ce bine că lucrez alături de profesorul Plesneală! Nu sunt mulţi vrăjitori care ştiu să o prepare.

Profesorul Lupin mai sorbi puţin din cupă şi Harry simţi deodată imboldul să îl facă să scape cupa pe jos.

— Profesorul Plesneală este foarte interesat de materia pe care o predaţi, se trezi el spunând.

— Da? întrebă Lupin, fără să pară foarte interesat şi mai bău puţin din poţiune.

— Se zice că..., zise Harry, ezitând puţin, ar face orice pen tru a obţine acest post!

Lupin dădu peste cap pocalul şi se strâmbă.

— Dezgustător! zise el. Ei, Harry, acum trebuie să-mi văd de treabă. Ne vedem la banchet.

— Da, zise Harry, punând cana de ceai pe masă.

Pocalul golit continua să fumege.

*

— Uite! zise Ron, mai multe n-am putut căra!

Un şuvoi de bomboane colorate căzu în braţele lui Harry. Se lăsase înserarea. Ron şi Hermione tocmai intraseră în camera de zi, cu obrajii îmbujoraţi din cauza vântului rece. Arătau ca şi cum petrecuseră cea mai frumoasă zi din viaţa lor.

— Mulţumesc, zise Harry, luând o bomboană cu piper. Cum a fost? Unde aţi fost?

Se părea că fuseseră peste tot: la „Trucuri diavoleşti”, magazin specializat în echipamente vrăjitoreşti, la „Zonko”, magazin de jocuri şi păcăleli, la „Trei mături”, unde au băut Berezero, bere fără alcool, şi în foarte multe alte locuri.

— Să fi văzut Poşta, Harry! Peste două sute de bufniţe, toate aşteptând pe rafturi, aranjate pe culori, în funcţie de viteza de expediţie!

La „Lorzii mierii” aveau fel de fel de fondante şi ofereau mostre gratuit. Uite, ca asta...

— Credem că am văzut şi un vârcolac, pe cuvânt, iar la „Trei mături” existau fel de fel de lucruri...

— Păcat că nu ţi-am putut aduce şi nişte Berezero, te încălzeşte foarte bine...

— Tu ce-ai făcut? întrebă Hermione, îngrijorată, ai termi nat vreo lucrare?

— Lupin m-a invitat la o ceaşcă de ceai, timp în care a venit şi Plesneală...

Şi le povesti totul de-a fir-a-păr. Când auzi de pocalul cu poţiune, Ron rămase cu gura căscată.

— Şi Lupin a băut-o? strigă el. Nu e în toate minţile! Hermione se uită la ceas.

— Haideţi să mergem jos, banchetul începe în cinci minute...

Ieşiră prin gaura din portret, încă discutând aprins despre Plesneală.

— Dar dacă ar fi... ştiţi voi, zise Hermione, privind neliniş tită în jur, încercat să-l... otrăvească... n-ar fi făcut-o de faţă cu Harry...

— Da, poate ai dreptate, zise Harry.

Ajunseră în holul de la intrare, care fusese decorat cu su te de dovleci cu lumânări în ei, iar pe sus zburau zeci de li lieci vii. Peste tot, dansau puzderie de serpentine care pă reau şerpişori de apă coloraţi, pe tavanul întunecat a furtună.

Mâncarea era delicioasă. Chiar şi Ron, şi Hermione, care plesneau de atâtea dulciuri, îşi luară încă o porţie din fiecare preparat. Harry se uită la masa profesorilor. Profe sorul Lupin părea fericit şi vesel, aşa cum era de obicei. Purta o discuţie aprinsă cu Flitwick, profesorul de „Farme ce”. Harry îşi plimbă privirile de-a lungul întregii mese, până ajunse la Plesneală. I se părea lui sau Plesneală îl privea insistent, mai des decât ar fi fost normal, pe profe sorul Lupin?

Banchetul luă sfârşit cu un program distractiv, prezentat de fantomele de la Hogwarts. Apărură din pereţi şi din mese, formând un şir strălucitor. Nick Aproape-Făr-de-Cap, fantoma din Turnul Cercetaşilor, avu un succes deosebit cu interpretarea propriei lui semidecapitări.

Fusese o seară atât de frumoasă, încât buna dispoziţie a lui Harry nu dispăru nici când Draco îi strigă batjocoritor:

— Hei, Potter, Dementorii îţi transmit salutări!

Harry, Ron şi Hermione plecară împreună cu colegii lor către Turnul Cercetaşilor, dar când ajunseră pe culoarul care ducea la portretul doamnei grase, îl văzură înconjurat de o mulţime de lume.

— De ce oare nu intră nimeni? întrebă Ron curios.

Harry privi pe deasupra capetelor. Gaura din tablou părea închisă.

— Lăsaţi-mă să trec, vă rog, zise Percy şi păşi înainte, plin de importanţă.

— Ce se întâmplă, de ce nu intraţi? se auzi vocea lui Percy. Nu se poate să fi uitat parola... Daţi-mi voie, eu sunt Şeful de promoţie...

Apoi, se lăsă o tăcere de moarte. Începând din faţă, un fior străbătu coada până la ultimul om. Deodată, se auzi vo cea brusc îngrijorată a lui Percy:

— Să se ducă cineva să-l aducă pe domnul profesor Dumbledore. Repede!

Toţi ridicau sau întorceau capetele. Cei de la coadă ajun seseră să stea pe vârfuri de-acum.

— Ce se întâmplă? întrebă Ginny, care tocmai sosise.

Într-o clipă, apăru profesorul Dumbledore, făcându-şi loc până la portret. Cercetaşii se dădură la o parte să-i facă loc, iar Harry, Ron şi Hermione profitară ca să se apropie şi ei, să vadă mai bine despre ce era vorba.

— O, Doamne! exclamă Hermione şi îl apucă pe Harry de braţ.

Doamna cea grasă dispăruse, iar tabloul ei era sfâşiat cu sălbăticie, pe podea zăcând bucăţi de pânză pictată. O por ţiune mare din tablou fusese smulsă, pur şi simplu.

Dumbledore aruncă o privire sumbră tabloului distrus. Se întoarse în loc şi îi văzu pe profesorii McGonagall, Lupin şi Plesneală, venind în fugă spre el.

— Trebuie s-o găsim! zise Dumbledore. Minerva, te rog să te duci la Filch şi să-l pui să caute în toate picturile, până o găseşte pe doamna grasă.

— Aţi vrea voi! se auzi un chicotit răutăcios.

Era Peeves, strigoiul, care zbura pe deasupra capetelor, afişând o figură plină de încântare, aşa cum făcea întot deauna când se producea vreo catastrofă.

— Ce vrei să spui, Peeves? întrebă Dumbledore calm şi Peeves îşi mai pierdu din rânjet.

Nu îndrăznea să întindă coarda cu Dumbledore. Îşi luă o figură mieroasă, care era chiar mai neplăcută ca rânjetul lui, şi zise:

— Vai, domnule director, păcat de ea... Se ascunde ca să nu fie văzută în halul în care e. Am văzut-o alergând ca o a pucată, din peisaj în peisaj, pe coridorul de la etajul patru. Se ascundea după fiecare copac şi plângea de ţi se rupea inima, biata de ea...

Peeves era însă departe de a fi convingător în compasi unea lui.

— A spus cine a făcut aşa ceva? întrebă Dumbledore, cu aceeaşi voce calmă.

— O, da, domnule profesor, spuse el cu o voce care pre vestea explozia. S-a supărat foarte tare pe ea când nu l-a lăsat să intre.

Veni deasupra lui Dumbledore şi adăugă, privindu-l printre picioare:

— Are un temperament îngrozitor Sirius Black ăsta!

Capitolul IX

CRUNTA ÎNFRÂNGERE

Profesorul Dumbledore îi trimise pe Cercetaşi înapoi, în Marea Sală, unde se întâlniră, zece minute mai târziu, şi cu ceilalţi din celelalte case. Astropufii, Cercetaşii, Ochii-de-şoim şi Viperinii, cu toţii aveau priviri nedumerite.

— Împreună cu toţi profesorii, le zise Dumbledore, ime diat ce profesoara McGonagall şi profesorul Flitwick închi seră uşile Marii Săli, am de gând să cercetez amănunţit castelul. Teamă mi-e că, pentru propria voastră siguranţă, va trebui să dormiţi aici în noaptea asta. Vreau ca Perfecţii să stea de gardă la intrări, iar de voi o să răspundă Şefii de promoţie, de la băieţi şi de la feţe. Orice neregulă trebuie să mi se aducă la cunoştinţă fără întârziere, mai zise el, uitându-se la Percy, care se agita plin de importanţă şi nu îşi mai încăpea în piele de mândrie.

Profesorul Dumbledore făcu o pauză, dar, când aproape să iasă din Marea Sală, adăugă:

— Oh, da... o să aveţi nevoie de...

Cu o simplă mişcare de baghetă, dădu mesele la o parte şi le ridică la perete, iar cu altă mişcare de baghetă umplu Marea Sală cu saci de dormit pufoşi.

— Somn uşor, le zise Dumbledore, închizând uşa după el. Marea Sală începu să vuiască. Cercetaşii le spuneau celor lalţi ce se întâmplase.

— Toată lumea, în sacii de dormit! strigă Percy. Hai, ter minaţi cu vorba. În zece minute, stingerea!

— Să rămânem împreună, le zise Ron lui Harry şi Hermionei.

Luară trei saci de dormit şi se duseră într-un colţ.

— Credeţi că Black mai este în castel? şopti Hermione îngrijorată.

— După cum se vede, Dumbledore aşa crede, zise Ron.

— Ce noroc am avut că a încercat să intre în noaptea asta, zise Hermione, în timp ce intrau îmbrăcaţi în sacii de dor mit şi îşi scoteau coatele afară, pregătindu-se să stea de vorbă. Singura noapte când nu eram în turn…

— Probabil că a pierdut noţiunea timpului, fiind mereu pe fugă, zise Ron. A uitat că este noaptea de Halloween, alt fel ar fi dat buzna aici.

Hermione se cutremură.

În jurul lor, toată lumea se întreba acelaşi lucru: cum reuşise să intre în castel.

— Probabil că este maestru în Apariţii, îşi dădu cu părerea cineva de la Ochi-de-Şoim, aproape de ei. S-a materializat aşa, pur şi simplu, din senin!

— Probabil că era şi deghizat, interveni în discuţie un Astropuf din anul V.

— Sau ar fi putut să intre în zbor, sugeră Dean Thomas.

— Pentru numele lui Dumnezeu, izbucni Hermione, ui tându-se supărată la Ron şi la Harry. Oare eu sunt singura care am citit „Hogwarts. Scurtă istorie”?

— Probabil, făcu Ron. De ce?

— Deoarece castelul este protejat nu numai de pereţi, de mult mai multe, aşa scrie acolo, dacă vreţi să ştiţi... Există fel de fel de vrăji care opresc pe oricine să intre pe furiş. Nu poţi să te materializezi, pur şi simplu, în interiorul castelu lui. Şi tare aş vrea să ştiu ce deghizare i-ar putea păcăli pe Dementori! Ei păzesc absolut toate intrările în castel. Şi nici în zbor n-ar fi reuşit să intre... L-ar fi observat. Iar Filch cu noaşte toate coridoarele secrete, probabil că le-au blocat pe toate...

— Sting lumina, anunţă Percy. Toată lumea, în sacii de dormit si nici o vorbă!

Lumânările se stinseră imediat. Singura lumină argintie care se mai vedea venea de la fantome, care acum îi ascul tau cu sfinţenie pe Perfecţi, şi de la tavan, care, la fel ca şi cerul de afară, sclipea de stele. Ţinând seama de asta şi de şuşoteala care tot nu încetase, lui Harry i se părea că doar me afară, ascultând foşnetul vântului.

O dată pe oră, venea câte un profesor să vadă dacă totul era în ordine. La ora trei noaptea, când toată lumea ador mise, intră profesorul Dumbledore. Se duse la Percy, care până atunci patrulase printre saci, potolindu-i şi îndemnân du-i să doarmă. Percy se afla foarte aproape de locul unde îşi puseseră sacii Harry, Ron şi Hermione, care se prefăceau că dorm. Auzeau paşii lui Dumbledore apropiindu-se.

— Aţi dat de vreo urmă, domnule profesor? întrebă Percy în şoaptă.

— Nici una. E totul în regulă aici?

— Da, totul e în ordine, zise Percy. N-am avut probleme.

— Foarte bine. N-are rost să-i mutăm acum. Am găsit alt paznic pentru gaura din portret. Temporar, cel puţin. Mâi ne dimineaţă se pot duce liniştiţi la locurile lor.

— Şi doamna cea grasă, domnule?

— Se ascunde într-o hartă de la etajul doi. Se pare că nu a vrut să-l lase pe Black să intre şi el a atacat-o. O să-l pun pe domnul Filch să o restaureze.

Harry auzi uşa deschizându-se iar şi alţi paşi se apropiară.

— Domnule director?

Era Plesneală. Harry îşi ţinu răsuflarea, ascultând cu atenţie.

— Tot etajul trei a fost verificat în amănunţime. Nu e acolo. Filch a cercetat pivniţa şi coridoarele secrete, fără să dea nici el de nimic.

— Dar Turnul Astronomic? Camera profesoarei Trelawney? Hambarul unde stau bufniţele?

— Am cercetat peste tot..

— Prea bine, Severus. Nici nu mă aşteptam ca Black să îşi piardă vremea în castel.

— Aveţi vreo teorie despre felul în care a intrat aici, dom nule director? întrebă Plesneală.

Harry ridică puţin capul, ca să îşi elibereze şi cealaltă ure che.

— Mai multe, Severus, care de care mai neverosimile…

Harry întredeschise ochii ca să vadă unde stăteau profe sorii. Dumbledore stătea cu spatele la ei, dar putu vedea faţa îngrozită a lui Percy. Plesneală era în profil şi părea foarte supărat.

— Vă amintiţi discuţia pe care am avut-o, domnule direc tor? La începutul trimestrului? întrebă Plesneală, care abia întredeschidea buzele, ca şi cum ar fi vrut să nu îl audă nici măcar Percy.

— Da, Severus, răspunse Dumbledore şi era ceva ame ninţător în vocea lui.

— Se pare - aproape imposibil altfel - că Black nu putea să intre în şcoală fără ajutor din interior. Mi-am exprimat temerile când l-aţi numit pe…

— Eu cred că nimeni din castel nu l-a ajutat pe Black să intre, zise Dumbledore şi tonul său era atât de categoric, încât Plesneală nu mai zise nimic, înţelegând că discuţia se încheiase. Trebuie să cobor până la Dementori, le-am pro mis că îi informez după ce terminăm de cercetat castelul.

— Nu s-au oferit să vă ajute, domnule? întrebă Percy.

— O, ba da, zise Dumbledore sumbru, dar mă tem că nici un Dementor nu va pune piciorul în castel, cât timp mai sunt eu director!

Percy rămase mofluz. Dumbledore părăsi Marea Sală, mergând repede şi fără să facă zgomot. Plesneală mai ră mase câteva clipe, privind în urma lui Dumbledore cu multă nemulţumire, după care plecă şi el.

Harry se întoarse spre Ron şi Hermione. Amândoi aveau ochii larg deschişi, reflectând stelele de pe tavan.

— Ce-a fost asta? întrebă Ron.

*

Următoarele câteva zile, nimeni nu mai vorbi decât despre Sirius Black. Teoriile legate de felul în care acesta pătrunsese în castel deveniseră mai mult decât fanteziste. Hannah Abbot, de la Astropufi, îşi petrecu mai toată ora de „Ierbologie”, povestind - cui avea vreme să o asculte - că Black se putea transforma într-un tufiş înflorit.

Pânza sfâşiată a portretului doamnei grase fu luată de pe perete şi tabloul fu înlocuit, temporar, cu cel al lui Sir Cado gan, călare pe poneiul lui grăsuţ. Sir Cadogan îşi petrecea cea mai mare parte a timpului provocându-i pe toţi la duel, iar restul timpului se gândea la fel de fel de parole, care de care mai complicate, pe care le schimba de cel puţin două ori pe zi.

— E complet sonat, se plângea Seamus Finnigan lui Percy. Nu am putea găsi pe altcineva?

— Nimeni altcineva n-a vrut slujba asta, îi zise Percy. Ta blourile sunt speriate de ce i s-a întâmplat doamnei grase. Numai Sir Cadogan a fost suficient de viteaz ca să accepte postul.

Dar altceva îl preocupa pe Harry, nicidecum Sir Cado gan. Harry era acum supravegheat mult mai îndeaproape. Profesorii găseau fel de fel de scuze să îl însoţească pe cori doare, iar Percy Weasley (la recomandarea mamei lui, bă nuia Harry) îl urmărea peste tot, ca un câine de pază cre dincios. Şi ca să pună capac la toate, profesoara McGonagall îl chemă pe Harry în biroul ei, cu o figură atât de sumbră, încât Harry a fost convins că murise cineva.

— Nu mai are nici un rost să-ţi ascundem adevărul, Potter, începu ea, pe un ton foarte serios. Ştiu că o să te surprindă, dar Sirius Black...

— Ştiu că vrea să ajungă la mine, o întrerupse Harry. L-am auzit pe tatăl lui Ron, când îi spunea soţiei lui. Lucrează la Ministerul Magiei, doar ştiţi...

Profesoara McGonagall păru foarte îngrijorată. Se uită la Harry câteva clipe, apoi zise:

— Ei bine, în cazul ăsta, o să înţelegi prea bine, Potter, de ce nu sunt de acord să te mai antrenezi seara pentru Campionatul de Vâjthaţ. Acolo, numai cu echipa ta, eşti foarte expus...

— Dar avem primul meci sâmbătă! strigă el revoltat. Trebuie să mă antrenez, doamnă profesoară!

Profesoara McGonagall îl privi ţintă. Ştia cât de încântat era Harry de perspectivele echipei Cercetaşilor de a câştiga cupa. Şi, la urma urmelor, chiar ea îl recomandase pentru postul de căutător în echipa de Vâjthaţ. Harry aşteptă cu su fletul la gură.

— Hmm, făcu profesoara McGonagall, uitându-se la tere nul plin de noroi, numai Dumnezeu ştie cât aş dori să câşti găm cupa anul ăsta... Cu toate astea, Potter... aş fi foarte bucuroasă să fie prezent la antrenament şi un profesor. O s-o rog pe Madam Hooch să vă supravegheze antrenamentele.

*

Vremea se înrăutăţea tot mai mult, pe măsură ce primul meci de Vâjthaţ se apropia. Îndârjiţi, Cercetaşii se antrenau neabătuţi, chiar şi mai serios sub privirile atente ale lui Madam Hooch. La ultimul lor antrenament, înainte de me ciul de sâmbătă, Oliver Baston le dădu nişte veşti deloc îm bucurătoare.

— Nu jucăm cu Viperinii, îi anunţă el foarte supărat. Mi-a zis Flint. Jucăm cu Astropufii.

— De ce? întrebară toţi în cor.

— Flint zice că din cauză că nu i s-a vindecat mâna căutăto rului lor, zise Baston, strângând furios din dinţi. Adevărul e însă altul: nu vor să joace pe vremea asta! Ştiu că le scad mult şansele...

Toată ziua, suflase vântul cu putere şi plouase fără înce tare. Chiar în timp ce vorbea Baston, din depărtare se auzi un tunet.

— N-are nimic la mână! strigă Harry furios. Se preface!

— Ştiu, dar n-avem cum să dovedim asta, zise Baston cu necaz. Şi ne-am antrenat pentru cazul în care jucam cu Viperinii... Stilul Astropufilor e diferit, trebuie să schimbăm tactica. Au acum un nou căutător, care e şi căpitanul echipei, Cedric Diggory...

Angelina, Alicia şi Katie chicotiră.

— Ce-aveţi? întrebă Baston, supărat că tratau problema aşa de uşor.

— Păi, e tipul ăla înalt şi foarte chipeş, nu-i aşa? întrebă Angelina.

— Puternic şi serios, adăugă şi Katie şi începură să se hlizească iar.

— E serios, fiindcă e prea tont să lege două vorbe, zise Fred cu năduf. Nu ştiu de ce îţi faci atâtea probleme, Oliver. O să fie floare la ureche să-i batem pe Astropufi. Ultima dată când am jucat cu ei, Harry a prins hoţoaica numai du pă cinci minute, îţi aminteşti?

— Da, dar erau cu totul alte condiţii! strigă Baston, cu ochii bulbucaţi. Diggory i-a organizat foarte bine şi e un bun căutător! Mi-era teamă că aşa o să ziceţi! Nu trebuie să ne culcăm pe-o ureche! Trebuie să fim vigilenţi! Viperinii stau la pândă să ne prindă pe picior greşit! Trebuie să câştigăm meciul ăsta!

— Oliver, calmează-te, zise Fred, oarecum îngrijorat. Crede-ne că îi luăm pe Astropufi foarte în serios... Serios!

*

În ziua dinaintea meciului, vântul bătea cu şi mai multă putere ca de obicei şi turna cu găleata. Era aşa de întuneric în clase şi pe coridoare, încât a fost necesar să se aprindă luminile. Viperinii păreau foarte trişti că nu joacă. Mai ales Draco...

— Ah, dacă nu m-ar fi durut braţul aşa de tare, se văita el, în timp ce vântul izbea cu putere în ferestre.

Harry nu se putea gândi la nimic altceva, decât la meciul de a doua zi. Oliver Baston se repezea până la el, în fiecare recreaţie, şi îi dădea fel de fel de sfaturi. A treia oară când veni la el, Baston se lungi atât de mult cu vorba, încât Harry îşi dădu seama că întârziase zece minute la ora de „Apărare contra Magiei Negre”. O luă la fugă pe coridor, cu Oliver după el, care striga:

— Diggory are o viteză uluitoare în plan orizontal, poate că ar fi bine să faci mai multe lupinguri...

Harry se opri în faţa clasei unde se ţinea ora de „Apărare contra Magiei Negre”, îşi trase sufletul, apăsă clanţa şi se strecură înăuntru.

— Mă scuzaţi, domnule profesor Lupin...

Dar nu era profesorul Lupin la catedră, ci Plesneală.

— Lecţia a început de zece minute, Potter, zise el. Asta în seamnă zece puncte de la Cercetaşi! Stai jos!

Dar Harry rămase în picioare.

— Unde este domnul profesor Lupin? întrebă el.

— Este mult prea bolnav ca să predea azi, zise Plesneală cu un zâmbet strâmb. Dacă nu mă înşel, Potter, parcă ţi-am zis să stai jos, nu?

Dar Harry nu se clinti din loc.

— Ce-a păţit?

Ochii lui Plesneală sclipiră.

— Nu e în pericol de moarte, zise el, ca şi cum şi-ar fi dorit să fie. Încă cinci puncte de la Cercetaşi şi, dacă îţi mai spun o dată să stai jos, vă mai iau cincizeci.

Harry se îndreptă agale spre locul lui şi se aşeză. Ples nealā îşi roti ochii prin clasă.

— Aşa cum vă spuneam când m-a întrerupt Potter, profe sorul Lupin nu a lăsat nimic scris asupra subiectelor pe care le-aţi dezbătut deja...

— Vă spun eu, domnule, dacă doriţi! Am învăţat despre Bongi, Pălăriile Roşii, Carpi şi Fluidem, zise Hermione pe nerăsuflate, şi urma să facem...

— Stai jos! îi zise Plesneală cu răceală. Nu ţi-am cerut nici o informaţie. Comentam doar lipsa de organizare a profeso rului Lupin.

— Este cel mai bun profesor pe care l-am avut până acum la „Apărare contra Magiei Negre”, zise Dean

Thomas cu mult curaj, însoţit de murmurele de aprobare ale întregii clase.

Plesneală arăta mai fioros ca niciodată.

— Da, voi vă mulţumiţi cu puţin... Mai ales că nu vă dă cine ştie ce de învăţat. Pălăriile Roşii şi Fluidem se învaţă în anul I. Azi o să discutăm despre...

Harry îl observă frunzărind ultimele pagini ale manualu lui, unde Plesneală ştia fără nici o îndoială că nu ajunseseră încă.

— Oamenii-lup! zise Plesneală.

— Dar, domnule profesor, zise Hermione, care nu se mai putu abţine. Nu trebuia să facem despre oamenii-lup încă, ci despre Hinchipuni...

— Domnişoară Granger, începu el cu o voce extrem de calmă, am impresia că eu predau acum, nu dumneavoastră. Şi eu vă spun să deschideţi cartea la pagina trei sute nouăzeci şi patru. Toată lumea! Imediat!

Cu priviri revoltate şi bombănind, toţi deschiseră cărţile la pagina indicată.

— Care dintre voi îmi poate spune care este diferenţa între un om-lup şi un lup adevărat? întrebă Plesneală.

Se lăsă o tăcere deplină. Toţi tăceau mâlc, în afară de Hermione, a cărei mână zvâcni în aer, ca de obicei.

— Nimeni? întrebă el, ignorând-o pe Hermione şi arbo rând zâmbetul lui strâmb. Nu v-a spus niciodată profesorul Lupin despre diferenţa cea mai evidenţă dintre...

— V-am spus doar, zise deodată Parvati, nu am ajuns încă acolo, suntem la...

— LINIŞTE! urlă Plesneală. Asta-i bună! N-aş fi crezut niciodată ca nişte elevi de anul III să nu fie în stare să recu noască imediat un om-lup, atunci când se întâlnesc cu el. O să am grijă să-l informez pe domnul director cât de în urmă sunteţi cu materia...

— Vă rog, domnule profesor, zise Hermione, care rămă sese cu mâna în aer, vă spun eu. Omul-lup diferă de lup prin mici deosebiri, cum ar fi boţul mai...

— Este a doua oară când vorbiţi neîntrebată, domnişoară Granger, îi zise el, cât se poate de acru. Încă cinci puncte de la Cercetaşi, pentru aerul lor de atotştiutori!

Hermione se făcu roşie ca focul, lăsă mâna jos şi îşi plecă în pământ ochii plini de lacrimi.

Ca dovadă a faptului că Plesneală era urât de toată clasa, toţi îl priveau cu reproş, deşi fiecare îi zisese Hermionei, cel puţin o dată, că o făcea pe atotştiutoarea, iar Ron, care îi spunea Hermionei cel puţin de două ori pe zi lucrul acesta, zise:

— Ne-aţi pus o întrebare şi ea ştie răspunsul. De ce mai întrebaţi, dacă nu vreţi să aflaţi răspunsul?

Toată clasa îşi dădu seama că Ron întinsese prea tare coarda. Toţi îşi ţinură răsuflarea când îl văzură pe Plesneală îndreptându-se încet spre Ron.

— Eşti pedepsit, Weasley, zise Plesneală, cu un ton care se vroia mieros, apropiindu-şi faţa mult de a lui Ron.

Şi dacă mai aud că îmi critici felul de a preda, o s-o încurci rău de tot!

Nimeni nu mai scoase un cuvânt tot restul orei. Se apu cară şi îşi făcură singuri notiţe din carte despre oamenii-lupi, în timp ce Plesneală patrula printre rânduri şi verifica felul în care profesorul Lupin predase până atunci.

— Hm... cam subţire explicaţia asta... Asta e incorectă, Carpii se întâlnesc cel mai des în Mongolia. Şi ţi-a dat opt pentru lucrarea asta? Eu nu ţi-aş fi pus nici trei!

Când sună clopoţelul, Plesneală îi mai ţinu puţin şi le zise:

— O să-mi faceţi o lucrare despre oamenii-lup, pe care o să mi-o predaţi mie, personal, şi despre felul în care pot fi omorâţi. Vreau să fie de cel puţin două pergamente şi să fie gata până luni dimineaţă. E vremea ca cineva să pună lu crurile la punct, la materia asta. Weasley, mai rămâi puţin, să vorbim despre pedeapsă...

Harry şi Hermione părăsiră clasa împreună cu restul colegilor. Aşteptară până ce fură siguri că nu-i mai aude Plesneală, după care izbucniră.

— Plesneală nu s-a purtat niciodată astfel, cu nici unul din tre profesorii noştri de „Apărare contra Magiei Negre”, chiar dacă tânjea după post, îi zise Harry lui Hermione. Ce are cu Lupin? Crezi că e din cauza Bongului?

— Nu ştiu, zise Hermione gânditoare, dar tare aş vrea să se facă bine mai repede domnul profesor Lupin.

Ron li se alătură, zece minute mai târziu, clocotind de furie.

— Ştiţi ce m-a pus... - şi îl numi într-un fel pe Plesneală, care o făcu pe Hermione să exclame „Ron!” - să fac? Tre buie să curăţ ploştile din spital! Fără nici un fel de vrajă! zise Ron, respirând greu, cu pumnii încleştaţi. De ce nu s-o fi ascuns Sirius Black în biroul lui Plesneală? Ne scăpa de el o dată pentru totdeauna!

*

Ziua următoare, Harry se sculă mult prea de dimineaţă. Era încă întuneric afară. Pentru o clipă, crezu că rafalele de vânt îl treziseră, apoi simţi o răsuflare la ceafă şi sări din pat. Era Peeves, care plutea pe lângă Harry şi îi sufla în ureche.

— De ce m-ai trezit? îl întrebă Harry furios.

Peeves mai suflă o dată, şi mai tare, în ceafa lui Harry, apoi ieşi din cameră, chicotind.

Harry îşi căută ceasul deşteptător şi se uită la el. Era pa tru şi jumătate. Bodogănindu-l pe Peeves, se trânti iar în pat, sperând să mai adoarmă, dar nu era chiar atât de sim plu. Acum, că era treaz, nu putea să nu audă vântul urlând cu furie, şi tunetele de afară. Din când în când, se auzea chiar şi trosnetul copacilor din Pădurea Interzisă. În câteva ore, avea să se afle pe terenul de Vâjthaţ, zburând prin ploaie şi frig. În cele din urmă, renunţă la ideea de a

mai trage un pui de somn, îşi luă mătura, frumosul lui „Nimbus 2000”, şi ieşi din dormitor.

Când deschise uşa să iasă, Harry simţi ceva frecându-i-se de picioare. Abia avu timp să se aplece şi să-l prindă pe Şmecherilă de mijloc, împiedicându-l să se strecoare în dor mitor.

— Ştii ce? îi zise Harry, privindu-l bănuitor. Înclin să cred că Ron are dreptate în privinţa ta. Sunt o mulţime de şoa reci pe aici, de ce nu-i vânezi pe ei? Hai, du-te de-aici, zise el şi îl împinse pe Şmecherilă cu piciorul spre scara în spirală, lasă-l pe Pungaşul în pace!

Zgomotul furtunii era şi mai puternic în camera de zi.

Harry ştia prea bine că meciul nu avea să fie amânat. Me ciurile de Vâjthaţ nu se amânau din cauza unei simple fur tuni cu tunete. Începuse să se îngrijoreze. Baston i-l arătase pe Cedric Diggory pe coridor. Era un băiat înalt, din anul V, mult mai solid ca Harry. Căutătorii erau de obicei uşori şi aveau viteză mare, dar pe o asemenea vreme, greutatea lui Cedric era un mare avantaj, nu risca să îl dezechilibreze vân tul sau să-i schimbe direcţia.

Harry aşteptă, abătut, ivirea zorilor, în faţa focului din cămin. Din când în când, îl mai dădea jos pe Şmecherilă de pe scara în spirală, în încercarea acestuia de a ajunge iar în dormitorul băieţilor. În cele din urmă, Harry se gândi că sosise ora micului dejun şi se îndreptă singur spre gaura din portret.

— Stop şi pune mâna pe spadă, laşule! strigă Sir Cadogan.

— O, mai taci din gură, făcu Harry plictisit.

Ajunse la masă şi se mai învioră puţin în faţa unei căni cu lapte. Între timp, sosise şi restul echipei.

— O să fie un meci îngrozitor, zise Baston, fără să se atingă de nimic.

— Nu te mai văita atât, îi zise Alicia, doar n-o să ne to pească un pic de ploaie!

Dar era mult, mult mai mult decât un pic. Atât de iubit era acest sport, încât toată şcoala se sculase ca să asiste la meci. Plecară spre terenul de joc, cu capetele plecate, pen tru a rezista rafalelor puternice de vânt, iar umbrelele se dovediră inutile, fiind rapid smulse sau întoarse pe dos de vânt. Chiar înainte de a intra la vestiar, Harry îi văzu pe Dra co, Crabbe şi Goyle înghesuiţi sub o umbrelă enormă. Draco arăta spre Harry şi toţi se prăpădeau de râs.

Echipa Cercetaşilor îşi puse costumele de un roşu aprins şi aşteptă obişnuitul discurs mobilizator al lui Baston, dar acesta se lăsa aşteptat. Baston se străduia să spună ceva, dar nu reuşea decât să înghită cu greu. În cele din urmă se lăsă păgubaş şi le făcu semn să-l urmeze.

Vântul era atât de puternic, încât îi făcea să se clatine, în drum spre stadion. Chiar dacă erau aclamaţi de mulţime, nu puteau să audă din cauza tunetelor şi a rafalelor de vânt. Ploaia îi acoperea ochelarii şi Harry se întreba cum va putea să vadă hoţoaica, în condiţiile acelea.

Astropufii se apropiau din partea cealaltă a stadionului, purtând costume galbene. Căpitanii se apropiară şi îşi strân seră mâinile. Diggory îi zâmbi lui Baston, dar acestuia parcă i se încleştaseră maxilarele şi nu reuşi decât să încline capul.

Mai mult ghiciră cuvintele lui Madam Hooch:

— Urcaţi pe mături!

Harry îşi desprinse cu greu piciorul din nămol şi încalecă pe „Nimbus 2000”. Madam Hooch duse fluierul la gură şi se auzi vag un şuierat. Meciul începuse.

Harry se ridică iute de la pământ, dar mătura lui se clăti na sub puterea vântului. Se prinse şi mai vârtos de coada măturii şi îşi continuă zborul prin ploaie.

În cinci minute, era ud până la piele şi tremura de frig, abia putând să îşi vadă coechipierii şi adversarii, darămite hoţoaica aurie. Zbura dintr-o parte în alta a terenului, pe lângă contururi vagi, roşii şi galbene, fără să aibă nici măcar cea mai mică idee despre desfăşurarea meciului, în general. Din cauza vântului, nu putea să audă nici o frântură din ce spunea comentatorul sportiv. Mulţimea încerca să se adă postească sub pelerine de ploaie şi umbrele întoarse pe dos. Harry fu gata să fie lovit de două ori de un balon-ghiulea, pe care nu îl văzuse din cauza ochelarilor aburiţi şi pe care curgeau şiroaie de ploaie.

Harry pierduse şi noţiunea timpului. Îi era din ce în ce mai greu să-şi menţină echilibrul pe mătură. Cerul se întu neca tot mai mult, ca şi cum noaptea se hotărâse să vină mai devreme. De două ori intră în cineva, fără ca măcar să ştie dacă era un coechipier sau un adversar. Toţi erau uzi fleaşcă şi ploua atât de des, încât nu puteai să-i deosebeşti unul de altul.

Auzi fluierul lui Madam Hooch şi, la lumina unui fulger, îl observă pe Baston făcându-le semn să coboare.

Echipa se adună în jurul lui Baston, în noroiul de pe teren, adăpostiţi sub o umbrelă mare.

— Care e scorul?

— Avem un avantaj de cincizeci de puncte, îi anunţă Baston, dar, dacă nu prinde Harry mai repede hoţoaica, riscăm să jucăm pe întuneric.

— N-am nici o şansă cu ploaia asta, zise Harry, arătându-le ochelarii şiroind de apă.

În acel moment, lângă Harry apăru Hermione, care, nu se ştie din ce cauză, radia de fericire.

— Harry, mi-a venit o idee! zise ea. Dă-mi repede oche larii!

Harry îi dădu ochelarii şi, sub privirile curioase ale întregii echipe, Hermione îi atinse uşor cu bagheta ei magi că şi rosti: „Impervius!”

— Poftim! zise ea triumfător, întinzându-i ochelarii lui Harry. Acum resping apa!

Baston o privi ca şi cum i-ar fi venit să o sărute, de bu curie.

— Splendid! Genial! strigă el, în timp ce Hermione se du cea la loc, în tribună. OK, băieţi, să mergem!

Vraja făcută de Hermione se dovedi foarte eficientă. Harry era amorţit de frig, ud-leoarcă, aşa cum nu mai fusese vreodată, dar acum putea să vadă. Însufleţit de speranţă, zbura de colo-colo, sperând să vadă hoţoaica, ferindu-se de baloanele-ghiulea, plonjând pe sub Diggory, care se avânta în direcţia opusă...

Se auzi un alt tunet, urmat de un fulger în zigzag. Situaţia se înrăutăţea, fiind din ce în ce mai periculos. Trebuia să prindă hoţoaica repede, altfel...

Se întoarse, intenţionând să ajungă iar la mijlocul terenu lui, când, la lumina altui fulger, zări ceva care îi distrase atenţia complet: silueta unui câine mare şi negru, profilat clar pe cer, stând nemişcat, pe rândul cel mai de sus de bănci.

Mâna lui Harry slăbi strânsoarea şi mătura lui căzu câţiva centimetri. Scuturând din cap, Harry se pregăti să-şi reia po ziţia. Câinele dispăruse.

— Harry! auzi strigătul disperat al lui Baston, dinspre poarta lor. Harry, în spatele tău!

Harry se întoarse. Cedric era în faţa lui, iar între ei scli pea ceva auriu... Înnebunit, Harry se repezi spre hoţoaica aurie.

— Hai, hai! îşi îndemnă el mătura. Mai repede!

Dar se întâmplă ceva ciudat. O tăcere stranie cuprinse stadionul. Parcă şi vântul, deşi tot atât de puternic, renun ţase să vuiască. Era ca şi cum cineva ar fi oprit brusc sune tul, ca şi cum Harry ar fi surzit deodată. Ce se întâmpla?

Apoi, un fior rece ca gheaţa, foarte familiar, îl învălui şi îi pătrunse în suflet, când observă ceva mişcându-se sub el, jos, pe stadion...

Fără să vrea, Harry îşi dezlipi privirile de la hoţoaica aurie şi privi în jos.

Cel puţin o sută de Dementori, cu feţele acoperite de glugi negre, se uitau în sus, arătând spre el. Era ca şi cum o apă rece ca gheaţa îi inunda trupul, înecându-l. Apoi auzi din nou... Strigătul acela scos de cineva din interiorul lui... Un strigăt de femeie...

„Nu Harry, te rog, nu Harry!”

„La o parte, fată nesocotită, piei din calea mea!”

„Nu Harry, te rog... Omoară-mă pe mine în schimb...”

Harry îşi simţi creierul învăluit într-o, ceaţă albă... Ce făcea? De ce zbura? Trebuia să o ajute... Avea nevoie de aju torul lui... ca să nu fie ucisă...

Cădea, aluneca tot mai jos, prin aerul îngheţat...

„Nu Harry, te rog... fie-ţi milă...”

Cineva râdea cu răutate, femeia ţipa deznădăjduit... Şi Harry nu mai ştiu nimic de el.

— Noroc că pământul era moale, auzi el.

— Am fost convins că a murit...

— Dar nu şi-a spart nici măcar ochelarii!

Harry auzea toate acele voci şoptite, dar tot nu se lă murea ce i se întâmplase. Nu avea nici cea mai mică idee nici unde se afla, nici cum ajunsese acolo sau ce făcea înain te de a ajunge acolo... Nu ştia decât că îl durea fiecare centi metru al corpului, ca şi cum l-ar fi bătut cineva...

— A fost lucrul cel mai groaznic pe care l-am văzut în viaţa mea!

Cel mai groaznic... feţele acelea acoperite cu glugi ne gre... rece... frig... ţipătul...

Harry deschise brusc ochii. Era în aripa spitalului. Coe chipierii lui, murdari de noroi din cap până-n picioare, erau adunaţi în jurul patului său. Ron şi Hermione erau şi ei acolo, arătând de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-un bazin de înot.

— Harry! strigă Fred, care era extrem de palid, sub no roiul de pe faţă. Cum te simţi?

Totul se derulă cu viteza fulgerului în mintea lui Harry. Trăsnetele... Spectrul... Hoţoaica aurie... Dementorii...

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, sculându-se brusc în capul oaselor.

— Te-ai prăbuşit, răspunse Fred. Cât să fi fost? Vreo cinci sprezece metri?

— Am crezut că ai murit, zise Alicia, care încă mai tremura. Hermione scoase un mic ţipăt. Avea ochii foarte roşii.

— Dar meciul? întrebă Harry. Se rejoacă?

Nimeni nu răspunse. Harry înţelese adevărul şi stomacul i se strânse dureros.

— Doar n-am... pierdut?

— Diggory a prins hoţoaica, zise George. Imediat după ce te-ai prăbuşit tu. Nu şi-a dat seama ce se întâmplase. Când te-a văzut la pământ, a încercat să obţină anularea meciului.

A vrut să se rejoace, dar nu era drept… Chiar şi Baston a recunoscut… Au câştigat cinstit…

— Unde este Oliver? întrebă Harry, dându-şi seama că Baston nu era lângă patul său.

— E la duşuri, încearcă să se înece, glumi Fred.

Harry îşi puse capul pe genunchi şi se prinse cu mâinile de cap. Fred îi puse mâna pe umăr şi încercă să îl consoleze.

— Ei lasă, Harry, e prima oară când ai ratat şi tu hoţoaica…

— Trebuia să ţi se întâmple odată şi odată, zise şi George.

— Campionatul nu e pierdut, suntem conduşi numai cu o sută de puncte, nu-i aşa? continuă Fred. Dacă Astropufii pierd în faţa echipei Ochilor-de-Şoim iar noi îi batem pe Ochi-de-Şoim şi pe Viperini…

— Astropufii trebuie să piardă cu cel puţin două sute de puncte, zise George.

— Dar dacă ei îi bat pe Ochi-de-Şoim…

— În nici un caz! Ochi-de-Şoim sunt mult mai buni. Şi dacă Viperinii pierd în faţa Astropufilor?

— Totul depinde cu câte puncte… Avem de recuperat o sută de puncte…

Harry stătea nemişcat în pat. Pierduseră… Pentru prima oară pierduse un meci de Vâjthaţ…

După zece minute sau cam aşa ceva, apăru Madam Pomfrey care le spuse că e timpul să plece.

— Venim mai târziu iar, îi zise Fred. Nu te mai necăji, Harry, rămâi tot cel mai bun căutător pe care l-am avut vre odată.

Ieşiră cu toţii, lăsând în urma lor numai dâre de noroi. Madam Pomfrey închise uşa în urma lor, nemulţumită. Ron şi Hermione se apropiară de patul lui Harry.

— Dumbledore era furios de-a dreptul, începu Hermione. Eu nu l-am mai văzut niciodată aşa. S-a repezit pe stadion, de cum a văzut că te prăbuşeşti, a ridicat bagheta şi ţi-a înce tinit oarecum căderea. Apoi, a îndreptat bagheta spre De mentori, trimiţând zeci de scântei spre ei. Aceştia s-au făcut imediat nevăzuţi... Dumbledore era furios că pătrunseseră pe stadion. L-am auzit noi întrebând cum de fusese posibil aşa ceva...

— Apoi, prin alte vrăji, continuă Ron, a făcut să apară o targă, pe care te-a pus şi te-a purtat prin aer spre aripa spita lului. Am crezut cu toţii că ai...

Vocea lui Ron se stinse, dar Harry păru să nu-l audă. Nu se gândea decât la ce i se întâmplase iar din cauza Demen torilor şi la ţipătul acela de femeie... Ridică privirile, întâm plător, şi văzu feţele îngrijorate ale lui Ron şi Hermione. Se grăbi repede să spună ceva, ca să le mai alunge îngrijorarea.

— A avut cineva grijă de mătura mea?

Ron şi Hermione schimbară priviri furişe între ei.

— Păi...

— Păi, ce? întrebă Harry, plimbându-şi privirile de la unul la altul.

— Păi... după ce ai căzut tu, se bâlbâi Hermione, a... a zbu rat cât colo...

— Şi?

— Si... Si a nimerit în... Salcia Bătăuşă...

Harry simţi un junghi în stomac. Salcia Bătăuşă era un copac extrem de violent, din apropierea castelului.

— Şi? întrebă el iar, temându-se deja de răspuns.

— Păi, continuă Ron, tu ştii prea bine de ce e în stare... Nu-i place să fie lovită...

— Profesorul Flitwick a adus ăsta, zise Hermione, ridicând un sac de la picioarele patului, cu puţin înainte de a-ţi veni tu în simţiri...

Şi deşertă pe pat zeci de aşchii şi bucăţi de lemn, sin gurele rămăşiţe ale frumosului „Nimbus 2000”, credincioasa mătură a lui Harry, învinsă în cele din urmă...

Capitolul X

HARTA ŞTRENGARILOR

Madam Pomfrey insistă ca Harry să rămână în spital pâ nă la sfârşitul săptămânii. Nu comentă şi nici nu se plânse, dar nu-i dădu voie să arunce rămăşiţele lui „Nimbus 2000”. Ştia că e o prostie, că oricum mătura nu mai putea fi reparată, dar nu se putu abţine. Se simţea ca şi cum ar fi pierdut un prieten drag.

Veniră o mulţime de colegi să-l viziteze la spital. Hagrid îi trimise nişte flori galbene, ca nişte verze, iar Ginny, înro şindu-se violent la faţă, îi dădu cadou o felicitare, făcută chiar de ea, care cânta înfiorător dacă Harry o uita deschisă şi nu o punea sub vasul de fructe de pe măsuţa de lângă pat. Duminică, Echipa Cercetaşilor îl vizită iar. De data asta, veni şi Baston, care îl asigură pe Harry, cu o voce ca venită din mormânt, că nu îl învinuia deloc pe el... Dar orice s-ar fi spus, nimic nu îl putea face pe Harry să se simtă mai bine, fiindcă el nu le spusese nici pe jumătate din ce i se întâm plase...

Nu spusese nimănui despre Spectru, nici măcar lui Ron sau Hermionei, fiindcă ştia că Ron ar fi intrat în panică, iar Hermione ar fi strâmbat din nas, neîncrezătoare. Cert era că Spectrul îi apăruse până atunci de două ori şi de ambele dăţi i se întâmplaseră accidente aproape fatale. Prima dată, aproape că fusese călcat de Autobuzul Salvator, a doua oară, căzuse de pe mătură, de la circa cincisprezece metri. Oare Spectrul avea să-l hăituiască până în clipa morţii? Ur ma să-şi

petreacă timpul pe care îl mai avea de trăit, pândind apariţia Spectrului?

Şi mai erau Dementorii. Lui Harry i se făcea greaţă şi se simţea umilit, ori de câte ori se gândea la ei. Toată lumea era de părere că erau îngrozitori, dar nimeni nu leşina când se afla în preajma lor... Nimeni altcineva nu retrăia moartea părinţilor săi...

Fiindcă Harry ştia prea bine acum al cui era acel strigăt. Rememorase iar şi iar cuvintele ei, în timpul lungilor nopţi, când zăcea pe patul de spital, cu ochii ţintă la tavan, la lumi na lunii. Când se apropiaseră Dementorii de el, auzise ulti mele cuvinte ale mamei sale, fusese martor la încercarea ei de a-l salva pe el de furia lui Cap-de-Mort şi auzise râsul crud al acestuia, chiar înainte de a o omorî... Harry aţipea ca să viseze numai mâini cu aspect de putreziciune şi rugăminţi disperate... Se trezea brusc, dar continua să se gândească numai la strigătul mamei lui...

*

A fost o adevărată uşurare să se întoarcă în zgomotul şi aglomeraţia şcolii, unde era obligat să se gândească şi la alte lucruri, chiar dacă trebuia să asculte tachinările lui Draco Reacredinţă. Draco fusese peste poate de fericit că Astro pufii îi învinseseră pe Cercetaşi. Îşi scosese în cele din urmă bandajele şi profita de faptul că putea folosi ambele mâini, ca să îl imite pe Harry cum căzuse de pe mătură. Draco îşi petrecu mai toată ora de „Poţiuni”,

imitând Dementorii. Ron cedă nervos până la urmă şi azvârli în faţa lui Draco o inimă de crocodil, mare şi alunecoasă, ceea ce atrase o penalizare de cincizeci de puncte de la Cercetaşi.

— Dacă iar dau cu ochii de Plesneală, făcu Ron, pe când se îndreptau spre ora de „Apărare contra Magiei Negre”, zic că sunt bolnav! Hermione, vezi, te rog, cine e la catedră!

Hermione strecură capul pe uşă.

— E în regulă! zâmbi ea.

Profesorul Lupin se întorsese la catedră. Arăta, într-ade văr, de parcă ar fi fost bolnav. Hainele peticite îi atârnau şi mai mult pe el şi avea cearcăne. Cu toate acestea, zâmbi când îi văzu, iar ei i se plânseră, care mai de care, de Ples neală.

— Nu e drept! Vă ţinea locul, doar, de ce să ne dea şi teme pentru acasă?

— Nu ştim nimic despre oamenii-lup…

— Cum să scriem două foi de pergament?

— I-aţi spus domnului profesor că nu am ajuns încă acolo? întrebă Lupin, încruntându-se puţin.

Hărmălaia reîncepu.

— Sigur, şi a zis că am rămas mult în urmă cu materia, dar…

— … nici n-a vrut s-audă!

— Două foi de pergament!

Profesorul Lupin zâmbi, văzând revolta de pe feţele lor.

— Nu vă îngrijoraţi, zise el, o să vorbesc eu cu profesorul Plesneală. Nu e nevoie să faceţi lucrarea.

— Oh, nu! făcu Hermione dezamăgită. Eu am terminat-o deja!

Urmă o oră deosebit de plăcută. Profesorul Lupin adu sese o cutie, în care se afla un Hinchipun, o creatură mi cuţă, cu un picior, care părea să fi fost făcută din vârtejuri de fum, fragilă şi care părea foarte inofensivă.

— Această fiinţă obişnuieşte să atragă călătorii în mlaştini, le spuse profesorul Lupin, în timp ce ei îşi luau notiţe. Ve deţi lanterna care îi atârnă în mână? O ia înainte, oamenii se iau după lumină şi...

Hinchipunul scrijeli geamul cutiei.

Sună clopoţelul şi toată lumea îşi strânse lucrurile şi se pregăti să iasă.

— Stai puţin, Harry, vreau să-ţi spun ceva, îl opri profe sorul Lupin.

Harry se opri şi se uită la profesorul Lupin, care învelea cutia cu Hinchipunul.

— Am auzit despre meci, zise el, întorcându-se spre cate dră şi punându-şi cărţile în servieta lui. Îmi pare rău de mătura ta. E vreo şansă să poată fi reparată?

— Nici una! oftă Harry. Salcia a făcut-o bucăţi-bucăţele.

Lupin oftă şi el.

— Au plantat salcia aia chiar în anul când am venit eu la Hogwarts, începu Lupin. Pe atunci, toţi încercau să se apropie cât mai mult de salcie. Era ca un concurs, câştiga cine reuşea să-i atingă trunchiul. În cele din urmă, unul din tre băieţi, Davey Gudgeon, aproape că şi-a pierdut un ochi şi de atunci ni s-a interzis să ne mai apropiem de salcie. Mă turile n-aveau nici o şansă să se apropie de ea.

— Aţi auzit şi despre... Dementori? întrebă Harry cu greu tate.

Lupin îi aruncă o privire.

— Da. Am auzit. Nu cred că cineva l-a văzut vreodată pe domnul profesor Dumbledore atât de furios. Dementorii deveniseră cam agitaţi în ultimul timp... Erau supăraţi că nu erau lăsaţi să pătrundă în perimetrul castelului. Bănuiesc că din cauza lor ai căzut, nu-i aşa?

— Da, zise Harry.

Ezită puţin, apoi întrebarea porni ca o săgeată:

— De ce? De ce mă afectează numai pe mine? Sunt eu, oare, atât de...

— Asta nu înseamnă nicidecum că eşti slab, zise profeso rul Lupin, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Dementorii te afectează mai mult pe tine, fiindcă altora nu li s-au întâm plat nenorocirile la care ai fost tu martor în trecut...

Lumina soarelui de toamnă târzie mângâie părul profe sorului Lupin şi faţa lui încă tânără.

— Dementorii sunt creaturile cele mai groaznice, care bântuie pe faţa pământului. Îi întâlneşti în locurile cele mai murdare, mai întunecoase şi se bucură de disperarea oame nilor, trăiesc de pe urma nefericirii lor şi absorb din jurul lor pacea sufletească, speranţa şi fericirea. Chiar şi Încuiaţii le simt prezenţa, deşi nu-i pot vedea. Dacă te apropii de un Dementor, poţi să fii sigur că n-o să mai ai nici un sentiment de mulţumire sau de fericire, nici o amintire plăcută. Dacă li se permite, trăiesc pe seama fericirii unui om, până ce acesta ajunge ca ei, rău şi lipsit de suflet, fără să poată să-şi amintească nimic altceva, decât întâmplările nefericite din viaţa lui. Şi răul care ţi s-a întâmplat ţie în trecut, Harry, este suficient să facă pe oricine să cadă de pe mătură. Nu ai de ce să-ţi fie ruşine.

— Când se apropie de mine, şopti Harry, cu ochii la cate dră, aud cum Cap-de-Mort mi-a omorât mama...

Lupin făcu un pas spre Harry, ca şi cum ar fi vrut să-l îm brăţişeze, dar se gândi că era mai bine să nu o facă. Urmă o clipă de tăcere, după care...

— De ce au venit pe stadion? întrebă Harry cu obidă.

— Fiindcă sunt înfometaţi, răspunse scurt profesorul Lu pin. Dumbledore nu-i lasă nici măcar în curtea castelului, aşa că nu mai au din fericirea cui să se hrănească... Probabil că n-au rezistat tentaţiei, când au văzut mulţimea adunată la meci... Atâtea sentimente... gânduri fericite şi lipsite de griji... Un adevărat ospăţ pentru ei!

— Cred că e îngrozitor la Azkaban, murmură Harry. Profesorul Lupin aprobă din cap.

— Fortăreaţa se află pe o insulă mică, în largul mării, dar nici nu ar fi nevoie de pereţi sau de apă ca să ţină prizonierii în interiorul închisorii, fiindcă li s-a şters din minte orice gând fericit, orice amintire plăcută... Majoritatea înnebu nesc după câteva săptămâni.

— Dar Sirius Black a reuşit să scape de acolo, zise Harry. I-a păcălit cumva...

Servieta lui Lupin alunecă de pe catedră. El trebui să se aplece să o prindă, ca să nu cadă pe jos.

— Da, zise profesorul Lupin, îndreptându-se din şale, pro babil că Black a găsit o modalitate să le reziste... Dementorii distrug puterile oricărui vrăjitor, dacă acesta este lăsat prea mult în preajma lor...

— Dar şi dumneavoastră aţi reuşit să-l faceţi pe cel din tren să bată în retragere, îşi aminti Harry.

— Există anumite tehnici de apărare şi respingere, admise profesorul Lupin, dar nu uita că în tren era numai un sin gur Dementor. Cu cât sunt mai mulţi, cu atât este mai greu să le faci faţă.

— Mă puteţi învăţa şi pe mine astfel de tehnici de apărare? întrebă Harry.

— Nu pretind că aş fi mare expert în lupta împotriva Dementorilor, Harry, din contră...

— Dar, dacă mai apar pe terenul de Vâjthaţ, trebuie să ştiu cum să le fac faţă...

Lupin îl privi pe Harry, admirându-l cât era de hotărât, ezită puţin, apoi zise:

— Bine... O să încerc să te ajut, dar va trebui să aştepţi până în trimestrul următor. Am atâtea de făcut... Tocmai acum m-am găsit şi eu să mă îmbolnăvesc...

*

Cu promisiunea lui Lupin şi la gândul că nu va mai tre bui să fie martorul morţii mamei lui, lui Harry îi reveni cât de cât buna dispoziţie. În plus, la sfârşitul lui noiembrie, Ochi-de-Şoim îi învinseră la scor pe Astropufi. După toate, Cercetaşii nu ieşiseră din cursă, deşi erau în situaţia în care nu îşi mai puteau permite să piardă alt meci. Baston îşi recăpătase pofta de viaţă şi energia, aşa că îi muncea mai mult ca niciodată la antrenamente, în frigul şi ploaia care nu conteni nici în decembrie. Harry nu mai văzu nici urmă de Dementor în castel sau în curtea lui. Mânia lui Dumble dore părea să-i ţină la distanţă, la posturile lor, de la porţile castelului.

Cu două săptămâni înainte de sfârşitul trimestrului, cerul se lumină deodată şi într-o dimineaţă văzură că pământul noroios îngheţase. În interiorul castelului, se simţea deja apropierea Crăciunului. Flitwick, profesorul de „Farmece”, îşi decorase deja clasa cu luminiţe pâlpâitoare, care se dovediră a fi zâne, de fapt. Toţi discutau cu însufleţire, fă cându-şi planuri pentru sărbători. Atât Ron, cât şi Her mione, se hotărâseră să rămână şi ei la castel. Deşi Ron motivase că rămâne fiindcă nu ar fi fost în stare să îl suporte pe Percy două săptămâni, iar Hermione spusese că trebuie să studieze ceva la bibliotecă, Harry nu

se lăsă păcălit: ştia prea bine că rămâneau doar ca să nu îl lase singur şi apre cie în mod deosebit acest lucru.

Spre bucuria tuturor, mai puţin a lui Harry, se mai orga niză o excursie la Hogsmeade, chiar la sfârşitul ultimei săp tămâni a trimestrului.

— Ne putem face toate cumpărăturile pentru Crăciun acolo, se bucură Hermione. Mama şi tata o să se bucure foarte mult de bombonelele acelea de mentă, pentru cură ţirea dinţilor!

Resemnat că va fi iar singurul elev din anul III care va rămâne la Hogwarts, Harry împrumută de la Baston un exemplar din cartea „Care mătură?" şi decise să îşi petreacă ziua citind despre diferitele mărci de cozi de mătură. Încer case la un antrenament una dintre măturile şcolii, „Steaua Căzătoare", dar aceasta se dovedi foarte lentă şi, în plus era şi tare uzată, aşa că se hotărî să îşi cumpere propria lui mătură, un model mai performant.

Sâmbătă dimineaţa, Harry îşi luă rămas-bun de la Ron şi de la Hermione, înfofoliţi în pelerine şi cu fulare la gât, şi începu să urce scările de marmură, cu gând să ajungă în Turnul Cercetaşilor. Zăpada începuse să cadă afară, iar cas telul era foarte tăcut şi liniştit.

— Pst! Harry!

Era la jumătatea coridorului de la etajul trei. Se întoarse şi îi văzu pe Fred şi pe George, ascunşi după statuia unei vrăjitoare cocoşate şi cu un singur ochi.

— Ce faceţi voi aici? întrebă Harry mirat. Cum de nu v-aţi dus la Hogsmeade?

— Vrem să te mai bine dispunem, înainte de a pleca, zise Fred şi îi făcu ştrengăreşte cu ochiul. Vino încoace!

Şi îi făcu semn cu capul spre clasa goală, din stânga sta tuii vrăjitoarei cu un singur ochi. Harry îi urmă pe Fred şi pe George în clasa goală. George închise repede uşa şi se întoarse foarte încântat spre Harry.

— Avem un cadou de Crăciun pentru tine, Harry, îi zise el, pe care o să ţi-l dăm în avans!

Fred scoase ceva de sub pelerina lui şi îl puse pe masă. Era un pergament îngălbenit de vreme, de formă pătrată, şi pe care nu se vedea nimic scris. Harry privi, bănuitor, cre zând că Fred şi George îi fac una dintre obişnuitele lor farse.

— Şi ce vrea să fie ăsta? întrebă el.

— Acesta, zise George, mângâind cu dragoste bucata de pergament, este secretul succesului nostru!

— Ne-am îndurat cu greu să ţi-l dăm ţie, zise Fred, dar noaptea trecută am decis că tu ai mai mare nevoie de el acum decât noi.

— Oricum, continuă George, noi îl ştim de-acum pe dina fară, aşa că ţi-l încredinţăm ţie! Nici nu mai avem nevoie de el!

— Şi ce să fac eu cu o bucată de pergament vechi? între bă Harry.

— O bucată de pergament! zise Fred, teatral, ca şi cum Harry i-ar fi jignit de moarte. Fii bun şi explică-i, George!

— Ei bine, eram în anul întâi, începu George, tineri, fără griji şi nevinovaţi...

Harry dădu ochii peste cap. Se îndoia că Fred şi George fuseseră vreodată... nevinovaţi!

— ... când, aşa inocenţi cum eram, am intrat în conflict cu Filch! Am pus pe coridor o bombă cu bălegar şi, nu-mi imaginez de ce, asta l-a scos din minţi pe Filch.

— Aşa că, îi luă Fred vorba din gură, ne-a dus în birou la el şi ne-a dat obişnuita...

— ... pedeapsă...

— ... rănirea biroului său!

— Şi nu am putut să nu observăm un sertar, pe care scria: „Lucruri confiscate şi extrem de periculoase”.

— Îmi închipui, zise Harry, făcând o grimasă.

— Ei, şi ce-ai fi vrut să facem? continuă Fred, de data asta. George a făcut o diversiune, iar eu am forţat sertarul şi am luat ăsta!

— Nu e chiar aşa un mare păcat, zise George. Oricum, Filch nu cred că a fost în stare să priceapă cum funcţionează. Probabil că şi-a dat seama ce era totuşi, fiindcă altfel nu l-ar fi confiscat.

— Şi cum funcţionează?

— Oh, da, zise Fred, înduioşat. Minunea asta ne-a învăţat mai multe decât toţi profesorii de la Hogwarts, la un loc!

— Mă păcăliţi, făcu Harry, uitându-se neîncrezător la bucata de pergament.

— Da? Aşa crezi? întrebă George.

Îşi scoase bagheta, atinse uşor pergamentul şi zise:

— Jur solemn că nu e nimic de capul meu!

Deodată, Unii de cerneală începură să împânzească pergamentul, ca o plasă de păianjen, pornind din locul un de îl atinsese George cu bagheta. Liniile se împreunau, se intersectau şi se deschideau în evantai spre toate cele patru colţuri ale pergamentului. În cele din urmă, apăru scris cu Utere mari, caligrafice, cu cerneală verde:

Domnii Lunaticul, Şobo, Amprentă şi Corn, Furnizori de şmecherii magice, au onoarea să vă prezinte:

HARTA ŞTRENGARILOR

Era o hartă care prezenta în detaliu castelul Hogwarts şi împrejurimile lui. Dar cel mai uimitor lucru erau punctele minuscule, care mişunau peste tot, în castel şi în jur, fiecare etichetat cu un nume. Uimit peste măsură, Harry se aplecă să vadă mai bine. Punctul de sus, din stânga, era etichetat „Dumbledore”, şi arăta că acesta se plimba de la un capăt la altul al biroului său. Pisica lui Filch, Doamna Norris, spiona la etajul doi, iar Peeves, strigoiul, făcea salturi sălbatice în Camera Trofeelor. În timp ce urmărea ce se întâmplă pe co ridoarele bine cunoscute, Harry descoperi şi altceva.

Harta arăta o serie de alte coridoare şi tunele, prin care nu fusese niciodată, şi care păreau să ducă...

— Da, drept la Hogsmeade, strigă Fred, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, urmărind cu degetul unul dintre coridoa re. Sunt şapte în total. Filch ştie doar de astea patru...

Şi Fred îi arătă culoarele respective.

— Dar noi suntem singurii care le mai ştim şi pe astea trei! Lasă-l la o parte pe ăsta, din spatele oglinzii. L-am folosit noi anul trecut, dar acum l-au zidit, e complet blocat. Iar pe ăsta nu cred să-l fi folosit nimeni, deoarece Salcia Bătăuşă se află chiar la unul dintre capetele lui. Acesta însă duce chiar în pivniţa de la „Lorzii mierii”. L-am folosit de foarte multe ori. După cum bine vezi, se intră chiar pe aici, prin cocoaşa statuii de pe culoar.

— Lunaticul, Şobo, Amprentă şi Corn, oftă George, mân gâind titlul pergamentului, le datorăm atât de mult...

— Oameni de bază, care nu au precupeţit nici un efort să furnizeze fel de fel de şmecherii pentru viitoarea generaţie de delincvenţi, zise Fred solemn.

— Aşa e, întări George. Nu uita să faci să dispară totul, după ce ai aflat ce vrei...

— ... şi nu lăsa pe nimeni altcineva să vadă harta asta, zise şi Fred.

— Loveşte-o uşor cu bagheta şi spune: „Năzbâtie îndepli nită” şi totul va dispărea, ca şi cum n-ar fi fost.

— Aşa că, tinere, făcu Fred, imitându-l perfect pe Percy, ai grijă cum te porţi!

— Ne vedem în Hogsmeade, făcu George, zâmbindu-i complice.

Ieşiră din clasă, amândoi radiind de mulţumire.

Harry rămase pironit locului, neputându-şi lua ochii de la harta miraculoasă. Văzu punctuleţul „Doamna Norris” o prindu-se puţin şi adulmecând ceva de pe podea. Dacă Filch într-adevăr nu ştia...

Dar, în timp ce sta acolo, mut de admiraţie, lui Harry îi veniră în minte cuvintele domnului Weasley, care îi spusese lui Ginny: „Niciodată să nu te încrezi în ceva care gândeşte singur, dacă nu vezi unde îşi ţine creierul!”

Harţa asta era unul dintre obiectele magice, periculoase, despre care îi avertizase domnul Weasley... „Furnizori de şmecherii magice”... Dar, la urma urmelor, îşi linişti Harry conştiinţa, el nu vroia să folosească harta decât pentru a merge şi el la Hogsmeade... Doar nu vroia să fure sau să atace pe cineva... Iar Fred şi George o folosiseră ani de zile, fără să li se întâmple nimic...

Harry urmări cu degetul pasajul secret spre Hogsmeade. Apoi, brusc, ca şi cum ar fi urmat nişte ordine, Harry răsu ci pergamentul, îl ascunse sub robă şi se îndreptă spre uşa clasei. Desfăcu puţin pergamentul şi se uită. Nu era nimeni pe culoar. Ieşi cu multă precauţie şi se strecură în spatele statuii vrăjitoarei cu un singur ochi.

Ce trebuia să facă acum? Desfăşură iarăşi harta şi observă cu uimire că apăruse alt punctişor, „Harry Potter”. Acest punct stătea chiar unde stătea el, la

jumătatea culoarului de la etajul trei. Harry privi cu atenţie. Punctişorul părea acum că loveşte uşor statuia, cu bagheta lui magică. Harry îşi scoa se şi el bagheta şi lovi uşor statuia. Nu se întâmplă nimic. Privi iar pe hartă. Lângă punctul care era chiar el, apăruse o mică bulă, în care scria „Dissendium!”

— Dissendium! şopti Harry, lovind din nou statuia cu bagheta.

Imediat, cocoaşa statuii se deschise, ca pentru a lăsa să treacă o persoană foarte subţire. Harry răsuci din nou harta şi o ascunse în faldurile robei, după care, scrutând corido rul, la dreapta şi la stânga, îşi băgă întâi capul prin cocoaşă, apoi îşi trase şi restul corpului.

Alunecă o vreme pe o pantă de piatră, apoi ateriză pe pământul rece şi umed. Se ridică în picioare, privind în jur. Era întuneric-beznă. Ridică bagheta şi murmură: „Lumos!” Văzu că se afla într-un tunel foarte îngust, de pământ. Luă harta, o atinse uşor cu bagheta şi zise: „Năzbâtie îndeplini tă!” Harta dispăru complet. O împături cu grijă şi o ascunse bine, apoi, cu inima bătând să-i spargă pieptul, şi fericit, şi temător, Harry începu să înainteze prin tunel.

Tunelul avea o mulţime de cotituri. Părea mai degrabă vizuina unui iepure-gigant. Harry începu să meargă mai re pede, împiedicându-se la tot pasul de solul denivelat, cu bagheta ridicată în faţa nasului său.

Drumul părea să dureze de secole, dar Harry nu vedea în faţă decât minunatele dulciuri şi bomboane... După aproxi mativ o oră, după cum aprecie Harry, tunelul începu să urce. Gâfâind, Harry zori şi mai mult pasul. Faţa îi ardea, dar picioarele îi erau reci-bocnă.

După zece minute, văzu în faţa lui nişte scări de piatră, tocite de vreme. Atent să nu facă nici cel mai mic zgomot, Harry începu să le urce. O sută de trepte, două sute, nu mai ştia. Pierduse şirul, atent să nu îi alunece piciorul. Apoi, fără veste, se izbi cu creştetul de ceva tare.

Părea să fie o trapă. Harry stătea acolo, frecându-şi vârful capului, ascultând cu atenţie. Nu se auzea nici un zgomot deasupra lui. Încetişor, împinse trapa şi trase cu ochiul în jur.

Se afla într-o pivniţă, plină cu lăzi şi cutii de lemn. Harry urcă în pivniţă şi închise trapa binişor, în urma lui. Aceasta se potrivi atât de bine cu podeaua prăfuită, încât nimeni nu ar fi putut să spună că acolo se afla vreo uşă. Harry se furişă spre scara de lemn, care ducea sus, de unde acum se auzeau voci, ca să nu mai vorbim de sunetul unui clopoţel, ori de câte ori se deschidea şi se închidea uşa.

Stând şi întrebându-se ce trebuia să facă, auzi deschizân du-se o altă uşă, mult mai aproape de el. Cineva se pregătea să coboare în pivniţă.

— Şi mai adu şi o cutie cu jeleuri în formă de melci, nu mai am aproape deloc! strigă o voce de femeie.

Paşii coborau. Harry îşi ţinu răsuflarea, ascuns după o ladă de lemn, atent la ce făcea omul. Acesta umbla în nişte lăzi, în partea opusă locului în care se afla Harry. Acum era momentul. Poate că nu avea să i se mai ivească o altă şansă...

Încet şi cu grijă, Harry începu să urce scările de lemn. Întoarse capul şi văzu un spate enorm şi o chelie străluci

toare, aplecată asupra unei lăzi. Harry ajunse la uşa din capătul scărilor, o deschise şi se trezi în faţa casei de bani de la „Lorzii mierii”. Se furişă pe lângă ea, apoi, după câţiva paşi, îşi îndreptă spinarea.

Erau atâţia studenţi de la Hogwarts, încât nimeni nu îl privi cu atenţie. Se strecură printre ei, rotindu-şi ochii în toate părţile şi neputându-se împiedica să zâmbească numai gândindu-se la faţa lacomă pe care ar fi făcut-o Dudley, dacă l-ar fi văzut unde era el în acel moment.

Erau zeci de rafturi, pline cu cele mai incredibile dulci uri, după care îţi lăsa gura apă. Nuga cu cremă, pătrate de ciocolată, cu garnitură de cremă de nucă de cocos, de cu loare roz, zeci şi zeci de feluri de ciocolată, aşezate la rând, bomboane cu fel de fel de arome, mingiuţe de şerbet, care pluteau prin aer, exact aşa cum îi povestise Ron. Pe alt pe rete, se vedeau aşa-numitele „Efecte speciale”, adică gumă de mestecat care exploda (umplând camera nu mici bule care nu se spărgeau zile în şir), bombonelele de mentă, care îţi curăţau dinţii, bombonelele cu piper, care făceau să-ţi ia foc gura, şoricei de îngheţată, care te făceau să chiţăi după ce îi mâncai, bomboane de mentă în formă de broască (după ce le mâncai, ţi se părea că simţi cum sar în stomacul tău), bomboane fragile, în formă de pană de scris, şi tot soiul de bomboane care explodau în fel şi chip.

Harry se alătură unui grup de studenţi din anul VI, care se îngrămădiseră în faţa unui raft, pe care scria „Gusturi neobişnuite”. Aici îi văzu şi pe Ron şi pe Hermione, care studiau nişte bombonele cu gust de sânge. Se furişă în spatele lor.

— Nu, nu cred că lui Harry i-ar plăcea bomboanele astea, cred că sunt pentru vampiri, o auzi el pe Hermione spunând.

— Dar astea? o întrebă Ron, vârându-i sub nas nişte bom boane care semănau cu gândacii de bucătărie.

— În nici un caz! făcu Harry.

Ron aproape că scăpă vasul cu bomboane.

— Harry! exclamă Hermione. Ce faci aici? Cum ai... Cum ai ajuns aici?

— Uau! făcu Ron cu admiraţie. Ai învăţat cum să te mate rializezi în diferite locuri!

— Ei na! zise Harry, coborând vocea ca să nu îl audă cei din anul VI, când le povesti prietenilor lui despre „Harta Ştrengarilor”.

— Cum de nu mi-au dat-o mie? întrebă Ron revoltat. Doar eu sunt fratele lor!

— Dar Harry n-o s-o păstreze pentru el, zise Hermione, ca şi cum numai simpla idee de a o păstra ar fi îngrozit-o. O să i-o dea profesoarei McGonagall, nu-i aşa, Harry?

— Nu, n-o să i-o dau! sări Harry.

— Nu eşti în toate minţile? o certă Ron. Cum să dea din mână un lucru atât de valoros?

— În plus, dacă i-o dau, zise Harry, o să trebuiască să spun de unde o am şi aşa Filch o să afle că Fred şi George au sub tilizat-o din biroul lui!

— Dar cum rămâne cu Sirius Black? întrebă Hermione. În felul acesta, ar putea să pătrundă în castel. Profesorii ar tre bui să ştie despre existenţa acestor culoare secrete!

— N-are cum să pătrundă prin aceste culoare. Despre patru dintre ele ştie şi Filch. Unul este zidit, aşa că nimeni nu poate pătrunde pe acolo, altul este păzit, ca să zic aşa, de Salcia Bătăuşă, iar altul este cel prin care am venit eu, iar intrarea lui este atât de bine mascată, încât Black nu ar putea să o vadă. În afară de cazul în care ar şti deja de el...

Harry ezită puţin, dar Ron îl linişti, arătându-i o înşti inţare, prinsă pe partea dinăuntru a uşii magazinului.

DIN ORDINUL MINISTRULUI MAGIEI

Clienţii sunt avertizaţi, că până la noi ordine, Dementorii vor patrula pe străzile din Hogsmeade, în fiecare seară, ime diat după apusul soarelui. Această măsură a fost luată pen tru a spori siguranţa cetăţenilor din Hogsmeade şi se va renunţa la ea o dată cu prinderea lui Sirius Black. Aşa că este recomandabil pentru toată lumea să îşi termine cumpă răturile pe care le are de făcut, înainte de căderea nopţii.

La Mulţi Ani!

— Vedeţi? întrebă Ron, încet. Aş vrea să-l văd şi eu pe Black încercând să se strecoare la „Lorzii mierii”, cu De

mentorii patrulând prin faţa magazinului. Oricum, Her mione, proprietarii magazinului ar şti imediat dacă le-a spart cineva magazinul, doar locuiesc deasupra!

— Da, dar..., zise ea, străduindu-se să abordeze acum o altă problemă. N-ar fi trebuit să vii, Harry, doar nu ai nici o învoire semnată... Dacă află cineva, nu ştiu pe unde scoţi cămaşa! Şi încă nu e seară! Dacă Sirius Black îşi face apariţia chiar acum?

— Cu greu l-ar putea observa pe Harry acum, zise Ron, arătând spre perdeaua deasă de zăpadă, care se vedea prin fereastră. Hai, Hermione, nu mai fi aşa! E Crăciunul, Harry are şi el nevoie de puţină distracţie!

Hermione îşi muşcă buzele, extrem de preocupată.

— Ce, o să mă pârăşti tu? o întrebă Harry, zâmbind.

— Sigur că nu, cum crezi aşa ceva? Dar... Zău aşa, Harry...

— Ai văzut guma aia de mestecat care face explozie, Harry? îl întrebă Ron şi îl trase spre standul respectiv. Şi jeleurile în formă de melci? Dar bomboanele acide? Îmi amintesc că Fred şi George mi-au dat una care mi-a făcut o gaură în mijlocul limbii. Ce i-a mai altoit mama cu mătura!

Ron se uită la bomboanele acide, zâmbind.

— Ce ziceţi, l-aş putea păcăli pe Fred dacă i-aş zice că bom boanele astea cu gust şi formă de gândaci de bucătărie sunt arahide în coajă, de fapt?

După ce Ron şi Hermione au plătit pentru dulciurile cumpărate, toţi trei ieşiră în viscolul de afară.

Hogsmeade arăta ca o felicitare de Crăciun. Căsuţele şi magazinele erau ascunse sub un strat de zăpadă străluci toare. Pe uşi erau agăţate coroniţe făcute din rămurele de brad şi împodobite festiv, iar în copaci ardeau lumânări vrăjite.

Harry tremura. Nici el, nici Ron şi nici Hermione nu aveau pelerinele pe ei. Continuară să meargă de-a lungul străzii cu capetele plecate, ca să facă faţă rafalelor de vânt. Ron şi Hermione strigau la tot pasul prin fularele de la gura:

— Poşta...

— „Zonko” e acolo...

— Am putea să mergem să vizităm şi „Urlet în noapte”...

— Ştiţi ce? făcu Ron, căruia îi clănţăneau dinţii de frig. Mai bine mergem la „Trei mături”, să bem nişte Berezero!

Harry nici că dorea altceva. Vântul sufla cu putere şi nici nu îşi mai simţea mâinile de frig. Traversară şi în câteva clipe intrau deja în micul han.

Era foarte aglomerat, mult zgomot, căldură şi fum. O vră jitoare scundă, foarte drăguţă, îi servea la bar pe cei trei vrăjitori scandalagii, care ceruseră ceva.

— Este Madam Rosmerta. Mă duc să aduc băuturile, zise Ron, înroşindu-se puţin la faţă.

Harry şi Hermione îşi făcură loc spre fundul sălii, unde se afla o masă liberă, între fereastră şi bradul de

Crăciun, care se afla chiar lângă cămin. După cinci minute, veni şi Ron cu băutura caldă, în trei căni pline cu spumă.

— La mulţi ani! zise el, ridicând cana.

Harry bău cu poftă. Era cea mai bună băutură pe care o băuse vreodată şi care îi încălzi până şi ultima părticică a corpului.

O adiere îi flutură părul. Se deschisese uşa de la „Trei mături”. Harry privi peste rama ochelarilor şi mai-mai să se înece. În bar intraseră profesoara McGonagall şi profesorul Flitwick, răspândind zăpadă împrejur. La scurt timp, fură urmaţi de Hagrid, care era cufundat într-o discuţie aprinsă cu un om impozant, cu joben verde-smarald şi pelerină prinsă pe umăr. Nimeni altul, decât Cornelius Fudge, Minis trul Magiei!

Într-o clipă, Ron şi Hermione se repeziră spre Harry, împingându-l sub masă şi vărsându-i Bereazero pe el. Ud tot şi cu ochii ţintă la profesori, Harry îi văzu îndreptându-se spre bar, împreună cu Fudge. Se opriră puţin, după care paşii li se îndreptară chiar spre locul unde se aflau ei.

Undeva, deasupra lui, Hermione şopti:

— Mobiliarbus!

Bradul de Crăciun se săltă puţin de la locul lui, se deplasă şi ateriză chiar în faţa mesei lor, ascunzându-i de privirile profesorilor. Printre ramurile dese, Harry văzu patru sca une de la masa din dreapta lor deplasându-se puţin în spate şi lăsând să se aşeze pe ele cei trei profesori şi Ministrul Magiei.

Imediat, de masa lor se apropiară două picioare, încălţate în pantofi cu tocuri înalte, şi Harry auzi o voce de femeie:

— Apa minerală, vă rog?

— A mea! răspunse vocea profesoarei McGonagall.

— O halbă de bere...

— Aici, Rosmerta, zise Hagrid.

— Siropul de vişine şi sifonul cu cuburi de gheaţă şi umbreluţă de...

— Mmm! se auzi profesorul Flitwick plescăind de plăcere.

— Atunci, romul de curmale este al dumneavoastră, dom nule Ministru...

— Da, mulţumesc, Rosmerta, zise vocea lui Fudge. Ce mai faci, mă bucur că te văd iar... Nu vrei să bei şi tu ceva cu noi?

— Mulţumesc, domnule Ministru...

Harry observă tocurile înalte îndepărtându-se spre bar şi revenind repede la masa cu pricina. Inima îi bătea să îi spar gă pieptul. Cum de nu se gândise că acela era şi pentru pro fesori ultimul sfârşit de săptămână din trimestru? Oare cât aveau de gând să stea acolo? Îi trebuia ceva timp să ajungă iar la „Lorzii mierii”, dacă dorea să ajungă în noaptea aceea la Hogwarts... Simţi piciorul Hermionei bâţâindu-se nervos.

— Ce vă aduce aici, domnule Ministru? întrebă Madam Rosmerta.

Harry văzu corpul masiv al lui Fudge întorcându-se, ca şi cum ar fi verificat dacă nu trăgea cineva cu urechea. Apoi, zise în şoaptă:

— Sirius Black, cine altul? Cred că ai auzit ce s-a întâmplat la şcoală, de Halloween...

— Da, am auzit ceva, admise Madam Rosmerta.

— Ai spus la toată lumea, Hagrid? întrebă profesoara McGonagall exasperată.

— Credeţi că Sirius Black se mai află prin împrejurimi, domnule Ministru? întrebă Madam Rosmerta îngrijorată.

— Sunt sigur! zise Fudge scurt.

— Ştiţi că Dementorii mi-au răscolit barul de două ori? întrebă Madam Rosmerta, cam înţepată. Mi-au speriat de moarte clienţii... Asta e rău pentru mine, domnule Ministru!

— Rosmerta dragă, doar ştii că nici eu nu-i am la suflet, zise Fudge, neliniştit, dar asta e... Paza bună trece primejdia rea. M-am întâlnit cu câţiva dintre ei. Turbează de furie că Dumbledore nu-i lasă dincolo de porţile castelului.

— Şi bine face, accentuă profesoara McGonagall. Cum să predăm cu ororile alea alături?

— Da, ai mare dreptate, zise şi Flitwick, bălăbănindu-şi un picior.

— Oricum, continuă Fudge, ei se află aici pentru a vă pro teja de ceva şi mai rău. Doar ştiţi de ce e în stare Sirius Black...

— Eu încă mă îndoiesc de un lucru, zise Madam Rosmerta. Tot nu-mi vine să cred că a trecut de partea for ţelor întunericului tocmai Sirius Black... Îmi amintesc de el atât de bine, de când era student la Hogwarts. Dacă mi-ar fi spus cineva atunci ce o să ajungă, i-aş fi zis că a băut prea multă bere.

— Şi încă nu ştii totul, Rosmerta, zise Fudge. Cele mai rele fapte nu sunt cunoscute decât de câţiva.

— Cele mai rele? murmură Madam Rosmerta, moartă de curiozitate. Adică mai rău decât să omori oamenii aceia nefericiţi, în plină zi?

— Da, Madam Rosmerta, răspunse Fudge.

— Nu pot să cred! Ce poate fi mai rău de atât?

— Spui că-ţi aminteşti de el de la Hogwarts, Rosmerta, murmură profesoara McGonagall. Ştii cine era prietenul lui cel mai bun?

— Sigur! răspunse ea, zâmbind. Doar erau nedespărţiţi, nu? De câte ori au venit aici! Întotdeauna mă făceau să râd până nu mai puteam. Perechea nedespărţită: Sirius Black şi James Potter!

Harry scăpă din mână cana goală. Ron îi făcu semn cu piciorul.

— Exact! zise profesoara McGonagall. Black şi Potter. Şefii micului lor grup. Amândoi inteligenţi - deosebit de

inteli genţi, vreau să spun - dar nu cred să mai fi întâlnit alţi doi care să facă atâtea năzbâtii...

— Ştiu şi eu? zise Hagrid. Poate doar Fred şi George Weasley...

— Ai fi putut să zici că sunt fraţi, zise şi profesorul Flit wick. Nedespărţiţi, într-adevăr!

— Cum să nu fie? spuse Fudge. Potter credea în el orbeş te. Si nimic nu s-a schimbat nici când au părăsit şcoala. Black a fost martor la cununia lui James cu Lily. Apoi, l-au ales pe Black naşul lui Harry. Băiatul nu ştie nimic, desigur. Vă daţi seama ce suferinţă ar fi pentru el...

— Pentru că Black s-a dovedit a fi în cârdăşie cu Ştim-Noi-Cine? întrebă Madam Rosmerta.

— Mai rău, draga mea, zise Fudge, coborând şi mai mult vocea. Nu mulţi cunosc faptul că James şi Lily Potter aflaseră deja că Ştim-Noi-Cine era pe urmele lor. Dum bledore, care întotdeauna a făcut tot posibilul să-i con tracareze faptele lui Ştim-Noi-Cine, avea o serie de spioni destoinici. Unul dintre ei i-a spus despre James şi Lily, iar Dumbledore i-a pus imediat în gardă. I-a sfătuit chiar să se ascundă. Dar se ştie prea bine că Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Tre buie-Rostit nu era cineva de care să te poţi ascunde aşa de uşor. Dumbledore le-a mai spus că singura lor şansă era Vraja Fidelius.

— Adică? întrebă Madam Rosmerta curioasă-foc. Profesorul Flitwick îşi drese glasul.

— Este o vrajă extrem de complexă, începu el, şi implică ascunderea unui secret în adâncul unei fiinţe vii, de mare încredere, a unui aşa-numit Păstrător de Secrete.

În felul acesta, un astfel de secret este imposibil de aflat, dacă nu este divulgat chiar de Păstrătorul de Secrete. Fără contri buţia acestuia, Ştim-Noi-Cine ar fi putut să-i caute mult şi bine pe James şi pe Lily, în sătucul unde trăiau de ani de zile, şi nu i-ar fi găsit niciodată, chiar dacă şi-ar fi lipit nasul de fereastra sufrageriei lor.

— Black era Păstrătorul de Secrete al familiei Potter? şopti Madam Rosmerta.

— Normal, zise profesoara McGonagall. James i-a zis lui Dumbledore că Black ar prefera să moară decât să-i trădeze, că Black avea de gând să-şi găsească şi el o ascunzătoare... Cu toate astea, Dumbledore tot îşi făcea griji. Îmi amintesc că s-a oferit să fie chiar el Păstrătorul lor de Secrete...

— Fiindcă îl bănuia pe Black? întrebă Madam Rosmerta.

— Ştia cu certitudine că cineva din preajma familiei Potter îl ţinea la curent pe Ştim-Noi-Cine cu tot ce se întâmpla acolo, zise profesoara McGonagall, încruntându-se. Ba chiar ne-a bănuit şi pe noi că am trecut de partea întunericului şi îi transmiteam o mulţime de informaţii lui Ştim-Noi-Cine.

— Dar James Potter a insistat ca Black să fie Păstrătorul lui de Secrete?

— Da, aşa a făcut, zise Cornelius Fudge, şi la numai o săp tămână după Vraja Fidelius...

— Black i-a trădat? întrebă Madam Rosmerta, cu răsu flarea tăiată.

— Da. Black se săturase cu rolul lui de agent dublu şi avea de gând să-şi declare credinţa faţă de Ştim-Noi-Cine. Ba chiar se pare că plănuise momentul morţii familiei Potter. Dar, aşa cum cunoaştem cu toţii, Ştim-Noi-Cine şi-a găsit naşul în micul Harry Potter. Cu puterile pierdute, teribil de slăbit, a dispărut fără urmă... Şi aşa, l-a lăsat pe Black în cea mai proastă poziţie. Stăpânul lui a dispărut, tocmai când el îşi arătase adevărata faţă de trădător. Nu avea altă şansă, decât să încerce să fugă...

— Nemernicul, trădătorul, îl afurisi Hagrid în gura mare, încât jumătate din bar întoarse privirile spre el.

— Şşşt! îl readuse la tăcere profesoara McGonagall.

— Am dat nas în nas cu el, zise Hagrid, probabil că ulti ma oară înainte de a-i omorî pe bieţii oameni. Eu l-am sal vat pe Harry din casa distrusă, după moartea lui James şi a lui Lily. L-am scos dintre ruine pe bietul micuţ, cu cicatricea aceea îngrozitoare pe frunte... În plus, îi muriseră şi ambii părinţi... Atunci a apărut Sirius Black, pe motocicleta aia a lui. Nu ştiam ce căuta acolo. N-am ştiut niciodată că era Păs trătorul de Secrete al familiei Potter. De-abia auzise despre ce făcuse Ştim-Noi-Cine, că se şi înfiinţase să vadă ce mai era de făcut. Iar eu, ştiţi ce-am făcut? Ei bine, l-am consolat pe trădătorul acela ticălos! urlă iar Hagrid.

— Hagrid, te rog, interveni profesoara McGonagall, nu mai ţipa aşa!

— De unde era să ştiu? Am crezut că era supărat de moar tea prietenilor lui... Si când colo, era trist de ce i se întâm plase stăpânului său, lui Stim-Noi-Cine! Apoi mi-a zis: „Ha grid, dă-mi-l mie pe Harry, eu trebuie să am grijă

de el, doar sunt naşul lui...” Ha! Auzi! Dar eu aveam ordine clare de la Dumbledore şi nu i l-am dat pe Harry, i-am zis că trebuie să meargă la mătuşa şi la unchiul lui. Black a încercat să mai zică ceva, dar în cele din urmă a renunţat. Mi-a dat chiar motocicleta lui, să-l duc pe Harry acolo. „Eu n-o să mai am nevoie de ea” mi-a zis... Trebuia să-mi închipui că e ceva necurat, doar ştiam cât de mult ţinea la motocicleta lui. Atunci, de ce să mi-o dea mie? De ce să nu mai aibă nevoie de ea? Fiindcă era foarte uşor de depistat cu ea, de-aia! Dumbledore ştia că el fusese Păstrătorul de Secrete al lui James şi al lui Lily, iar Black era pe deplin conştient că după noaptea aceea nu mai avea altă şansă, decât să fugă! Era o chestiune de ore până ce Ministerul Magiei i-ar fi luat urma. Dar dacă i l-aş fi dat pe Harry, ei? Pariez că i-ar fi dat dru mul în mare, când s-ar fi aflat deasupra ei! Fiul prietenului său cel mai bun! Dar când un vrăjitor o ia pe căi întunecate, nimeni şi nimic nu mai contează pentru el...

Urmă o lungă tăcere, după cele spuse de Hagrid. Apoi, Madam Rosmerta zise cu satisfacţie:

— Dar n-a reuşit să scape! Ministerul Magiei l-a prins chiar a doua zi!

— Din păcate, nu noi l-am găsit, zise Cornelius Fudge, ci Peter Pettigrew, alt prieten de-al lui James. Înnebunit de du rere, fără îndoială, şi ştiind că Black fusese Păstrătorul de Secrete al lui Potter, Pettigrew a pornit el singur în urmă rirea lui Black.

— Peter Pettigrew? Grăsanul ăla bondoc, care se ţinea toa tă ziua scai de ei, la Hogwarts? întrebă Madam Rosmerta.

— Îi venera, pur şi simplu, pe Potter şi pe Black, zise pro fesoara McGonagall. N-a făcut niciodată parte din grupul lor, în care toţi erau deosebiţi, cu talente ieşite din comun şi foarte inteligenţi. Adesea m-am purtat foarte sever cu bietul băiat... Vă daţi seama cât regret acum, zise ea şi nasul i se înfundă, ca şi cum ar fi căpătat brusc guturai.

— Ei lasă, Minerva, sări Fudge să o consoleze. De unde era să ştii că o să moară ca un erou? Martori oculari - Încuiaţi, desigur, cât ne-am mai chinuit să le ştergem memoria - au declarat cu câtă vitejie l-a încolţit Pettigrew pe Black. Şi că l-au auzit spunând cu tristeţe: „James! Lily! Sirius, cum ai pu tut?” După care şi-a scos bagheta magică. Dar Black era mai iute, desigur... L-a făcut praf şi pulbere!

Profesoara McGonagall îşi suflă nasul şi continuă:

— Ce băiat nesocotit! Cum de şi-a imaginat? Doar ştia că nici la duel nu se pricepea prea bine... Trebuia să lase totul în grija Ministerului Magiei...

— Vă spun eu că, dacă ajungeam înaintea lui Pettigrew, mugi Hagrid, nu m-aş mai fi încurcat cu nici o baghetă! I-aş fi smuls braţele şi picioarele, unul câte unul!

— Vorbeşti şi tu, Hagrid, ca să te afli în treabă! îl mustră Fudge. Numai Marii Maeştri din Escadrila Legii i-ar mai fi putut face faţă lui Black. Pe vremea aia, eram Ministru-ad junct la departamentul „Catastrofe Magice” şi am ajuns primul la locul faptei, după ce Black i-a omorât pe bieţii oameni. Si... Si n-o să uit niciodată ce-am văzut. Si astăzi mai visez uneori scena. Se căscase un crater în mijlocul şoselei, până la ţevile de canalizare. Peste tot erau

împrăştiate cadavre, iar Încuiaţii ţipau înnebuniţi. Şi Black stătea acolo râzând, în faţa a ce mai rămăsese din bietul Pettigrew: o grămăjoară de haine însângerate şi un... un fragment din... Vocea lui Fudge se curmă brusc, după ce se auziră cinci nasuri suflate în batistă.

— Şi asta a fost tot, Rosmerta, zise Fudge, întunecat. Black a fost ridicat de douăzeci de Mari Maeştri din Escadrila Legii şi dus la Azkaban, iar Pettigrew a primit Ordinul Mer lin, Clasa I, ca un fel de consolare - dacă se poate spune aşa ceva - pentru biata lui mamă.

Madam Rosmerta suspină.

— E adevărat că Black a înnebunit?

— Aş vrea să fie aşa, zise Fudge încetişor. Sunt convins că moartea stăpânului său l-a debusolat o vreme. Moartea lui Pettigrew şi a acelor Încuiaţi nu putea să fie decât acţiunea unui om nebun, încolţit şi disperat... O faptă crudă... Fără nici un rost... Dar l-am văzut pe Black la ultima mea inspec ţie la Azkaban. Ştiţi că majoritatea prizonierilor de acolo stau şi bolborosesc singuri în întuneric, cu privirile pier dute... dar am fost şocat să văd cât de normal părea Black. Vorbea cât se poate de raţional. Ai fi crezut că era doar plic tisit... M-a întrebat, cât se poate de rece, dacă am terminat de citit ziarul, fiindcă i-au lipsit foarte mult careurile de cuvinte încrucişate de când se afla la Azkaban. Da, am fost foarte uimit să văd ce mică influenţă avuseseră Dementorii asupra lui. Şi doar era cel mai bine păzit deţinut de acolo... Dementorii stăteau zi şi noapte în faţa uşii lui!

— Dar de ce credeţi că a evadat, domnule Ministru? între bă Madam Rosmerta. Doar nu ca să i se alăture iar - Doam ne păzeşte! - lui Ştim-Noi-Cine?!

— Păi, zise Fudge, foarte evaziv, cred că ăsta e planul lui... Dar sperăm să punem mâna pe el, înainte de asta. Ştim-Noi-Cine, singur şi fără prieteni, e una... dar să i se ală ture cel mai credincios discipol al lui... Mă cutremur numai la gândul ce s-ar putea întâmpla...

Se auzi un zgomot de pahare puse pe masă.

— Cornelius, n-ai uitat că azi iei cina cu Dumbledore? zise profesoara McGonagall. Ar fi bine să ne grăbim spre castel, dacă vrem să ajungem la timp.

Sub nasul lui Harry, una câte una, perechile de picioare preluară din nou greutatea posesorilor lor. Tivurile pele rinelor defilară prin faţa ochilor lui Harry. Tocurile înalte se îndreptară spre bar. Uşa barului se deschise din nou, zăpa da fu suflată iar înăuntru, iar profesorii, împreună cu Fudge, dispărură.

— Harry?

Feţele lui Ron şi Hermione apărură pe sub faţa de masă. Se uitau la el îngrijoraţi, fără să scoată un cuvânt.

Capitolul XI

„FULGER”

Lui Harry nu îi era prea clar cum ajunsese iar în pivniţa de la „Lorzii mierii” şi nici cum ajunsese prin tunelul îngust la castel. Tot ce ştia era că drumul înapoi i se păruse că durase foarte puţin. Făcea totul mecanic, cu capul plin de cele auzite cu câteva clipe mai înainte.

De ce nu îi spusese nimeni nimic? Dumbledore, Hagrid, domnul Weasley, profesoara McGonagall, Cornelius Fudge... De ce nu îi spusese nimeni că părinţii lui muriseră, fiindcă îi trădase Sirius Black?

Ron şi Hermione îi aruncară priviri îngrijorate cât dură cina, neîndrăznind să vorbească despre cele auzite, din cau za lui Percy, care se afla chiar lângă ei. Când se întoarseră în camera de zi, aici era mare aglomeraţie, iar Fred şi Geor ge făcuseră să explodeze o jumătate de duzină de Bombe cu bălegar, pentru a nu dezminţi atmosfera fericită de sfârşit de trimestru. Harry, care nu avea nici un chef să răspundă la întrebările lui Fred şi George, dacă folosise sau nu harta, se strecură neobservat spre dormitor şi se duse direct la se pareul unde se afla patul lui. Împinse cărţile la o parte şi găsi ce căuta: albumul legat în piele, pe care i-l dăduse Hagrid în urmă cu doi ani, plin cu fotografii vrăjite, care îi înfăţişau pe mama şi pe tatăl lui. Deschise albumul şi începu să-l răsfoiască înfrigurat, până când...

Se opri la fotografia făcută chiar în ziua căsătoriei părinţilor săi. Îşi văzu tatăl, făcându-i fericit cu mâna. Părul vâlvoi - doar de la el îl moştenise Harry! - îi stătea în toate direcţiile. Apoi, o văzu pe mama lui, nespus de fericită, ţinându-şi proaspătul soţ de mijloc... Şi alături... Da, el tre buia să fie... Martorul lor... Până atunci, Harry nici măcar nu îl băgase în seamă...

Dacă nu ar fi ştiut, n-ar fi zis că era aceeaşi persoană. Faţa nu îi era suptă şi nici pământie. Era chiar chipeş, vesel şi plesnea de sănătate. Oare deja era în slujba lui Cap-de-Mort când fusese făcută fotografia? Oare în acel moment plănuia moartea celor doi prieteni de lângă el? Bănuia măcar că îl aşteptau doisprezece ani la Azkaban, doisprezece ani care urmau să îl facă de nerecunoscut?

„Dar Dementorii nu-l afectează aproape deloc”, se gândi Harry, „aşa că nu aude ţipătul sfâşietor al mamei mele, atunci când se află în preajma lor...”

Harry închise albumul, îl puse bine, îşi scoase hainele şi se băgă în pat, asigurându-se că perdelele de la patul său erau trase.

Se auzi uşa dormitorului.

— Harry? făcu Ron, cu o voce şovăitoare.

Dar Harry se prefăcu adormit. Îl auzi pe Ron ieşind, după care se întoarse cu faţa în sus, cu ochii pironiţi în ta van.

O ură cum nu mai simţise vreodată îi umbla prin vene, ca o otravă. Îl vedea pe Black cum râde către el, ca şi cum cineva i-ar fi pus în faţa ochilor vechea fotografie. Ca şi cum i s-ar fi derulat un film prin faţa ochilor, Harry îl văzu pe Black spulberându-l cu bagheta pe Pettigrew (care aducea puţin cu Neville). I se părea că aude - deşi nu ştia cum era vocea lui Black - un murmur satisfăcut: „Veste bună, stăpâne, James m-a făcut Păstrătorul lui de Secrete...” Apoi, se auzi o altă voce, rea, şi un râs înfiorător, acelaşi ca cel pe care îl auzea în capul lui, în momentul în care se afla în apropierea Dementorilor...

*

— Harry, arăţi îngrozitor!

Harry nu adormise până în zori. Când se trezise, dormitorul era gol. Se îmbrăcă şi coborî scările în spirală. Camera de zi era goală şi ea, cu excepţia lui Ron, care ronţăia o bros cuţă de mentă, frecându-şi stomacul, şi de Hermione, care îşi întinsese cărţile şi caietele pe trei mese.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Harry.

— Au plecat! răspunse Ron. Ce, ai uitat că e prima zi de vacanţă? E aproape ora prânzului... Chiar vroiam să urc să te trezesc...

Harry se aşeză într-un fotoliu, în faţa focului. Pe fereas tră, se vedea cum ninge. Şmecherilă se lungise în faţa focu lui, părând un covoraş portocaliu, cu dungi...

— Nu arăţi bine deloc, zise şi Hermione, privindu-l cu îngrijorare.

— Dar mă simt bine, zise Harry.

— Uite ce e, Harry, începu ea, nu trebuie să fii răvăşit de ce ai auzit ieri. Ai grijă, doar, să nu faci cine ştie ce prostie...

— Ca de exemplu? făcu Harry.

— Adică să nu încerci să te iei pe urmele lui Black, zise Ron. Harry putea să jure că repetaseră acea conversaţie cât dormise el. Nu mai zise nimic.

— N-ai să faci asta, nu-i aşa, Harry? îl întrebă Hermione.

— Pentru că Black nu merită să mori din cauza lui! zise Ron. Harry îi privi. Păreau să nu priceapă nimic.

— Ştiţi ce aud eu, ori de câte ori se apropie un Dementor de mine?

Ron şi Hermione scuturară din capete, privindu-l cu sim patie.

— Aud glasul mamei mele, ţipătul ei disperat... cum îl im ploră pe Cap-de-Mort să mă cruţe pe mine. Dacă aţi auzi şi voi strigătele deznădăjduite ale mamelor voastre, chiar îna inte de a muri, n-aţi mai vorbi aşa. Şi dacă aţi mai şi afla că a fost trădată de cineva pe care îl credea prieten...

— Dar nu putem face nimic! zise Hermione îngrozită. Dementorii or să-l prindă şi or să-l trimită iar la Azkaban... Aşa-i trebuie!

— Doar ai auzit ce a spus Fudge, că pe el nu-l afectează apropierea Dementorilor, ca pe ceilalţi, aşa că pedeapsa nu este atât de grea pentru el...

— Adică, ce vrei să spui? sări Ron. Că vrei să-l... omori tu pe Black? Sau ce?

— Nu vorbi prostii, Ron, zise Hermione, cuprinsă de pa nică. Harry nu vrea să omoare pe nimeni, nu-i aşa, Harry?

Din nou, Harry nu răspunse nimic. Nu ştia ce avea să fa că. Tot ce ştia era că nu putea suporta ideea de a sta cu mâi nile încrucişate, cât timp Black se bucura de libertate.

— Draco ştie, zise Harry. Vă amintiţi ce mi-a zis la ora de „Poţiuni”? „... eu, în locul tău, aş fi căutat să mă răzbun!”

— Adică vrei să spui că o să urmezi sfatul lui Draco şi nu pe al nostru? întrebă Ron, furios. Ştii doar cu ce s-a ales ma ma lui Pettigrew, după ce l-a înfruntat pe Black... Mi-a zis şi tata: cu Ordinul Merlin, Clasa I, şi cu degetul fiului ei, într-o cutiuţă. Black ăsta e nebun, Harry, şi e foarte periculos...

— Probabil că i-a spus tatăl lui, zise Harry, ignorându-l pe Ron, doar era în cercul lui Cap-de-Mort...

— De ce nu spui Ştim-Noi-Cine? îl certă Ron.

— ... aşa că ştia că Black era un adept al lui Cap-de-Mort...

— ... şi Reacredinţă ar fi foarte fericit, făcu Ron, ca şi cum i-ar fi continuat ideea, să te vadă spulberat în patru vânturi, aşa cum i s-a întâmplat lui Pettigrew! Gândeşte-te şi tu, Harry, Draco ar da orice să ţi se întâmple ceva, ca să nu mai poţi să joci contra lui la următorul meci de Vâjthaţ!

— Harry, te rog, îl imploră şi Hermione, cu ochii plini de lacrimi, gândeşte-te bine. Black este foarte puternic şi a făcut ceva... ceva foarte rău... Nu te expune pericolului,

asta şi urmăreşte Black! Oh, Harry, ai nimeri chiar în ghearele lui, dacă te-ai apuca să îl cauţi! Tatăl şi mama ta nu ar vrea să ţi se întâmple nimic, cred că eşti conştient... În nici un caz n-ar fi de părere că trebuie să-l cauţi pe Black!

— Nu ştiu ce-ar fi vrut, fiindcă, datorită lui Black, nu am apucat să stau de vorbă niciodată cu ei! zise Harry apăsat.

Se lăsă o tăcere deplină, în care se auzi până şi cum îşi întinde labele Smecherilă... Buzunarul lui Ron tresări nervos.

— Ştiţi ce propun eu? întrebă Ron, încercând să schimbe subiectul. E vacanţă, se apropie Crăciunul, hai să-i facem o vizită lui Hagrid! N-am mai fost de mult pe la el...

— Nu! făcu Hermione, categoric. Ron, doar ştii că Harry nu are voie să părăsească şcoala!

— Ba, hai să mergem, o contrazise Harry. Tare aş vrea să-l întreb pe Hagrid cum se face că nu mi-a pomenit deloc despre Black, când mi-a povestit despre părinţii mei!

Discuţia se întorsese iar la Sirius Black, spre nemul ţumirea lui Ron.

— Sau hai să jucăm şah, propuse Ron. Sau un remi... Are Percy unul...

— Nu, hai să mergem la Hagrid, zise Harry, cu hotărâre. Îşi luară pelerinele din dormitoare şi trecură prin gaura din portret („La luptă, laşi şi fricoşi, ce sunteţi!”), după care străbătură culoarele pustii, ajunseră în holul de la intrare şi ieşiră apoi pe uşa masivă din stejar.

Merseră agale pe pajişte, lăsând în urma lor dâre prin zăpada strălucitoare. Li se udaseră şosetele şi tivul peleri nelor şi le era frig. Pădurea Interzisă parcă era vrăjită, fie care copac părând de argint, iar coliba lui Hagrid părea un uriaş tort de îngheţată.

Ron bătu la uşă, dar nu răspunse nimeni.

— Doar n-o fi plecat pe vremea asta, zise Hermione, care începuse să tremure de frig.

Ron îşi lipi urechea de uşă.

— Se aude totuşi un zgomot ciudat, zise el. Ascultaţi şi voi... Nu e Colţ?

Harry şi Hermione îşi lipiră şi ei urechile de uşă. Din interiorul colibei, răzbăteau gemete înfundate.

— Mai bine am chema pe cineva în ajutor, zise Ron nervos.

— Hagrid! strigă Harry. Hagrid, eşti înăuntru?

Se auzi un zgomot de paşi grei şi uşa se întredeschise. Prin crăpătură, îi privea Hagrid, cu ochii roşii, iar vesta îi era udă de lacrimi.

— Aţi aflat! zise el şi îşi puse braţele pe umerii lui Harry.

Nu era de glumă: Hagrid era de două ori mai mare ca un om normal! Harry se clătină, gata să se prăbuşească sub gre utatea lui Hagrid. Fu salvat de Ron şi de Hermione, care îl prinseră pe Hagrid, fiecare de câte un braţ, eliberându-l pe Harry. Harry îi ajută şi toţi trei îl duseră pe Hagrid în coli bă. Îl conduseră spre un scaun, în

care se aşeză Hagrid, pră buşindu-se cu faţa peste masă şi suspinând de zor. Faţa îi era udă de lacrimi, care i se înnodau apoi în barba încâlcită.

— Hagrid, ce ai? îl întrebă Hermione, uimită.

Harry văzu o scrisoare cu aspect oficial, care zăcea des chisă pe masă.

— Ce e asta, Hagrid?

Hagrid începu să plângă şi mai tare. Întinse scrisoarea spre Harry, îndemnându-l să o citească.

Dragă domnule Hagrid,

Cercetând cu atenţie incidentul cu Hipogriful, care a ata cat un student, şi primind toate asigurările din partea dom nului Dumbledore, am ajuns la concluzia că nu aveţi nici o vină.

— Păi, asta e bine, Hagrid! zise Ron, bătându-l pe umăr. Dar Hagrid continuă să suspine şi făcu un semn cu mâna lui uriaşă, invitându-l pe Harry să citească mai departe.

Cu toate acestea, trebuie să vă spunem că suntem foarte preocupaţi de Hipogriful respectiv. Am luat în considerare reclamaţia domnului Lucius Reacredinţă şi am hotărât să supunem problema atenţiei Consiliului pentru Eliminarea Creaturilor Periculoase. Audierea va avea loc

pe 24 aprilie şi vă somăm să fiţi prezent în Londra, la această dată, împre ună cu Hipogriful. Între timp, Hipogrifului trebuie să i se pună botniţă şi să fie izolat.

Cu stimă,

....

După care urma o listă întreagă de nume de guvernatori ai şcolii.

— Oh, făcu Ron. Dar spuneai că Buckbeak nu e un Hipogrif rău, aşa că sunt sigur că...

— Lasă, că-i ştiu eu pe ăştia din Consiliu, se revoltă Ha grid, ştergându-şi ochii cu mâneca. Se leagă întotdeauna de cele mai interesante creaturi magice!

Un sunet din colţul camerei îi făcu pe Harry, Ron şi Her mione să se uite într-acolo. Buckbeak, Hipogriful, stătea în colţ ciugulind ceva, din care curgeau picături de sânge pe podea.

— Nu puteam să-l las în zăpadă, zise Hagrid. Singur! Şi de Crăciun!

Harry, Ron şi Hermione se uitară unul la altul. Nu fuse seră întotdeauna de aceeaşi părere cu Hagrid, în ceea ce pri vea „creaturile interesante” şi pe care oamenii obişnuiţi le-ar fi numit „creaturi periculoase”. Pe de altă parte, Buckbeak nu părea să prezinte vreun pericol. Ba, după standardele lui Hagrid, era chiar „drăguţ”.

— Trebuie să-ţi construieşti o apărare-beton, zise Hermione, punând mâna pe braţul lui enorm. Numai astfel o să reuşeşti să dovedeşti că Buckbeak nu este periculos.

— N-o să fie de nici un folos, zise Hagrid. Diavolul ăla de Lucius îi are pe toţi în buzunar! Se tem de el! Şi, dacă pierd procesul, Buckbeak o să fie...

Şi Hagrid făcu un gest sugestiv la gât, după care îşi ascunse iar capul în mâini şi începu să suspine.

— Dar n-ai vorbit şi cu Dumbledore, Hagrid? întrebă Harry.

— El a făcut deja destule pentru mine, spuse Hagrid. Şi are destule pe cap... Să-i ţină la distanţă pe Dementori, să ia toate măsurile împotriva lui Sirius Black...

Ron şi Hermione îl priviră rapid pe Harry, ca şi cum le-ar fi fost teamă ca prietenul lor să nu îl ia la trei păzeşte pe bietul Hagrid, fiindcă nu îi spusese adevărul despre Black. Dar Harry nu se îndură să îi zică nimic lui Hagrid, văzându-l cât de trist şi nefericit era.

— Hermione are dreptate, Hagrid, îi spuse el. Nu trebuie să te dai bătut. Ai nevoie de o apărare solidă. Noi suntem martori, dacă ai nevoie de noi.

— Sunt sigură, zise Hermione, că am citit undeva despre un caz asemănător, iar Hipogriful a scăpat nepedepsit. O să caut cazul ăsta, Hagrid, şi o să ţi-l aduc!

Hagrid începu să plângă şi mai tare. Harry şi Hermione se uitară spre Ron, implorându-i ajutorul.

— Ei... Ce ziceţi, să fac un ceai? întrebă Ron. Harry se uită mirat la el.

— Aşa face mama când cineva este trist, zise Ron, ridicând din umeri.

În cele din urmă, cu un ceai aburind în faţă, Hagrid îşi şterse ochii cu o batistă de mărimea unei feţe de masă şi zise:

— Aveţi dreptate, nu-l ajut cu nimic pe Buckbeak dacă mă dau bătut. Trebuie să lupt pentru el!

Colţ ieşi timid de sub masă şi îşi puse capul pe genunchii lui Hagrid.

— Am fost atât de necăjit, zise Hagrid, cu o mână mân-gâindu-l pe Colţ, pe cap, cu cealaltă ştergându-şi faţa, încât nici n-am avut grijă de el... Din cauza lui Buckbeak, pentru că nimănui nu-i plac orele mele...

— Nouă ne plac! sări imediat Hermione.

— Da, mult, zise Ron, încrucişându-şi degetele pe sub ma să. Şi ce mai fac Trirâmele, Hagrid?

— Au murit, zise el, posomorât. Le-am dat prea multă salată...

— O, nu! făcu Ron şi îşi muşcă buza.

— Iar Dementorii m-au făcut şi ei să nu mă simt în apele mele, continuă Hagrid. Trebuie să trec mereu pe lângă ei, când mă duc să beau ceva la „Trei mături”. Parcă aş fi iar la Azkaban...

Tăcu, sorbind din ceai. Harry, Ron şi Hermione îşi ţinură răsuflarea. Nu-l auziseră niciodată pe Hagrid vorbind despre scurta lui şedere la Azkaban. După o pauză, Hermione îndrăzni să întrebe:

— Şi e groaznic acolo, Hagrid?

— Nici n-aveţi idee cât e de oribil, zise Hagrid încet. N-am văzut niciodată un loc mai îngrozitor. Am crezut că înnebu nesc. Nu-mi treceau prin cap decât lucruri teribil de triste... Când am fost exmatriculat de la Hogwarts... Când a murit tata... Când am fost nevoit să renunţ la Norbert...

Ochii i se umplură de lacrimi. Norbert era puiul de dra gon pe care îl câştigase la un joc de cărţi.

— Da... După un timp, nici măcar nu mai ştii cine eşti şi ajungi să te întrebi dacă mai are rost să trăieşti. Mă rugam să mor în somn, să nu mă mai trezesc a doua zi... Când mi-au dat drumul, m-am simţit de parcă m-aş fi născut din nou. Mi-au revenit toate amintirile fericite. Era aşa de bine să trăieşti! Şi, ascultaţi-mă pe mine, Dementorii nu prea erau dispuşi să mă lase să plec.

— Dar erai nevinovat! exclamă Hermione. Hagrid scoase un sunet dispreţuitor.

— Chiar crezi că asta are vreo importanţă pentru ei? Nu le pasă, atâta timp cât sunt înconjuraţi de sute de fiinţe umane, cărora le pot sorbi fericirea. Vinovat, nevinovat, nu contează!

Harry tăcu pentru o clipă, aţintindu-şi ochii în cana cu ceai. Apoi zise:

— M-am gândit să-l fac scăpat pe Buckbeak, să-i dau dru mul să zboare... Dar cum să-i explici unui Hipogrif că tre buie să se ascundă? Şi... mi-a fost şi teamă că încalc legea...

Ridică ochii spre ei, şi lacrimi mari începură să i se ros togolească pe obraji.

— Nu vreau să mai ajung la Azkaban!

*

Vizita la Hagrid, deşi cât se poate de tristă, avu efectul pe care scontaseră Ron şi Hermione. Deşi nu uitase de Black, Harry nu putea să facă fel de fel de planuri de răzbunare, dacă vroia să-l ajute pe Hagrid să îşi pledeze cauza în faţa Consiliului pentru Eliminarea Creaturilor Periculoase. Îm preună cu Ron şi cu Hermione, merseră a doua zi la biblio tecă şi se întoarseră în camera de zi, pustie acum, cu braţele încărcate de cărţi care i-ar fi putut ajuta să-i pregătească lui Hagrid apărarea, în sprijinul lui Buckbeak. Stăteau în faţa focului şi răsfoiau cărţile, citindu-şi unul altuia pasajele mai interesante, pe care le găseau.

— Aici e ceva... Cazul din 1722... Da, dar Hipogriful a fost condamnat... Uh, şi ce i-au făcut... Dezgustător!

— Asta ar putea fi de ajutor... Un Manticor a atacat pe cineva, în 1296, şi Manticorul a scăpat... O, nu! A scăpat, fiindcă tuturor le-a fost frică să se apropie de el...

În acest timp, în restul castelului se făceau pregătirile pentru Crăciun. Totul era decorat frumos, deşi rămăseseră doar câţiva studenţi la Hogwarts. Pe coridoare, atârnau ghirlande de vâsc, iar din fiecare ramură izvorau lumini mis terioase. În Marea Sală, apăruseră cei doisprezece brazi, fru mos împodobiţi cu steluţe aurii. Coridoarele erau invadate de arome înnebunitoare, care în Ajunul Crăciunului deve niseră atât de îmbietoare, încât până şi Pungaşul îndrăznise să scoată nasul din buzunarul lui Ron şi să adulmece pofticios.

În dimineaţa de Crăciun, Harry fu trezit din somn de perna aruncată în capul lui de către Ron.

— Scularea! Cadourile!

Harry îşi puse ochelarii, străduindu-se să vadă în semiîn tuneric ce se afla la picioarele patului său. Văzu o grămadă de cadouri. Ron se şi apucase să sfâşie ambalajul în care erau învelite cadourile lui.

— Alt pulover de la mama! Hm... Iar maro! Vezi dacă n-ai şi tu unul!

Da, avea şi el. Doamna Weasley îi trimisese un pulover roşu-aprins, cu Leul Cercetaşilor, brodat pe piept. Îi mai trimisese şi prăjituri de casă, un tort şi ciocolată. În timp ce punea toate acestea la o parte, observă un pachet lung şi subţire.

— Ce e acolo? întrebă Ron, ţinând în mână o pereche de şosete, pe care tocmai le despachetase.

— Habar n-am...

Harry se apucă să desfacă pachetul şi i se opri respiraţia de uimire şi încântare. În pachet era o mătură nou-nouţă, strălucitoare şi frumoasă. Ron lăsă şosetele pe pat şi se apro pie să o vadă mai bine.

— Nu pot să cred, zise el, răguşit.

Era o mătură marca „Fulger”, identică cu mătura viselor lui, pe care Harry se ducea în fiecare zi să o vadă în vitrina magazinului cu ustensile şi echipamente de Vâjthaţ, de pe Aleea Diagon. Mânerul sclipea de-ţi lua ochii. Harry îi simţi vibraţia când puse mâna pe el şi îi dădu repede drumul. Mătura plutea în aer, nesusţinută de nimeni, la înălţimea optimă, pentru ca el să poată să o încalece. Harry îşi plim bă ochii de la numărul de înregistrare de pe mâner până jos, spre coada măturii, terminată cu două crenguţe perfect netede.

— Cine ţi-a trimis-o? întrebă Ron, pe şoptite.

— Uită-te dacă nu e vreo carte de vizită, zise Harry. Ron răscoli tot ambalajul în care fusese împachetată mătura-minune.

— Nimic! Măi să fie! Cine oare o fi cheltuit atâta pe tine?

— Păi, zise Harry, uluit complet, tot ce pot să-ţi spun sigur este că nu unchiul şi mătuşa mea!

— Pariez că e de la Dumbledore, zise Ron, dând ocol iar şi iar măturii, pentru a nu-i scăpa nici un amănunt. Doar el ţi-a trimis şi pelerina care te face invizibil, tot anonim!

— Da, dar i-a aparţinut tatălui meu, zise Harry. Dum bledore doar mi-o transmitea din partea lui... N-ar putea să cheltuiască atât de mult cu mine. Unde ar ajunge dacă ar face astfel de cadouri studenţilor?

— De aceea nici nu vrea să ştii că e de la el! zise Ron. Ca nu cumva să zică vreun zevzec, ca Reacredinţă, că te favo rizează cumva... Ah, Harry! Să vezi ce faţă o să facă Draco! O să se îmbolnăvească, nu alta! Doar e o mătură la cele mai înalte standarde internaţionale!

— Încă nu-mi vine să cred, făcu Harry, mângâind mătura, în timp ce Ron se tăvălea pe pat de râs, numai la gândul fi gurii tâmpe, pe care o va face Draco la vederea măturii. Cine să fie?

— Ştiu cine ar mai putea fi! exclamă Ron, oprindu-se din râs. Lupin!

— Cum? întrebă Harry, acum începând el să râdă. Lupin? Dacă ar fi avut atâta aur, şi-ar fi cumpărat nişte haine, săracu'!

— Da, dar pe tine te place, nu se lăsă Ron. Ştii că era ple cat, când ţi-ai distrus mătura veche. Probabil că s-a dus în Aleea Diagon, când a aflat cât de necăjit erai.

— Cum adică, era plecat? întrebă Harry. Era bolnav, când am avut noi meciul.

— Da, dar nu era nici în aripa spitalului, ţi-o spun eu sigur, fiindcă spălam ploştile... Doar ştii ce pedeapsă mi-a dat Plesneală!

Harry se încruntă.

— Nu-l văd eu pe Lupin având atâta bănet pentru o ches tie ca asta!

— De ce râdeaţi?

Era Hermione, în halat şi cu Şmecherilă în braţe, care era cam morocănos din cauza zgărzii din jurul gâtului.

— Nu-l aduce aici! urlă Ron, repezindu-se să-l ia pe Pun gaşul din pat şi să-l bage în buzunarul de la pijama.

Dar Hermione nu-l mai auzea. Îi dăduse drumul lui Şmecherilă în patul lui Seamus şi se uita cu gura căscată la mătură.

— Oh, Harry! Cine ţi-a trimis-o?

— N-am nici cea mai vagă idee, zise Harry. Nu avea nici o carte de vizită sau orice alt indiciu...

Spre marea lor surpriză, Hermione nu păru nici fericită, nici încântată pentru Harry. Din contră, îi căzu faţa şi înce pu să-şi muşte buza.

— Ce-i cu tine? o întrebă Ron.

— Nu ştiu, făcu Hermione. Dar e cam ciudat, nu vi se pare? Doar e o mătură extra, nu-i aşa? Ron oftă, exasperat.

— E cea mai bună, Hermione, dacă vrei să ştii!

— Aşa că trebuie să fi costat foarte mult...

— Probabil cât toate măturile Viperinilor la un loc! râse Ron.

— Atunci, cine să-i trimită lui Harry un astfel de cadou costisitor şi nici măcar să nu-i spună că e de la el? întrebă Hermione.

— Şi ce ne pasă? zise Ron nerăbdător. Harry, pot s-o în cerc şi eu? Te rog... Spune da!

— Cred că nimeni n-ar trebui să încerce mătura asta deo camdată, zise Hermione prudentă.

Harry şi Ron se uitară la ea.

— Şi cam ce crezi că are Harry de gând să facă? întrebă Ron ironic. Să măture podeaua cu ea?

Dar, înainte ca Hermione să poată răspunde, Şmecherilă făcu un salt de pe patul lui Seamus drept la pieptul lui Ron.

— DĂ-L AFARA! IMEDIAT! urlă Ron, în timp ce Şme cherilă îi sfâşia pijamaua, iar Pungaşul se refugiase pe umă rul lui Ron.

Ron îl apucă de coadă pe şobolan şi încercă un şut spre Şmecherilă. Nu aprecie însă corect distanţa şi nimeri în cufărul lui Harry, ceea ce răsturnă cufărul, iar pe Ron îl făcu să ţopăie pe loc şi să urle de durere.

Lui Şmecherilă i se ridică deodată blana pe spinare. Se auzi un sunet prelung, foarte înalt. Spionoscopul scăpase din şosetele Unchiului Vernon şi acum era pe podea, pâl pâind şi scoţând sunete înalte.

— Am uitat de el, zise Harry, ridicându-l de pe podea. Cum evit să port şosetele alea...

Spionoscopul se răsucea şi clipea în palma lui Harry. Şmecherilă sâsâia şi scuipa la el.

— Scoate animalul de-aici, Hermione, strigă Ron furios. Ron stătea pe patul lui Harry, frecându-şi degetul de la picior.

— Nu poţi să opreşti chestia aia? îl întrebă Ron pe Harry. Hermione ieşi din dormitor, ţinându-l în braţe pe Şmecherilă, care nu-l slăbea din ochi pe Ron, aruncându-i priviri maliţioase.

Harry înveli din nou Spionoscopul în şosetele Unchiului Vernon şi îl aruncă în fundul cufărului. Nu se mai auzeau acum decât strigătele lui Ron, de durere şi de furie. Pun gaşul se cuibărise în palmele lui Ron. Nu mai ieşise de mult din buzunarul lui Ron, iar Harry fu neplăcut surprins să constate că şobolanul, altădată atât de grăsuţ, era acum nu mai piele şi os. Ba chiar se părea că şi năpârlise pe alocuri.

— Nu arată prea bine, bietul de el, nu-i aşa? întrebă Harry.

— Din cauza stresului în care trăieşte, zise Ron. Dacă n-ar fi grămada aia nesuferită de blană, n-ar avea nimic!

Dar Harry îşi aminti că femeia de la Menajerie spusese că şobolanii trăiesc cam patru ani. Harry se gândi fără să vrea că, în afară de faptul în care Pungaşul ar dispune de puteri deosebite, şobolanul se afla la sfârşitul vieţii lui. Şi, contrar spuselor lui Ron, că Pungaşul e plictisitor şi nu e bun de ni mic, era convins că prietenul lui o să sufere cumplit la moar tea şobolanului.

În dimineaţa aceea, nu prea se făcea simţit spiritul Cră ciunului în camera de zi a Cercetaşilor. Hermione îl închise se pe Şmecherilă în dormitorul ei, dar era furioasă pe Ron, că încercase să-i dea un picior. Ron încă spumega contra lui Şmecherilă, care încercase iar să îi curme viaţa Pungaşului. Harry renunţase să încerce să-i mai împace şi îşi examina atent mătura, pe care o adusese cu el în camera de zi. Lu crul acesta, nu se ştie din ce cauză, părea să o sâcâie pe Her mione. Nu zise nimic, dar se uită sumbru la mătură, ca şi cum ar fi încercat şi ea să-i critice motanul.

La ora prânzului, coborâră în Marea Sală şi constatară cu uimire că mesele fuseseră trase la perete, iar în mijlocul sălii trona o masă lungă, cu douăsprezece locuri. Profesorii Dumbledore, McGonagall, Plesneală, Lăstar şi Flitwick erau deja acolo, împreună cu Filch, îngrijitorul, care, în locul obişnuitei sale haine maro, purta acum un frac vechi şi cam mototolit. Se mai aflau acolo şi trei studenţi: doi din anul I, foarte timizi, şi unul de la Viperini, din anul V.

— Sărbători fericite! zise Dumbledore, în timp ce Harry, Ron şi Hermione se apropiau de masă. Fiindcă suntem aşa de puţini, m-am gândit la aranjamentul ăsta. Staţi jos... Luaţi loc!

Harry, Ron şi Hermione se aşezară la un capăt al mesei, cot la cot.

— Pocnitori! zise Dumbledore entuziasmat, dându-i una argintie lui Plesneală, care o luă în silă şi o făcu să explo deze. Cu un mare Bang! pocnitoarea explodă şi din ea ieşi un coif ţuguiat, de vrăjitoare, cu un vultur împăiat în vârf. Harry, amintindu-şi de Bong, se uită pe furiş la Ron

şi amândoi mustăciră. Gura lui Plesneală se făcu pungă şi împinse coiful, nervos, către Dumbledore. Acesta îl luă şi îl puse imediat pe cap, în locul coifului său.

— Serviţi-vă! îi îndemnă el, privindu-i cu veselie.

În momentul în care Harry lua o porţie de cartofi copţi, uşa Marii Săli se deschise din nou. Era profesoara Tre lawney, alunecând spre ei, de parcă ar fi fost pe role. Îşi pu sese în onoarea evenimentului o rochie verde şi elegantă, care îi scotea în evidenţă şi mai mult ochii verzi, strălucitori, foarte mari, ca de libelulă.

— Sybil, ce surpriză plăcută! făcu Dumbledore şi se ridică în picioare.

— Am privit în globul meu de cristal, domnule director, şi, spre marea mea surprindere, m-am văzut abandonân du-mi prânzul solitar şi venind să iau masa cu toată lumea. Cum puteam să nu iau în seamă acest semn al sorţii? Am părăsit turnul meu şi am venit cât de repede am putut. Vă rog să-mi scuzaţi întârzierea...

— Nu face nimic, ia loc, zise Dumbledore, cu ochii scli pind vesel. Lasă-mă să-ţi ofer un scaun...

Şi, într-adevăr, făcu un semn cu bagheta şi săltă în aer un scaun, care se roti puţin în aer, înainte de a ateriza între Plesneală şi McGonagall. Cu toate acestea, profesoara Trelaw ney nu se aşeză. Ochii ei enormi se rotiră asupra celor din jurul mesei şi deodată profesoara Trelawney scoase un strigăt.

— Ah, domnule director, zise ea, nu m-aş aşeza... Cu mine, am fi treisprezece la masă! Nimic nu poate fi mai

nefast. Când stau la masă treisprezece persoane, primul care se scoală de la masă va fi şi primul care va muri!

— O să riscăm, Sybil, zise profesoara McGonagall, pier zându-şi răbdarea. Stai jos, se răceşte ciorba de curcan!

Profesoara Trelawney ezită, apoi se aşeză pe scaunul gol, cu buzele strânse şi ochii închişi, de parcă s-ar fi aşteptat să cadă un trăsnet. Profesoara McGonagall băgă polonicul în cel mai apropiat castron.

— Vrei şi tu ciorbă, Sybil? întrebă ea.

Profesoara Trelawney nu o luă în seamă. Deschise ochii, se uită iar la cei de la masă şi întrebă:

— Dar unde este profesorul Lupin?

— Mi-e teamă că bietul de el este iar bolnav, răspunse Dumbledore, îndemnându-i pe toţi din priviri să se ser vească. Păcat că s-a îmbolnăvit tocmai de Crăciun...

— Dar tu probabil că ştiai deja lucrul acesta, nu-i aşa, Sybil? întrebă Minerva McGonagall ironic.

Profesoara Trelawney o privi pe McGonagall foarte rece.

— Sigur că ştiam, Minerva, zise ea, încet. Dar nu-mi place să mă laud că sunt atotştiutoare. De multe ori, mă prefac că n-aş fi binecuvântată cu Ochiul Interior, ca să nu-i fac pe cei din jur să se simtă prost.

— Asta explică multe, zise profesoara McGonagall maliţios. Vocea profesoarei Trelawney deveni ceva mai puţin mis terioasă.

— Dacă vrei să ştii, Minerva, am văzut în globul meu de cristal că profesorul Lupin nu se va afla printre noi o peri oadă mai lungă de timp. Se pare că şi el este conştient că i se apropie sfârşitul. Aproape că a fugit din camera mea, când m-am oferit să-i spun ce văd în globul de cristal, în legătură cu el.

— Îmi închipui, făcu profesoara McGonagall sec.

— Mă îndoiesc, zise Dumbledore, ceva mai tare, pentru a pune capăt discuţiei dintre profesoara Trelawney şi profe soara McGonagall, că profesorul Lupin este în vreun peri col iminent. Severus, i-ai mai preparat o porţie de poţiune?

— Da, domnule director, răspunse Plesneală.

— Foarte bine, zise Dumbledore. Atunci înseamnă că se va face bine în curând. Derek, ai gustat din cârnăciorii ăştia? Sunt excelenţi!

Băiatul din anul I se înroşi puternic la faţă, de emoţie că Dumbledore i se adresase direct. Cu mâini tremurătoare, luă câţiva cârnăciori.

Profesoara Trelawney se purtă aproape normal până spre sfârşitul mesei de Crăciun, două ore mai târziu. Gata să plesnească de atâta mâncare, Harry şi Ron, cu coifurile de sărbătoare pe cap, se sculară primii de la masă. Atunci, ea scoase un ţipăt îngrozit.

— Dragii mei, zise ea, care dintre voi s-a ridicat de la masă primul?

— Nu ştiu, zise Ron, privind jenat spre Harry.

— Mă îndoiesc că are vreo importanţă, zise profesoara McGonagall acru, în afară de cazul în care vă aşteaptă pe coridor vreun nebun, cu toporul în mână, gata să-l măce lărească pe primul care va ieşi din Marea Sală!

Chiar şi Ron izbucni în râs.

— Vii şi tu? o întrebă Harry pe Hermione.

— Nu, zise Hermione. Vreau să vorbesc ceva cu profe soara McGonagall.

— Probabil vrea să vadă dacă se mai poate înscrie la vreo materie, căscă Ron plictisit, pe când străbăteau holul de la intrare unde nu se afla nici un nebun cu toporul.

Când se apropiară de gaura din portret, îl văzură pe Sir Cadogan care îşi petrecea seara Crăciunului împreună cu mai mulţi călugări, mulţi dintre ei foşti directori la Hog warts. Bineînţeles că se afla acolo şi poneiul lui gras. Îşi ridică viziera şi ridică spre ei o halbă de bere.

— La mulţi ani! le ură el. Parola?

— Trădător nemernic!

— Ba voi sunteţi aşa! râse Sir Cadogan, dându-se la o par te ca să-i lase să treacă.

Harry se duse drept în dormitor, îşi luă noua mătură „Fulger” şi trusa de întreţinere a măturilor, pe care i-o făcu se Hermione cadou de Crăciun. Coborî apoi în camera de zi şi se întrebă ce putea să îi mai facă măturii lui, care nu avea nici măcar rămurele îndoite, la coadă, care să trebu iască să fie tăiate, iar mânerul strălucea atât de tare încât nu ar fi avut nici un sens să îl mai lustruiască. El şi

Ron nu se mai săturau să o admire. Deodată, gaura din portret se des chise şi intrară Hermione şi profesoara McGonagall.

Deşi era şefa casei lor, Harry nu o mai văzuse pe profe soara McGonagall decât o singură dată în camera lor de zi, iar atunci, numai ca să îi anunţe ceva deosebit de important. Harry şi Ron se holbară la ea, amândoi cu mâinile pe „Fulger”. Hermione îi ocoli, se aşeză într-un fotoliu şi îşi bă gă nasul într-o carte.

— Deci, asta e, făcu profesoara McGonagall, apropiindu-se de cămin şi uitându-se la „Fulger”. Domnişoara Granger mi-a spus că ai primit o mătură, Potter!

Harry şi Ron întoarseră privirile spre Hermione. Îi vă zură nu mai fruntea roşie ca focul, pe deasupra cărţii, care era cu fundul în sus, de altfel.

— Pot s-o văd şi eu? întrebă profesoara McGonagall şi, înainte de a căpăta vreun răspuns, le smulse mătura din mâini.

Începu să o examineze cu atenţie, de la cap la coadă.

— Hm, pufni ea. Şi nu era nici un bileţel, Potter? Nici o carte de vizită? Nici un indiciu, de orice fel?

— Nu, zise Harry, scurt.

— Da..., continuă profesoara McGonagall. Ei bine, mă văd silită să-ţi confisc mătura, Potter.

— C-Cum? sări Harry în picioare. Dar de ce?

— Trebuie să văd dacă nu e blestemată în vreun fel, zise profesoara McGonagall. Eu nu sunt expertă în domeniu, dar Madam Hooch şi profesorul Flitwick o să-i dea de capăt...

— Să-i dea de capăt? strigă Harry, privind-o pe profesoara McGonagall, ca şi cum aceasta nu ar mai fi fost în toate minţile.

— N-o să le ia mai mult de două săptămâni, continuă pro fesoara McGonagall. O s-o primeşti înapoi, de îndată ce ne asigurăm că n-are vreun blestem asupra ei.

— Dar nu are nimic, zise Harry, cu vocea tremurându-i deja. Zău aşa, doamnă profesoară...

— N-ai de unde să ştii, Potter, zise profesoara McGo nagall, cu înţelegere, până nu zbori cu ea. Şi n-o să faci lucrul acesta până nu vedem dacă nu s-a acţionat asupra ei. O să te ţin la curent.

Profesoara McGonagall se întoarse pe călcâie şi ieşi prin gaura din portret, luând şi mătura cu ea. Harry rămase înţepenit locului, uitându-se după ea şi ţinând în mână cutia cu cremă de lustruit. Ron se întoarse furios spre Hermione.

— Ce ţi-a trebuit să te duci fuga la McGonagall, poţi să-mi spui şi mie? urlă el.

Hermione puse cartea alături şi, deşi încă mai era rozalie la faţă, îl înfruntă pe Ron cu curaj.

— Fiindcă am crezut, şi profesoara McGonagall a fost de aceeaşi părere cu mine, că mătura i-a fost trimisă lui Harry de către Sirius Black!

Capitolul XII

PATRONUS

Harry ştia că Hermione fusese de bună-credinţă, dar asta nu îl împiedica să fie foc şi pară contra ei. Fusese pro prietarul celei mai bune mături din lume pentru câteva ore dar acum, din cauză că-şi băgase ea nasul unde nu-i fierbea oala, nici măcar nu ştia dacă o să o mai vadă înapoi vreo dată. Şi cum avea să arate frumoasa lui mătură, ultramo dernă, după ce i se vor fi aplicat toate testele anti-blesteme? Şi Ron era furios pe Hermione. După el, să-i aplici unui „Fulger" nou-nouţ testele anti-blesteme era o adevărată cri mă! Hermione, deşi era convinsă că procedase corect, înce puse să evite camera de zi. Harry şi Ron bănuiau că îşi găsi se refugiu în bibliotecă şi nu făceau nimic ca să o scoată de acolo. Aşa că fură chiar bucuroşi când colegii lor se întoar seră la şcoală, imediat după Anul Nou, făcând să răsune ia răşi turnul lor de zgomot şi voie bună.

Chiar în prima noapte după începerea următorului tri mestru, Baston îl căută pe Harry.

— Te-ai distrat bine de Crăciun? îl întrebă Baston şi, fără să aştepte răspunsul lui Harry, se aşeză şi continuă, cobo rând vocea. M-am tot gândit, pe perioada Crăciunului, Harry... La ultimul meci, ştii tu... Dacă

Dementorii îşi fac apariţia şi la următorul meci? Nu ne putem permite lucrul acesta, aşa că...

Baston făcu o pauză, încurcat.

— M-am gândit şi eu la asta, interveni Harry. Profesorul Lupin mi-a promis că mă învaţă cum să le fac faţă. Începem săptămâna asta, n-a avut timp până la Crăciun...

— Aha, făcu Baston şi fata i se destinse într-un zâmbet. În cazul ăsta, cu siguranţă că nu vreau să renunţ la un căutător atât de bun ca tine! Ţi-ai comandat altă mătură?

— Nu, zise Harry.

— Păi, ce mai aştepţi? Grăbeşte-te! Nu poţi folosi „Steaua Căzătoare” contra Ochilor-de-Şoim!

— A primit un „Fulger”, de Crăciun! sări Ron.

— Un „Fulger”? Vorbeşti serios? Un „Fulger” adevărat?

— Stai, nu te bucura aşa de tare, zise Harry, negru de su părare. Mi-a fost confiscată!

Si îi explică pe îndelete ce se întâmplase şi că acum mătu ra lui era supusă testelor anti-blesteme.

— Blestemată? Cum ar fi putut fi blestemată? De către cine?

— Sirius Black! zise Harry. Se presupune că vrea să pună mâna pe mine şi McGonagall e de părere că s-ar fi putut să mi-o fi trimis el.

Făcând cu mâna un semn a lehamite, ca şi cum ar fi înlă turat orice posibilitate ca un criminal notoriu să fie pe ur mele căutătorului său, Baston zise:

— Dar Black nu şi-ar fi putut permite să cumpere o mătură marca „Fulger”! E un fugar, cu întreaga ţară pe ur mele lui. Cum ar fi putut să intre într-un magazin cu pro duse de calitate şi să cumpere un „Fulger”?

— Da, şi eu zic la fel, spuse Harry, dar McGonagall... Lui Baston îi pieri culoarea din obraji.

— Mă duc să vorbesc cu ea! promise el. O să o fac să înţe leagă că n-are nici un sens... Doar şi ea doreşte cu ardoare, la fel ca noi toţi, să câştigăm Cupa... O să vezi, Harry... Auzi, un „Fulger”...

*

Lecţiile începură chiar de a doua zi. Nimănui nu îi era pe plac că trebuia să petreacă două ore la rând afară, în frig, dar Hagrid făcuse o vatră mare, în care ardea un foc zdra văn, în care se desfătau salamandrele lui. Luară parte, de fapt, la nişte ore deosebit de plăcute, adunând frunze şi lemnişoare uscate, pentru a menţine tot timpul focul aprins. Şopârlele iubitoare de dogoare se hârjoneau, împrăştiind buştenii încinşi. Ora de „Previziuni despre viitor” se dovedi mult mai puţin interesantă. Profesoara Trelawney îi învăţă să ghicească în palmă şi nu pierdu ocazia să îi spună lui Harry că avea cea mai scurtă linie a vieţii, pe care o văzuse ea vreodată.

Urma ora de „Apărare contra Magiei Negre” şi Harry ardea de nerăbdare să ajungă în clasă. După conversaţia avută cu Baston, Harry dorea să înceapă cât mai curând lecţiile de contracarare a puterii Dementorilor.

— A, da, făcu profesorul Lupin, când îi aminti Harry la sfârşitul orei despre promisiunea făcută. Să vedem... Ce-ai zice de marţi seara, la ora opt? Clasa unde se ţin orele de „Istoria magiei” ar trebui să fie destul de încăpătoare... Doar nu putem aduce un Dementor adevărat, să te antrenezi pe el...

— Încă pare bolnav, nu-i aşa? îi zise Ron lui Harry, în timp ce se îndreptau amândoi spre Marea Sală, pentru masa de prânz. Ce crezi că are?

Se auzi un ţâţâit dezaprobator în spatele lor. Era Her mione, la picioarele unei armuri, chinuindu-se să închidă geanta care gemea de atâtea cărţi.

— De ce te ţâţâi la noi? o întrebă Ron nervos.

— Ba deloc! zise ea cam de sus, reuşind să-şi salte iar gean ta pe umăr.

— Ba da! Te-am auzit! Când ne întrebam de ce suferă Lupin...

— Păi, nu e evident? întrebă ea cu un aer de superioritate care te scotea din minţi.

— Dacă nu vrei, nu ne spune şi gata! o făcu Ron pe indi ferentul.

— Bine, zise ea şi trecu pe lângă ei.

— Habar n-are, zise Ron, privind cu ranchiună după Her mione. Vrea doar să intre în vorbă cu noi!

*

Marţi seara, la ora opt, Harry părăsi Turnul Cercetaşilor şi se îndreptă spre clasa unde se ţineau orele de „Istoria ma giei”. Când ajunse el acolo, era întuneric şi nu se vedea ni meni în clasă. Aprinse luminile, cu bagheta magică, şi se puse pe aşteptat. După numai cinci minute, apăru şi profe sorul Lupin, cu o cutie mare sub braţ, pe care o înghesui în pupitrul profesorului Binn.

— Ce e ăsta? întrebă Harry.

— Un alt Bong, zise Lupin, scoţându-şi haina. De marţi tot caut prin castel şi, spre norocul nostru, am mai găsit unul. Stătea în debaraua lui Filch! El o să întruchipeze aproape fidel un Dementor. Se va transforma automat într-un De mentor, când va da nas în nas cu tine şi noi o să practicăm pe el. Pot să-l pun în clasa mea, când nu facem ore acolo. E un dulap sub catedră, care o să-i placă foarte mult.

— Bine, făcu Harry, ca şi cum nu ar fi înţeles mare lucru, dar era bucuros că profesorul Lupin găsise un înlocuitor atât de bun pentru un Dementor.

— Aşa..., făcu profesorul Lupin şi îşi scoase bagheta magi că, îndemnându-i pe Harry să facă la fel. Vraja pe care vreau să te învăţ, Harry, este foarte complicată, se

învaţă în anii mai mari... Depăşeşte Nivelele Obişnuite de Vrăjitorie. Se numeşte Vraja Patronus.

— Şi cum se procedează? întrebă Harry nervos.

— Dacă este executată corect, apare un Patronus, răs punse Lupin, care este un fel de Anti-Dementor, un fel de protector, care se interpune ca un scut între tine şi De mentor.

Harry se văzu deodată la adăpostul unei figuri uriaşe, de mărimea lui Hagrid, care ţinea o măciucă în mână.

— Un Patronus este un fel de forţă pozitivă, continuă pro fesorul Lupin, un fel de proiecţie a sentimentelor cu care se hrănesc Dementorii - speranţă, fericire, dorinţa de a supra vieţui - dar care nu simte disperare, ca toate fiinţele ome neşti, deci Dementorii nu-i pot face nici un rău. Dar trebuie să te previn, Harry, că vraja ar putea fi mult prea complexă pentru tine. Chiar mulţi vrăjitori, care cunosc mult mai multe, au dificultăţi în executarea ei.

— Şi cum arată un Patronus? întrebă Harry curios.

— Capătă o formă unică pentru fiecare vrăjitor care îl con jură.

— Şi cum poate fi conjurat?

— Cu o incantaţie care reuşeşte numai dacă te poţi con centra îndeajuns, cu toată puterea fiinţei tale, pe o singură amintire fericită din viaţa ta.

Harry se gândi la cel mai fericit moment din viaţa lui. Nimic din perioada în care a stat la familia Dursley, desi

gur... În cele din urmă, se opri asupra momentului în care a încălecat pentru prima oară o mătură.

— Am găsit! strigă el, încercând să se concentreze asupra momentului şi să retrăiască senzaţia de fericire, dar şi de gol în stomac.

— Incantaţia, zise profesorul Lupin, sună în felul acesta: „Expecto patronum!” Te-ai concentrat asupra unui moment fericit din viaţa ta?

— O, da! exclamă Harry, gândindu-se intens la acel mo ment. Expecto patrono... Pardon!... patronum... Expecto patronum!

Ceva ţâşni vag din vârful baghetei sale, ceva argintiu şi fără prea mare consistenţă.

— Aţi văzut? întrebă Harry încântat. S-a întâmplat ceva...

— Foarte bine, zâmbi Lupin. Eşti gata să încerci vraja asu pra unui Dementor?

— Da, şopti Harry, strângând tare bagheta în mână şi pă şind în centrul clasei.

Încerca să se concentreze asupra primului zbor pe mătu ră, dar ceva încerca să se infiltreze în gândurile lui. În câte va clipe, urma să audă iar strigătul deznădăjduit al mamei sale şi el nu vroia... Sau... Aşa să fie oare?

Lupin deschise capacul cutiei.

Un Dementor se ridică încet din cutie, cu faţa acoperită de glugă şi întoarsă spre Harry. Din faldurile pelerinei ieşea o mână scârboasă, cadaverică. Dementorul

ieşi şi se îndreptă încet spre Harry, hârâind zgomotos când trăgea adânc aer în piept. Un val de răceală îl cuprinse pe Harry…

— Expecto patronum! strigă Harry. Expecto patronum! Expecto…

Dar clasa şi Dementorul începeau să-şi piardă contu rurile… Harry simţea că se prăbuşeşte iar prin ceaţa albă şi densă. Vocea mamei sale răsuna mai sfâşietor ca niciodată în capul lui…

„Nu Harry! Te implor! Fac orice, dar nu Harry…”

„La o parte, fată nesocotită…”

— Harry!

Harry reveni la viaţă. Zăcea cu faţa la pământ. Vedea iar conturul clasei. Nu era nevoie să întrebe ce se întâmplase…

— Îmi pare rău, zise el, în timp ce o sudoare rece i se pre lingea pe frunte.

— Ţi-ai revenit? întrebă Lupin.

— Da, zise Harry şi se rezemă de o bancă.

— Poftim! zise Lupin şi îi întinse o broscuţă de ciocolată. Mănâncă asta şi pe urmă mai încercăm o dată. Nu mă aştep tam să reuşeşti din prima încercare. De fapt, aş fi fost uluit să reuşeşti.

— E din ce în ce mai rău, zise Harry, muşcând din capul broscuţei. Glasul ei se auzea şi mai tare... şi vocea lui Cap-de-Mort...

Lupin se făcu mai palid ca de obicei.

— Harry, dacă nu vrei să mai încerci, nu e nici o pro blemă... Te înţeleg prea bine...

— Nu! strigă Harry, îndesând restul ciocolatei în gură. Trebuie! Dacă mai apar Dementorii pe terenul de Vâjthaţ când jucăm contra Ochilor-de-Şoim? N-am voie să mă mai prăbuşesc o dată. Dacă pierdem meciul ăsta, pierdem şi Cupa!

— Bine, zise Lupin, atunci alege, te rog, o altă amintire fericită, asta se pare că n-a avut prea multă putere...

Harry se gândi intens şi în minte îi veni un moment din anul trecut, când casa Cercetaşilor câştigase Campionatul dintre case.

— Gata? întrebă Lupin, gata să deschidă capacul cutiei, în care ascunsese Bongul.

— Gata! zise Harry, încercând să se gândească numai la momente fericite din viaţa lui şi nu la clipa în care urma să apară Bongul.

— Acum! zise Lupin, ridicând capacul.

Camera se întunecă din nou şi un suflu îngheţat cuprinse totul. Dementorul ieşi, îndreptându-se încet spre Harry.

— Expecto patronum! comandă Harry. Expecto patro num! Expec...

Ceaţa albă îi învălui simţurile... Contururi nedesluşite, enorme, îl înconjurară de pretutindeni... Apoi, auzi o altă voce, bărbătească, de data asta... înnebunită de groază şi ea...

„Lily, ia-l pe Harry şi fugi! E EL! Fugi! Eu încerc să-l reţin...„ Se auzi cineva fugind... O uşă care se deschise, apoi se trânti la loc... Un râs piţigăiat, plin de răutate...

— Harry! Harry! Trezeşte-te...

Lupin îl pălmuia, ca să-l facă să-şi vină în simţiri. De data asta nu îi trebui decât o clipă ca să înţeleagă de ce se afla pe podeaua prăfuită.

— Am auzit vocea tatălui meu, murmură el. Este prima oară când aud vocea lui... Încerca să-l reţină pe Cap-de-Mort, ca să îi dea mamei mele timp să fugă cu mine...

Harry îşi dădu seama că pe faţa lui lacrimile i se ameste cau cu sudoarea rece. Ca să nu-şi dea seama Lupin, se aplecă şi îşi şterse faţa cu poala robei, prefăcându-se că se leagă la şiret.

— L-ai auzit pe James? întrebă Lupin, cu o voce stranie.

— Da, ridică Harry capul, acum că îşi ştersese lacrimile. Cum, I-aţi cunoscut şi dumneavoastră pe tata?

— Da, zise Lupin. De fapt, eram prieteni buni la Hogwarts... Ascultă, Harry, poate ar trebui să ne oprim... E de ajuns pentru azi. Vraja asta este teribil de complexă... n-ar fi trebuit să te fac să treci prin tot chinul ăsta...

— Nu, zise Harry, ridicându-se în picioare. Mai încerc o dată! Nu m-am concentrat asupra unei imagini îndeajuns de fericite, de aceea n-a mers...

Momentul în care aflase că este vrăjitor şi urma să nu mai locuiască la familia Dursley în perioada cât era la Hogwarts! Dacă nici asta nu era o amintire fericită, atunci nu ştia ce îl mai putea ajuta... Începu să se concentreze, amintindu-şi cum se simţise când aflase că nu mai era nevoit să rămână în casa de la numărul patru, de pe Aleea Boschetelor. Harry se sculă în picioare, gata să înfrunte iar Bongul.

— Gata? întrebă profesorul Lupin, cu o figură care părea să spună că face acest lucru contrar raţiunii sale. Bine... Acum!

Deschise capacul pentru a treia oară şi Dementorul începu să se îndrepte spre Harry. Clasa se întunecă din nou şi fu învăluită de un frig cumplit...

— Expecto patronum! strigă Harry. Expecto patronum! Expecto patronum!

Ţipătul răsună iar în capul lui Harry, numai că de data asta părea că vine de la un radio prost reglat. Mai încet... Şi mai încet... Tot îl mai putea vedea pe Dementor... Apoi, din capătul baghetei lui Harry ieşi o umbră argintie, uriaşă, care se interpuse între el şi Dementor. Harry tot îşi

mai simţea picioarele ca de vată, dar de data asta era în picioare... Deşi nu ştia pentru cât timp...

— Ridiculus! strigă Lupin, făcând un pas înainte.

Se auzi un BONG!... şi Patronus dispăru, împreună cu Dementorul. Harry se lăsă într-un scaun, simţindu-se obosit, ca şi cum ar fi alergat mai mulţi kilometri. Picioarele îi tre murau. Cu coada ochiului, îl văzu pe profesorul Lupin cum îl obligă pe Bong să intre la loc.

— Excelent! exclamă profesorul Lupin, venind spre Harry. Excelent, Harry, ăsta a fost un început bun!

— Mai putem încerca o dată? Vă rog, domnule profesor!

— Nu, acum nu! În nici un caz! A fost suficient pentru o singură seară. Poftim...

Şi îi întinse o ciocolată, dintre cele mai bune.

— Mănâncă, Harry, ia cât mai multă ciocolată, altfel Ma dam Pomfrey o să-mi ia capul! Data viitoare, la aceeaşi oră, da?

— Da, zise Harry şi muşcă din ciocolată.

Profesorul Lupin stingea luminile din clasă, care se rea prinseseră o dată cu dispariţia Dementorului. Deodată, lui Harry îi trecu un gând prin cap.

— Domnule profesor, zise el, dacă l-aţi cunoscut pe tata, atunci desigur că l-aţi cunoscut şi pe Sirius Black...

Profesorul Lupin se întoarse brusc.

— De unde ţi-a venit ideea asta? întrebă el aspru.

— Păi, de nicăieri... Adică, ştiu că tata era prieten cu Black, pe vremea când învăţau împreună la Hogwarts...

Lupin se relaxa.

— Da, sigur că îl cunoşteam. Sau cel puţin aşa am crezut... Gata, Harry, du-te, s-a făcut deja foarte târziu...

Harry părăsi clasa, o luă pe coridor, iar când dădu colţul, se aşeză pe postamentul armurii, ca să îşi termine ciocolata, regretând că adusese vorba despre Black, fiindcă era evi dent că lui Lupin nu îi convenise deloc. Apoi, gândurile lui Harry se întoarseră la mama şi la tatăl lui...

Se simţea stors şi gol pe dinăuntru, deşi mâncase atâta ciocolată. Era îngrozitor să ţi se învârtească prin cap vocile părinţilor tăi, chiar înainte de moartea lor. Nu le mai auzise de când era bebeluş. Dar ştia că nu va fi în stare niciodată să producă un Patronus puternic cu adevărat, atâta timp cât îşi dorea doar pe jumătate să nu mai audă vreodată vocile părinţilor lui...

„Sunt morţi”, îşi spuse el, „şi faptul că le auzi vocile, n-o să-i aducă nicicum înapoi. Mai bine să-mi revin şi să mă adun, dacă vreau să câştigăm cupa la Vâjthaţ!”

Se ridică în picioare, mânca şi ultima bucăţică de cioco lată şi plecă spre Turnul Cercetaşilor.

*

Ochi-de-Şoim jucaseră împotriva Viperinilor la o săptămână după începerea trimestrului. Viperinii câştigaseră, deşi la scor foarte strâns. Aceasta era o veste bună pentru Cercetaşi, după cum îi anunţase şi Baston, fiindcă, în cazul în care i-ar fi bătut şi ei pe Ochi-de-Şoim, treceau pe locul doi. Aşa că Baston mări numărul antrenamentelor la cinci pe săptămână. Aceasta însemna că, dacă punea la socoteală şi orele Anti-Dementori, pe care le făcea cu Lupin şi care îl epuizau mai mult decât şase antrenamente la Vâjthaţ, lui Harry nu îi mai rămânea decât o singură seară pe săp tămână ca să-şi pregătească temele pentru acasă. Chiar şi aşa, Harry nu părea atât de epuizat ca Hermione, asupra că reia multele ore suplimentare începuseră să îşi spună cuvân tul. În fiecare noapte, o puteai vedea pe Hermione într-un colţ al camerei de zi, cu cărţile întinse pe mai multe mese, cu hărţile de „Aritmanţie”, cu dicţionarele de rune sau cu diagrame care îi înfăţişau pe Încuiaţi ridicând greutăţi, de exemplu. La toate acestea se adăugau sute de fişe şi notiţe. Abia mai avea timp să adreseze câte un cuvânt cuiva şi se enerva când era întreruptă.

— Cum se descurcă oare? îl întrebă Ron în şoaptă pe Harry, arătând spre Hermione.

Harry tocmai se chinuia cu o lucrare despre „Otrăvurile nedetectabile”, pe care le-o dăduse Plesneală. Ridică priviri le spre Hermione, care abia se mai vedea de după un mal dăr de cărţi, şi întrebă absent:

— Cu ce să se descurce?

— Cu toate materiile suplimentare la care s-a înscris, răs punse Ron. Am auzit-o în dimineaţa asta vorbind cu profe soara Vector, vrăjitoarea care le predă „Aritmanţia”.

Vor beau despre ora pe care au avut-o ieri, dar Hermione n-avea cum să fie acolo, fiindcă a fost cu noi la orele lui Hagrid despre „Grija pentru creaturile magice”! Iar Ernie Macmillan mi-a zis că nu lipseşte de la nici o oră de „Studiul despre Încuiaţi”, dar majoritatea acestora sunt în acelaşi timp cu orele de „Previziuni despre viitor” şi nici de la astea n-a lipsit niciodată!

Harry nu avea timp să dezbată misterul participării Her mionei la toate orele în acelaşi timp, fiind preocupat mai mult să-şi termine lucrarea dată de Plesneală. Două secunde mai târziu fu întrerupt iar, de Baston, de data asta.

— Veşti proaste, Harry, începu el încurcat. Vin de la pro fesoara McGonagall, la care m-am dus să vorbesc despre „Fulger”... M-a muştruluit că nu-mi aleg priorităţile cum tre buie, că sunt mai preocupat de câştigarea cupei, decât de viaţa ta... Asta fiindcă i-am zis că nu-mi pasă dacă te aruncă mătura la pământ după ce prinzi hoţoaica. S-o fi văzut în ce hal ţipa la mine, de parcă cine ştie ce aş fi spus... Apoi am întrebat-o cât mai durează testele anti-blesteme...

Se opri puţin, ca să o poată maimuţări mai bine pe pro fesoara McGonagall:

— „Cât va fi necesar, Baston!” Cred că trebuie să-ţi co manzi o mătură, Harry... Există formulare de comandă la sfârşitul cărţii „Care mătură?” Comandă-ţi şi tu un „Nimbus 2001”, aşa cum are Draco.

— N-am de gând să-mi cumpăr nimic din ce consideră el că e bun! făcu Harry sec.

*

Ianuarie se scurse pe nesimţite şi veni februarie, fără să aducă nici o schimbare în vremea cumplit de rece. Meciul contra Ochilor-de-Şoim era tot mai aproape, dar Harry tot nu îşi comandase altă mătură. Harry o întreba pe profesoa ra McGonagall ce mai ştie despre „Fulgerul” lui, după fie care oră de „Transfigurare”. Secondat de Ron, bineînţeles, care aştepta plin de speranţă, în timp ce Hermione trecea pe lângă ei, cu faţa întoarsă.

— Nu, Potter, încă nu pot să ţi-o dau înapoi, îi răspunse profesoara McGonagall, a douăsprezecea oară când urma să fie întrebată acelaşi lucru.

Nici măcar nu îl lăsase să deschidă gura.

— I-am făcut majoritatea testelor anti-blesteme, dar profesorul Flitwick se teme ca nu cumva să i se fi aplicat măturii Vraja Răsucirii. O să te anunţ eu când terminăm! Şi te rog să nu mă mai plictiseşti cu întrebarea asta!

Şi pentru ca lucrurile să stea şi mai prost, lecţiile Anti-De mentor nu mergeau chiar atât de bine, precum sperase Harry. În mai multe încercări la rând, fusese în stare să producă un Patronus, dar atât de slab, încât acesta nu reuşise să opreas că înaintarea Dementorului. Nu reuşea să îl facă decât să plutească, exact ca un nor semitransparent, în urma acestor încercări Harry rămânând secătuit şi stors de energie. Se simţea neputincios şi era furios pe el însuşi, ştiindu-se vino vat că

de-abia aştepta să audă iar vocile părinţilor săi, oricâtă durere îi producea acel lucru.

— Aştepţi prea multe de la tine, îi zise profesorul Lupin, în cea de-a patra săptămână de încercări. Pentru un vrăjitor de treisprezece ani, e deja o realizare că ai făcut să apară un Patronus, oricât de slab ar fi acesta. În plus, acum nu mai leşini, nu-i aşa?

— Am crezut că Patronus va face Dementorul să dispară sau măcar să-l oprească, zise Harry, descurajat.

— Un adevărat Patronus face acest lucru, într-adevăr, dar tu ai realizat deja foarte mult, într-un timp atât de scurt. Dacă mai apar şi la meciul viitor de Vâjthaţ, vei fi în stare să-i ţii la distanţă măcar atâta timp cât să poţi ateriza pe pământ, în siguranţă.

— Dar aţi spus că o să-mi vină şi mai greu, dacă sunt mai mulţi Dementori la un loc...

— Am încredere deplină în tine, zâmbi profesorul Lupin. Poftim, drept răsplată, o să-ţi dau ceva ce n-ai mai băut niciodată.

Şi scoase două sticle din geanta lui.

— Berezero! exclamă Harry, fără să se gândească. Da, îmi place foarte mult!

Lupin ridică sprânceana.

— Oh, zise repede Harry, Ron şi Hermione mi-au adus şi mie să gust, când s-au întors de la Hogsmeade...

— Aha, făcu Lupin, dar continuă să îl privească bănuitor. Bine... Hai să bem pentru victoria Cercetaşilor

asupra Ochi lor-de-Şoim! Deşi eu n-ar trebui să fiu de partea nimănui, ca profesor...

Băură în tăcere, când, deodată, Harry dădu glas gândului care îl măcina de multă vreme:

— Ce este sub gluga unui Dementor? Profesorul Lupin lăsă sticla jos şi zise gânditor:

— Hmm... Ei bine, cei care i-au văzut faţa nu mai pot să ne spună cum arată, fiindcă un Dementor nu-şi ridică gluga decât ca să folosească ultima lui armă, cea mai de temut.

— Care anume?

— A fost numită „Sărutul Dementorului” sau „Sărutul Morţii”, spuse profesorul Lupin, cu un zâmbet chinuit. Asta face un Dementor când vrea să distrugă pe cineva complet. Aşa că bănuiesc că există un fel de gură sub glugă, deoarece îşi clămpăne maxilarele şi deschide gura, apropiind-o de vic timă pentru a-i suge sufletul.

Harry vărsă o picătură din sticlă, fără să vrea.

— Cum adică, întrebă el, omoară...

— Nu, zise Lupin, ce face un Dementor e mult mai rău ca moartea. Poţi exista fără suflet, atâta timp cât îţi bate inima şi-ţi funcţionează creierul, dar nu mai eşti conştient de ni mic, nu mai ai amintiri, nu mai ai nimic... Şi nu există spe ranţă să-ţi mai revii. Pur şi simplu continui să exişti şi atât! Sufletul îţi este pierdut pentru totdeauna...

Mai luă o gură şi continuă:

— Asta îl aşteaptă pe Black... A zis şi în „Profetul zilei” de azi. Ministrul Magiei le-a dat voie Dementorilor să facă asta, de îndată ce pun mâna pe Black.

Harry se gândi puţin la grozăvia de a-ţi fi supt sufletul pe gură, dar imediat gândurile îi zburară spre Black.

— O merită din plin! zise el.

— Crezi? întrebă profesorul Lupin, încetişor. Chiar eşti convins că cineva, oricine, merită aşa ceva?

Harry ar fi vrut să îi povestească lui Lupin tot ce auzise la „Trei mături”, cum Black îi trădase părinţii, dar asta ar fi însemnat să admită că fusese la Hogsmeade fără permisi unea nimănui şi ştia că profesorul Lupin nu ar fi apreciat acest lucru. Aşa că îşi termină Bereazero şi părăsi clasa unde se ţineau orele de „Istoria magiei”.

O parte din el ar fi vrut să nu fi întrebat niciodată ce se ascunde sub gluga unui Dementor, fiindcă adevărul era de-a dreptul oribil. Era atât de pierdut în gânduri, imaginân du-şi ce trebuie să simţi când ţi se absoarbe sufletul pe gură, încât nici nu o observă pe profesoara McGonagall pe cori dor şi intră în ea.

— Potter, fii atent pe unde mergi!

— Mă scuzaţi, doamnă profesoară...

— Tocmai te-am căutat în camera de zi a Cercetaşilor. Uite cum stau lucrurile... Am făcut cam tot ce ştiam şi nu pare să fie nimic rău cu mătura ta. Asta înseamnă că ai un prieten foarte bun pe undeva, Potter...

Harry rămase cu gura căscată. În mâna profesoarei Mc Gonagall apăruse frumosul lui „Fulger”, mai minunat ca niciodată.

— Mi-l daţi înapoi? întrebă Harry neîncrezător. Nu glumiţi?

— Nu glumesc, zise profesoara McGonagall şi în acel mo ment zâmbea cu adevărat. Cred că trebuie să te obişnuieşti cu mătura înainte de meciul de sâmbătă, nu-i aşa? Şi... Potter, încearcă să câştigăm, da? Altfel, ăsta va fi al optulea an consecutiv când suntem învinşi, aşa cum a ţinut profe sorul Plesneală să-mi reamintească în seara asta...

Mut de uimire şi de încântare, Harry se grăbi, cu „Fulger” pe umăr, spre Turnul Cercetaşilor. De cum intră pe culoarul lor, Harry îl văzu pe Ron, care râdea cu gura până la urechi.

— Ţi-a dat-o? Excelent! Mă laşi s-o încerc şi eu mâine?

— Sigur... Cum să nu? spuse Harry, fericit cum nu mai fu sese niciodată în ultima lună. Ştii... ar trebui să te împaci cu Hermione... A fost bine intenţionată...

— Da, ai dreptate, zise Ron. E în camera de zi acum, învaţă... Nimic nou, nu?

În timp ce se apropiau de intrarea în Turnul Cercetaşilor, îl văzură pe Neville rugându-se de Sir Cadogan să-i dea dru mul să intre.

— Am scris-o pe ceva, zicea Neville cu lacrimi în glas, dar probabil că mi-a căzut din buzunar pe undeva...

— Ha! Să i-o spui lu' mutu'! strigă Sir Cadogan.

Apoi, observându-i pe Harry şi pe Ron, continuă teatral:

— O, bravi cavaleri, veniţi şi puneţi-l în lanţuri pe acest zevzec, care a vrut să pătrundă forţat în turnul nostru!

— O, ia mai taci din gură, îl repezi Ron şi împreună cu Harry încercară să-l liniştească pe Neville.

— Am pierdut parola, se văită Neville. Şi de-abia reuşisem să-l conving să-mi dea parolele de săptămâna asta, fiindcă mereu le schimbă... Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ele...

— Superstraniu! zise Harry parola.

Sir Cadogan păru foarte dezamăgit şi cu greu se dădu la o parte, să-i lase să intre în camera de zi. Se auziră deodată zeci de exclamaţii şi cu toţii năvăliră în jurul lui Harry, ca să-i admire mătura ultimul tip.

— De unde o ai, Harry?

— Mă laşi şi pe mine să o încerc?

— Tu ai încercat-o, Harry? Cum merge?

— Ochi-de-Şoim n-au nici o şansă faţă de „Fulgerul” tău! Ei au „Curatlună 7”!

— Pot doar să o ţin şi eu puţin, Harry?

După aproximativ zece minute, timp în care „Fulger” tre cu din mână în mână, admirat din toate unghiurile, mulţi mea se împrăştie, iar Harry şi Ron putură să o vadă,

în sfâr şit, pe Hermione, singura care nu se repezise să admire mă tura, cufundată în studiu şi evitându-le privirea. Harry şi Ron se apropiară de ea. Hermione ridică privirea.

— Mi-a dat-o înapoi, Hermione, zise Harry, zâmbind la ea şi arătându-i mătura.

— Vezi, Hermione? nu se putu abţine Ron să nu zică. Mătura n-avea nimic!

— Da, dar ar fi putut avea, făcu Hermione. Bine că cel puţin ştim sigur că nu este blestemată!

— Da, ai dreptate, admise Harry. Mă duc sus, să o pun bine!

— Lasă-mă pe mine să o duc, se rugă Ron. Tot trebuie să-i dau Pungaşului tonicul.

Ron luă mătura cu multă grijă, ca şi cum ar fi fost făcută din sticlă şi începu să urce scările, spre dormitoarele bă ieţilor.

— Pot să stau şi eu lângă tine? o întrebă Harry pe Hermione.

— Sigur că da, zise ea şi dădu la o parte un maldăr de per gamente, eliberând un scaun.

Harry îşi aruncă o privire şi văzu lucrarea interminabilă de la „Aritmanţie”, pe care încă mai strălucea cerneala, o lucrare la fel de lungă pentru „Studiul despre Încuiaţi” („De ce au nevoie Încuiaţii de electricitate?”) şi traducerea unui text scris în rune, de care se apuca Hermione tocmai atunci.

— Cum de reuşeşti să te descurci cu atâtea materii? o întrebă Harry.

— Ei, muncă multă, ştii tu, zise Hermione.

Stând atât de aproape de ea, Harry văzu că Hermione arăta aproape la fel de extenuată ca Lupin.

— De ce nu renunţi la câteva? întrebă Harry, în timp ce ea căuta dicţionarul de rune.

— Cum să fac asta? întrebă ea scandalizată.

— „Aritmanţia" arată îngrozitor, zise Harry, uitându-se la nişte hărţi extrem de complicate, cu multe cifre.

— Nu, nu este deloc! Şi e atât de interesantă! zise Her mione cu pasiune. E materia mea favorită! Este...

Dar Harry nu mai apucă să afle ce era atât de minunat la „Aritmanţie". În acel moment, se auzi un urlet dinspre dor mitorul băieţilor. Nimeni nu mai scoase nici un cuvânt, rămânând ca nişte stane de piatră, cu ochii ţintă la scări. Se auziră tropăieli, din ce în ce mai aproape, şi îşi făcu apariţia Ron, trăgând după el un cearşaf.

— UITE! urlă el din toţi rărunchii, îndreptându-se furios spre masa la care stătea Hermione. UITE! mai zise el şi îi aruncă cearşaful în fată.

— Ron, dar ce...

— PUNGAŞUL! UITE! PUNGAŞUL!

Hermione se trase din faţa lui Ron, rămânând cu gura căscată de uimire. Harry se uită la cearşaful din mâna lui Ron. Pe el erau nişte pete, ca de...

— SÂNGE! strigă Ron în tăcerea mormântală, care se lăsa se. A MURIT, BIETUL DE EL! ŞI ŞTII CE ERA PE PODEA?

— N-Nu, abia şopti Hermione.

Ron aruncă ceva pe traducerea Hermionei. Harry şi Hermione se aplecară să vadă mai bine. Deasupra caracte relor ascuţite, se aflau câteva fire de păr de culoare porto calie! Păr de pisică!

Capitolul XIII

CERCETAŞII CONTRA OCHILOR-DE-ŞOIM

Se părea că prietenia dintre Ron şi Hermione ajunsese la sfârşit. Erau atât de porniţi unul împotriva altuia, încât Harry nu prea vedea cum i-ar fi putut împăca. Ron era supărat-foc, fiindcă Hermione nu luase niciodată în serios încercările lui Şmecherilă de a-l mânca pe Pungaşul şi mai şi pretindea că Şmecherilă era nevinovat şi îi sugera să facă bine să-şi caute şobolanul sub pat. Hermione, pe de altă parte, susţinea sus şi tare că Ron nu avea nici o dovadă că Şmecherilă îi mâncase şobolanul, că s-ar fi putut ca părul să fi rămas acolo dinainte de Crăciun şi că Ron îi purta pică lui Şmecherilă încă de când îi aterizase în cap la „Menajeria magică”.

Harry era convins şi el că Şmecherilă îl înfulecase pe Pungaşul, dar când încercă să îi explice Hermionei că totul mergea în direcţia aceea, Hermione se supără şi pe Harry.

— Foarte bine, zise ea, n-ai decât să ţii cu el. Mai întâi „Fulger”, apoi Şmecherilă, totul numai din vina mea, nu-i aşa? Lasă-mă în pace, Harry, am o groază de învăţat!

Ron era foarte afectat de pierderea şobolanului său.

— Hai, Ron, încerca să-l îmbărbăteze Fred, mereu te plân geai de cât de plictisitor era Pungaşul. Era atât de bătrân, încât îşi pierduse şi culoarea. Oricum, era pe ducă, bietul de el. Poate că e mai bine că a murit repede şi nu s-a chinuit. O înghiţitură - HLAP! - şi gata! Cred că nici n-a simţit.

— Fred! exclamă Ginny indignată.

— Aşa e, Ron, interveni şi George. Doar tu singur ai spus că nu făcea altceva decât să doarmă şi să mănânce.

— L-a muşcat odată pe Goyle, zise Ron, necăjit, şi ne-a scă pat de Goyle, îţi aminteşti, Harry?

— Da, aşa e, admise Harry.

— Momentul lui de glorie, zise Fred, nefiind în stare să păstreze o faţă serioasă. Fie ca cicatricea de pe degetul lui Goyle să ne amintească întotdeauna de el. Lasă, Ron, o să-ţi cumperi alt şobolan, când te mai duci la Hogsmeade. Ce rost are să-l jeleşti atât?

Străduindu-se din toate puterile să-l consoleze pe Ron, Harry îl convinse să vină şi el la ultimul antrenament de Vâjthaţ, înaintea meciului cu Ochi-de-Şoim, iar la sfârşitul antrenamentului putea să încalece şi el pe „Fulger”. Asta păru să îl facă pe Ron să uite pentru o clipă de Pungaşul („Excelent! Şi pot să încerc să marchez şi câteva goluri?”) Şi astfel, plecară amândoi spre terenul de Vâjthaţ.

Madam Hooch, care era mereu prezentă la antrenamen te, ca să-l supravegheze pe Harry, a fost şi ea impresionată de „Fulger”, ca toţi ceilalţi. L-a examinat amănunţit înainte de decolare şi le-a împărtăşit părerea ei autorizată.

— Ce echilibru are! Dacă seria „Nimbus” are vreun defect, atunci ăsta e! După câţiva ani de folosinţă, trage spre coadă. I-au modernizat şi mânerul, mult mai elegant ca la „Cu ratlună 7”, îmi aminteşte de vechiul model

„Săgeata de Argint”... Păcat că nu se mai fac şi azi... Ce mătură! Pe ea am învăţat eu să zbor...

Şi Madam Hooch continuă în nota asta o vreme, până când Baston interveni:

— Păi, Madam Hooch... dacă nu vă supăraţi, lăsaţi-l pe Harry să-şi încerce noua mătură. Trebuie să se obişnuiască puţin cu ea...

— Oh, sigur, zise Madam Hooch. Poftim, Potter. Eu stau aici, cu Weasley...

Ea şi Ron ieşiră de pe teren, aşezându-se în tribună, iar echipa Cercetaşilor se adună în jurul lui Baston, pentru a primi ultimele instrucţiuni pentru meciul de a doua zi.

— Harry, am aflat pe cine vor folosi Ochi-de-Şoim drept căutător! Cho Chang, o fată din anul IV, drăguţă-foc... Am sperat să nu fie în formă, să nu-şi fi revenit după accidentul suferit la antrenament, zise Baston, fără să îşi poată ascunde dezamăgirea că Cho Chang se refăcuse. Pe de altă parte, zboară pe o „Cornet 260”, o joacă pe lângă „Fulger”!

Mai privi o dată cu admiraţie la mătura lui Harry, apoi îi îndemnă:

— Gata! Acum, hai să ne antrenăm!

În cele din urmă, Harry încălecă pe „Fulger” şi se înălţă în aer.

Era mai grozav decât îşi imaginase el. „Fulger” reacţiona la cea mai mică manevră. Părea să îi citească gândurile mai degrabă, decât îi asculta comenzile.

Se înălţă atât de sus, încât iarba de pe stadion abia se mai ghicea numai după culoarea ei întunecată. Harry făcu un viraj atât de brusc, încât Alicia Spinnet scoase un ţipăt spe riat, după care se redresa imediat în zbor lin. Apoi, Harry coborî brusc, încât aproape că atinse iarba cu călcâiele, după care se ridică iar repede în aer, la treizeci, patruzeci, cincizeci de metri...

— Harry, dau drumul la hoţoaică! strigă Baston.

Harry se întoarse şi fugi din faţa unui balon-ghiulea, până în faţa porţii. Îl evită cu multă uşurinţă şi imediat observă hoţoaica aurie, făcându-şi apariţia din spatele lui Baston. Se repezi spre ea şi, în mai puţin de zece secunde, o şi avea în palmă.

Toată echipa izbucni în aplauze frenetice. Harry dădu drumul la hoţoaică, îi lăsă un avans, apoi se repezi iar după ea, unduind printre coechipieri. Harry o observă curând, lângă genunchiul lui Katie Bell, se îndreptă spre ea şi o prin se din nou.

A fost cel mai grozav antrenament de până atunci. Toată echipa, inspirată de prezenţa lui „Fulger”, execută toate manevrele fără nici o greşeală. Când aterizară, Baston nu mai găsi absolut nimic de criticat, ceea ce, aşa cum bine su blinie George Weasley, era pentru prima oară.

— Nu văd ce ne-ar putea opri mâine! exclamă Baston. Numai dacă... Harry, ai rezolvat problema cu Dementorii?

— Da, zise Harry cam fără tragere de inimă, gândindu-se la ce Patronus produsese el şi dorind ca acesta să fi fost mult mai puternic.

— Dementorii n-or să-şi mai facă apariţia, Oliver, zise Fred, sigur de el. Dumbledore a luat cele mai drastice măsuri!

— Să sperăm, zise Baston. Mult noroc mâine şi acum, spre turn!

— Eu mai rămân puţin, îi zise Harry lui Baston. I-am pro mis lui Ron că îl las să încalece pe „Fulger”!

În timp ce toată echipa se îndrepta spre vestiare, Harry se duse spre Ron, care şi sărise parapetul, iar acum se afla pe teren. Madam Hooch adormise pe scaunul ei.

— Poftim! zise Harry, întinzându-i mătura lui Ron.

Ron, în plin extaz, încălecă mătura şi zbură prin noaptea care se lăsa, în timp ce Harry se duse la marginea terenului, ca să îl vadă mai bine pe Ron. Noaptea se lăsase bine, când Madam Hooch se trezi în scaunul ei. Îi certă că o lăsaseră să doarmă atât şi îi zori spre castel.

Harry îşi luă mătura pe umăr şi împreună cu Ron se în dreptară spre castel, discutând aprins despre performanţele super-măturii, fenomenala ei acceleraţie şi virajul aproape în loc.

Erau la jumătatea drumului spre castel, când Harry observă ceva care îi făcu inima să-i sară de la locul ei: doi ochi sclipind în întuneric.

Harry se opri, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Ce-i? întrebă Ron.

Harry arătă în direcţia ochilor. Ron întinse bagheta şi zise:

— Lumos!

Un fascicul luminos apăru la capătul baghetei şi căzu pe iarbă, apoi se ridică, luminând crengile unui copac. Acolo, printre frunzele moarte stătea ghemuit Şmecherilă.

— Dă-te jos! urlă Ron şi se apleacă să ia o piatră de pe jos. Dar înainte de a face ceva cu ea, Şmecherilă se făcu nevăzut, dintr-o singură zvâcnire din uriaşa coadă, portoca lie şi vărgată.

— Vezi? se revoltă Ron. Îl lasă să umble tot aşa, de capul lui! Probabil că-şi clăteşte gâtlejul după Pungaşul cu niscai va păsărele...

Harry nu zise nimic, ci respiră uşurat. Pentru o clipă se temuse că ochii aceia aparţineau Spectrului. Porniră iar la drum, spre castel. Până ajunseră la intrarea castelului, lumi nată ca ziua, Harry nu mai vorbi cu Ron, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga.

*

Harry luă micul dejun de a doua zi împreună cu toţi băie ţii din dormitor, care erau de părere că „Fulger" merita o gardă de onoare. Când intră în Sala Mare, cu „Fulger" pe umăr, toate capetele se întoarseră spre Harry, toţi murmu rând cu admiraţie. Harry observă cu o foarte mare satisfac ţie că Viperinilor li se lungise faţa de un cot.

— I-ai văzut faţa? întrebă Ron, chicotind fericit şi uitându-se încă o dată la Draco. A rămas ca la dentist! Grozav!

Baston nu-şi mai încăpea în piele nici el, din cauza mătu rii-minune.

— Pune-o aici, Harry, zise el, aşezând mătura la mijlocul mesei, în aşa fel, încât să i se poată vedea marca. Ochi-de-Şoim şi Astropufii veniră repede, să o vadă mai îndeaproape. Ce dric Diggory îl felicită pe Harry pentru un astfel de înlo cuitor al lui „Nimbus 2000”. Iar prietena lui Percy, de la Ochi-de-Şoim, Luminiţa Limpede, îl întrebă dacă poate pune mâna şi ea pe „Fulger”.

— Hei, Luminiţa, ai grijă, zise Percy, cu gura până la urechi, în timp ce fata examina mătura cu atenţie, să nu cumva să ne sabotezi mătura! Am pus un pariu cu Luminiţa, pe zece galeoni, apropo de rezultatul meciului.

Luminiţa îi mulţumi lui Harry şi se întoarse la masa ei.

— Harry, vezi, ai grijă să câştigi, îi şopti Percy. N-am zece galeoni! Da, Luminiţa, vin acum...

Şi Percy se grăbi spre prietena lui.

— Şi eşti sigur că poţi să struneşti mătura asta, Potter? se auzi o voce rece şi antipatică.

Venise şi Draco Reacredinţă să arunce o privire mai de aproape. Bineînţeles, urmat de Crabbe şi de Goyle!

— Da, aşa cred, zise Harry, prefăcându-se nepăsător.

— Are fel de fel de îmbunătăţiri, făcu Draco, pe un ton maliţios. Păcat că nu e dotată şi cu o paraşută, pentru cazul în care se apropie vreun Dementor de tine...

Crabbe şi Goyle chicotiră.

— Păcat că nu-ţi poţi ataşa un braţ în plus, Draco, i-o în toarse Harry. Sigur ar prinde hoţoaica în locul tău!

Echipa Cercetaşilor râse în cor. Ochii spălăciţi ai lui Dra co se îngustară şi mai mult, pe când se îndepărta de masa Cercetaşilor. Îl văzură pe Draco aşezându-se la masa Vipe rinilor şi toate capetele se strânseră în jurul lui, şuşotind. Fără îndoială că îl întrebau dacă mătura lui Harry era chiar marca „Fulger”.

La unsprezece fără un sfert, echipa Cercetaşilor se în dreptă spre vestiare. Vremea era complet diferită, faţă de meciul contra Astropufilor. Era o zi rece, dar foarte senină, şi sufla un vânticel abia simţit. Era vizibilitate perfectă şi Harry, deşi foarte nervos, începea să simtă emoţia pe care numai un meci de Vâjthaţ ţi-o poate da. Auzeau murmure şi paşi care indicau că restul şcolii se îndrepta spre stadion. Harry îşi scoase hainele obişnuite de şcoală şi bagheta din buzunar. O băgă în bluza pe care o purta pe sub echipa mentul de Vâjthaţ, dar spera din tot sufletul să nu aibă ne voie de ea. Deodată, îi veni în minte profesorul Lupin şi Harry se întrebă dacă era şi el în tribune.

— Ştiţi ce are fiecare de făcut, îi mai dăscăli Baston o dată, înainte de a pleca de la vestiare. Dacă pierdem şi meciul ăsta, adio cupă! Aşa că... jucaţi ca ieri şi totul va fi OK!

Apărură pe teren, în aplauze tumultuoase. Echipa Ochilor-de-Şoim, în costume albastre, se afla deja la mijlocul terenului. Căutătorul lor, Cho Chang, era singura fată din echipă. Era mai scundă cu un cap ca Harry care nu se putu împiedica să nu observe că era extraordinar de drăguţă. Îi zâmbi lui Harry, în timp ce căpitanii şi echipele se salutau, iar Harry simţi un gol în stomac, dar era sigur că nu din ca uza emoţiei dinaintea jocului...

— Baston, Davies, daţi mâna! zise Madam Hooch scurt. Căpitanii celor două echipe îşi strânseră mâinile, prie teneşte.

— La fluierul meu, încălecaţi pe mături! Trei... doi... unu!

Harry zvâcni în aer, mai repede ca oricine altcineva. În cepu să se rotească şi să scruteze orizontul după hoţoaica aurie, ascultând însă şi comentariul, care era făcut de ace laşi Lee Jordan, prietenul gemenilor Weasley.

— Au început! Marea atracţie a acestui meci este mătura „Fulger”, condusă de Harry Potter din echipa Cercetaşilor! După revista „Care mătură?”, mătura „Fulger” va fi mătura campionatului mondial din anul ăsta şi...

— Jordan, eşti aşa de drăguţ să ne spui şi nouă ce se în tâmplă în meciul ăsta? îl întrerupse profesoara McGonagall.

— Da, doamnă profesoară, dar tocmai făceam o mică in troducere. Şi, fiindcă veni vorba, mătura „Fulger” are frâna inclusă în...

— Jordan!

— Bine, bine... Cercetaşii sunt în atac, Katie Bell se pregă teşte să înscrie...

Harry trecu în goană pe lângă Katie Bell şi se îndreptă în partea opusă a terenului, unde văzuse ceva strălucitor. Ob servă cu coada ochiului că Cho Chang se ţinea foarte aproape de el. Ştia să zboare foarte bine. Se apropia de el razant, silindu-l să-şi schimbe mereu direcţia.

— Arată-i ce acceleraţie ai, Harry, urlă Fred, în timp ce abătea un balon-ghiulea din calea Aliciei Spinnet.

Harry acceleră în apropierea porţilor Ochilor-de-Şoim şi Cho rămase în urmă. Katie Bell reuşise să înscrie primele zece puncte pentru Cercetaşi, iar partea opusă a terenului, unde se aflau susţinătorii echipei, izbucni în urale. Tocmai atunci, Harry observă hoţoaica aurie, undeva în apropiere de pământ.

Harry plonja imediat. Cho văzu ce făcuse şi se luă după el. Harry acceleră, emoţionat şi încântat. Lupingurile erau specialitatea lui! Mai avea cam jumătate de metru şi...

Din senin, un balon-ghiulea se apropie ameninţător de Harry. Reuşi să se ferească la timp, scăpând ca prin urechile acului, dar în acel moment crucial dispăru şi hoţoaica aurie.

Se auzi un strigăt de dezamăgire din partea Cercetaşilor, dar şi aplauze furtunoase din partea susţinătorilor Ochi lor-de-Şoim, pentru balonul-ghiulea trimis la momentul opor tun. Ca să-i înveţe minte, George Weasley trimise şi el un balon-ghiulea spre echipa Ochilor-de-Şoim, un jucător abia reuşind să-l evite în ultima clipă.

— Cercetaşii conduc cu optzeci de puncte la zero şi, uitaţi-vă, ce frumos zboară „Fulger”! Potter îl exploatează acum la maximum. Ah, ce întoarcere! „Cornet 260” este mult depă şită! Ce echilibru! Câtă...

— Jordan! Eşti plătit să faci reclamă la marca „Fulger”? Comentează meciul, te rog!

Ochi-de-Şoim se repliaseră şi înscriseseră şi ei de trei ori, astfel că acum diferenţa era de numai cincizeci de puncte. Dacă Cho prindea prima hoţoaica, Ochi-de-Şoim câştigau. Harry se lăsă puţin mai jos, scrutând în jur după hoţoaică. O sclipire aurie, nişte aripioare... Hoţoaica se afla pe lângă porţile Cercetaşilor...

Harry acceleră, cu ochii ţintă la hoţoaică, dar, ca din se nin, Cho apăru în faţa lui şi îi blocă drumul...

— Harry, nu e momentul să o faci pe cavalerul! urlă Bas ton, văzând că Harry se dă la o parte. Doboar-o de pe mă tură, dacă e cazul! Ce stai?

Harry se întoarse şi o văzu pe Cho zâmbind. Hoţoaica se făcuse iar nevăzută. Harry se înălţă iar, fiind acum la aproa pe un metru deasupra terenului. Cu coada ochiului, o văzu iar pe Cho pe urmele lui. Se hotărâse să îl marcheze pe el, mai degrabă, decât să caute ea însăşi hoţoaica. Bine... Dacă asta voia, o să suporte consecinţele...

Plonja din nou, şi Cho, convinsă că Harry văzuse hoţoaica, făcu la fel. Harry îşi întrerupse brusc plonjonul, ridicându-se în viteză, în timp ce Cho continua să se îndrepte spre pământ. Şi, pentru a treia oară, văzu din nou

hoţoaica! Strălucea dea supra terenului, în dreptul porţilor Ochilor-de-Şoim.

Harry acceleră. La fel făcu şi Cho, foarte jos, în compa raţie cu Harry, care avea astfel un mare avantaj. Mai avea puţin şi punea mâna pe hoţoaica aurie, când...

— Oh! făcu Cho, arătând în depărtare.

Distras de strigătul ei, Harry privi în direcţia arătată de Cho.

Trei Dementori înalţi, acoperiţi cu glugi negre, priveau spre el.

Nu mai pierdu nici o clipă. Scoase repede bagheta şi zise:

— Expecto patronum!

Ceva argintiu, o siluetă enormă, apăru la capătul baghe tei sale. Ştia că reuşise, dar nu se opri să vadă ce se întâmpla cu Dementorii. Cu mintea surprinzător de limpede, Harry privea înainte. Mai avea puţin. Întinse mâna şi abia avu timp să prindă mingiuţa care se zbătea neputincioasă.

Se auzi fluierul lui Madam Hooch. Harry se întoarse şi imediat fu asaltat, pur şi simplu, de şase siluete în costume roşii. Întreaga echipă îl îmbrăţişa, gata să-l dea jos de pe mă tură. De jos se auzeau uralele înnebunite ale Cercetaşilor.

— Ăsta-i Harry! striga Baston. Aşa te vreau!

Alicia, Angelina şi Katie îl sărutau, iar Fred îl prinsese de gât şi îl strângea atât de tare, încât i se părea că în

curând capul urma să i se desprindă de trup. Îmbulzindu-se care mai de care, echipa Cercetaşilor reuşi să aterizeze cu bine. Harry descăleca de pe mătură şi văzu un grup de suporteri, cu Ron în frunte, alergând spre el. Până să se dezmeti cească, mulţimea îl înghiţise cu totul.

— Da! striga Ron, ridicând mâna lui Harry. Da! Da! Da!

— Bravo, Harry! îl felicită Percy. Zece galeoni pentru mine! Mă duc să văd unde este Luminiţa, scuză-mă...

— Bravo, Harry! urlă şi Seamus.

— Îngrozitor de frumos! tună şi Hagrid peste capetele mulţimii.

— Un Patronus de zile mari! auzi Harry în ureche.

Se întoarse şi îl văzu pe profesorul Lupin, care era în egală măsură impresionat şi încântat.

— Dementorii nu m-au afectat în nici un fel! se bucură Harry. N-am simţit nimic!

— Asta fiindcă... nu erau Dementori, îi zise profesorul Lupin. Vino să vezi...

Îl duse pe Harry spre marginea stadionului.

— L-ai speriat de moarte pe domnul Draco Reacredinţă! râse Lupin.

Harry se uită mirat. Unul peste altul, la pământ, chinuin du-se să îşi descâlcească robele negre, se aflau Draco, Crabbe, Goyle şi Marcus Flint, căpitanul echipei Viperinilor. Se părea că Draco stătuse pe umerii lui Goyle.

Deasupra tuturor, spumegând de furie, se afla profesoara McGo nagall.

— O măgărie fără margini! striga ea. O încercare laşă şi demnă de dispreţ de a distrage atenţia căutătorului Cerce taşilor! Sunteţi pedepsiţi, iar casa Viperinilor pierde cinci zeci de puncte! O să vorbesc şi cu profesorul Dumbledore despre asta, nici o grijă! Aha, uite-l că vine chiar acum!

Dacă mai lipsea ceva ca victoria şi bucuria Cercetaşilor să fie depline, atunci ce păţise Draco era chiar sarea şi piperul! Ron apăruse lângă Harry şi amândoi se prăpădeau de râs, văzându-i cum se chinuie să scape de robe. Draco reuşise cu chiu cu vai, dar Goyle încă se mai zbătea în roba neagră.

— Hai, Harry, zise George. Urmează petrecerea Cerce taşilor! În camera de zi!

— Vin! zise Harry, mai fericit ca nicicând în viaţa lui. Echipa Cercetaşilor, încă în costumele roşii, deschidea dru mul prin mulţime, îndreptându-se spre castel.

*

Harry se simţea ca şi cum deja câştigaseră cupa la Vâjthaţ. Petrecerea ţinu până târziu în noapte. Fred şi Geor ge dispărură o perioadă, după care se întoarseră cu braţele pline de Berezero şi fel de fel de dulciuri.

— De unde le-aţi luat? Cum? întrebă Angelina Johnson, când George începu să împrăştie broscuţe de mentă peste capetele mulţimii.

— Cu un mic ajutor din partea celor patru: Lunaticul, Şobo, Amprentă şi Corn! şopti Fred la urechea lui Harry.

O singură persoană nu luă parte la petrecere: Hermione. Stătea într-un colţ şi, oricât de incredibil ar părea, se chinuia să citească „Viaţa domestică şi moravurile Încuiaţilor din Marea Britanie”.

Harry se ridică de la masă, unde Fred şi George începu seră să jongleze cu sticle de Berezero, şi se duse la ea.

— Ai fost la meci? o întrebă Harry.

— Cum să nu? sări Hermione, cu o voce straniu de piţigă iată şi ferindu-se să-l privească în ochi. Sunt foarte bucu roasă că am câştigat. Tu ai fost grozav, Harry, dar trebuie să citesc cartea asta până luni...

— Hai, Hermione, hai să guşti şi tu ceva, o rugă Harry, privind îngrijorat totuşi la Ron şi întrebându-se dacă era suficient de bine dispus, ca să îngroape securea războiului.

— Nu pot, Harry, mai am patru sute douăzeci şi două de pagini de citit, zise Hermione, părând că intrase în panică deja. Oricum... lui nu i-ar conveni să vin şi eu...

Şi se uită spre Ron. N-avea nici un rost să mai insiste, mai ales că Ron se trezi tocmai atunci să zică, maliţios:

— Dacă bietul meu şobolan nu ar fi fost mâncat, tare s-ar mai fi bucurat de musculiţele astea de ciocolată! Se dădea în vânt după ele!

Hermione izbucni în lacrimi. Până să apuce Harry să o consoleze cumva, Hermione se ridică, îşi luă cartea sub braţ şi urcă în fugă scările spre dormitorul fetelor.

— De ce nu te împaci cu ea? îl întrebă Harry pe şoptite.

— Nu vreau! zise Ron încăpăţânat. Măcar să fi dat vreun semn că îi pare rău sau că ştie că a greşit... Dar ea se poartă ca şi cum Pungaşul ar fi în vacanţă sau mai ştiu eu unde!

Petrecerea se termină numai când apăru pe nepusă-masă profesoara McGonagall la ora unu noaptea, în halatul ei ecosez şi cu părul prins în fileu, trimiţându-i la culcare. Harry şi Ron urcară scările spre dormitor, încă discutând fazele meciului. În cele din urmă, obosit-mort, Harry trase paravanul din jurul patului său şi adormi aproape instanta neu...

Avu un vis foarte straniu. Se făcea că se plimba printr-o pădure, cu „Fulger” pe umăr, pe urmele unei siluete argin tii, pe care o observa doar din când în când, printre copacii şerpuitori. Dorind să o ajungă din urmă, Harry grăbi pasul, dar tot aşa făcu şi năluca... Harry începu să alerge şi în faţa lui auzi tropote de copite. Apoi, la o cotitură, se deschise o poieniţă şi...

— AUUUUUUU! NUUUUUUU!

Harry sări în capul oaselor, ca şi cum cineva l-ar fi lovit în faţă. Dezorientat, într-un întuneric deplin, Harry se

îm piedică în propriile lui haine şi auzi paşi dincolo de paravan. Din colţul celălalt al camerei se auzi vocea speriată a lui Seamus Finnigan:

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Lui Harry i se păru că aude uşa dormitorului închizându-se. În cele din urmă, reuşi să găsească deschizătura dintre dra perii şi le trase la o parte, moment în care Dean Thomas aprindea lumina.

Ron stătea în vârful patului, cu hainele alături şi cu o expresie de groază întipărită pe chip.

— Black! Sirius Black! Cu un cuţit! reuşi el să zică.

— Cum?

— Da! Aici! Adineauri! A sfâşiat draperiile de la pat! M-a trezit din somn!

— Ron, eşti sigur că n-ai visat? îl întrebă Dean.

— Uită-te şi tu la draperii! A fost aici, aşa cum v-am spus!

Se sculară cu toţii din paturi şi se repeziră în jos, pe scă rile în spirală. În spatele lor, se auziră alte uşi deschizându-se şi voci speriate:

— Cine a ţipat?

— Ce faceţi?

Camera de zi era slab luminată de focul care abia mai pâlpâia. Peste tot nu se vedeau decât resturile de la petre cere şi nimic altceva.

— Ron, chiar eşti sigur că n-ai visat?

— L-am văzut, credeţi-mă!

— Ce-i cu zgomotul ăsta?

— Profesoara McGonagall ne-a trimis la culcare! Apăruseră şi câteva feţe, în halate de noapte şi Căscând de zor. Se iviră şi alţi băieţi.

— Excelent! Ce aventură! exclamă Fred Weasley.

— Toată lumea la culcare! zise Percy, care îşi prindea in signa, în timp ce vorbea.

— Percy, a fost Sirius Black, zise Ron. În dormitorul nos tru! Cu un cuţit! M-a trezit din somn!

În camera de zi se lăsă tăcerea.

— Aiureli! făcu Percy, alarmat totuşi. La cât ai mâncat, e normal să fi avut un coşmar!

— Dacă îţi spun...

— Termină, Ron, zău aşa! Ajunge!

Profesoara McGonagall veni şi ea. Trânti portretul în urma ei şi intră în camera de zi a Cercetaşilor, privindu-i furioasă.

— Mă bucur şi eu că am câştigat meciul, dar aţi întrecut orice măsură! Percy, mă aşteptam la mai mult din partea ţa!

— N-am autorizat eu aşa ceva, doamnă profesoară, vă rog să mă credeţi! zise Percy, pufnind indignat. Tocmai le

spu neam să se ducă la culcare. Fratele meu, Ron, a avut un coş mar...

— NU A FOST NICI UN COŞMAR! urlă Ron. DOAMNĂ PROFESOARĂ, M-A TREZIT DIN SOMN! SIRIUS BLACK! CU UN CUŢIT ÎN MÂNĂ! APLECAT ASUPRA MEA!

Profesoara McGonagall se uită ţintă la el.

— Nu fi caraghios, Weasley! Cum putea să treacă de Sir Cadogan?

— Întrebaţi-l! strigă Ron, arătând cu degetul spre Sir Cadogan. Dacă n-a văzut...

Privindu-l cu multă neîncredere pe Ron, profesoara McGonagall ieşi iar pe coridor şi vorbi cu Sir Cadogan. Toţi ascultau cu urechile ciulite.

— Sir Cadogan, aţi văzut pe cineva intrând în Turnul Cercetaşilor?

— Sigur că da, buna mea domniţă!

Se aşternu tăcere, atât pe coridor, cât şi în camera de zi.

— A-Aţi văzut cu ochii dumneavoastră? întrebă profesoara McGonagall. Dar parola?

— O ştia! zise Sir Cadogan, mândru nevoie-mare. Ştia parolele din toate zilele săptămânii. Mi le-a citit de pe un petec de hârtie!

Profesoara McGonagall reveni în camera de zi, albă ca varul. Toţi stăteau ca stanele de piatră.

— Care dintre voi, începu ea, ameninţător, care bleg, din colo de orice închipuire, a notat parolele pe o hârtiuţa şi a lăsat-o la voia întâmplării?

Se lăsă o tăcere şi mai adâncă, punctată de suspine înăbuşite. Neville, tremurând din cap până în picioare, ridi că o mână şovăitoare.

Capitolul XIV

RANCHIUNA LUI PLESNEALĂ

Nimeni nu mai închise ochii în noaptea aceea, în Turnul Cercetaşilor. Toată lumea ştia că se cerceta din nou castelul şi aşteptau cu toţii în camera de zi vestea că Black fusese prins. Profesoara McGonagall veni în zori să-i anunţe că Black iar reuşise să scape.

A doua zi, pe unde umblau erau evidente semnele de pază sporită. Flitwick fu văzut la intrarea în castel, arătând uşilor portretul lui Sirius Black şi învăţându-le să dea ime diat de veste când îl recunosc. Filch umbla pe coridoare ca bezmetic, acoperind toate crăpăturile şi găurile de şoarece. Sir Cadogan fusese concediat. Portretul lui fusese dus iar pe coridorul pustiu de la etajul şapte, iar doamna cea grasă se reîntorsese. Fusese restaurată cu foarte multă pricepere, dar era foarte nervoasă. Acceptase vechea slujbă, numai după ce i se promisese protecţie suplimentară. Fură angajaţi câţiva troli, drept gardă de corp, special pentru ea. Aceştia măr şăluiau ameninţător pe coridor, scoţând mormăieli îngrozi toare şi comparându-şi măciucile.

Harry observă că statuia vrăjitoarei cu un singur ochi, de la etajul trei, rămăsese nepăzită, cu intrarea neastupată. Se părea că gemenii Weasley avuseseră dreptate că numai ei, iar acum şi Harry, Ron şi Hermione, erau singurii care cunoşteau intrarea secretă.

— Crezi că ar trebui să spunem cuiva? îl întrebă Harry pe Ron.

— Ştim că n-a venit pe acolo, răspunse Ron. Dacă s-ar fi dat o spargere la „Lorzii mierii”, am fi aflat!

Ron devenise peste noapte o adevărată celebritate. Pen tru prima oară, i se acorda lui mai multă atenţie decât lui Harry şi era cât se poate de evident că lui Ron îi plăcea această nouă experienţă. Deşi încă impresionat de cele întâmplate peste noapte, Ron era foarte bucuros să po vestească oricui îl întreba, cu lux de amănunte, ce păţise el.

— ... dormeam şi am auzit zgomote, ca şi cum ar fi fost sfâşiat un material... Am crezut că visam. Dar m-am trezit şi am văzut că o parte a draperiei de la patul meu era ruptă. M-am întors cu faţa în sus şi l-am văzut... Aplecat asupra mea, ca un schelet viu, cu părul încâlcit şi murdar... Şi cuţitul ăla lung, pe care îl ţinea în mână... Şi felul în care mă privea! M-am uitat şi eu la el şi am scos un ţipăt. S-a speriat şi a fugit!

— Şi totuşi, de ce? îl întrebă el pe Harry, după ce se depăr tară fetele din anul II, care ascultaseră cu gura căscată po vestea înfricoşătoare. De ce s-a speriat?

Si Harry se întrebase acelaşi lucru. De ce Black, după ce îşi dăduse seama că greşise patul, nu l-a redus la tăcere pe Ron, ca să se ducă apoi la Harry. Black dăduse dovadă, în urmă cu doisprezece ani, că prea puţin îi păsa dacă omora oameni nevinovaţi, iar de data asta avea de-a face cu cinci băieţi, neînarmaţi, dintre care patru dormeau buştean.

— Probabil că şi-a dat seama că îi va fi imposibil să iasă din castel, de vreme ce ai scos tu ţipătul ăla, zise Harry, gândi tor. Ar fi trebuit să ne omoare pe toţi, ca să

ajungă la por tret, iar pe coridor ar fi dat nas în nas cu profesorii...

Neville căzuse în cea mai neagră dizgraţie. Profesoara McGonagall era supărată-foc pe el. Îl pedepsise şi îi şi inter zisese să mai meargă la Hogsmeade. În plus, le ordonase celorlalţi să nu cumva să îi dea vreunul parola lui Neville. Bietul Neville era obligat să aştepte până venea cineva, ca să intre şi el în camera de zi, nevoit să suporte strâmbăturile trolilor care patrulau pe culoar. Însă nici una dintre aceste pedepse nu era aşa de îngrozitoare ca cea pe care i-o pregătise bunica lui. La două zile după pătrunderea lui Black în turn, îi trimisese cel mai groaznic lucru pe care putea să-l primească un student de la Hogwarts: o Urlătoare!

Bufniţele intrară, ca de obicei, la micul dejun, aducând corespondenţa. Lui Neville îi rămase îmbucătura în gât, când una dintre bufniţe lăsă în faţa lui un plic mare şi roşu. Harry şi Ron, care stăteau în faţa lui Neville, îşi dădură ime diat seama că era o Urlătoare. Doar Ron primise şi el una de la mama lui anul trecut...

— Fugi cu ea, Neville! strigă Ron.

Neville nu mai aşteptă să i se spună de două ori. Înhăţă plicul şi fugi cu el afară din Marea Sală, spre hazul sălbatic al celor de la masa Viperinilor. Auziră totuşi Urlătoarea, care explodă în holul de la intrare. Se auzi clar vocea bunicii lui Neville, amplificată ca prin minune de o sută de ori, reproşându-i că umpluse întreaga familie de ruşine.

Necăjit pentru bietul Neville, Harry nu observă imediat că avea şi el o scrisoare. Trebui să îi atragă atenţia Hedwig, ciupindu-i uşor mâna.

— Oh... Mulţumesc, Hedwig...

Harry desfăcu plicul, în timp ce Hedwig ciugulea din fulgii de porumb ai lui Neville. Citi bileţelul din interior:

Dragă Ron şi Harry,

Nu vreţi să veniţi la un ceai, diseară, la ora şase? Vin să vă iau eu de la castel. Aşteptaţi-mă în holul de la intrare. Nu aveţi voie să ieşiţi singuri din castel!

Cu drag,

Hagrid

— Probabil că vrea să ştie mai multe despre Black, făcu Ron. La ora şase seara, Harry şi Ron ieşiră din turn, trecură în fugă pe lângă troli şi se îndreptară spre holul de la intrare.

Hagrid îi aştepta deja acolo.

— Ei bine, Hagrid, zise Ron, probabil că vrei să auzi des pre Black, direct de la sursă!

— Ştiu destule despre asta, zise el şi îi conduse afară din castel.

— Oh, făcu Ron, uşor jignit şi descumpănit.

Primul lucru pe care îl văzură de cum intrară în coliba lui Hagrid fu Buckbeak, care îşi întindea aripile pe cuvertura lui Hagrid, ciugulind nişte viermi putreziţi. Întorcând capul, dezgustat de scârboasa privelişte, Harry observă un costum maroniu, atârnat de dulapul lui Hagrid, şi o cravată porto calie, absolut oribilă.

— Pentru ce sunt astea, Hagrid? întrebă Harry.

— Păi, mâine e vineri şi se audiază cazul lui Buckbeak con tra „Consiliului pentru Eliminarea Creaturilor Periculoase”. Mergem amândoi la Londra. Am luat două bilete pentru Autobuzul Salvator.

Harry se simţi cam vinovat. Uitase complet că data audierii lui Buckbeak era atât de aproape. Şi, judecând du pă expresia de pe faţa lui Ron, şi el uitase. Uitaseră şi că îi promiseseră lui Hagrid să îl ajute să pregătească o apărare solidă pentru Buckbeak. „Fulger” le alungase totul din minte.

Hagrid le oferi câte un ceai şi nişte prăjiturele, dar ei refuzară dulciurile cu multă diplomaţie. Aveau de acum des tulă experienţă în legătură cu felul în care gătea Hagrid.

— Vreau să discut ceva cu voi, zise Hagrid, aşezându-se între ei şi părând neobişnuit de serios.

— Ce anume? întrebă Harry.

— Despre Hermione, zise Hagrid.

— Ce-i cu ea? zise Ron.

— E într-o stare jalnică, spuse Hagrid. De la Crăciun, a venit de mai multe ori să mă vadă. Se simte îngrozitor de singură. Mai întâi, nu aţi vorbit cu ea din cauza măturii, acum, din cauza motanului...

— ... care l-a mâncat pe Pungaşul, completă Ron furios.

— Fiindcă motanul ei a îndrăznit să se poarte ca toate pisi cile, continuă Hagrid maliţios. A şi plâns de câteva ori, dacă vreţi să ştiţi... Trece printr-un moment foarte greu. După părerea mea, şi-a luat mai mult decât poate înghiţi. Să înveţe la atâtea materii... Cu toate astea, a mai găsit timp să mă ajute şi pe mine, cu apărarea în sprijinul lui Buckbeak... A găsit ceva extraordinar... Acum sunt convins că Buckbeak mai are o şansă...

— Hagrid, iartă-ne, şi noi ar fi trebuit să te ajutăm, începu Harry, simţindu-se îngrozitor.

— Nu vă condamn pentru asta, zise Hagrid, dând din mână. Dumnezeu ştie că aţi avut multe pe cap. V-am văzut la antrenamente, zi şi noapte... Am vrut totuşi să vă spun despre Hermione. Am crezut că apreciaţi mai mult o prie tenie, decât o mătură sau un şobolan... Asta e tot.

Harry şi Ron schimbară priviri vinovate între ei.

— Nici nu ştii cât de îngrijorată a fost când Black era să te omoare, Ron! E o fată foarte bună, Hermione, ascultaţi-mă pe mine... Iar voi nici măcar nu vorbiţi cu ea!

— Dacă ar fi renunţat la motanul ăla, aş fi vorbit cu ea, sări Ron, dar ea îi ţine partea în continuare. E un criminal şi ea nu vrea să audă nici un cuvânt împotriva lui!

— Ei, ce vrei? făcu Hagrid, bătând apropoul. Unii oameni se poartă absolut stupid, când e vorba de animalele lor favorite.

În spatele lui, Buckbeak tocmai scuipa nişte resturi pe perna lui Hagrid.

Cât mai stătură la Hagrid, vorbiră numai despre şansele Cercetaşilor de a câştiga cupa la Vâjthaţ. La ora nouă, Ha grid îi conduse înapoi, la castel.

Când ajunseră în camera de zi, văzură multă lume bulu cită în faţa unui bilet de la avizier.

— Mergem la Hogsmeade, la sfârşitul săptămânii viitoare, zise Ron, care reuşise să citească peste capetele celorlalţi. Ce zici de asta?

— Păi, şopti Harry, se pare că Filch n-a zidit şi pasajul secret...

— Harry! îi strigă Hermione chiar în ureche.

Speriat, Harry se uită în jur. Era Hermione, care dădea la o parte teancul de cărţi care o ascunsese până atunci privirilor lor.

— Harry, tu auzi ceva? întrebă Ron ironic, fără să o pri vească pe Hermione.

— Ron, cum poţi să-l laşi să vină cu tine? După ce era să te omoare Black... Să ştiţi că o să vă spun! Vorbesc serios!

— Aha, acum vrei ca Harry să fie exmatriculat! o repezi Ron. Nu-ţi ajunge cât rău ne-ai făcut până acum!

Hermione deschise gura să zică ceva, dar, cu un mieunat slab, Smecherilă îi ateriză în poală. Hermione îl privi în grozită pe Ron, văzând expresia de pe faţa lui, îl luă repede pe Şmecherilă şi fugi spre dormitorul fetelor.

— Ei, ce zici de asta? îl întrebă Ron pe Harry, ca şi cum ar fi continuat discuţia întreruptă de Hermione. Data trecută, n-ai văzut mai nimic! Să vezi cum e înăuntru, la „Zonko”...

Harry mai verifică o dată dacă nu cumva îl auzea Hermione.

— Merg şi eu, se învoi el. Dar de data asta, îmi pun pele rina care mă face invizibil.

*

Sâmbătă dimineaţă, Harry îşi puse pelerina în geantă, îşi ascunse în buzunar „Harta Ştrengarilor” şi merse la micul dejun, împreună cu toată lumea. Hermione îi arunca priviri bănuitoare pe deasupra mesei, dar Harry îi evită privirea şi avu grijă ca fata să-l vadă urcând înapoi scările de marmură, până ce plecă toată lumea.

— La revedere, Ron, strigă Harry ca să-l audă toată lumea. Ne vedem când te întorci!

Ron zâmbi şi îi făcu semn cu ochiul.

Harry urcă în fugă la etajul trei, scoţând din buzunar „Harta Ştrengarilor”, încă de pe drum. Ajungând la statuia vrăjitoarei cu un singur ochi, Harry netezi harta şi se uită pe ea. Văzu un punct care se îndrepta spre el, iar sub punct scria: „Neville Poponeaţă”.

Harry scoase repede bagheta şi murmură:

— Dissendium!

Azvârli geanta prin cocoaşa statuii, dar până să intre şi el, de după colţ apăru Neville.

— Harry, am uitat că nici tu nu mergi la Hogsmeade!

— Salut, Neville! zise Harry, îndepărtându-se de statuie şi ascunzând harta. Ce mai faci?

— Nimic, ridică Neville din umeri. Nu joci o partidă de „Aruncă în aer şi fugi”?

— Păi… nu… trebuie să mă duc la bibliotecă să-mi fac lucrarea despre vampiri, pe care ne-a cerut-o Lupin…

— Vin şi eu, se lumină Neville la faţă. Nici eu nu mi-am făcut-o!

— Oh, ce căscat sunt! făcu Harry. Am uitat că am termi nat-o chiar azi-noapte!

— Şi mai bine! se bucură Neville. Mă poţi ajuta şi pe mine! Nu prea am înţeles chestia cu usturoiul… Trebuie mâncat sau…

Neville îşi duse mâna la gură, speriat de ce văzuse peste umărul lui Harry.

Era Plesneală. Neville făcu un pas în urma lui Harry, ascunzându-se după el.

— Măi să fie! Ciudat loc de întâlnire V-aţi găsit, zise Ples nează bănuitor.

Spre disperarea lui Harry, Plesneală se uită la ambele capete ale culoarului, apoi la statuia vrăjitoarei cu un ochi.

— Ne-am întâlnit... din întâmplare, zise Harry.

— Da? făcu Plesneală. Obiceiul tău, Potter, să apari în tot felul de locuri neaşteptate, fără vreun motiv anume! Vă sfă tuiesc cu frumosul să vă duceţi degrabă în Turnul Cerce taşilor, acolo unde vă e locul!

Harry şi Neville plecară, fără să mai spună nimic. Când să dea colţul, Harry întoarse capul şi îl văzu pe Plesneală punând mâna pe capul statuii şi examinând-o îndeaproape.

Harry reuşi să-l bage pe Neville în camera de zi şi apoi să-l păcălească, zicându-i că se duce să ia lucrarea de la bi bliotecă, unde o lăsase în seara precedentă. Scăpând de privirile bănuitoare ale trolilor, Harry scoase iar harta şi o ţinu aproape de ochi.

Culoarul de la etajul trei părea pustiu. Harry aruncă o privire pe hartă şi constată cu uşurare că punctuleţul eti chetat „Severus Plesneală” era deja în biroul său. Deschise cocoaşa statuii şi îşi dădu drumul pe panta de piatră, la capătul căreia îl aştepta geanta lui. Şterse „Harta Ştrenga rilor”, apoi o luă la fugă spre pivniţa de la „Lorzii mierii”.

Harry, ascuns complet privirilor de pelerina lui, intră în magazinul de dulciuri şi se duse drept la Ron, împungându-l în spate cu degetul.

— Sunt eu, îi şopti Harry.

— De ce ai întârziat atât? şuieră Ron.

— Se învârtea Plesneală pe acolo...

Ieşiră în strada principală.

— Mai eşti lângă mine? şopti Ron, din colţul gurii. E o sen zaţie aşa de ciudată...

Se duseră la poştă. Ron se prefăcu ocupat cu o scrisoare către Bill, fratele lui, din Egipt, pentru ca Harry să aibă timp să se uite în jur.

Bufniţele - cel puţin trei sute la număr - priveau în jos, spre el. Fel de fel de bufniţe, de la cele mai mari la unele minuscule, şi de toate culorile. Văzu şi bufniţe NEL („Nu mai Expediţii Locale”), atât de mici, încât ar fi încăput în palma lui Harry.

Se duseră apoi la magazinul lui Zonko, atât de aglomerat, încât lui Harry îi trebui toată îndemânarea din lume să nu dea peste cineva şi să creeze panică. Erau acolo trucuri şi păcăleli care ar fi satisfăcut până şi cele mai grozave fantezii ale lui Fred şi George. Harry îi spuse lui Ron ce vrea să îi cumpere şi lui şi îi pasă pe sub pelerină nişte monede de aur. Părăsiră magazinul cu fondurile subţiate bine de tot, dar cu buzunarele pline de bombe cu bălegar, bomboane care produceau sughiţul, săpunuri în formă de broaşte şi ceşcuţe de ceai, care te muşcau de nas.

Ziua era superbă şi adia un vât plăcut. Nici unul dintre ei nu avea chef să stea între patru pereţi, aşa că trecură de „Trei mături” şi se îndreptară spre „Urlet în noapte”, cel mai bântuit conac din Marea Britanic Conacul se afla pe un deluşor, dominând sătucul, şi părea straniu, chiar şi la lumi na zilei, cu ferestrele lui mari şi cu grădina plină de buruieni.

— Chiar şi fantomele de la Hogwarts o evită, îi spuse Ron lui Harry, pe când se sprijineau de gard şi se uitau în sus, la clădire. Nick Aproape-Făr-de-Cap mi-a zis că a auzit că fan tomele de aici sunt foarte neprietenoase. Nimeni nu poate intra înăuntru. Fred şi George au încercat, desigur, dar toate intrările sunt zidite.

Încălzit de urcuş, Harry tocmai se gândea să-şi scoată pentru câteva clipe pelerina, când auziră voci în apropiere. Cineva urca dealul, din partea opusă lor. Ceva mai târziu, îşi făcu apariţia Draco, însoţit de nelipsiţii Crabbe şi Goyle. Vocea care se auzise era a lui Draco.

— Trebuie să primesc cât de curând o bufniţă de la ţaţa, care s-a dus la audiere contra lui Buckbeak şi Hagrid, ca să le explice cum nu mi-am putut eu folosi mâna trei luni...

Crabbe şi Goyle mustăciră.

— Tare aş vrea să-l ascult pe blegul ăla, păros, ce apărare şi-a construit... Hipogriful e ca şi mort!

Deodată, Draco îl observă pe Ron. Faţa i se destinse într-un zâmbet răutăcios.

— Ce faci aici, Weasley?

Şi Draco se uită la conacul de pe deal.

— Bănuiesc că ţi-ar plăcea să locuieşti aici, nu-i aşa, Weas ley? Ai avea şi tu dormitorul tău... Am auzit că dormiţi toţi într-o cameră, aşa e?

Harry îl apucă pe Ron de robă, ca să-l oprească să sară la gâtul lui Draco.

— Lasă-l în seama mea, îi şopti el lui Ron.

Era şi păcat să fi pierdut o astfel de ocazie. Harry se duse în spatele celor trei, se aplecă şi luă un pumn de noroi de pe jos.

— Tocmai vorbeam despre prietenul tău, Hagrid, conti nuă Draco să îl sâcâie pe Ron. Ne imaginam ce-o să spună el în apărarea Hipogrifului... Crezi că o să plângă, când o să-i taie Hipogrifului...

PLEOŞC!

Draco sări ca muşcat de şarpe, când fu împroşcat cu noroi, de la spate. Din părul lui blond se scurgeau picături negre şi lipicioase.

— Ce se...

Ron trebui să se ţină de gard, ca să nu se tăvălească pe jos de râs. Toţi trei priviră speriaţi în jur, în timp ce Draco încerca să-şi curăţe părul.

— Ce-a fost asta? Cine a aruncat în mine cu noroi?

— Cam bântuit locul ăsta, nu? zise Ron, cu aerul unuia care comentează vremea.

Crabbe şi Goyle erau de-a dreptul speriaţi. Muşchii lor nu făceau doi bani în faţa unor fantome. Draco se uita înne bunit la peisajul pustiu din jurul lui. Harry făcu un pas spre o băltoacă din mijlocul drumului, plină de melci fără cara pace.

PLEOŞC!

De data asta, avură parte de câţiva melci şi Crabbe şi Goyle. Goyle sărea într-un picior, încercând disperat să dea la o parte melcii, de pe ochii lui mici şi răi.

— A venit din direcţia asta, zise Goyle, arătând spre un punct aflat la aproximativ doi metri în dreapta lui Harry.

Crabbe înaintă orbeşte, cu mâna întinsă, ca un zombi. Harry se feri din calea lui, luă un băţ şi îi altoi câteva pe spinare. Harry râse pe înfundate, când Crabbe făcu o piruetă aproape completă, încercând să vadă cine îndrăz nise. Cum prin apropiere nu se vedea decât Ron, Crabbe se îndreptă ca un tanc spre el, dar Harry îi puse o piedică. Crabbe se împiedică, iar piciorul lui mare cât o lopată călca pe tivul pelerinei lui Harry. Aceasta se dădu la o parte, făcându-i pe Draco să se holbeze îngrozit.

— AAAAAH! urlă el şi toţi trei o luară la fugă, în josul dealului.

Harry îşi aranja iar pelerina, dar fără nici un rost, acum.

— Harry! se sperie Ron. Du-te repede înapoi la castel, dacă apucă Draco să spună cuiva...

— La revedere, zise Harry şi o luă la fugă spre centrul sa tului.

O să creadă Reacredinţă că ce văzuse fusese adevărat? O să-l creadă cineva pe Draco? Nimeni nu ştia despre pelerina lui... Nimeni, în afară de Dumbledore... Lui Harry i se strân se stomacul. Dumbledore o să ştie ce s-a întâmplat, cu sigu ranţă, dacă apuca Draco să spună cuiva...

Ajunse la „Lorzii mierii”, apoi în pivniţă, înainte, prin tunelul strâmt, pe panta de piatră şi afară, prin cocoaşa sta tuii. Îşi scoase pelerina şi o luă la fugă pe culoar, cât de tare era în stare...

Dacă ajungea Draco înaintea lui? Cât i-ar fi luat până să găsească un profesor? Sufla din greu, simţind o durere ascu ţită în partea dreaptă. Trebuia să lase pelerina acolo, fiind că l-ar fi dat de gol dacă Draco ajungea să spună totul unui profesor. O ascunse într-un colţ întunecos, apoi începu să urce panta de piatră. Urca repede. Din cauza transpiraţiei mâinile îi alunecau pe piatra netedă. Ajunse în sfârşit în cocoaşa statuii şi o deschise. Se strecură afară. Imediat după ce puse la loc cocoaşa statuii cu un ochi, Harry auzi paşi grăbiţi pe culoar.

Era Plesneală. Se apropie de Harry în fugă şi se opri în faţa lui.

— Aşa, deci, făcu el.

Pe faţa lui se citea un imens triumf. Harry încercă să o facă pe nevinovatul, deşi era cât se poate de conştient că avea faţa transpirată şi mâinile pline de noroi. Şi le ascunse repede în buzunare.

— Vino cu mine, Potter! zise Plesneală.

Harry coborî scările în urma lui Plesneală, încercând să-şi şteargă mâinile de haine, fără să vadă profesorul. Coborâră în pivniţă şi ajunse în biroul lui Plesneală.

Harry mai fusese în biroul lui Plesneală numai o singură dată şi atunci abia scăpase cu faţa curată. Între timp, Ples neală mai achiziţionase nişte monstruozităţi şi scârboşenii, care stăteau în borcane orânduite pe rafturile din spatele biroului. Borcanele străluceau în lumina focului din cămin, reflectând şi mai bine conţinutul lor, ceea ce sporea atmos fera de teroare resimţită de Harry.

— Şezi! comandă Plesneală.

Harry se aşeză, dar Plesneală continuă să rămână în picioare.

— Domnul Reacredinţă, începu el, a venit la mine cu o poveste foarte stranie, Potter...

Harry tăcu mâlc.

— Mi-a spus că a dat de Ron Weasley pe dealul pe care se află conacul bântuit şi părea să fie singur...

Harry tot nu zise nimic.

— Domnul Reacredinţă mi-a spus în continuare că, în timp ce stătea de vorbă cu Weasley, un pumn de noroi l-a lovit în ceafă. Ei, Potter, cum crezi tu că a fost posibil un asemenea lucru?

Harry încercă să pară cât se poate de surprins.

— De unde să ştiu eu, domnule profesor?

Plesneală îl privi fix în ochi, vreme îndelungată, ca şi cum Harry ar fi fost un Hipogrif, care trebuia să fie îmblânzit. Harry se strădui din greu să nu clipească.

— Apoi, domnul Reacredinţă, adăugă Plesneală maliţios, a văzut o stranie apariţie. Ştii care anume?

— Nu, zise Harry, încercând să facă o faţă nu numai nevi novată, dar şi curioasă.

— Era capul tău, Potter. Plutind în aer! Se lăsă o tăcere cumplită.

— Mai bine s-ar duce să-l consulte Madam Pomfrey, începu Harry. Dacă a început să aibă vedenii din astea...

— Oare ce făcea capul tău, Potter, în Hogsmeade? întrebă Plesneală, fără să ridice vocea. Doar capului tău nu-i este permis să meargă la Hogsmeade...

— Ştiu asta, zise Harry, încercând să-şi păstreze calmul. Se pare că Draco a avut haluci...

— N-A AVUT NICI UN FEL DE HALUCINAŢIE! urlă Plesneală, ieşindu-şi din fire. Dacă a văzut capul tău acolo, înseamnă că şi restul trupului era tot pe dealul cu pricina !

— Am fost în Turnul Cercetaşilor, zise Harry, aşa cum aţi spus...

— Poate cineva să confirme acest lucru?

Buzele subţiri ale lui Plesneală se curbară într-un zâmbet ameninţător şi îşi puse mâinile pe braţele fotoliului în care stătea Harry, astfel încât feţele li se apropiaseră foarte tare.

— Aşa, deci, o lume întreagă, de la Ministrul Magiei în jos, face tot posibilul să-l păzească pe faimosul Harry Potter de furia lui Sirius Black, dar celebrul Harry Potter se poartă ca şi cum s-ar conduce după propriile sale reguli! Să-şi spargă capetele oamenii de rând ca să-l protejeze cât mai bine, nu nemaipomenitul Harry Potter, care face ce ştie şi se duce unde vrea, fără să se gândească la consecinţe!

Harry nu scoase un cuvânt. Plesneală încerca să îl pro voace, ca să îl facă să mărturisească. Nu trebuia să-i dea sa tisfacţia asta, doar nu avea nici o dovadă... încă...

— Semeni leit cu tatăl tău, Potter, zise Plesneală, cu ochii îngustaţi de ură. Şi el afişa o aroganţă dusă la extrem. Cu ceva talent la Vâjthaţ, ne privea de sus pe noi, ceilalţi. Se plimba ţanţoş, înconjurat de liota lui de prieteni. Da, o asemănare izbitoare... Arogant şi...

— Tatăl meu nu era arogant! zise Harry, nemaiputându-se stăpâni. Şi nici eu nu sunt!

— Nici el nu ţinea cont de reguli, ca şi tine, continuă Plesneală, profitând de avantajul pe care îl obţinuse şi foarte satisfăcut că îl enervase pe Harry. Regulile erau pentru mu ritorii de rând, nu pentru stelele din sport. Conta numai cine câştiga cupa la Vâjthaţ. Avea capul atât de plin de fu muri, încât...

— GURA!

Harry zvâcni în picioare. Nu mai simţise o asemenea ură clocotind în pieptul lui, din seara aceea nefastă, în casa de pe Aleea Boschetelor. Nu îi păsa că faţa lui Plesneală se fă cuse lividă şi că scăpăra scântei din ochi.

— Cum mi-ai spus, Potter?

— V-am spus să nu mai ziceţi minciuni despre tatăl meu! strigă Harry. Ştiu adevărul, e bine? Ştiu că v-a salvat viaţa! Domnul profesor Dumbledore mi-a spus! N-aţi mai fi azi aici, dacă nu era tatăl meu!

Faţa palidă a lui Plesneală căpătă acum culoarea laptelui stricat.

— Ţi-a spus cumva şi cum de a ajuns să mă salveze? şuieră el. Sau a considerat detaliul ăsta prea şocant pentru urechile sensibile ale celebrului Potter?

Harry îşi muşcă buzele. Nu ştia cum se întâmplase şi nu era dispus să recunoască acest lucru. Plesneală însă ghicise adevărul.

— N-aş vrea să-ţi faci o idee... greşită despre tatăl tău, zise el, rânjind maliţios. Crezi că a dat dovadă de vreun act de eroism? Atunci să-ţi spun eu cum a fost! Preţiosul tău tată, împreună cu inteligenţii lui prieteni, mi-au jucat o festă foarte amuzantă, după ei, desigur, care m-ar fi putut costa viaţa, dacă tatălui tău nu i s-ar fi făcut frică în ultimul mo ment. N-a fost nici un gest de eroism, şi-a salvat lui pielea, de fapt. Dacă ar fi continuat farsa, cu siguranţă că ar fi fost eliminat de la Hogwarts!

Plesneală rânji, dezvelindu-şi dinţii îngălbeniţi.

— Întoarce-ţi buzunarele pe dos, Potter! ordonă el, deodată. Harry nu făcu nici o mişcare. Îşi simţea sângele pulsându-i în urechi.

— Întoarceţi buzunarele pe dos, Potter, sau te duc la dom nul director! Imediat!

Alb de spaimă, Harry scoase din buzunar păcălelile pe care le cumpărase din magazinul lui Zonko şi „Harta Ştren garilor”.

Plesneală se repezi la punga cu şmecherii.

— Mi le-a dat, Ron, zise Harry, rugându-se să-l poată întâlni pe Ron, înainte ca acesta să dea ochii cu Plesneală. Mi le-a adus data trecută când a fost la Hogsmeade...

— Aşa, deci... Şi le-ai purtat în buzunar de atunci... Îndu ioşător! Şi asta, ce-i?

Plesneală luase în mână harta. Harry încercă să pară cât mai impasibil.

— O bucată de pergament! ridică el din umeri. Plesneală o întoarse pe toate părţile, cu ochii la Harry.

— Probabil că n-ai nevoie de bucata asta de pergament gol, nu? Ce-ar fi să o arunc? făcu Plesneală, cu ochii ţintă la Harry şi întinse mâna spre foc.

— Nu! strigă Harry.

— Aha! Deci este alt... cadou preţios de la domnul Weas ley, nu? Sau este... altceva? O scrisoare, poate, scrisă cu cer neală invizibilă... Sau instrucţiuni despre felul în care poţi ajunge la Hogsmeade, fără să dai ochii cu Dementorii...

Harry clipi de mai multe ori. Ochii lui Plesneală radiau de fericire.

— Să vedem... Ia să cercetăm noi, murmură Plesneală, scoţându-şi bagheta din buzunar şi netezind harta pe

birou. Dezvăluieşte-ţi secretul! mai zise el, atingând pergamentul cu bagheta.

Nu se întâmplă nimic. Harry îşi încleştă pumnii pentru a-şi opri tremurul mâinilor.

— Arată-te! zise Plesneală, lovind mai tare pergamentul. Pergamentul rămase tot alb. Harry respiră adânc, de câte va ori, încercând să-şi păstreze calmul.

— Profesorul Plesneală, care predă la Hogwarts, îţi comandă să-i arăţi ce secret ascunzi! mai zise el, izbind per gamentul cu bagheta.

Ca şi cum o mână invizibilă ar fi început să scrie, pe pergament apăru următorul text: „Domnul zis Lunaticul îl felicită pe domnul Plesneală pentru măiestria lui şi îl roagă să nu-şi mai bage nasul în treburile altora”.

Plesneală îngheţă. Harry se holba la mesajul care apăruse pe pergament şi care continuă în acelaşi stil: „Domnul Corn

este de acord cu domnul Lunaticul. Ar vrea doar să adauge că domnul Plesneală este un ţap troglodit!”

Ar fi fost cât se poate de hazliu, dacă situaţia n-ar fi fost tragică. Şi mesajul nu se oprea aici: „Domnul Amprentă nu mai conteneşte să se mire cum de a ajuns profesor la Hog warts un astfel de idiot!”

Harry închise ochii îngrozit. Când îi deschise, văzu şi ultimele cuvinte: „Domnul Şobo îi spune la revedere şi n-am cuvinte domnului Plesneală şi îl sfătuieşte să facă bine să-şi mai spele părul ăla slinos!”

Harry îşi băgă repede capul între umeri, parcă aşteptând să cadă lovitura.

— Aşa, vasăzică, făcu Plesneală, mai vedem noi ce-i cu asta... Plesneală se îndreptă spre cămin, luă o mână din praful strălucitor, aflat într-un vas, şi îl aruncă în foc, strigând:

— Lupin! Vreau să te întreb ceva...

Nevenindu-i să creadă, Harry se holba la foc. Se auzi un pocnet şi focul se înteţi o clipă, după care îşi făcu apariţia profesorul Lupin, scuturându-şi hainele ponosite de cenuşa care se prinsese de ele.

— M-ai chemat, Severus? întrebă el cu blândeţe.

— Da, te-am chemat! strigă el şi se îndreptă, clocotind de furie, spre biroul său. L-am controlat pe Potter în buzunare şi uite ce-am găsit!

Plesneală arătă spre bucata de pergament, pe care încă mai străluceau mesajele insolente. O expresie ciudată apăru pe faţa lui Lupin, pe care încercă să şi-o mascheze cât mai bine.

— Ei? întrebă Plesneală.

Lupin continua să se uite fix la pergament. Harry avu impresia că îşi încropeşte în fugă un plan.

— Ei? făcu iar Plesneală. Pergamentul ăsta e plin de Magie Neagră, domeniul tău, dacă nu mă înşel... De unde crezi că are Potter un asemenea lucru?

Lupin îi aruncă o privire iute, avertizându-l ca nu cumva să se bage în vorbă.

— Plin de Magie Neagră? repetă el încetişor. Chiar crezi asta, Severus? Mie mi se pare că e un simplu pergament în văţat să insulte pe oricine încearcă să facă vrăji asupra lui. O copilărie, desigur, n-are cum să fie periculos... Probabil că Harry l-a luat dintr-un magazin cu păcăleli!

— Copilărie, da? Păcăleală? făcu Plesneală, neîncrezător şi încă foarte furios. Ce magazin crezi că are astfel de lucruri? Nu crezi, mai degrabă, că l-a obţinut chiar de la cei care l-au produs?

Harry nu înţelese la ce se referea Plesneală şi se părea că nici Lupin.

— Vrei să spui că de la domnul Şobo şi ceilalţi? întrebă Lupin. Harry, Îl cunoşti pe vreunul dintre aceşti indivizi?

— Nu, răspunse Harry repede.

— Vezi, Severus? întrebă profesorul Lupin. Mie mi se pare a fi un produs de la „Zonko”...

Ron năvăli în birou, ţinându-se cu mâna de piept şi abia mai respirând, şi, foarte pe fază, zise gâfâind:

— Eu... Eu... i l-am dat... S-a găsit la... „Zonko”, acum câţiva ani...

— Ei bine, făcu profesorul Lupin, frecându-şi mâinile mul ţumit, se pare că ne-am lămurit, Severus... Sper că pot să-l pun bine, da?

Nu mai aşteptă răspunsul lui Plesneală şi îi luă perga mentul din mâini, îl împături şi îl băgă în buzunar. Harry,

Ron, veniţi cu mine! Fiindcă tot ne-am întâlnit vreau să vă spun ceva despre lucrările voastre despre vampiri... Scuză-ne, Severus...

Harry nu îndrăzni să-şi ridice privirile spre Plesneală, în timp ce ieşea din birou. El, Ron şi profesorul Lupin nu scoa seră o vorbă, până în holul de la intrare. Aici, Harry se în toarse spre Lupin:

— Domnule profesor, eu...

— Nu trebuie să-mi dai nici o explicaţie, zise profesorul Lupin şi se uită în jur, coborând vocea. Din întâmplare, ştiu că pergamentul ăsta este o hartă, care a fost confiscată de Filch, cu ani în urmă...

Harry şi Ron îl priviră uimiţi.

— Nu mă interesează cum a ajuns în mâinile tale. Sunt to tuşi cât se poate de uimit că nu l-ai predat, mai ales după întâmplarea cu bileţelul cu parole, de săptămâna trecută... Îmi pare rău, dar nu ţi-l pot da înapoi, Harry!

Harry se aştepta la lucrul acesta şi nu protestă, mai ales că era curios să-l întrebe pe profesorul Lupin unele lucruri.

— De ce a zis profesorul Plesneală că îl am chiar de la ce-i care l-au făcut?

— Pentru că, începu profesorul Lupin şi ezită puţin, aceş tia te-ar fi putut ademeni afară din şcoală, aşa puşi pe şotii cum erau...

— I-aţi cunoscut? întrebă Harry foarte uimit.

— Da, i-am cunoscut odinioară, zise profesorul Lupin, privindu-l pe Harry cu severitate. Să nu te aştepţi să te mai acopăr şi altă dată, Harry. Nu te pot încuraja în încercarea ţa de a da de Sirius Black. Am crezut că întâmplarea cu De mentorii a însemnat mai mult pentru tine, Harry. Doar ştii că părinţii tăi şi-au dat viaţa ca să te ferească pe tine de peri col. Nu prea ştii să le răsplăteşti sacrificiul... Te pui în si tuaţii limită numai de dragul unor trucuri ieftine...

Şi profesorul Lupin se îndepărtă, lăsându-i pe Harry într-o stare mai proastă decât fusese în biroul lui Plesneală. Abia târându-şi paşii, Harry şi Ron urcară treptele de marmură. Trecând pe lângă statuia vrăjitoarei cu cocoaşă şi un singur ochi, Harry îşi aminti că pelerina era tot acolo, dar nu în drăzni să o ia.

— E numai vina mea! izbucni Ron. Eu te-am convins să mergi la Hogsmeade. Profesorul Lupin avea dreptate, a fost o prostie... Nu trebuia să facem aşa ceva...

Se opri brusc, deoarece ajunseseră pe coridorul pe care patrulau trolii şi o văzură pe Hermione apropiindu-se de ei. Harry îi aruncă doar o privire şi fu convins că Hermione aflase deja ce se întâmplase. Inima i se strânse. Oare îi spu sese şi profesoarei McGonagall?

— Ai venit să jubilezi? o repezi Ron. Tu ne-ai pârât?

— Nu, zise Hermione. Am venit să vă spun şi vouă...

Şi, cu ochii în lacrimi, le întinse scrisoarea pe care o ţinea în mână.

— Hagrid a pierdut procesul, zise ea. Buckbeak va fi exe cutat!

Capitolul XV

FINALA LA VÂJTHAŢ

— Mi-a trimis... asta, zise cu greu Hermione.

Harry luă scrisoarea udă. Pe alocuri, lacrimile o făcuseră aproape imposibil de citit.

Dragă Hermione,

Mi s-a permis să-l aduc pe Buckbeak cu mine, la Hog warts, data execuţiei urmând a se fixa ulterior.

Lui Beaky i-a plăcut la Londra.

N-o să uit niciodată cât de mult m-ai ajutat...

Hagrid

— Nu pot face aşa ceva! strigă Harry. Buckbeak este ino fensiv!

— Tatăl lui Draco i-a băgat în sperieţi pe cei din Consiliu, zise Hermione. Ştiţi doar cum e... Nu i-a fost greu să inti mideze o mână de moşnegi senili... O să urmeze un recurs, aşa se obişnuieşte, dar nu văd nici o rază de speranţă... Nu cred că mai putem schimba ceva...

— De data asta n-o să te mai lăsăm să faci tu totul, sin gură... O să te ajutăm şi noi! îi zise Ron.

— O, Ron!

Hermione îl îmbrăţişă pe Ron, izbucnind în plâns. Ron, uitându-se speriat la ea şi neştiind ce să facă, o bătu pe creş tetul capului. În cele din urmă, Hermione îi dădu drumul.

— Ron, zise ea, suspinând, să ştii că îmi pare foarte rău de Pungaşul... Crede-mă!

— Ei, lasă, făcu Ron, ceva mai liniştit că-i dăduse drumul din îmbrăţişare, era bătrân, bietul de el... Nu mă ajuta în nici un fel. Şi, cine ştie, poate că mama şi tata or să-mi cum pere o bufniţă acum...

Măsurile de securitate, introduse după a doua pătrun dere forţată a lui Sirius Black în castel, nu le permiseră lui Harry, Ron şi Hermione să meargă să îl vadă pe Hagrid în seara aceea. Vorbiră cu el doar la ora de „Grija pentru crea turile magice”.

Hagrid părea să fie complet năucit de verdictul Con siliului.

— E numai vina mea... Parcă aveam limba legată... Stăteau acolo, în faţa mea, în robele lor negre, şi eu m-am zăpăcit complet... Mi-am împrăştiat toate hârtiile pe care le aveam şi am uitat toate datele pe care te-ai chinuit tu, Hermione, să le găseşti pentru mine. Apoi s-a sculat Reacredinţă şi şi-a făcut numărul, după care tot Consiliul a zis ca el...

— Mai e şi un recurs, Hagrid, nu te descuraja, zise Ron. O să muncim pe rupte, de data asta!

Se îndreptară spre castel, împreună cu toţi colegii. În faţa lor, îl văzură pe Draco, între Crabbe şi Goyle, uitându-se înapoi şi râzând cu subînţeles.

— N-are nici un rost, Ron, zise Hagrid, când erau pe treptele castelului. Lucius Reacredinţă îi are pe toţi cei din Consiliu în buzunarul de la vestă! O să am grijă ca Beaky să-şi petreacă timpul care i-a mai rămas cât mai frumos. Îi datorez acest lucru...

Hagrid se întoarse brusc şi se îndreptă spre cabana lui, cu faţa ascunsă în batistă.

— Uitaţi-vă la mălai-mare ăla!

Draco, Crabbe şi Goyle stăteau pe treptele castelului şi râdeau de Hagrid.

— Aţi mai văzut ceva mai jalnic? îi întrebă Draco pe Crabbe şi pe Goyle. Şi se presupune că ăsta e profesorul nostru...

Harry şi Ron făcură un pas spre Draco. Hermione fu însă mai rapidă şi ajunse prima.

PLEOSC!

Îl plesnise pe Draco peste faţă, cu toată puterea. Draco se clătină sub forţa loviturii. Crabbe, Goyle, Ron şi Harry fă cură un pas înapoi, când Hermione ridică mâna a doua oară, ameninţător.

— Să nu mai îndrăzneşti să spui aşa ceva despre Hagrid! Un prăpădit ca tine! Un rău, un nemernic, un...

— Hermione! încercă Ron să o potolească, văzând-o că ridică mâna iar.

— Lasă-mă-n pace, Ron! zise Hermione şi îşi scoase bagheta.

Draco se dădu înapoi. Crabbe şi Goyle se uitară la el, aşteptând instrucţiuni, deşi nu-şi mai reveneau din uimire.

— Să mergem, zise Draco şi toţi trei se făcură nevăzuţi pe treptele care coborau spre dormitoarele Viperinilor.

— Hermione! exclamă Ron uimit, dar şi impresionat.

— Harry, să faci tot posibilul să-l baţi în finala la Vâjthaţ! zise ea, încă furioasă. Nu cred că o să pot să suport dacă o să câştige ei!

— Avem ora de „Farmece”, zise Harry, uimit şi el de ieşi rea Hermionei. Să mergem!

Urcară treptele de marmură, îndreptându-se spre clasa profesorului Flitwick.

— Aţi întârziat, băieţi! le spuse Flitwick supărat, când Harry întredeschise uşa. Haideţi, intraţi repede şi scoteţi-vă baghetele! Azi învăţăm Vraja Veseliei. Ne-am împărţit deja în două grupe...

— Unde e Hermione?

Harry se uită şi el în jur. Nu se vedea pe nicăieri, deşi Harry era convins că se aflase în dreapta lui când se pregă tea să deschidă uşa clasei.

— Foarte straniu, zise el, uitându-se la Ron. S-o fi dus la toaletă?

Dar Hermione nu îşi făcu apariţia toată ora.

— I-ar fi prins bine şi ei vraja asta, zise Ron râzând cu gura până la urechi după terminarea orei de „Farmece”, în drum spre Marea Sală, unde îi aştepta prânzul.

Hermione nu veni nici la masă. Când ajunseră la desert, efectele Vrajei Veseliei se cam epuizară, iar Harry şi Ron începură să îşi facă griji.

— Dacă i-a făcut ceva Draco? întrebă Ron, oarecum îngri jorat, în timp ce se îndreptau spre Turnul Cercetaşilor.

Trecură pe lângă troli, îi dădură parola doamnei grase din tablou („Richitipichiti!”) şi ajunseră în camera de zi.

Hermione era la o masă, dormind adânc, cu capul pe car tea de „Aritmanţie”. Se aşezară de o parte şi de alta. Harry o trezi.

— Ce... Ce-i? sări Hermione dezorientată. Unde suntem? Ce oră avem acum?

— Mai avem douăzeci de minute până la ora de „Previziuni despre viitor”, îi zise Harry. Hermione, de ce n-ai venit la ora de „Farmece”?

— Cum? Ah, nu se poate, se văită Hermione, am uitat de ora de „Farmece”!

— Cum să uiţi? Doar erai cu noi, când am ajuns în faţa clasei!

— Nu-mi vine să cred! făcu Hermione. Era supărat dom nul profesor? Of, numai din cauza lui Reacredinţă! Mă gân deam la el şi am pierdut noţiunea timpului!

— Ştii care e părerea mea, Hermione? o întrebă Ron, pri vind la cartea de „Aritmanţie”, pe care faţa o folosise drept pernă. Cred că nu mai faci faţă... Încerci să faci prea multe!

— Ba nu! zise ea cu încăpăţânare, dându-şi părul la o parte de pe ochi şi uitându-se disperată după geantă. Am încurcat lucrurile, asta e tot! Mă duc să-l caut pe profesorul Flitwick şi să-i cer scuze... Ne vedem la ora de „Previziuni despre viitor”!

Hermione se întâlni cu ei la capătul scării spre clasa pro fesoarei Trelawney. Părea foarte afectată.

— Tot nu-mi vine să cred c-am ratat Vraja Veseliei! Şi pro fesorul Flitwick mi-a dat de înţeles că s-ar putea să ne pice tocmai ea la examen...

Urcară scările în camera obscură din turn, învăluită în mirosul ei greoi. În centrul fiecărei mese, strălucea un glob de cristal, cu o ceaţă albă în interior. Harry, Ron şi Her mione se aşezară la aceeaşi masă.

— Credeam că nu învăţăm să citim viitorul în globul de cristal decât în ultimul trimestru, şopti Ron, ferindu-se să nu îl audă profesoara Trelawney.

— Nu te mai plânge, îi zise Harry. Asta înseamnă că am terminat cu ghicitul în palmă. Începusem să mă cam satur să o văd tot dându-şi ochii peste cap, ori de câte ori se uita în palma mea!

— Bună ziua tuturor! se auzi vocea misterioasă, atât de bine cunoscută, şi profesoara Trelawney îşi făcu apariţia din umbră.

Parvati şi Lavander scoaseră exclamaţii încântate, cu fe ţele luminate de ceaţa din globul de cristal.

— M-am hotărât să vă fac cunoştinţă cu globul de cristal puţin mai devreme decât am prevăzut iniţial, zise profesoa ra Trelawney, cu spatele la foc şi rotindu-şi ochii prin încă pere. Mesagerele destinului m-au informat că o să vi se dea la examen despre globul de cristal şi m-am decis să vă las să exersaţi mai mult cu el...

Hermione strâmbă din nas.

— Mesagerele destinului, o maimuţări ea pe profesoara Trelawney. Să fim serioşi! Cine fixează temele pentru exa menul la această materie? Ea, desigur! Ce prezicere ului toare!

Hermione nici măcar nu se obosi să coboare vocea, aşa că profesoarei Trelawney nu îi fu greu să o audă. Cu faţa ascunsă în umbră, profesoara Trelawney continuă totuşi, fără să pară să o fi auzit.

— Arta de a ghici în globul de cristal este foarte rafinată, zise ea visătoare. Nu mă aştept să vedeţi ceva chiar de la prima încercare. O să începem prin exerciţii de eliberare a minţii de orice influenţe si de exersare a Ochiului Interior.

Ron începu să se hlizească necontrolat şi trebui să îşi acopere gura cu palma, pentru a-şi înăbuşi chicotelile.

— Lăsaţi subconştientul să iasă la suprafaţă, continuă profe soara Trelawney, şi aveţi încredere în Ochiul vostru Interior!

Şi astfel începu lecţia... Harry se simţea de-a dreptul stu pid, privind ca prostul la globul de cristal şi încercând să nu se gândească la nimic. Un singur cuvânt, repetat la nesfârşit („Idioţenie! Idioţenie!”), i se învârtea prin minte. Şi nu îl ajuta deloc faptul că Ron izbucnea în hohote înfundate, iar Hermione ţâţâia de zor.

— Aţi văzut ceva? îi întrebă el, după un sfert de oră de zgâială fără rost.

— Da, făcu Ron. Văd că masa asta e arsă... De la o lumânare care s-a topit pe ea!

— Ce pierdere de vreme! zise Hermione. În timpul ăsta puteam să mă pun la punct cu Vraja Veseliei!

Profesoara Trelawney trecu printre mese.

— Vrea cineva să-l ajut să interpreteze ce vede? întrebă ea, în clinchetul brăţărilor de la mână.

— Eu nu! şopti Ron. E evident ce vrea să însemne ce văd eu în globul meu! Că o să fie o ceaţă a naibii diseară!

Harry şi Hermione izbucniră în râs.

— Ei, vă rog, făcu profesoara Trelawney, în timp ce toate capetele se întoarseră spre ei.

Parvati şi Lavander erau de-a dreptul revoltate.

— Perturbaţi undele electromagnetice, le zise profesoara Trelawney şi se apropie de masa lor.

Începu să se uite în globurile lor de cristal. Lui Harry i se strânse inima. Ştia ce avea să urmeze...

— E ceva aici, zise profesoara Trelawney, aplecându-se mult asupra globului de cristal. Se mişcă ceva... Dar ce să fie asta?

Harry putea să parieze pe orice, inclusiv pe mătura lui nepreţuită, că n-avea să urmeze nimic bun. Şi, într-adevăr...

— Oh, dragul meu, începu profesoara Trelawney, uite, se vede mai clar ca niciodată... Of, Doamne... Se apropie de tine... N-a fost nicicând mai aproape... Spec...

— O, nu! sări Hermione. Nu începeţi iar cu Spectrul ăla de doi bani!

Profesoara Trelawney se uită la Hermione cu ochii ei e normi. Parvati şi Lavander şuşotiră ceva între ele şi amân două o ţintuiră cu privirea pe Hermione. Profesoara Trelaw ney se ridică în picioare, privind-o foarte supărată pe Her mione.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, draga mea, dar încă de când ai venit în clasa asta mi-am dat seama că nu ai harul acestei arte divine... Da, nu cred să fi avut vreodată un stu dent cu o minte atât de opacă...

Se făcu brusc tăcere. După un moment, Hermione izbucni:

— Foarte bine! zise Hermione, îndesându-şi în geantă cartea de „Previziuni despre viitor”. Foarte bine! repetă ea, punându-şi geanta pe umăr, mai-mai să-l răstoarne pe Ron. Atunci, renunţ!

Şi, spre uimirea întregii clase, Hermione deschise trapa şi coborî scara, dispărând din raza lor de vedere.

Fură necesare câteva minute bune, pentru ca toată lumea să reuşească să se concentreze din nou. Profesoara Trelaw ney părea să fi uitat despre Spectrul pe care îl văzuse. Se întoarse brusc şi se îndepărtă de masa la care stăteau Ron şi Harry. Respira greu şi îşi strânse şi mai mult şalul în jurul ei.

— Oooo! exclamă Lavander. Dar, doamnă profesoară, dumneavoastră aţi văzut de mult că Hermione o să ne părăsească! Mai ţineţi minte? „În jurul Paştelui, cineva din tre noi ne va părăsi pentru totdeauna.”

Profesoara Trelawney arboră zâmbetul ei misterios.

— Da, draga mea, am ştiut, într-adevăr, că domnişoara Granger ne va părăsi. Am sperat totuşi că am interpretat greşit semnele... Ochiul Interior poate fi o povară, uneori, ascultaţi-mă pe mine...

Lavander şi Parvati erau impresionate la culme şi se traseră puţin ca să-i facă loc profesoarei Trelawney să se aşeze la masa lor.

— Ce zi a fost asta pentru Hermione! şopti Ron, oarecum cu respect.

— Da, aprobă Harry.

Harry se uită în globul lui de cristal, dar nu văzu nimic mişcându-se. Nimic, în afară de ceaţă. Chiar văzuse profe soara Trelawney Spectrul din nou? Urma să îl vadă şi el? Asta-i mai lipsea, cu finala la Vâjthaţ bătând la uşă...

Sărbătoarea de Paşti nu le tihni. Anul III avea foarte multe teme. Neville Poponeaţă părea la capătul puterilor şi nu era singurul.

— Nici n-avem timp să ne bucurăm de sărbătoarea de Paşti! izbucni Seamus Finnigan într-o după-amiază. Exame nele sunt încă departe şi toţi ne-au dat atât de mult de învăţat!

Dar nimeni nu avea atâtea de făcut ca Hermione. Chiar şi fără „Previziuni despre viitor”, tot avea mai multe ore ca oricine. De obicei, era ultima care părăsea camera de zi, târziu în noapte, şi prima care ajungea la bibliotecă, a doua zi. Avea cearcăne mari, ca Lupin, şi mereu părea gata să izbucnească în lacrimi.

Ron luase asupra lui toată greutatea pregătirii noii apărări pentru Hagrid şi Buckbeak. Frunzărea necontenit volume enorme, cum ar fi „Psihologia Hipogrifilor”, „Peri culos sau nu? Un studiu asupra brutalităţii Hipogrifilor” şi altele. Era atât de absorbit de ce făcea, încât uitase să-l mai repeadă până şi pe Şmecherilă.

Harry, pe de altă parte, trebuia să-şi împartă ziua între studiu, antrenament şi discuţii nesfârşite cu Baston, în legă tură cu tacticile pe care urmau să le folosească în finală. Meciul dintre Cercetaşi şi Viperini era programat pentru prima sâmbătă de după Paşti. Viperinii conduceau în cam pionat cu exact două sute de puncte. Asta însemna, cum le amintea Baston ori de câte ori avea prilejul, că trebuiau să-i bată pe Viperini cu mai mult de două sute de puncte. Şi mai însemna că toată greutatea meciului stătea pe umerii lui Harry, fiindcă prinderea hoţoaicei aurii însemna deja o sută cincizeci de puncte.

— Asta înseamnă, îi tot repeta el lui Harry, că trebuie să prinzi hoţoaica numai şi numai după ce am marcat peste cincizeci de puncte, altfel câştigăm meciul, dar pierdem cupa! Deci, Harry, trebuie să prinzi hoţoaica numai dacă...

— Gata, Oliver, am înţeles! urlă Harry.

Toată casa Cercetaşilor era obsedată de meciul care se apropia. Nu mai câştigaseră cupa la Vâjthaţ de când legen darul Charlie Weasley (unul dintre fraţii mai mari ai lui Ron) jucase pe post de căutător.

Dar Harry se îndoia că exista cineva, chiar şi Baston, care să dorească mai mult ca el însuşi să câştige. Râca dintre el şi Draco era mai mare ca oricând. Draco încă îi mai purta pică pentru pumnul de noroi aruncat în faţă, la conacul „Urlet în noapte”, de la Hogsmeade. Şi era cu atât mai tur bat împotriva lui Harry, cu cât acesta reuşise - nu se ştia cum - să scape nepedepsit de profesorul Plesneală. Pe de altă parte, Harry nu îi putea ierta faptul că îl sabotase la jocul contra Ochilor-de-Şoim. Dar cel mai mult şi mai mult, Harry dorea să i-o plătească pentru ce îi făcuse Draco lui Hagrid şi lui Buckbeak. Vroia să îl învingă pe Draco în faţa întregii şcoli.

Nimeni nu îşi amintea să mai fi existat vreun meci care să fie aşteptat cu atâta emoţie. La sfârşitul sărbătorilor de Paşte, tensiunea dintre cele două echipe, şi implicit dintre cele două case, ajunsese la punctul maxim. Izbucneau pe coridoare mici conflicte între Viperini şi Cercetaşi din te miri ce, toate culminând cu internarea în aripa spitalului a unui Cercetaş din anul IV şi a unui Viperin din anul VI, din ale căror urechi ieşeau necontenit lipitori.

Harry resimţea foarte tare atmosfera încărcată. Nu putea să meargă pe coridoare, fără ca vreun Viperin să nu încerce să-i pună piedică. Grabe şi Goyle apăreau din senin, oriunde s-ar fi dus Harry, şi se retrăgeau dezamăgiţi, când îl vedeau pe Harry înconjurat de multă lume. Baston ordonase ca Harry să fie însoţit pretutindeni, în cazul în care Viperinii ar fi încercat să-l scoată din acţiune. Întreaga casă a Cerce taşilor era atât de entuziasmată de acest lucru, încât Harry avea mereu dificultăţi să ajungă la timp la ore, fiind încon jurat de un alai vesel şi zgomotos. Mai mult decât siguranţa personală, pe Harry îl preocupa siguranţa măturii sale „Fulger”. Când nu zbura pe ea, o încuia cu grijă în cufărul său şi adesea se repezea în pauze să vadă dacă era tot acolo.

*

În camera de zi a Cercetaşilor, orice altă activitate fu abandonată în noaptea dinaintea meciului. Chiar şi Her mione îşi puse cărţile la o parte.

— Nu pot! zise ea nervoasă şi agitată. Nu pot să mă con centrez!

Era un zgomot infernal. Din cauza emoţiei, Fred şi Geor ge erau mai gălăgioşi şi mai exuberanţi ca de obicei. Într-un colţ, Oliver Baston era aplecat asupra machetei terenului de Vâjthaţ, punând pe ea şi dirijând cu bagheta mici figurine, care reprezentau jucătorii, murmurând ceva numai de el ştiut. Angelina, Alicia şi Katie se prăpădeau de râs la glume le lui Fred şi George.

Harry, Ron şi Hermione stăteau retraşi, încercând să nu se gândească la ziua următoare, fiindcă Harry, de câte ori îşi amintea de meci, avea senzaţia oribilă că ceva foarte mare încerca să-i iasă din stomac.

— Lasă, o să fie bine, îl asigură Hermione, deşi pe faţă i se citea şi ei îngrijorarea. O să vezi...

— Doar avem un „Fulger” în echipă, făcu Ron.

— Da, zise Harry, fără convingere, simţind iarăşi junghiul din stomac.

Fu o adevărată binecuvântare când Oliver Baston se ri dică în picioare şi strigă:

— Echipă! La culcare!

*

Harry dormi cât se poate de prost. Mai întâi visă că întârziase şi Baston urla la el: „Unde ai fost până acum? A trebuit să-l folosim pe Neville în locul tău!” Apoi visă că Dra co şi întreaga echipă a Viperinilor venise la meci călare pe dragoni. Zbura cu o viteză periculoasă, încercând cu dispe rare să evite flăcările trimise spre el din gura dragonului călărit de Draco. Imediat îşi dădu seama că nici nu era căla re pe „Fulger”. Visă cum se prăbuşea la pământ şi asta îl trezi brusc.

Îi trebuiră câteva secunde ca să îşi dea seama că meciul nu avusese încă loc, că se afla în patul lui, în siguranţă, şi că Viperinilor nu li se va permite niciodată să

joace călare pe dragoni. Îi era teribil de sete. Se sculă încetişor şi se duse să-şi toarne un pahar cu apă, din carafa de lângă fereastră.

Împrejurimile castelului erau pustii. Nu sufla nici măcar o boare peste copacii din Pădurea Interzisă. Salcia Bătăuşă stătea neclintită şi părea complet nevinovată. Se părea că erau condiţii perfecte pentru meci.

Harry era gata să se întoarcă în pat, când ceva îi atrase privirile. Pe pajiştea argintie, în lumina lunii, stătea la pândă un fel de animal.

Harry se repezi la noptiera lui, îşi luă ochelarii şi se în toarse la fereastră, să vadă mai bine. Nu se putea! Nu putea să fie Spectrul... Nu acum... Tocmai înainte de meci...

Cercetă din nou împrejurimile castelului şi, după câteva clipe, îl văzu iar. Stătea la marginea pădurii acum... Nu era nici un fel de Spectru sau vreun animal fioros. Era o pisică! Harry răsuflă uşurat, când recunoscu coada vărgată şi porto calie. Era doar Şmecherilă...

Doar Şmecherilă? Harry se uită mai atent, strivindu-şi nasul de fereastră. Şmecherilă stătea pe loc. Harry mai ob servă şi altceva care se mişca printre copaci.

În următorul moment, îşi făcu apariţia de după copaci, înaintând pe pajişte! Era un câine negru, enorm şi zburlit! Şmecherilă i se alătură şi amândoi îşi continuară drumul pe pajişte. Ce să însemne asta? Cum putea să fie Spectrul, care prevestea moartea lui? Doar îl vedea şi Şmecherilă!

— Ron! şuieră Harry. Ron, trezeşte-te!

— Uh? Ce-i? Încă nici nu s-a luminat de zi... Ce-i cu tine, Harry?

— Hai să vezi ceva...

Harry se duse iar la fereastră. Câinele şi Şmecherilă dis păruseră. Harry se sui pe pervaz, ca să vadă chiar până la intrarea în castel, dar nu erau nici acolo. Unde dispăruseră?

Un sforăit prelung îi zise că Ron adormise la loc.

*

Când intrară în Marea Sală, a doua zi dimineaţă, echipa Cercetaşilor fu întâmpinată cu aplauze furtunoase. Harry nu se putu abţine să nu zâmbească din toată inima, când vă zu că şi cei de la Ochi-de-Şoim şi Astropufii îi aplaudau tot pe ei. Viperinii făcură fel de fel de grimase şi strâmbături, când veniră şi ei la micul dejun. Harry observă că Draco era şi mai palid ca de obicei.

Baston nu mai contenea să-şi invite echipa să mănânce bine, dar el nu se atinse de nimic. Apoi, îi zori spre teren, pentru a vedea care erau condiţiile de joc, înainte de a nă văli toată lumea pe stadion. Ieşiră din Sala Mare în aceleaşi aplauze entuziaste.

— Mult noroc, Harry! îi strigă Cho Chang. Harry simţi cum i se urcă sângele în obraji.

— Aşa... Nici un pic de vânt... Soarele străluceşte puternic, vizibilitatea este perfectă... terenul uscat... Ar trebui să fim mulţumiţi...

Baston făcea paşi mari pe teren, cu toată echipa pe ur mele lui. Apoi, văzură uşa castelului deschizându-se şi lumea bulucindu-se spre stadion.

— La vestiare, zise Baston, scurt.

Nimeni nu scoase o vorbă, cât îşi puseră costumele roşii. Harry se întrebă dacă toţi se simţeau ca el: ca şi cum ar fi mâncat ceva care îi picase greu la stomac. În următoarea secundă, Baston zise:

— Gata! E vremea să ieşim pe stadion!

Intrară pe teren într-un vacarm de nedescris. Trei sfer turi din public purtau însemnele Cercetaşilor, rozete, steguleţe, costume roşii. Pe pancartele lor şi pe steagul desfă şurat se vedea Leul auriu al Cercetaşilor. Aproape peste tot se vedeau cuvinte de îmbărbătare pentru Cercetaşi: „Vic torie pentru Cercetaşii”, „Cupa e a Leului!” Cu toate aces tea, existau şi vreo două sute de persoane care arborau cu loarea verde a Viperinilor. Şarpele argintiu al Viperinilor strălucea pe zeci de steaguri. Profesorul Plesneală se afla în primul rând, îmbrăcat în verde, ca toată lumea, afişând zâm betul lui nesuferit.

— Şi iată-i pe Cercetaşi! strigă Lee Jordan care era comen tator, ca de obicei. Potter, Bell, Spinnet, Johnson, Weasley, celălalt Weasley şi Baston. Echipa actuală este considerată drept cea mai bună pe care au avut-o Cercetaşii în ultimii ani şi...

Comentariul lui Jordan fu înecat în huiduielile Vipe rinilor, din capătul lor de teren.

— Au apărut pe teren şi cei de la Viperini, cu căpitanul lor, Flint. A făcut câteva schimbări de ultimă oră, bazate mai degrabă pe dimensiuni, decât pe pricepere...

Alte huiduieli din partea Viperinilor acoperiră vocea lui Lee Jordan. Harry era însă de aceeaşi părere cu Jordan. Singurul relativ scund din echipă era Draco, în rest, toţi erau nişte matahale.

— Căpitani, daţi mâna unul cu altul! comandă Madam Hooch.

Flint şi Baston se apropiară strângându-şi mâinile cu pu tere, ca şi cum fiecare ar fi vrut să-i frângă degetele celuilalt.

— Încălecaţi pe mături! zise iar Madam Hooch. Trei... doi... unu!

Şuieratul fluierului ei se pierdu în urale puternice, în timp ce paisprezece mături se înălţau în văzduh. Din cauza vitezei, părul lui Harry flutura spre spate. Cu coada ochiu lui, îl văzu pe Draco pe urmele lui. Acceleră şi porni să scruteze orizontul în căutarea hoţoaicei aurii.

— Cercetaşii atacă! Alicia Spinnet se îndreaptă spre por ţile Viperinilor... Bravo, Alicia! Ah, nu! Mingea este interceptată de Warrington, de la Viperini... Bong! Ce baloane-ghiulea au trimis Fred şi George Weasley! Johnson intercep tează... Cercetaşii iar în atac! Hai, Angelina, bravo... Ah, fe reşte-te, Angelina, vine un balon-ghiulea drept spre tine... A marcat! ZECE LA ZERO PENTRU CERCETAŞI!

După ce marcă, Angelina se retrase din preajma porţilor Viperinilor. Marea de costume roşii era în delir.

— AUU!

Angelina Johnson fu gata să cadă de pe mătură, îmbrân cită brutal de Flint.

— Scuze, făcu Flint, când mulţimea începu să-l huiduie. N-am văzut-o!

În clipa următoare, Fred Weasley îi dădu, ca din greşeală, o măciucă în cap, încât nasul lui Flint se strivi de coada pro priei sale mături, începând să sângereze puternic.

— Ajunge! strigă Madam Hooch, repezindu-se între ei. Pe nalizare pentru Cercetaşi, pentru atac neregulamentar! La fel şi pentru Viperini, pentru atacul precedent asupra Ange linei Johnson!

— Şi dumneavoastră, doamnă, se bosumflă Fred, dar nu avea ce face.

Alicia ţâşni spre porţile Viperinilor.

— Uraaa! Bravo, Alicia! urlă Lee Jordan. A marcat! DOUĂZECI LA ZERO PENTRU CERCETAŞI!

Harry întoarse puţin capul şi îl văzu pe Flint, al cărui nas încă mai sângera, şi pe Baston, care se învârtea ca un leu în faţa porţii lor, cu fălcile încleştate.

— Baston se pregăteşte... Sigur, e un portar excelent, dar lo vitura asta va fi foarte greu de parat... Ex-tra-or-di-nar! Nu-mi vine să-mi cred ochilor! A SALVAT ECHIPA DE LA UN GOL SIGUR!

Fericit, Harry continuă să zboare de la un capăt la altul al terenului, cu ochii ţintă după hoţoaică, fiind şi foarte atent la comentariul lui Lee. Era esenţial să îl ţină pe Draco la distanţă de hoţoaică, până când Cercetaşii îi devansau pe Viperini cu mai mult de cincizeci de puncte...

— Cercetaşii în posesia balonului, nu, Viperinii! Nu! Iar Cercetaşii! Katie Bell se îndreaptă spre porţile Viperinilor... Nu! ăsta a fost un fault INTENŢIONAT!

Montague, de la Viperini, îi apăruse lui Katie în faţă şi, în loc să prindă mingea, o apucase pe ea de cap. Katie se deze chilibră, abia reuşind să se redreseze pe mătură, dar scăpă balonul.

Katie se repezi la Montague, urlând la el, în timp ce Ma dam Hooch dădu alt penalti. Katie reuşi să prindă iar min gea şi marcă.

— TREIZECI LA ZERO! Aşa vă trebuie, necinstiţi şi mize rabili ce...

— Jordan, dacă nu comentezi într-un mod cât mai im parţial...

— Dar aşa a fost, doamnă profesoară!

Harry simţi că îi tresaltă stomacul, de emoţie. Văzuse hoţoaica, în preajma porţii lor, dar nu trebuia să o prindă încă. Dacă o vedea şi Draco...

Prefăcându-se atent asupra unui punct, Harry întoarse mătura şi se îndreptă în viteză spre porţile Viperinilor. Şi îi ţinu figura... Draco se năpusti pe urmele lui Harry, convins că acesta văzuse hoţoaica...

VUJJJT!

Un balon-ghiulea vâjâi foarte aproape de urechea lui Harry, dar îl depăşi şi îl lovi pe Derrick, o matalahă de la Vi perini.

VUJJJT!

De data asta, balonul-ghiulea zdrobi umărul lui Harry. Bole, alt atacant de la Viperini, se apropie şi el de Harry.

Într-o frântură de secundă, Harry îi văzu pe amândoi în dreptându-se spre el, cu măciucile ridicate...

În ultima clipă, Harry cârmi mătura în sus, zburând ca o săgeată, iar Derrick şi Bole intrară unul în altul cu toată pu terea!

— Ha! Ha! Ha! nu se putu abţine Jordan, văzându-i pe cei doi înaintaşi de la Viperini frecându-şi scăfârliile. Păcat, băieţi! N-aţi învăţat că trebuie să vă sculaţi devreme, ca să ajungeţi un „Fulger”! Cercetaşii la balon din nou... An gelina, urmărită de Flint... Învineţeşte-i ochiul, Angelina!... A fost doar o glumă, doamnă profesoară! Ah, nu! Flint prinde balonul, se îndreaptă spre porţile Cercetaşilor... Apără, Baston, te rog...

Dar Flint înscrise pentru Viperini. Izbucniră urale din partea galeriei Viperinilor, iar Lee înjură atât de urât, încât profesoara McGonagall încercă să-i ia megafonul de comen tator...

— Mă scuzaţi, doamnă, n-o să se mai întâmple... Vă pro mit! Scorul este acum treizeci la zece... Cercetaşii pun mâna iar pe minge...

Era cel mai urât meci la care participase sau asistase Harry vreodată. Înfuriaţi la culme că Cercetaşii aveau atât de repede un aşa de mare avantaj, Viperinii nu se dădeau în lături de la nimic, pentru a pune mâna pe balon. Bole o pocni pe Alicia cu măciuca şi avu tupeul să spună că i se păruse că fata era balonul-ghiulea. În revanşă, George Weas ley îi stâlci mutra lui Bole. Madam Hooch împărţea pedepse în dreapta şi în stânga, la ambele echipe. Baston reuşi să salveze altă minge, iar Cercetaşii mai înscriseră o dată. Era patruzeci la zece pentru Cercetaşi.

Între timp, hoţoaica aurie se făcuse nevăzută.

Reacredinţă continua să se ţină ca o umbră de Harry, care se uita fără încetare după hoţoaica aurie şi abia aştep ta momentul ca Cercetaşii să aibă un avantaj de cincizeci de puncte.

Katie marcă. Cincizeci la zece. Fred şi George Weasley o înconjuraseră, cu măciucile ridicate, în caz că se ivea vreun Viperin să o altoiască, drept represalii. Bole şi Derrick profi tară de absenţa fraţilor Weasley şi trimiseră câte un balon-ghiulea spre Baston. Acesta fu lovit în plin în stomac, de ambele baloane-ghiulea. Baston se răsuci în aer, ţinându-se strâns de mătură, complet năucit.

Madam Hooch interveni prompt.

— Nu se atacă portarul dacă balonul nu este în preajma porţilor sale! urlă ea la Bole şi la Derrick. Lovitură liberă pentru Cercetaşi!

Angelina trase cu sete şi marcă. Şaizeci la zece. Câteva clipe mai târziu, Fred Weasley reuşi să-l facă pe

Warrington să scape balonul. Alicia îl prinse imediat şi înscrise alt gol: şaptezeci la zece!

Suporterii Cercetaşilor se dezlănţuiseră. Urlau şi fluierau de mama-focului. Conduceau cu şaizeci de puncte! Dacă Harry prindea acum hoţoaica aurie, cupa era a lor!

Harry simţea sutele de ochi aţintiţi asupra lui, în timp ce zbura mult deasupra terenului, cu Draco foarte aproape în spatele lui.

Şi în clipa următoare, o văzu! Sclipea în soare, la aproape un metru deasupra lui.

Harry se repezi în sus, accelerând puternic. Era gata să prindă hoţoaica aurie, când mătura lui începu să piardă din viteză...

Îngrozit, Harry întoarse privirile, ca să vadă ce se întâm pla. Înnebunit că Harry era pe punctul de a pune mâna pe hoţoaică, Draco reuşise cu ultimele puteri să prindă mătura lui Harry şi o trăgea în jos.

— Tu...

Harry era atât de nervos, că se întinse să îi tragă una lui Draco. Nu ajunse la el însă. Gâfâind de efortul pe care îl de punea ca să se ţină pe urmele lui Harry, Draco era desfi gurat de oboseală, dar ochii îi sclipeau răutăcios. Obţinuse ce îşi propusese: Harry nu prinsese hoţoaica! Aceasta dispă ru din nou.

— Lovitură liberă! Lovitură liberă! urlă Madam Hooch, re pezindu-se spre locul incidentului, în timp ce Draco se înde părta pe mătura lui „Nimbus 2001” N-am mai pomenit aşa joc murdar!

— GUNOIULE! RĂU ŞI NECINSTIT! urla Lee Jordan, stând cât mai departe de profesoara McGonagall. EŞTI UN B...

Se opri la timp, cu ochii la profesoara McGonagall. Dar ea nici nu-l auzise. Nervoasă la culme, ridicase şi ea pumnul în direcţia lui Draco. Îi căzuse pălăria şi urla furioasă.

Alicia execută pedeapsa, dar era atât de nervoasă, încât rată cu numai câţiva centimetri. Echipa Cercetaşilor îşi pier duse din concentrare, în timp ce Viperinii erau în al nouă lea cer, încântaţi de măgăriile pe care i le făcea Draco lui Harry.

— Viperinii la minge, se îndreaptă spre gol... Şi Montague marchează! Şaptezeci la douăzeci, pentru Cercetaşi...

Harry îl marca acum atât de aproape pe Draco, încât li se atingeau genunchii. Harry trebuia să-l ţină iar pe Draco la distanţă de hoţoaica aurie...

— Du-te mai încolo, Potter! urlă Draco, deranjat de Harry, care îi apăruse brusc în faţă, în momentul în care schimbase direcţia.

— Angelina prinde mingea pentru Cercetaşi... HAI, AN GELINA! HAI ODATĂ!

Harry privi în jur. Cu excepţia lui Draco, întreaga echipă a Viperinilor, chiar şi portarul, se repezise să o blocheze pe Angelina...

Harry îşi întoarse mătura şi se repezi razant, cu toată viteza, în Viperini.

— AAAAAAAHH!

Viperinii se împrăştiară, când „Fulger” vâjâi printre ei. Angelina avea drum liber.

— A MARCAT! A MARCAT! URAAA! CERCETAŞII CONDUC CU OPTZECI LA DOUĂZECI!

Harry, care aproape că intrase cu capul în parapet, se opri la timp, întoarse brusc mătura şi ajunse iar la centrul terenului.

Apoi, văzu ceva care îi făcu inima să i se oprească în piept: Draco zbura, triumfător, spre un punct strălucitor, la firul ierbii...

— Hai, hai mai repede! îşi îmboldi Harry mătura. Câştiga tot mai mult teren. Se apropia în cea mai mare viteză de Draco. Fentă la timp un balon-ghiulea trimis de Bole spre el şi ajunse în dreptul gleznelor lui Draco... Acum era la acelaşi nivel cu el...

Cu un ultim efort, Harry îşi împinse trupul în faţă şi dădu drumul la mătură, ţinându-se numai cu picioarele. Cu o mână îi dădu un ghiont lui Draco, iar cu cealaltă...

— Da! strigă el triumfător, cu mâna în sus.

Întreg stadionul explodă în urale. Micuţa minge îşi zbă tea degeaba aripioarele în mâna lui Harry.

Baston se îndreptă spre Harry, cu ochii în lacrimi, îl prinse în braţe şi începu să hohotească de plâns pe umărul lui. Alte două îmbrăţişări îl anunţă că veniseră şi Fred şi George. Apoi auzi vocile celor trei fete din echipă:

— Am câştigat! Am câştigat cupa!

Îmbrăţişaţi, toţi Cercetaşii din echipă coborâră grămadă pe pământ, strigând şi plângând de fericire.

Valuri-valuri, suporterii Cercetaşilor năvăliră pe teren. Sute de mâini îi băteau prieteneşte pe spate. Harry nu auzea decât vuietul făcut de suporterii care îl îmbrăţişau fericiţi. Cu toţii fură purtaţi pe umeri spre vestiare. Într-o străfulge rare, îl văzu pe Hagrid, cu o mulţime de steguleţe şi rozete roşii, şi îl auzi strigând:

— Bravo, Harry! I-am bătut! Să vezi ce-o să se bucure Buckbeak când o să-i spun!

Mai încolo, Percy ţopăia ca un apucat, uitând de demnita tea pe care i-o impunea funcţia.

Profesoara McGonagall plângea mai tare decât Baston, ştergându-şi ochii cu un steag enorm. Harry reuşi să-i vadă şi pe Ron şi pe Hermione, care îşi croiau cu greu drum prin mulţime, ca să ajungă la el.

Cuvintele erau de prisos. Îl priveau fericiţi pe Harry, în timp ce mulţimea îi purta pe toţi membrii echipei spre mar ginea terenului, unde îi aştepta Dumbledore să le dea Cupa.

Ah, acum puteau să fie şi Dementori prin preajmă! În timp ce Baston îi întindea Cupa, iar el o ridica spre mul ţime, Harry era convins că ar fi produs cel mai grozav Patronus în acele momente!

Capitolul XVI

PREDICŢIA PROFESOAREI TRELAWNEY

Euforia lui Harry, legată de faptul că lui i se datorase în cea mai mare măsură câştigarea Cupei la Vâjthaţ, ţinu cel puţin o săptămână. Chiar şi vremea părea să participe la fericirea Cercetaşilor. Iunie se apropia, astfel că zilele deve niseră cât se poate de senine, făcându-i pe toţi să nu se gân dească decât la plimbări pe pajiştea din jurul castelului sau îndemnându-i să stea tolăniţi în iarba proaspătă, cu o cană mare alături, plină cu suc de dovleac, de la gheaţă. Poate şi la un joc cu Puahbile sau să se uite la calmarul gigant, care se ridica la suprafaţa lacului.

Dar nu era posibil aşa ceva. Examenele băteau la uşă şi, în loc să lenevească la aer curat, erau obligaţi să rămână în castel, chinuindu-şi minţile să se concentreze asupra vreunei materii, în timp ce adierea aerului de vară pătrundea prin ferestrele deschise. Chiar şi Fred şi George Weasley se pre găteau pentru examene, dornici să ia cât mai multe NOV (Nivele Obişnuite de Vrăjitorie). Percy se pregătea pentru TVEE (Teste de Vrăjitorie Extrem de Epuizante), cea mai mare distincţie care se acorda la Hogwarts. Şi, fiindcă dorea să lucreze la Ministerul Magiei, trebuia să obţină cele mai mari note. Devenise foarte irascibil şi dădea pedepse aspre tuturor celora care tulburau liniştea serilor din camera de zi. De fapt, singura persoană care era şi mai îngrijorată decât Percy era Hermione.

Harry şi Ron renunţaseră să o mai întrebe cum de reuşea să asiste la diferite ore în acelaşi timp, dar

problema reveni în actualitate, când văzură orarul examenelor ei. Pe prima coloană scria:

Luni

Ora 9: „Aritmanţie”

Ora 9: „Transfigurare”

Prânzul

Ora 13: „Farmece”

Ora 13: „Studiul vechilor rune”“

— Hermione? întrebă Ron, precaut, fiindcă Hermione era gata să explodeze, ori de câte ori o întrerupea cineva din învăţat. Eşti... Eşti sigură că ai copiat bine orarul exame nelor?

— Cum? se sperie ea şi se uită pe orarul examenelor. Sigur că da!

— Are vreun rost să te întrebăm cum crezi că o să poţi da două examene deodată? făcu Harry.

— Nu! răspunse ea laconic. A văzut cineva cartea mea de „Numerologie şi gramatică”?

— Oh, da, vroiam să citesc ceva uşor înainte de culcare, zise Ron ironic, dar în şoaptă, ca să nu îl audă decât Harry.

Hermione începu să răscolească maldărul de cărţi şi caie te de pe masa ei. Tocmai atunci, pe geamul deschis îşi făcu apariţia Hedwig, cu un bileţel în cioc.

— E de la Hagrid, zise Harry, citind bileţelul. Recursul s-a fixat pe data de şase.

— Chiar data la care terminăm noi toate examenele! zise Hermione, continuând să-şi caute cartea de „Aritmanţie”.

— Şi se ţine chiar aici, continuă Harry să citească. O să vină cineva de la Ministerul Magiei şi călăul...

Hermione ridică brusc capul.

— Cum? Aduc călăul la procesul de recurs? Dar asta sună ca şi cum n-ar mai fi nici o speranţă!

— Da, aşa se pare, zise Harry încetişor.

— Dar nu se poate! exclamă Ron. Mi-am petrecut o groază de timp cu pregătirea apărării, nu se poate să nu ţină seama de nimic!

Dar Harry avea cumplitul sentiment că Lucius Reacre dinţă decisese deja în numele „Consiliului pentru Elimi narea Creaturilor Periculoase”. Draco, foarte spăsit după în frângerea suferită de Viperini, devenise mai agitat şi mai bine dispus în ultimele zile. Din comentariile răutăcioase, care ajunseseră şi la urechile lui Harry, reieşea că Draco era convins că Buckbeak va fi executat şi că se bucura foarte tare că avusese şi el o contribuţie la acest lucru. Harry abia se abţinuse să nu îl plesnească şi el, aşa cum făcuse Her mione.

Iar cel mai îngrozitor lucru era că nu se puteau duce până la Hagrid să îl consoleze, fiindcă măsurile severe de se curitate se menţineau în continuare, iar Harry nu

îndrăznea să-şi recupereze pelerina din cocoaşa statuii vrăjitoarei cu un singur ochi.

*

Începură examenele şi o tăcere neobişnuită se aşternu în castel. Luni, cei din anul trei ieşiră livizi la faţă de la exame nul de „Transfigurare”, comparându-şi răspunsurile şi rezul tatele, văitându-se de testele care li se dăduseră. Printre altele, şi acela de a transforma un ceainic într-o broască ţestoasă! Hermione îi enervă pe toţi, plângându-se că ţes toasa ei semăna mai degrabă cu o ţestoasă fără carapace. Ca şi cum i-ar fi păsat cuiva de fleacul ăsta! Fiecare avea griji mult mai mari...

— A mea păstrase în continuare mânerul ceainicului, în locul cozii...

— Ce credeţi, e normal ca unei ţestoase să-i iasă aburi pe gură?

— A mea încă avea culoarea ceainicului... Ce ziceţi, o să-mi scadă multe puncte?

După un prânz luat în cea mai mare grabă, urmă exame nul la „Farmece”. Hermione avusese dreptate. Într-adevăr, profesorul Flitwick le dădu Vraja Veseliei. Din cauza emo ţiei, Harry exagera cu vraja lui, încât Ron fu cuprins de un râs isteric şi fu condus în altă clasă, ca să se liniştească. Îi tre bui mai mult de o oră până îşi reveni complet şi fu în stare să-şi facă şi el vraja.

După masa de seară, se duseră toţi în turnul lor, dar nu ca să se culce, ci ca să-şi revizuiască materia la „Grija pentru creaturile magice”, „Poţiuni” şi „Astronomie”.

Hagrid apăru la examenul de a doua zi cu o expresie foarte îngrijorată. Nu îi stătea capul la examen. Le dăduse fiecăruia în grijă câte un tub cu Trirâme proaspete. Ca să treacă examenul, trebuiau numai să aibă grijă ca după o oră Trirâmele să fie încă în viaţă. Şi, cum Trirâmele se dezvoltau cel mai bine dacă erau lăsate în legea lor, acela fu cel mai uşor examen, iar Harry, Ron şi Hermione avură timp bere chet să stea de vorbă cu Hagrid.

— Beaky e cam deprimat, le zise el, prefăcându-se că se apleacă să verifice dacă Trirâmele lui Harry mai erau în viaţă. Nu mai rezist... Oricum, mâine o să aflăm...

După-amiază, dădură examen la „Poţiuni”, care se dove di un adevărat dezastru. Oricât s-a străduit, Harry n-a reuşit să facă Decoctul Confuziei, preparat de el, să devină mai consistent, iar Plesneală, care urmărea totul cu un aer răzbunător, mâzgăli ceva în carnetul lui, care semăna din nefericire mult prea bine cu un zero...

Apoi, urmară examenele la „Astronomie”, la miezul nopţii, în cel mai înalt turn al castelului, la „Istoria magiei”, miercuri dimineaţa, unde Harry scrise tot ce îi spusese la cofetărie Florean Fortescue despre vrăjitoarele din perioada medievală, dorindu-şi din toată inima să fi avut la el câteva bomboane mentolate, răcoritoare, în atmosfera înăbuşitoa re din clasa în care se ţinea examenul. Miercuri după-ami ază, sub un soare necruţător, susţinură examenele la „Ierbologie”, în serele pline de aburi. Veni şi o nouă seară, care îi găsi în camera

lor de zi, toţi cu cefele arse de soare şi tânjind la seara următoare, când toate examenele se vor fi terminat.

Penultimul lor examen, din dimineaţa de joi, era la „Apărare contra Magiei Negre”, care se dovedi cel mai neo bişnuit şi straniu examen pe care îl susţinuseră vreodată. Profesorul Lupin inventase un fel de cursă cu obstacole, care trecea printr-un iaz în care se afla un Fluidem, apoi printr-o serie de porţi, păzite de o groază de Pălării Roşii, după care o luau printr-o mlaştină încurcată, unde un Hin chipun le dădea instrucţiuni greşite la tot pasul. Cursa se încheia cu aventura dintr-un cufăr enorm, unde trebuiau să intre şi să înfrunte un Bong.

— Excelent, Harry! îl felicită profesorul Lupin, la ieşirea din cufăr. Ai nota maximă!

Încântat de succesul lui, Harry mai rămase, ca să îi vadă şi pe Ron şi pe Hermione cum se descurcau. Ron făcu totul ca la carte, până când ajunse în mlaştină, unde Hinchipunul reuşi să îl zăpăcească în asemenea măsură, încât se înfundă în nămol până la piept. Hermione se descurcă excelent, până ajunse la Bong. După un minut de stat acolo, Hermi one ieşi din cufăr, ţipând speriată.

— Hermione, o întrebă profesorul Lupin, ce s-a întâmplat?

— D-Doamna pro-profesoară McGonagall! se bâlbâi Her mione. A zis... că o să pic toate examenele!

Le-a luat ceva timp să o calmeze pe Hermione. După ce au văzut-o că şi-a revenit, Harry şi Ron o luară cu ei spre cas tel. Ron era înclinat să facă haz de spaimele lui Hermione şi de Bongul pe care îl produsese, dar o anume

întâlnire de pe treptele castelului îi abătu gândurile de la acest lucru.

Cornelius Fudge, transpirând în pelerina lui prinsă pe umăr, scruta împrejurimile castelului. Când dădu cu ochii de Harry, Fudge zise:

— Ce mai faci, Harry? Vii de la examene, presupun... Mai ai vreunul?

— Mai avem unul, răspunse Harry.

Ron şi Hermione rămăseseră cu un pas mai în urmă, stânjeniţi că Fudge, nu le adresase vreun cuvânt şi lor.

— Ce zi frumoasă, continuă Fudge, aruncând un ochi spre lac. Ce păcat... Mare păcat...

Oftă din greu şi se uită la Harry.

— Am venit aici, Harry, cu o misiune foarte neplăcută, mai zise Fudge. „Consiliul pentru Eliminarea Animalelor Periculoase” m-a trimis drept martor la execuţia unui Hipo grif nebun. Asta fiindcă tot vroiam să vin la Hogwarts, să văd care mai e situaţia cu Sirius Black...

— Asta înseamnă că recursul a fost respins? întrebă Ron, făcând un pas înainte.

— Nu, n-a avut loc încă... Se ţine în după-amiaza asta, zise Fudge privindu-l curios pe Ron.

— Deci, poate nu va trebui să fiţi martor la nici o execuţie, îndrăzni Ron. Poate că Hipogriful o să fie achitat!

Înainte ca Fudge să zică ceva, apărură doi vrăjitori în spa tele lui. Unul era atât de bătrân, încât părea că urma

să îşi dea duhul sub ochii lor, celălalt era un tânăr în toată pute rea, cu mustaţă neagră. Harry îşi imagină că sunt reprezen tanţi ai „Consiliului pentru Eliminarea Animalelor Peri culoase”, cu atât mai mult cu cât vrăjitorul bătrân arătă spre coliba lui Hagrid şi zise cu o voce stinsă:

— O, Doamne, sunt prea bătrân pentru asta... E la două, nu-i aşa, Fudge?

Cel tânăr, cu mustaţa neagră, arătă ceva spre cingătoarea lui şi Harry văzu cum mângâie cu degetul mare tăişul ascuţit al unui topor strălucitor.

Ron deschise gura să zică ceva, dar Hermione îl înghionti să tacă şi îl împinse spre uşa de la intrare.

— De ce nu m-ai lăsat să-i zic vreo două? întrebă Ron supă rat. Ai văzut? Aveau toporul pregătit! Asta se cheamă drep tate?

— Ron, tatăl tău lucrează la Ministerul Magiei, nu-i poţi spune lucrurile astea şefului său, zise Hermione, dar şi ea era tristă şi dezamăgită. Dacă de data asta Hagrid îşi păstrea ză cumpătul şi îşi argumentează cazul cum trebuie, n-au cum să-l execute pe Buckbeak...

Dar Harry îşi dădu prea bine seama că Hermione nu cre dea nici ea ce spunea. La masa de prânz, toţi vorbeau deo dată, încântaţi că se terminau examenele în după-amiaza aceea. Numai Harry, Ron şi Hermione stăteau deoparte, făcându-şi griji pentru Hagrid şi Buckbeak.

Harry şi Ron aveau ultimul examen la „Previziuni despre viitor”. Hermione, la „Studiul despre Încuiaţi”. Urcară trep tele de marmură împreună. Hermione se opri la etajul unu, iar Harry şi Ron urcară spre etajul şapte,

până în camera rotundă a profesoarei Trelawney, la uşa căreia se înghesui seră toţi colegii lor, încercând să recapituleze materia pen tru ultima oară, cât aşteptau să le vină rândul.

— Ne examinează pe fiecare în parte, îi informă Neville, după ce Harry şi Ron se aşezară lângă el.

Neville ţinea pe genunchi cartea „Desluşirea viitorului”, deschisă la pagina dedicată ghicitului în globul de cristal.

— Voi aţi văzut vreodată ceva în globul vostru de cristal? îi întrebă el cu un aer nefericit.

— Nu, zise Ron absent, cu ochii pe ceasul de la mână. Harry ştia că socotea cât timp mai rămăsese până la înce perea recursului.

Coada de la uşa profesoarei Trelawney se micşora foarte încet. De fiecare dată când cobora cineva scara argintie, era repede asaltat:

— Ce te-a întrebat? Ai ştiut? Dar toţi refuzau să răspundă.

— Mi-a zis că a citit în globul ei de cristal că, dacă vă spun ceva, o să mi se întâmple un accident îngrozitor, se văicări Neville, când se întoarse de la examen.

Îi veni rândul şi lui Ron.

— Îi convine, pufni Ron. Încep să cred că Hermione a avut dreptate în legătură cu ea. E o impostoare bătrână!

— Da, făcu Harry, cu ochii la ceas. Bine ar fi să termine mai repede cu noi...

Era deja ora două.

Parvati coborî scara, mândră-foc.

— A spus că am toate atuurile unui adevărat Mesia, se lăudă ea. Am văzut... Ei, o mulţime de lucruri... Succes, Ron!

Şi Parvati se repezi spre Lavander.

— Ronald Weasley! anunţă bine cunoscuta voce enigma tică de la capătul scării.

Ron se strâmbă spre Harry şi urcă.

Harry rămăsese ultimul din clasă. Se sprijini cu spatele de perete, cu ochii la zborul unei muşte în jurul ferestrei lumi nate de soare şi cu mintea şi inima la Hagrid.

După douăzeci de minute, reapăru Ron.

— Ei, cum a fost? îl întrebă Harry.

— Aiurea! făcu Ron. N-am văzut nimic, aşa că am inventat şi eu nişte chestii... Nu cred că am convins-o, deşi...

— Ne întâlnim în camera de zi! zise Harry, când auzi vocea profesoarei Trelawney: „Harry Potter!”

În camera din turn era mai înăbuşitor ca oricând. Focul pâlpâia, deşi era vară, iar mirosul înecăcios şi greoi umplea toată încăperea. Harry începu să tuşească şi se împiedică de toate mesele şi scaunele până ajunse la locul unde stătea profesoara Trelawney, în faţa unui glob mare de cristal.

— Bună ziua, dragul meu, zise ea cu blândeţe. Te rog să te uiţi atent... nu te grăbi... şi să-mi spui ce vezi...

Harry se aplecă asupra cristalului şi se uită cât se poate de atent la el, dorindu-şi din tot sufletul să vadă şi altceva în afară de ceaţa lăptoasă, dar nu îi apăru nimic.

— Ei? întrebă profesoara Trelawney, după o vreme. Ce vezi?

Căldura devenise insuportabilă, iar mirosul era şi mai pă trunzător, din cauza aromelor care ardeau în focul din ime diata lor apropiere. Se gândi la ce spusese Ron şi se hotărî să se prefacă şi el că vede ceva în globul de cristal.

— Păi, începu Harry, parcă... o umbră neagră... hm...

— Cu ce seamănă? întrebă profesoara Trelawney. Gân deşte-te, Harry, gândeşte-te bine...

— Cu un Hipogrif! zise el, încercând să pară cât mai convingător.

— Ah! exclamă profesoara Trelawney, scriind ceva pe per gamentul întins pe genunchii ei. S-ar putea să fie necazul pe care îl are Hagrid cu Ministerul Magiei... Mai uită-te... Ce mai vezi? Hipogriful pare să aibă... cap sau nu?

— Da! zise Harry cu hotărâre.

— Eşti sigur? îl întrebă profesoara Trelawney. Eşti foarte sigur, Harry? Nu vezi ceva rostogolindu-se pe pământ şi în spatele Hipogrifului, un călău cu toporul ridicat?

— Nu! spuse Harry, care acum se simţea foarte rău.

— Nu vezi sânge? Nu-l vezi pe Hagrid plângând?

— Nu! zise Harry iar, dorindu-şi din tot sufletul să poată pleca din camera aceea. Nu, arată bine... zboară...

Profesoara Trelawney suspină.

— Bine, dragul meu, zise ea. Cred că o să ne oprim aici... M-ai cam dezamăgit... Dar sunt sigură că ţi-ai dat toată silinţa!

Simţindu-se uşurat, Harry îşi luă geanta şi dădu să plece, când o voce răguşită zise de undeva, din spatele lui:

— Se va întâmpla la noapte!

Harry se întoarse pe călcâie. Profesoara Trelawney se crispase în fotoliul ei. Ochii îi rămăseseră aţintiţi în gol şi bolborosea ceva.

— P-Poftim? întrebă Harry.

Profesoara Trelawney păru să nu-l fi auzit. Îşi dădu ochii peste cap. Harry fu cuprins de panică. Profesoara arăta ca şi cum urma să fie scuturată de convulsii în curând. Harry ezită, gândindu-se să o ducă în aripa spitalului, când profe soara Trelawney vorbi cu aceeaşi voce răguşită, atât de deosebită de vocea ei obişnuită.

— Lordul Întunericului zace singur şi părăsit de toţi pri etenii. Acum doisprezece ani, servitorul lui a fost încătuşat. Înainte de miezul nopţii, acesta se va elibera şi se va duce să-şi întâlnească stăpânul. Lordul Întunericului va renaşte cu ajutorul slugii lui credincioase, mai puternic şi mai înfri coşător ca niciodată. La noapte... înainte de miezul nopţii...

servitorul... eliberat... reîntâlnirea cu stăpânul său...

Capul profesoarei Trelawney îi căzu în piept şi ea bol borosi ceva. Apoi, brusc, îşi reveni şi zise cu glasul ei obiş nuit:

— Scuză-mă, dragul meu, nu ştiu ce a fost cu mine... Căldura asta insuportabilă, probabil... Cred că am aţipit o clipă...

Harry stătea împietrit, cu ochii ţintă la ea.

— S-a întâmplat ceva, dragul meu? întrebă profesoara Trelawney îngrijorată.

— Păi... tocmai mi-aţi spus că Lordul Întunericului se va ridica din nou... ajutat de servitorul său...

Profesoara Trelawney privi în jur, uimită.

— Lordul Întunericului? Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit? Dragul meu, cu aşa ceva nu are dreptul nimeni să glumească... Se va ridica din nou... Să fim serioşi...

— Dar dumneavoastră aţi spus asta...

— Cred că ai aţipit şi tu un pic, dragul meu! zise profe soara Trelawney. N-aveam cum să prezic ceva atât de ieşit din comun şi de prost-gust!

Harry coborî scara în spirală, gândindu-se dacă aceea fu sese o adevărată predicţie, făcută de profesoara Trelawney, sau era doar un mod teatral, pe care îl alesese ea ca să mar cheze încheierea examenului.

Zece minute mai târziu, trecea în fugă pe lângă trolii de pază, din Turnul Cercetaşilor. Încă îi mai răsunau în minte cuvintele profesoarei Trelawney. Colegii lui treceau pe lângă el, în direcţie opusă, râzând şi glumind, îndreptându-se spre terenul de joacă, eliberaţi de stresul examenelor. Când intră prin gaura din portret, camera de zi era aproape goa lă. Într-un colţ, îl aşteptau Ron şi Hermione.

— Profesoara Trelawney, zise Harry, gâfâind, tocmai mi-a spus că...

Dar se opri brusc, când văzu expresia de pe feţele lor.

— Buckbeak a pierdut! îl anunţă Ron trist. Hagrid ne-a trimis ăsta...

Biletul lui Hagrid era foarte scurt, fără urme de lacrimi, dar se părea că mâna îi tremurase necontrolat, încât abia se putea citi.

Am pierdut recursul. Execuţia, la. apusul soarelui. Nu puteţi face nimic. Nu vreau să veniţi la mine.

Hagrid

— Trebuie să mergem! hotărî Harry. Nu-l putem lăsa sin gur să-l aştepte pe călău!

— Dar e la apus... Nici noi, dar mai ales tu, zise Ron, n-avem voie să ieşim din castel...

Harry îşi prinse capul în mâini, gândindu-se.

— Dacă am avea pelerina de la tata...

— Unde este? întrebă Hermione.

Harry îi spuse că o lăsase în cocoaşa statuii vrăjitoarei cu un singur ochi.

— Şi dacă mă vede iar Plesneală în apropierea statuii, nu ştiu pe unde scot cămaşa! zise Harry.

— Da, dacă te vede pe tine, zise Hermione. Cum se des chide cocoaşa vrăjitoarei?

— O atingi cu bagheta şi zici: „Dissendium!” Dar... Hermione nu mai aşteptă să audă şi restul frazei. Stră bătu în fugă încăperea şi ieşi prin gaura din portret.

— Doar nu s-a dus să o ia, zise Ron, holbându-se după ea.

Ba chiar aşa şi făcuse. Hermione se întoarse peste un sfert de oră, cu pelerina împăturită cu grijă, ascunsă în roba ei.

— Hermione, nu ştiu ce e cu tine, în ultimul timp! zise Ron, mirat la culme. Mai întâi, l-ai plesnit pe Draco, apoi ai renunţat la cursurile profesoarei Trelawney, acum...

Hermione păru mai degrabă flatată.

*

Merseră la masă, împreună cu ceilalţi, dar după ce ter minară, nu se întoarseră în Turnul Cercetaşilor. Harry

avea pelerina ascunsă sub roba sa, în dreptul pieptului. Trebuia să stea cu mâinile la piept, ca să ascundă umflătura. Stătură ascunşi într-o cameră de lângă holul de la intrare, ascultând cu atenţie, până ce acesta se goli. Mai auziră şi ultimii paşi, traversând holul, apoi uşa care se închise cu zgomot. Her mione îşi scoase capul cu grijă din ascunzătoarea lor.

— În regulă! zise ea. Nu e nimeni, să ne ascundem sub pe lerină...

Strânşi unii în alţii şi mergând încet, ca să nu îi audă nimeni, traversară holul, coborâră treptele de piatră şi ajun seră în curtea castelului. Soarele începuse să apună, dinco lo de Pădurea Interzisă, tivind cu auriu vârfurile copacilor.

Ajunseră la coliba lui Hagrid şi ciocăniră la uşă. Răs punsul nu veni aşa curând. În cele din urmă, apăru Hagrid, care se uită mai întâi să vadă cine venise. Tremura şi era alb ca varul.

— Noi suntem! şopti Harry. Suntem sub pelerina care ne face invizibili. Dă-ne drumul înăuntru, ca să ne-o putem scoate.

— N-ar fi trebuit să veniţi, zise Hagrid, dar se dădu la o parte din uşă şi îi lăsă să intre. Închise uşa repede, iar Harry trase pelerina de pe ei.

Hagrid nu izbucni în plâns şi nici nu li se aruncă de gât. Arăta ca cineva care nu ştia nici pe ce lume se află, nici înco tro să o ia. Starea asta de neajutorat era chiar mai rea decât să îl vadă plângând.

— Vreţi un ceai?

Mâinile sale mari tremurau când se întinseră după ceainic.

— Unde e Buckbeak, Hagrid? întrebă Hermione, nesigură.

— L-am... L-am dus afară, zise Hagrid, vărsând lapte pe masă, când se aplecă să le pună în ceai. Ciuguleşte şi el pe aleea cu dovleci. Am crezut de cuviinţă să-l las să mai respire puţin aer curat, să se mai uite la copaci, înainte de...

Mâna lui Hagrid începu să tremure şi mai tare şi scăpă pe jos cana cu lapte.

— Lasă-mă pe mine, Hagrid, zise Hermione şi se aplecă să şteargă pe jos.

— Mai am o cană în dulap, zise Hagrid, aşezându-se şi ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

Harry şi Ron schimbară între ei priviri neputincioase.

— Crezi că nu mai e nimic de făcut, Hagrid? întrebă Harry ca să-l consoleze. Poate Dumbledore...

— A încercat, zise Hagrid, dar Consiliul are puteri mai mari ca el. Le-a spus că Buckbeak nu este periculos, dar ei sunt speriaţi... I-a ameninţat Lucius Reacredinţă, doar îl ştiţi cum e... Călăul este chiar un prieten de-al lui... Macnair se numeşte... Ei, dar cel puţin o să se sfârşească repede, fără dureri... Şi o să fiu lângă Bucky...

Lui Hagrid i se puse un nod în gât. Îşi aruncă ochii de jur împrejur, ca şi cum ar fi vrut să găsească ceva în colibă, care să-l ajute şi să-i mai aline durerea.

— Domnul Dumbledore o să vină şi el când... când o să se întâmple... Aşa mi-a scris de dimineaţă... A zis că vrea să fie alături de mine. Un mare om, Dumbledore ăsta...

Lui Hermione, care căuta altă cană de lapte în dulapul lui Hagrid, îi scăpă un suspin. Veni spre ei, cu cana în mână, abia stăpânindu-şi lacrimile.

— O să stăm şi noi cu tine, Hagrid, zise ea, dar Hagrid scutură din capul lui cu părul zburlit.

— Nu, voi trebuie să vă întoarceţi la castel. V-am spus doar că nu vreau să fiţi de faţă. Şi, oricum, n-aveţi voie să fiţi aici. Mai ales tu, Harry... Dacă află Dumbledore sau Fudge, n-o să-ţi fie bine...

Hermione nu se mai putu stăpâni. Pe faţa ei se prelin geau lacrimi mari şi grele. Încercă din răsputeri să şi le ascundă în faţa lui Hagrid, făcându-şi treabă în jurul ceainicului. Apoi, pe când se pregătea să umple cana cu lapte, ca să-şi adauge fiecare în ceai, Hermione scoase un ţipăt.

— Ron! Nu-mi vine să cred, dar parcă e Pungaşul... Ron se uită prostit la ea.

— Ce tot vorbeşti acolo?

Hermione întoarse cana cu fundul în sus. Luptându-se să nu pice jos, Pungaşul alunecă în cele din urmă pe masa lui Hagrid.

— Pungaşule! strigă Ron, nevenindu-i a crede. Ce cauţi tu aici?

Ron îl prinse de mijloc şi îl apropie de lumină. Pungaşul arăta groaznic. Era mai slab ca niciodată şi blana îi căzuse pe porţiuni mari. Se zbătea în mâinile lui Ron, ca şi cum ar fi vrut să scape.

— Nu te teme, încercă Ron să îşi liniştească şobolanul. Nu e nici un motan pe-aici... Nimeni care ţi-ar putea face vreun rău.

Hagrid se ridică deodată în picioare. Faţa lui, care de obi cei era congestionată, acum devenise albă ca hârtia.

— Vin...

Harry, Ron şi Hermione se uitară şi ei. În depărtare, se vedea un grup de oameni coborând treptele castelului. În frunte era Dumbledore, cu barba argintie strălucind în lu mina apusului. Lângă el se afla Fudge, iar în spatele lor veneau moşneguţul din Consiliu şi Macnair, călăul.

— Trebuie să plecaţi, zise Hagrid, tremurând din toate încheieturile. Nu trebuie să vă găsească aici... Plecaţi odată!

Ron îl băgă pe Pungaşul în buzunar şi Hermione luă pelerina.

— Vă dau drumul prin spate, le zise Hagrid.

Îl urmară prin grădina din spatele casei. Harry se simţea straniu, mai ales după ce îl văzu pe Buckbeak ciugulind prin grădină. Buckbeak părea să înţeleagă că se întâmpla ceva neobişnuit. Îşi întoarse capul lui ascuţit dintr-o parte în alta şi dădu nervos de câteva ori cu ciocul în pământ.

— Lasă, Beaky, încercă Hagrid să-l liniştească, lasă, o să fie bine... Hai, plecaţi! Grăbiţi-vă!

Dar ei nu se clintiră din loc.

— Hagrid, nu putem să te lăsăm singur...

— O să le spunem cum a fost în realitate...

— Nu pot să-l omoare...

— Plecaţi! zise Hagrid furios. Şi aşa mi-e destul de greu... Nu vreau să vă ştiu şi pe voi în pericol...

Nu mai aveau ce face. Hermione aruncă pelerina peste Harry şi peste Ron, moment în care auziră ciocănituri în uşa lui Hagrid. Apoi, auziră mai multe voci la intrarea din faţă a colibei. Hagrid privi spre locul în care fuseseră ei cu o clipă mai înainte.

— Plecaţi repede, le şopti el cu o voce răguşită. Nu vreau să auziţi...

Intră apoi în cabană, în timp ce uşa de la intrare se deschidea.

Îngroziţi, înconjurară cu grijă coliba lui Harry. Când ajunseră în partea cealaltă a colibei, auziră uşa de la intrare deschizându-se din nou.

— Mai repede, zise Hermione. Nu vreau să văd sau să aud... Vă rog...

Începură să urce încet panta spre castel. Soarele dispă ruse aproape cu totul, cerul se întunecase, doar în partea dinspre apus se mai observa o pată rubinie.

Ron se opri în loc.

— Ron, te rog, făcu Hermione.

— Din cauza Pungaşului. Nu vrea să...

Ron se aplecase, încercând să-l bage iar pe Pungaşul în buzunar, dar şobolanul parcă înnebunise. Chiţăia ca un apu cat, se zbătea şi încerca să-şi înfigă colţii în mâna lui Ron.

— Pungaşule! îl repezi Ron pe şoptite. Eu sunt, prostule! Auziră voci bărbăteşti în spatele lor.

— O, Ron, te rog, mai repede...

— Pungaşule, stai liniştit!

Mai făcură câţiva paşi. Ca şi Hermione, Harry nu dorea nici el să audă nimic. Ron se opri din nou.

— Nu pot să-l potolesc, zise Ron. Pungaşule, taci, or să ne audă toţi!

Şobolanul chiţăia disperat în continuare, dar nu suficient de tare ca să acopere zgomotele care veneau din grădina lui Hagrid. Se auzeau voci bărbăteşti, agitaţie, apoi căderea bruscă a toporului.

Hermione se clătină.

Au făcut-o! îi zise ea lui Harry. Nu-mi vine să cred, cum au putut să-l omoare?

Capitolul XVII

MOTANUL, ŞOBOLANUL ŞI DULĂUL

Mintea lui Harry se opri în loc, din cauza grozăviei situaţiei. Stăteau toţi trei sub pelerină, îngroziţi la culme. Ultimele raze de soare aruncau umbre sângerii pe pajiştea din jurul castelului. Apoi, chiar în spatele lor, auziră un urlet sălbatic.

— Hagrid! murmură Harry.

Fără să stea pe gânduri, se întoarse, ca şi cum ar fi vrut să se ducă înapoi. Ron şi Hermione îl prinseră de câte un braţ.

— Nu putem să ne întoarcem, şopti Ron, alb ca varul. O să-l băgăm într-un bucluc şi mai mare, dacă ne prind în coli ba lui.

Hermione respira des şi neregulat.

— Cum au putut? hohoti ea. Cum au putut?

— Hai, lasă, încercă să o consoleze Ron, ai cărui dinţi pă reau să îi clănţăne în gură.

Îşi continuară drumul spre castel, mergând încet, ca să nu iasă cumva de sub pelerină. Lumina dispărea repede. Când ajunseră lângă castel, noaptea îi învălui cu totul, ca o vrajă grea.

— Pungaşule, potoleşte-te odată, zise Ron pe şoptite, apăsându-şi buzunarul de la piept.

Şobolanul se zbătea înnebunit. Ron se opri iar, încercând să îl bage cât mai adânc în buzunar.

— Ce se întâmplă cu tine, şobolan tâmpit? strigă el. Auu!

M-a muşcat!

— Ron, mai încet, îl potoli Hermione. Fudge o să fie aici într-o clipă...

— Dar nu vrea... să stea liniştit...

Pungaşul era îngrozit, asta era clar. Se zbătea din toate puterile, încercând să scape din strânsoarea lui Ron.

— Ce-o fi cu el?

Dar Harry ştia ce se întâmpla. Târându-se pe pământ, cu ochii sclipindu-i în întuneric, Şmecherilă se apropia tiptil de ei. Harry nu era sigur dacă Şmecherilă îi vedea sau fusese atras de chiţăielile Pungaşului.

— Şmecherilă! gemu Hermione. Pleacă, pleacă de lângă noi! Dar motanul se apropia tot mai mult...

— Pungaşule... Stai! NU!

Prea târziu! Şobolanul reuşise să scape din mâinile lui Ron şi o zbughise pe pajişte. Cu un salt, Şmecherilă se luă după el şi, înainte ca Harry şi Hermione să îl poată opri, Ron ieşise de sub pelerină şi se luase după motan, dispă rând în întuneric.

— Ron! strigă Hermione.

Harry şi Hermione se înţeleseră dintr-o privire şi o luară pe urmele lui Ron. Cum era imposibil să alerge cu pelerina pe ei, ieşiră de sub ea, cu pelerina fluturând ca un

drapel în urma lor. Auzeau numai paşii lui Ron, înaintea lor, şi bles temele la adresa lui Şmecherilă.

— Nu te atinge de el! La o parte! Pungaşule, vino aici! Se auzi o bufnitură.

— Te-am prins! Pleacă de-aici, motan nesuferit!

Harry şi Hermione aproape veniră în nas, împiedicându-se de Ron, care era culcat la pământ. Era plin de noroi, dar Pungaşul era la locul lui, în buzunarul de la piept.

— Ron, treci repede sub pelerină! îi zise Hermione, gâfâind. Dumbledore... Fudge... or să fie aici în câteva se cunde...

Dar, înainte de a se ascunde sub pelerină, auziră zgomo tul făcut de nişte labe uriaşe. Ceva se apropia de ei, prin întuneric... Era un câine enorm, cu ochii spălăciţi şi cu o blană neagră şi jegărită.

Harry băgă mâna după baghetă, dar era prea târziu. Dintr-un salt, câinele era deja cu labele lui enorme pe piep tul lui, Harry simţindu-i în faţă răsuflarea fierbinte şi văzân du-i colţii ascuţiţi...

Dar saltul îl aruncă mai departe de Harry, câinele rosto golindu-se pe pământ, ameţit de căzătură. Părea să-şi fi rupt coastele... Harry îi auzi mârâielile şi ştiu că se pregătea de un nou atac...

Ron era deja în picioare. Când câinele sări din nou, Ron îl împinse pe Harry la o parte, iar câinele îşi înfipse colţii în braţul lui Ron. Harry se repezi la câine, dar rămase doar cu un smoc din blana lui în mână. Câinele îl

trăgea cu repezi ciune pe Ron, ca şi cum ar fi târât după el o păpuşă din cârpe...

Apoi, Harry primi o nouă lovitură, pe nepusă-masă, fără să-şi dea seama de unde. Căzu din nou la pământ şi o auzi pe Hermione ţipând de durere, apoi se prăbuşi şi ea la pământ. Harry reuşi să-şi scoată bagheta, simţind cum sân gele îi şiroieşte pe frunte...

— Lumos! zise el cu ultimele puteri.

La lumina din capătul baghetei, văzu trunchiul gros al unui copac. În goana lor după Pungaşul, nimeriseră în preajma Salciei Bătăuşe, care îşi agita braţele în toate direc ţiile, încercând să îi lovească, pentru a-i ţine la distanţă. Şi acolo, la baza copacului, Harry văzu dulăul mare şi negru trăgându-l pe Ron printr-o gaură aflată între rădăcinile sal ciei. Ron se zbătea furios, dar capul şi pieptul dispăruseră deja prin gaură...

— Ron! strigă Harry, încercând să înainteze, dar o ramură fu gata să-l lovească mortal, reuşind doar să îl azvârle la dis tanţă.

Acum nu se mai vedeau decât picioarele lui Ron, pe care acesta şi le încrucişase între două rădăcini, încercând să se ancoreze de ele. Apoi se auzi un pârâit, ca un pocnet de armă. Unul dintre picioarele lui Ron se rupsese şi în clipa următoare ambele picioare dispărură şi ele în gaură.

— Harry, trebuie să ne ducem după ajutoare, strigă Her mione.

Sângera şi ea, salcia o izbise şi o rănise la umăr.

— Nu, dulăul ăla e aşa de mare, încât o să-l înfulece pe dată... N-avem timp...

— Dar n-o să reuşim să trecem de salcie fără ajutor...

O altă rafală de lovituri se abătu peste ei, Salcia Bătăuşă reuşind să-i atingă doar cu rămurelele de la vârful crengilor.

— Dacă el a reuşit să intre, o să reuşim şi noi! zise Harry. Gâfâind, Harry încercă să se apropie mai mult de salcie, să găsească un unghi din care să se poată strecura la baza trunchiului, dar fiecare încercare a sa era zădărnicită de loviturile sălbatice ale salciei.

— Ajutor! Ajutor! începu să strige Hermione, fără prea mare speranţă.

Şmecherilă se strecură printre ramurile salciei, ca un şar pe, şi apăsă cu laba pe un buton de pe una dintre rădăcini.

Brusc, salcia încremeni. Nu se mai mişca nici măcar o frunză de pe ramurile ei.

— Şmecherilă, şopti Hermione, prinzându-se strâns de braţul lui Harry. Cum de-a ştiut?

— E prieten cu câinele ăla, se încruntă Harry. I-am mai văzut împreună. Hai, vino şi ţine bagheta gata pregătită!

Se repeziră pe urmele lui Şmecherilă, dar până să ajungă la el, nu-i mai văzură decât coada, vărgată şi portocalie, ie şind din gaura prin care dispăruse Ron, tras de dulău. Harry se târî înainte, îşi băgă mai întâi capul

prin gaură şi se lăsă să alunece printr-un fel de tunel. La lumina din capătul baghetei sale, Harry văzu urechile lui Şmecherilă, la câţiva paşi înaintea lui. Câteva clipe mai târziu, ateriză şi Her mione lângă el.

— Unde e Ron? întrebă ea, înnebunită de groază.

— Pe aici! o îndemnă Harry, mergând aproape pe vine. L-am văzut pe Şmecherilă înaintea noastră...

— Oare unde duce tunelul ăsta? întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată, din spatele lui Harry.

— Nu ştiu, răspunse Harry. E şi el marcat pe „Harta Ştren garilor”, dar Fred şi George mi-au zis că nimeni nu a trecut vreodată pe aici. E pe undeva, pe la marginea hărţii, dar se pare că iese tot în Hogsmeade...

Înaintau cât de repede puteau, aproape dând cu nasul de pământ. Coada lui Şmecherilă apărea şi dispărea în faţa lor. Tunelul era foarte lung. Părea la fel de lung ca cel care ieşea în pivniţa de la „Lorzii mierii”. Harry nu se gândea decât la Ron şi la ce ar fi putut să îi facă acel câine uriaş. Respira greu şi des, aproape alergând, atât cât îi permitea poziţia chircită...

Apoi, tunelul începu să se lărgească şi putură să stea drept în picioare. La o cotitură, Şmecherilă dispăru cu totul... În faţa lor, se vedea o lumină, pâlpâind printr-o crăpătură...

Se opriră amândoi o secundă, ca să-şi mai tragă sufletul. Înaintară iar, ridicând baghetele să vadă la lumina lor ce era dincolo de deschiderea aceea.

Era o cameră, foarte prăfuită şi în mare dezordine. Tapetul se cojise de pe pereţi, iar podeaua avea numai pete. Mobila era toată distrusă, ca şi cum cineva ar fi lovit în ea. Ferestrele erau barate cu scânduri.

Harry privi spre Hermione, cerându-i părerea. Deşi îngrozită, ea dădu din cap. Harry se strecură prin deschidere, plimbându-şi privirile prin cameră. Camera era goală, dar la dreapta lor se deschidea o uşă care dădea într-un fel de hol întunecat. Hermione îl prinse iar strâns de braţ pe Harry şi îşi pironi ochii pe ferestrele barate cu scânduri.

— Harry, şopti ea, îngrozită. Cred că suntem în conacul bântuit!

Harry privi în jur. Lângă ei, se afla un scaun distrus aproape complet. Lipseau scânduri din el, iar un picior era smuls de tot.

— O stafie nu putea face aşa ceva, şopti el.

Deodată, auziră un zgomot deasupra lor. Era cineva la etaj. Amândoi îşi pironiră privirile în tavan. Strânsoarea Hermionei era aşa de puternică, încât Harry îşi simţea degetele amorţite. Ridică sprâncenele la ea. Fata dădu iar din cap şi slăbi strânsoarea.

Cât puteau de încet, străbătură holul şi începură să urce scara şubredă. Totul era acoperit cu un strat gros de praf, cu excepţia podelei, pe care se vedea o dâră prin praf, ca şi cum ceva ar fi fost târât la etaj.

Ajunseră în sfârşit sus.

— Nox! şoptiră ei şi luminile din vârfurile baghetelor lor se stinseră. Numai o singură uşă de pe palier era deschisă. Înaintară încetişor spre ea. Dinăuntru, se auzeau zgomote. Cineva gemea şi curând îl auziră şi pe Şmecherilă torcând liniştit. Schimbară repede priviri între ei şi dădură din cap.

Strângând bagheta la piept, Harry deschise uşa larg.

Pe un pat magnific, cu baldachin, stătea Şmecherilă, care începu să toarcă şi mai tare, la vederea lor. Pe podea, ţinân du-se de piciorul care stătea la un unghi straniu, stătea Ron.

Harry şi Hermione se repeziră spre el.

— Ron! Eşti întreg? Cum te simţi?

— Unde este dulăul?

— Nu e nici un câine, bombăni Ron. Harry, e o cursă...

— Cum...

— Dulăul este el!... Este un Animagus!

Ron privi peste umărul lui Harry. Harry se întoarse ime diat. Din umbră, ieşi un bărbat care se repezi şi închise uşa, ca să nu poată ieşi nimeni.

O masă de păr murdar şi încâlcit îi atârna până la umeri. Dacă nu s-ar fi văzut urma unui zâmbet în ochii înfundaţi în orbite, ai fi putut crede că este un cadavru. Pielea, ca de cea ră, era aşa de întinsă pe pometii osoşi, încât capul părea un simplu craniu. Dinţii galbeni schiţau un zâmbet slab. Era Sirius Black.

— Expelliarmus! strigă el, îndreptând spre ei bagheta lui Ron.

Bagheta lui Harry şi a Hermionei zburară în aer, iar Black le prinse imediat. Făcu un pas înainte, cu ochii aţintiţi asupra lui Harry.

— Ştiam eu că o să vii în ajutorul prietenului tău, zise Black, cu o voce hârâită, care părea să nu mai fi fost folosită de o groază de vreme. Tatăl tău ar fi făcut acelaşi lucru pen tru mine. Foarte curajos din partea ta. Mă bucur că nu ai cerut ajutorul vreunui profesor. În felul acesta, totul o să meargă mult mai uşor...

Referirea la tatăl său, îl făcu pe Harry să-şi iasă din sărite. Simţea că îi clocoteşte sângele în tâmple şi furia izbucni din pieptul său. Pentru prima oară, regretă cu adevărat că nu avea o baghetă magică. Nu pentru a se apăra, ci pentru a ataca, pentru a ucide! Vru să se repeadă spre Black, dar două mâini îl prinseră de braţe.

— Nu, Harry, îi şopti Hermione, cu vocea împietrită. Ron i se adresă lui Black.

— Dacă vrei să-l omori pe Harry, atunci să ştii că o să tre buiască să ne omori pe noi, mai întâi! strigă el, deşi efortul de a sta în picioare îi îndepărtă şi bruma de culoare, pe care o mai avea în obraji, şi îl făcu să se clatine.

O luminiţă tremură în ochii lui Black.

— Întinde-te pe jos, îl sfătui el pe Ron, cu blândeţe. O să-ţi faci şi mai rău la picior...

— M-ai auzit? zise Ron, cu mai puţină vehemenţă, ţinân du-se de Harry, ca să nu se prăbuşească. O să trebuiască să ne omori pe toţi trei!

— O să omor numai o singură persoană, în noaptea asta, rânji Black.

— Şi ce-i cu asta? îi aruncă Harry cu dispreţ, căutând să se îndepărteze de Ron şi de Hermione. Doar ultima dată nu ţi-a păsat că omori atâţia Încuiaţi, numai ca să ajungi la Petti grew... Ce, te-a înmuiat cumva şederea la Azkaban?

— Harry! şopti Hermione. Ţine-ţi gura!

— Cum să tac? El mi-a omorât mama şi tatăl! urlă Harry, căutând cu un nou efort să se elibereze din strânsoarea lui Ron şi a Hermionei.

Uitase tot: de vrăji, de faptul că era scund şi slab, că avea numai treisprezece ani, în timp ce Black era înalt, un adult în toată puterea cuvântului. Tot ce dorea era să îi facă lui Black cât mai mult rău, fără să îi pese ce se va întâmpla mai departe...

Poate din cauza uimirii că Harry putea face un lucru atât de stupid, Black nu ridică bagheta la timp. Harry îl apucă pe Black de încheietură şi îl făcu să scape baghetele din mână. Cu celălalt braţ, Harry îl izbi pe Black la cap, dintr-o parte, şi amândoi se izbiră de perete...

Se cree un vacarm de nedescris. Hermione şi Ron ţipau, iar baghetele smulse din mâna lui Black se ciocniră între ele, scăpărând scântei, care trecură la câţiva centimetri de faţa lui Harry. Harry simţi braţul lui Black contorsionându-se sălbatic, dar îl ţinu strâns în continuare,

în timp ce cu mîna cealaltă îl lovea pe Black pe unde putea.

Dar mâna liberă a lui Black ajunse la gâtul lui Harry...

— Nu, hârâi Black, am aşteptat prea mult momentul acesta...

Mâna lui Black se încleştă pe gâtul lui Harry, care începu să tuşească, în timp ce ochelarii îi alunecară pieziş pe nas.

Apoi, piciorul lui Hermione ţâşni brusc şi îl lovi pe Black la genunchi. De durere, Black îi dădu drumul lui Harry. Ron se aruncă şi el asupra baghetei din mâna lui Black şi Harry auzi un clănţănit pe podea...

Se eliberă din grămadă şi văzu pe jos propria lui baghetă. Acum era momentul! Harry se repezi spre ea, dar...

— Auuu!

Şmecherilă se hotărâse să participe şi el şi îşi înfipse adânc ghearele în braţul lui Harry. Harry reuşi să-l azvârle într-o parte, dar acum motanul se îndrepta spre bagheta lui Harry...

— NU! N-AI SĂ FACI ASTA! urlă Harry şi îi dădu un picior lui Şmecherilă, care se rostogoli cât colo, mieunând şi scuipând.

Harry puse mâna pe baghetă, se întoarse...

— La o parte! le strigă el prietenilor lui.

Dar ei erau deja pregătiţi. Hermione sări în lături, cu buza sângerând, şi apucă bagheta ei şi a lui Ron. Ron se tra se şi el mai la o parte, gemând de durere şi cu ambele mâini ţinându-şi piciorul rupt.

Black stătea jos, lângă perete, abia respirând. Pieptul lui slab se ridica şi cobora sacadat, cu ochii ţintă la Harry, care se apropia de el, cu bagheta îndreptată spre inima lui Black.

— Vrei să mă omori, Harry? întrebă acesta, abia şoptit.

Harry se opri, privindu-l de sus, cu bagheta încă îndrep tată spre inima lui Black. Acestuia îi apăruse o vânătaie urâtă deasupra ochiului stâng şi îi curgea sânge din nas.

— Mi-ai omorât părinţii! strigă Harry.

Vocea îi tremura, dar mâna ţinea ferm bagheta magică. Black îl privi cu nişte ochi adânc înfundaţi în orbite.

— Nu neg asta, zise el foarte liniştit, deodată. Dar dacă ai şti întreaga poveste...

— Întreaga poveste? urlă Harry. I-ai vândut lui Cap-de-Mort! Asta e tot ce trebuie să ştiu!

— Trebuie să mă asculţi, zise Black şi în vocea lui se simţi un fel de grabă. O să regreţi dacă n-o să mă asculţi... Nu înţelegi...

— Înţeleg mult mai bine decât crezi tu! zise Harry, cu o voce mai tremurătoare ca oricând. Tu n-ai auzit-o

niciodată, nu-i aşa? Încercând să-l oprească pe Cap-de-Mort să mă omoare... Iar tu... tu ai făcut lucrul acela îngrozitor...

Înainte ca cineva să mai spună un cuvânt, ceva vărgat şi portocaliu se strecură pe lângă Harry şi se aşeză pe pieptul lui Black, chiar în dreptul inimii lui. Black clipi şi se uită cu recunoştinţă la motan.

— Lasă, dă-te la o parte, zise el şi încercă să îl împingă pe Şmecherilă.

Dar Şmecherilă îşi înfipse ghearele în hainele lui Black şi nu se dădu dus. Îşi întoarse faţa lui urâtă şi turtită spre Harry şi îl privi cu ochii lui de pisică, galben-verzui. Her mione suspină necăjită.

Harry se uită la Black şi la Şmecherilă, ţinând strâns ba gheta. Şi ce dacă trebuia să omoare şi motanul? Mare pa gubă! Doar era în cârdăşie cu Black... Dacă vroia să moară, încercând să-l protejeze pe Black, treaba lui! Iar faptul că a vrut să-l salveze pe Şmecherilă, asta demonstra că Black ţinea mai mult la un motan, decât ţinuse la părinţii lui...

Harry ridică bagheta. Venise momentul final. Acum putea să îşi răzbune părinţii. O să îl omoare pe Black. Trebuia să facă lucrul acesta... Moment mai prielnic nici că se putea...

Secundele treceau şi Harry stătea tot acolo, cu bagheta ridicată. Black se uita în sus, la el, iar Şmecherilă stătea pe pieptul lui Black. Ron respira cu greu, iar Hermione tăcea mâlc.

Deodată, se auzi un zgomot...

Se auziră apropiindu-se paşi înăbuşiţi. Pe scări era cineva!

— Suntem aici! strigă Hermione, deodată. Repede! Sirius Black!

Black tresări puternic, aproape reuşind să îl dea jos pe Şmecherilă. Harry strânse bagheta şi mai mult. „Acum! Fă-o acum!” zicea o voce în interiorul capului său. Paşii se apro piau acum grăbiţi, iar Harry încă nu se hotărâse…

Uşa se deschise brusc, într-un jet de scântei roşii, şi pro fesorul Lupin năvăli în încăpere, livid la faţă şi cu bagheta gata pregătită. Ochii lui se opriră întâi asupra lui Ron, care zăcea pe podea, asupra Hermionei, care se ascundea după uşă, asupra lui Harry, care stătea cu bagheta ridicată şi în dreptată spre pieptul lui Black, şi apoi se opri asupra lui Black însuşi, sângerând şi prăbuşit la picioarele lui Harry.

— Expelliarmus! strigă Lupin.

Lui Harry îi zbură iar bagheta din mână. La fel făcură şi cele două baghete, pe care le ţinea Hermione în mână. Lupin le prinse imediat şi se uită iar la Black, pe pieptul căruia stătea Şmecherilă, protejându-l.

Harry rămăsese nemişcat, simţind în interiorul lui un gol imens. Nu o făcuse. Nu îl ţinuseră nervii. Black avea să fie predat din nou Dementorilor.

Apoi vorbi Lupin, cu o voce în care se simţea emoţia:

— Unde este ăla, Sirius?

Harry se uită repede la Lupin. Nu mai înţelegea nimic. Despre cine vorbea? Se întoarse şi aşteptă şi el răspunsul lui Black.

Pe faţa lui Black nu se citea nimic. Rămase nemişcat câte va clipe, după care ridică mâna şi arătă spre Ron. Uluit com plet, Harry se uită la Ron, care rămăsese cu gura căscată.

— Dar atunci, făcu Lupin, privindu-l intens pe Black, ca şi cum ar fi încercat să îi citească gândurile, de ce nu şi-a făcut apariţia până acum? Doar dacă...

Şi Lupin se opri, cu ochii măriţi, ca şi cum ar fi văzut ceva dincolo de Black, pe care nimeni altcineva nu mai era în stare să îl vadă...

— Doar dacă el a fost... Dacă nu cumva aţi schimbat lo curile între voi, fără să-mi spuneţi...

Ţintuindu-l în continuare cu privirea pe Lupin, Black aprobă încetişor din cap.

— Domnule profesor, strigă Harry, ce se întâmplă cu... Dar Harry nu mai apucă să-şi termine fraza, fiindcă ceea ce văzu făcu să i se oprească vorbele în gât. Lupin coborî bagheta, se apropie de Black şi îl ajută să se ridice în picioare, făcându-i pe Şmecherilă să cadă la podea, după care îl îm brăţişă pe Black ca pe un frate. Harry simţi un gol în stomac.

— NU SE POATE! strigă Hermione.

Lupin îi dădu drumul lui Black şi se întoarse spre Her mione, care se holba la Lupin, nevenindu-i a crede.

— Dumneavoastră... Cum...

— Hermione...

— ... de sunteţi... prieten cu el?

— Hermione, Calmează-te, te rog...

— Nu am spus nimănui, continuă ea să strige. V-am acoperit atâta vreme...

— Hermione, ascultă-mă, o rugă Lupin. Stai să-ţi explic...

Harry simţi din nou că îi tremură tot trupul, nu de frică, ci zguduit de un nou val de furie.

— Am avut încredere în tine! îi aruncă Harry în faţă, ui tând că îi era profesor, şi-n tot timpul ăsta erai prieten cu Black!

— Aici greşeşti, îi zise Lupin. Nu am fost prieten cu Sirius timp de doisprezece ani, dar acum sunt... Lasă-mă să-ţi explic...

— NU! strigă Hermione. Harry să nu ai încredere în el! L-a ajutat pe Black să pătrundă în castel! Şi el îţi vrea moartea! E om-lup!

Se aşternu o tăcere deplină. Toţi ochii se întoarseră spre Lupin, care era surprinzător de calm, deşi un pic mai palid.

— N-ai fost la înălţime, Hermione, aşa cum eşti tu de obi cei, îi zise el. Ai nimerit una din trei, din păcate... Nu l-am ajutat pe Sirius să intre în castel şi nu vreau moartea

lui Harry. În nici un caz... Dar nu pot să neg că sunt om-lup...

Şi faţa i se întristă.

Ron făcu un efort supraomenesc să se scoale în picioare, dar căzu la pământ, gemând de durere. Lupin se îndreptă spre el, îngrijorat, dar Ron îl repezi cu ură:

— Nu te apropia de mine, om-lup!

Lupin rămase ca împietrit. După câteva clipe, se întoarse spre Hermione:

— De câtă vreme ştii?

— De mult de tot, zise Hermione. De când am făcut lu crarea pe care ne-a cerut-o profesorul Plesneală...

— Cred că ar fi încântat, zise Lupin cu răceală. Din cauza asta v-a dat lucrarea despre oamenii-lupi... Doar-doar şi-o da seama cineva ce însemnau simptomele mele... Ai verificat fazele lunii şi ai văzut că atunci mă îmbolnăveam? Sau ţi-ai dat seama atunci când Bongul s-a transformat în lună, când m-am apropiat de el?

— Ambele! zise Hermione cu calm.

Lupin se strădui să râdă.

— Eşti cea mai inteligentă vrăjitoare, din clasa ta de vârstă, pe care ara întâlnit-o vreodată, Hermione!

— Ba nu sunt deloc, şopti Hermione. Dacă aş fi fost un pic mai deşteaptă, aş fi spus tuturor ce sunteţi cu adevărat!

— Dar ştiu deja, Hermione, zise Lupin. Cel puţin, profe sorii...

— Dumbledore te-a angajat, ştiind că eşti om-lup? întrebă Ron. Ce, nu e în toate minţile?

— Da, unii profesori au fost de părerea ta, spuse Lupin. A trebuit să se străduiască din greu până să-i facă să înţeleagă că sunt demn de încredere...

— ŞI S-A ÎNŞELAT! urlă Harry. ÎN TOT ACEST TIMP, NU AI FĂCUT ALTCEVA, DECÂT SĂ-L AJUŢI PE EL!

Şi arătă spre Black, care se aşezase pe pat, cu capul în mâini. Şmecherilă sări lângă el şi i se cocoţă pe genunchi, torcând mulţumit. Ron se îndepărtă cât putu de straniul cuplu, trăgându-şi piciorul.

— Nu l-am ajutat pe Sirius, mai zise o dată Lupin. De ce nu-mi daţi voie să vă explic?

Şi Lupin le aruncă înapoi baghetele. Harry o prinse din zbor, uimit peste măsură.

— Poftim! zise Lupin, punându-şi bagheta la cingătoare. Acum voi sunteţi înarmaţi şi noi nu. În condiţiile astea, ne lăsaţi să vă explicăm?

Harry nu mai ştia ce să creadă. Dacă era un şiretlic?

— Dacă nu l-ai ajutat, întrebă el furios, de unde ai ştiut că e aici?

— Harta, răspunse Lupin. „Harta Ştrengarilor”. Stăteam în birou şi o examinam...

— Şi cum de ştiai cum se foloseşte? întrebă Harry bănuitor.

— Cum să nu ştiu? zise Lupin şi dădu din mână, nerăbdă tor. Doar am ajutat la scrierea ei... Eu sunt Lunaticul, asta era porecla mea la şcoală...

— Dumneavoastră? întrebă Harry, recăpătându-şi brusc respectul faţă de profesorul lui.

— Realitatea e că în seara asta m-am uitat la hartă, mai ales fiindcă mi-am imaginat că tu, Ron şi Hermione o să vă furişaţi afară din castel, ca să mergeţi să-l îmbărbătaţi pe Hagrid, înainte de execuţia Hipogrifului. Şi am avut drep tate, nu-i aşa?

Se uită la ei, începând să meargă prin încăpere, ridicând mici nori de praf.

— Probabil că aţi avut pelerina tatălui tău, Harry...

— De unde ştiţi de pelerină?

— Numai eu ştiu de câte ori l-am văzut pe James dispărând sub ea... Problema e că, deşi aveaţi pelerina, „Harta Ştren garilor” vă putea vedea. V-am urmărit cum aţi plecat din castel, până la coliba lui Hagrid. După douăzeci de minute, aţi părăsit coliba lui Hagrid şi V-aţi întors spre castel, numai că de data asta mai era cineva cu voi...

— Cum? întrebă Harry. Ba nu, nu mai era nimeni cu noi!

— Nu mi-a venit să cred, continuă Lupin, ignorând între ruperea lui Harry. Ba chiar am bănuit că funcţiona prost harta... Cum putea el să fie cu voi?

— Nu era nimeni cu noi! repetă Harry.

— Apoi, am văzut alt punctuleţ îndreptându-se repede spre voi: Sirius Black... L-am văzut cum v-a tras pe doi dintre voi spre Salcia Bătăuşă...

— Pe unul dintre noi, zise Ron, furios.

— Nu, Ron, îl contrazise Lupin. Pe doi dintre voi! Se opri din mers, privindu-l pe Ron.

— Pot să mă uit şi eu puţin la şobolanul tău? întrebă pro fesorul Lupin.

— Cum? întrebă Ron. Ce are a face Pungaşul cu toate astea?

— Totul se leagă de el, zise Lupin. Mi-l dai să-l văd puţin? Ron ezită, dar apoi băgă mâna în buzunar. Pungaşul se lupta cu disperare să scape din mâna lui Ron, care trebui să-l ţină strâns de coadă, ca să nu îl scape. Şmecherilă stătea tot pe piciorul lui Black, dar scotea sunete ameninţătoare.

Lupin se apropie de Ron. Păru că nici nu mai respiră, din cauza concentrării cu care îl privea pe Pungaşul.

— Ce-i? întrebă Ron, ţinându-şi la piept şobolanul, care părea speriat de-a binelea. Cum poate fi implicat în toată tărăşenia asta Pungaşul?

— Nu e un şobolan, mârâi Black, deodată.

— Ce vrei să spui? Cum să nu fie şobolan?

— Nu este, zise şi Lupin. Este un vrăjitor.

Un Animagus, le explică Black, care se numeşte Peter Pettigrew!

Capitolul XVIII

LUNATICUL, ŞOBO, AMPRENTĂ ŞI CORN

Le luă câteva secunde bune, ca să fie în stare să îşi dea seama de absurditatea situaţiei. Apoi, Ron dădu glas gândurilor pe care le avea şi Harry:

— Nu sunteţi întregi la minte! Nici unul dintre voi!

— Ridicol! zise şi Hermione abia şoptit.

— Peter Pettigrew e mort! El l-a ucis acum doisprezece ani! strigă Harry, arătând spre Black, iar faţa i se contorsio nă violent.

— Am vrut, rânji Black, descoperindu-şi dinţii îngălbeniţi. Dar micul Pettigrew a fost mai iute ca mine... Nu şi de data asta însă...

Şmecherilă fu aruncat la pământ, în timp ce Black se întindea să pună mâna pe Pungaşul. Ron ţipă de durere, sub greutatea lui Black.

— Sirius! NU! strigă Lupin, aşezându-se între Black şi Ron. Nu poţi să faci asta, fără să le explicăm... Trebuie să înţeleagă ce s-a întâmplat...

— Le explicăm după aceea, mârâi Black, încercând să îl dea la o parte pe Lupin.

În tot acest timp, Pungaşul se zbătea şi scotea ţipete dis perate. Ron era numai zgârieturi, pe faţă şi pe gât, în încer carea şobolanului de a scăpa din mâinile băiatului.

— Dar... Sirius... au dreptul să ştie! gâfâi Lupin, luptându-se cu Black. A fost atâta vreme animalul favorit al lui Ron...

Sunt unele lucruri, pe care nici măcar eu nu le înţeleg... Îi datorezi mai ales lui Harry o explicaţie, Sirius!

Black renunţă să mai încerce să pună mâna pe Pungaşul, deşi tot îl mai ţintuia cu ochii lui înfundaţi în orbite. Pun gaşul se ascunsese în palmele lui Ron, zgâriate şi muşcate.

— Bine, atunci, se învoi Black, spune-le ce ai de spus, dar repede, Remus. Vreau să comit acum crima pentru care am stat la Azkaban atâţia ani...

— Sunteţi nebuni amândoi, nebuni de legat! strigă Ron, tremurând din toate încheieturile şi parcă cerând ajutorul prietenilor lui. M-am săturat de toată povestea asta!

Încercă să se ridice, sprijinindu-se pe piciorul sănătos, dar Lupin aţinti bagheta asupra Pungaşului.

— Trebuie să mă asculţi, Ron, zise profesorul Lupin. Numai să-l ţii bine pe Peter cât mă asculţi...

— NU E PETER! E PUNGAŞUL! urlă Ron, încercând să facă şobolanul să intre la loc, în buzunarul lui.

Pungaşul însă se lupta din toate puterile. Ron se clătină, gata să îşi piardă echilibrul. Harry îl prinse la timp şi îl obli gă să se aşeze pe pat. Apoi, ignorându-l pe Black, se întoarse spre Lupin.

— Dar au fost martori care l-au văzut pe Pettigrew murind, zise Harry. O stradă întreagă!

— Au spus doar ce au crezut că văd! zise Black, privind cu sălbăticie la şobolanul care încă se mai zbătea să scape din mâinile lui Ron.

— Toată lumea a crezut că Sirius l-a omorât pe Peter, zise Lupin, dând din cap. Chiar şi eu... Până în seara asta, când am văzut clar pe hartă. „Harta Ştrengarilor” nu minte nicio dată! Peter trăieşte, Harry, şi Ron îl ţine în mână!

Harry se uită la Ron, iar când ochii li se întâlniră, amân doi se înţeleseră din priviri: Şi Black, şi Lupin îşi pierduseră minţile! Povestea lor nu avea nici cap, nici coadă. Cum pu tea Pungaşul să fie Peter? Probabil că şederea la Azkaban reuşise să-l facă pe Black să îşi piardă minţile, dar cum de îi făcea jocul profesorul Lupin?

Interveni şi Hermione, surprinzător de calmă, ca şi cum ar fi încercat să îl facă pe profesorul Lupin să renunţe la farsa aceea...

— Domnule profesor, începu ea, Pungaşul nu poate fi Peter Pettigrew... Nu poate fi adevărat, doar ştiţi asta...

— De ce nu poate fi adevărat? întrebă profesorul Lupin, foarte calm şi el, ca şi cum ar fi fost la ore şi Hermione ar fi ridicat o problemă care trebuia dezbătută.

— Fiindcă... Fiindcă toată lumea ar fi ştiut dacă Pettigrew era un Animagus. Am învăţat despre Animagi cu doamna profesoară McGonagall şi am studiat şi eu lista cu cei care sunt capabili de acest lucru. Ministerul Magiei ţine o strictă evidenţă a lor, indicând în ce fel de animal se pot transfor ma şi ce semne şi particularităţi au... Şi... am căutat-o şi pe doamna profesoară pe listă şi am văzut că nu au fost decât şapte Animagi în secolul acesta şi Pettigrew nu era printre ei...

Harry tocmai o admira pe Hermione cât de serios se pregătea ea la lecţii, când Lupin izbucni în râs.

— Aşa e, Hermione! zise el. Dar Ministerul Magiei n-a ştiut niciodată că la Hogwarts au mai existat trei Animagi, neincluşi pe nici o listă!

— Remus, te-am rugat să te grăbeşti, interveni Black, privindu-l cu ură pe Pungaşul, care se zbătea neputincios. Am aşteptat doisprezece ani să mă răzbun pe el, nu mai pot...

— Bine, se învoi profesorul Lupin, dar trebuie să mă ajuţi, Sirius, eu ştiu doar începutul...

Lupin se opri. În spatele lor, se auzise un zgomot. Uşa se deschise ca prin farmec. Toţi ochii se uitară ţintă la ea, apoi Lupin scoase capul afară din cameră, dar pe palier nu era nimeni.

— Nu e nimeni...

— Locul e bântuit de stafii! zise Ron.

— Nu e bântuit de nici o stafie, zise Lupin, continuând să se uite mirat la uşă. N-a fost niciodată... Zgomotele şi stri gătele pe care le auzeau sătenii mi se datorau mie...

Îşi dădu părul cărunt din ochi, se gândi puţin şi zise:

— De aici a început totul... de îndată ce am devenit om-lup... Nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă nu aş fi fost muşcat de un alt om-lup şi dacă nu aş fi fost atât de nesocotit, încât...

Se opri puţin, părând foarte obosit. Ron dădu să zică ceva, dar Hermione îl potoli imediat, privindu-l cu foarte mare atenţie pe Lupin.

— Eram foarte mic când am fost muşcat. Părinţii mei au încercat totul, dar pe vremea aceea nu exista leac. Poţiunea pe care mi-o face Plesneală a fost foarte recent descoperită. Ea mă face să nu fiu un pericol pentru alţii dacă o iau regu lat, toată săptămâna dinainte de a fi lună plină. Mă zvârco lesc în camera mea, un biet lup care nu prezintă pericol, şi aştept să nu mai fie lună plină... Însă înainte de a se des coperi Poţiunea Lupis, eram un adevărat pericol, mă trans formam într-un monstru, o dată pe lună. Pe atunci, era imposibil să fiu admis student la Hogwarts. Nici un părinte n-ar fi fost de acord să-şi expună copilul pericolului pe care îl reprezentam. Dar a fost numit director la Hogwarts dom nul Dumbledore, care s-a dovedit foarte înţelegător. El a fost de părere că, dacă se iau o serie de precauţii, nu vedea nici un pericol ca eu să nu studiez la Hogwarts...

Lupin oftă şi se uită la Harry.

— Ţi-am spus, Harry, că Salcia Bătăuşă a fost plantată în anul în care am ajuns eu la Hogwarts. Adevărul e că a fost plantată tocmai fiindcă venisem eu la Hogwarts...

Şi Lupin îi privi pe toţi, trist.

— Tunelul care duce la ea a fost construit ca să îl pot folosi eu. O dată pe lună mă închideam aici şi mă transfor mam în lup. Salcia a fost plantată la capătul tunelului, ca nu cumva să dea cineva întâmplător peste mine, în momentul în care eram periculos.

Harry nu prea vedea cum avea asta legătură cu ce îl inte resa pe el, dar asculta şi el atent. Nu se mai auzeau decât chiţăielile disperate ale Pungaşului.

— În acele zile, transformarea mea în lup era foarte dureroasă. Eram izolat de restul oamenilor, ca să nu îi muşc cumva, aşa că mă muşcam şi mă zgâriam pe mine însumi. Sătenii auzeau zgomotele şi urletele mele, punându-le pe seama unor spirite violente. Dumbledore încurajă aceste zvonuri, astfel încât chiar şi azi, când conacul este liniştit, oamenii tot îl ocolesc... Dar, deşi transformarea în lup era dureroasă, eram fericit cum nu mai fusesem vreodată. Acum aveam şi eu prieteni... Trei prieteni foarte buni... Sirius Black... Peter Pettigrew... şi, bineînţeles, James Potter, tatăl tău, Harry. Nu se putea ca prietenii mei să nu observe că dispăream o dată pe lună. Inventam o groază de poveşti. O dată, le-am spus că era bolnavă mama şi că trebuia să mă duc să o văd... Eram îngrozit că n-or să mai vrea să fim pri eteni, când vor descoperi ce sunt de fapt... Dar ei, ca şi tine Hermione, şi-au dat seama de adevăr... Şi nu m-au părăsit! Din contră!

Ca să îmi facă aceste perioade mai suportabile, au devenit şi ei Animagi.

— Şi tata? întrebă Harry mirat.

— Da, bineînţeles, zise Lupin. Trei ani de zile au cercetat fără încetare, dar în cele din urmă au descoperit cum pu teau face lucrul acesta. Tatăl tău şi Sirius erau cei mai inteli genţi studenţi de la Hogwarts şi ăsta a fost un adevărat no roc, fiindcă transformările în animale pot avea urmări foar te periculoase... De aceea, Ministerul Magiei ţine o atât de strânsă evidenţă a celor în stare de aşa ceva. Peter a fost foarte mult ajutat de Sirius şi de tatăl tău ca să reuşească. În cele din urmă, în anul V, au reuşit! Puteau să se transforme fiecare în câte un animal, atunci când o doreau.

— Dar cum v-a ajutat pe dumneavoastră lucrul acesta? întrebă Hermione mirată.

— Nu puteau să-mi ţină tovărăşie ca oameni, aşa că stăteau cu mine ca animale. Un lup este periculos pentru oameni mai ales. Se furişau afară din castel în fiecare lună, la adă postul pelerinei lui James. Peter, sub înfăţişarea celui mai mic animal, se putea strecura mai uşor sub ramurile salciei şi acţiona butonul de pe una dintre rădăcinile ei. Salcia se potolea şi ei străbăteau tunelul până la mine. Sub influenţa lor, am devenit mult mai puţin periculos. Aveam tot înfă ţişare de lup, dar mintea mea nu mai nutrea gânduri sălbati ce când eram în apropierea lor.

— Mai repede, Remus, zise Black, care îl ţintuia cu pri virea pe Pungaşul, cu un fel de foame în priviri.

— Ajung şi la miezul problemei, Sirius, ajung imediat şi acolo... Acum, că ne puteam transforma toţi în animale, ni se deschideau în faţă infinite posibilităţi. Noaptea, părăseam „Urlet în noapte” şi cutreieram satul şi împrejurimile cas telului. Sirius şi James îşi aleseseră special nişte animale uri aşe în care să se transforme, ca să poată ţine în frâu un lup. Mă îndoiesc că a mai existat vreodată un student care să ştie mai multe ca noi despre castel şi despre Hogsmeade... Şi ast fel am ajuns să alcătuim „Harta Ştrengarilor” şi să o sem năm cu poreclele noastre. Sirius este Amprentă. Peter era Şobo. James era Corn.

— Ce fel de animal..., începu Harry, dar Hermione îl ful geră cu privirea.

— Şi tot era periculos să laşi un lup în libertate... Dacă îi păcălea pe toţi şi muşca pe cineva? Şi azi mă chinuie gândul acesta, oftă Lupin. Făceam multe boacăne, de care ne amu zam apoi copios. Eram şi noi tineri şi fără griji, mândri de isteţimea noastră... Adesea, mă simţeam vinovat că îi înşe lam încrederea lui Dumbledore... El mă adusese la Hog warts, cum n-ar fi făcut-o nimeni altcineva, şi eu încălcăm regulile pe care le stabilise el pentru siguranţa mea şi a ce lorlalţi. N-a ştiut niciodată nici faptul că aveam trei prieteni buni care se puteau transforma în animale, în mod ilegal. Dar tentaţia era prea mare. De fiecare dată când ne întâl neam şi plănuiam viitoarele noastre aventuri, uitam de toate...

Faţa lui Lupin se înăspri şi în voce i se simţea dezgustul.

— Tot anul ăsta m-am luptat cu mine însumi, întrebându-mă dacă să-i spun lui Dumbledore sau nu că

Sirius e un Anima gus. Dar n-am făcut-o. De ce? Fiindcă am fost laş. Fiindcă ar fi trebuit să-i spun că i-am înşelat încrederea cât am fost la şcoală şi că i-am făcut şi pe alţii să se abată de la reguli... Iar încrederea lui Dumbledore era şi este totul pentru mine! M-a primit la Hogwarts când eram copil şi m-a acceptat şi ca pro fesor, într-o perioadă când nimeni nu-mi dădea de lucru fiindcă eram ce eram... Astfel mi-am liniştit conştiinţa, spu nându-mi că dacă Sirius ar fi pătruns în castel, ar fi făcut-o numai folosind Magia Neagră, pe care o învăţase de la Cap-de-Mort, că faptul că era un Animagus nu avea nici o importanţă. Deci Plesneală a avut oarecum dreptate în pri vinţa mea...

— Plesneală? întrebă Black, luându-şi pentru prima oară ochii de la Pungaşul şi îndreptându-i spre Lupin. Ce legă tură are el?

— E şi el la Hogwarts, Sirius, răspunse Lupin. Predă aici... Lupin se uită la Harry, Ron şi Hermione.

— E şi el la şcoală şi a luptat din răsputeri contra numirii mele ca profesor de „Apărare contra Magiei Negre". Tot anul i-a împuiat capul lui Dumbledore să nu se încreadă în mine. Are şi el motivele lui... Înţeleg... Sirius i-a jucat o festă, la care am avut o mare contribuţie şi eu...

Black se arătă satisfăcut.

— Să-i fie învăţătură de minte! zise el. Ne-a spionat tot tim pul să afle ce punem la cale... A sperat tot timpul că o să descopere ceva care să ducă la exmatricularea noastră de la Hogwarts...

— Severus era foarte curios să ştie unde dispar eu în fie care lună, le spuse Lupin lui Harry, lui Ron şi lui

Hermione. Eram în acelaşi an şi... Eh... nu prea ne simpatizam reciproc. Nu-i plăcea mai ales de James. Cred că era invidios pe talen tul lui James la Vâjthaţ... Oricum, într-una din seri, m-a văzut, în timp ce mă ducea Madam Pomfrey spre Salcia Bă tăuşă, ca să mă transform. Sirius găsi amuzant să îi spună lui Plesneală că, dacă vroia să afle unde mă duceam, n-avea decât să apese cu un băţ lung butonul de pe rădăcina salciei şi să se ia după mine. Bineînţeles că Plesneală n-a rezistat ispitei şi a făcut ce-i spusese Sirius. Dacă ar fi trecut mai de parte de această încăpere, ar fi dat nas în nas cu un lup mare şi fioros. Dar lui James, auzind ce făcuse Sirius, i s-a părut foarte periculos şi s-a dus după Plesneală să-l opreas că. Plesneală a apucat totuşi să mă vadă, la capătul tunelu lui. Dumbledore i-a interzis să spună cuiva, dar din acel moment a ştiut ce sunt...

— Deci, de aceea nu vă are la inimă Plesneală, fiindcă este convins că aţi participat la farsă, zise Harry.

— Exact! făcu o voce scârboasă, din spatele lui Lupin.

Severus Plesneală îşi scoase pelerina lui Harry, cu baghe ta îndreptată spre Lupin.

Capitolul XIX

SERVITORUL CREDINCIOS AL LUI CAP-DE-MORT

Hermione scoase un ţipăt. Black sări în picioare. Harry tresări, ca şi cum ar fi trecut prin el un curent electric.

— Am găsit asta lângă trunchiul Salciei Bătăuşe, zise Ples neală şi aruncă pelerina, atent să ţină bagheta îndreptată spre pieptul lui Lupin.

— Da, foarte utilă, Potter, zise Plesneală. Mulţumesc...

Plesneală gâfâia, obosit de efortul făcut, dar se vedea că triumfa.

— Vă întrebaţi, probabil, cum de-am ştiut că sunteţi aici, zise el, cu ochii sclipindu-i de răutate. Am fost în biroul tău, Lupin, fiindcă ai uitat să-ţi iei poţiunea în seara asta şi m-am gândit să ţi-o aduc eu... Şi noroc că am făcut aşa... ăăă... vreau să spun, noroc pentru mine... fiindcă pe biroul tău am găsit o hartă. Am aruncat o privire şi am aflat tot ce doream să ştiu. Te-am văzut dispărând în tunelul de lângă trunchiul Salciei Bătăuşe.

— Severus, începu Lupin, dar Plesneală îl opri brutal:

— I-am zis de atâtea ori directorului că îl ajuţi pe prietenul tău din şcoală să intre în castel... Şi iată dovada! Nu mi-am închipuit însă că o să ai tupeul să-l ascunzi aici...

— Severus, greşeşti, zise repede Lupin. Nu ştii totul... Sirius nu a venit ca să-l omoare pe Harry...

— Încă doi pentru Azkaban în seara asta, zise Plesneală cu frenezie. Tare sunt curios să văd ce zice Dumbledore de chestia asta... El care zicea că nu eşti periculos, Lupin... că eşti un lup dresat... Hm!

— Biet nebun bătrân, zise Lupin încet. Chiar crezi că me rită să trimiţi un om la Azkaban, pentru o râcă din tinereţe?

BANG!

Şi din capătul baghetei lui Plesneală ţâşniră corzi subţiri, care îl înlănţuiră pe Lupin peste gură, încheieturi şi glezne. Acesta îşi pierdu echilibrul şi căzu pe podea, incapabil să mai facă vreo mişcare. Black înaintă spre Plesneală, dar acesta îşi ţintui bagheta chiar între ochii lui Black.

— Nu aştept decât să-mi dai cel mai mic motiv şi jur că o fac! îl ameninţă Plesneală.

Black se opri. Era imposibil să spui pe a cărui faţă se citea mai multă ură.

Harry stătea acolo, ca paralizat, neştiind ce să facă sau pe cine să creadă. Se uită la Ron şi la Hermione. Ron părea la fel de nedumerit ca şi el, chinuindu-se să îl potolească pe Pungaşul. Hermione însă făcu un pas spre Plesneală şi zise pe nerăsuflate:

— Domnule profesor, n-ar fi deloc rău să auzim ce au de zis, nu credeţi?

— Domnişoară Granger, deja sunteţi la un pas de a fi exmatriculată de la Hogwarts, o puse la punct Plesneală. Dumneavoastră, Weasley şi Potter aţi plecat din castel fără permisiunea nimănui, aşa că aţi face bine să vă ţineţi gura!

— Da, dar dacă s-a făcut o nedreptate...

— GURA! AM ZIS SĂ TACI, FATĂ PROASTĂ CE EŞTI! urlă Plesneală, părând dintr-o dată că nu mai era în toate minţile. NU VORBI DESPRE CE NU ÎNŢELEGI!

Din capătul baghetei lui, îndreptată în continuare spre faţa lui Black, ţâşniră câteva scântei. Hermione nu mai zise nici pâs.

— Cât de dulce e răzbunarea, zise Plesneală, uitându-se spre Black. Atât mi-am dorit ca eu să fiu acela care te prinde!

— Te priveşte, Plesneală, zise Black dispreţuitor. Dacă băiatul ăsta (şi arătă spre Ron) duce şobolanul în castel, vin şi eu...

— Ah, dar cine a zis ceva de castel? făcu Plesneală. Nu cred că trebuie să mergem atât de departe... Nu trebuie decât să-i chem pe Dementori, de îndată ce ieşim prin tunelul de sub salcie. Sunt sigur că vor fi foarte fericiţi să te revadă, Black... Atât de fericiţi, încât îţi vor da... acel mic sărut...

De pe faţa lui Black pieri şi bruma de culoare pe care o mai avea.

— Trebuie să mă asculţi! izbucni el. Şoarecele ăla... Uită-te la el!

Dar Plesneală avea în ochi o sclipire pe care Harry nu i-o mai văzuse niciodată. Părea dincolo de orice raţiune.

— Să mergem! Toată lumea! zise el.

Pocni din degete şi capetele corzilor cu care era legat Lupin zburară în mâna lui.

— Eu o să trag lupul după mine, zise el zeflemitor. Poate că Dementorii se vor îndura să-i dea şi lui o sărutare...

Înainte de a şti ce face, Harry traversă camera şi bară uşa cu spatele.

— Dă-te la o parte, Potter, ai făcut destule pe ziua de azi, mârâi Plesneală. Dacă nu eram eu să-ţi salvez preţioasa piele...

— Profesorul Lupin ar fi putut să mă omoare de zeci de ori anul ăsta dacă ar fi avut de gând, zise Harry. Am fost sin gur cu el de o mulţime de ori, când m-a învăţat cum să fac faţă Dementorilor. Dacă vroia să-l ajute pe Black, de ce nu a terminat cu mine atunci?

— Nu-mi cere mie să-ţi spun cum funcţionează mintea unui lup, zise el cu dispreţ. Hai, dă-te la o parte, Potter!

— SUNTEŢI DE-A DREPTUL PATETIC! urlă Harry. FIINDCĂ ŞI-AU BĂTUT JOC DE DUMNEAVOASTRĂ, CÂND ERAŢI COLEGI, NU VREŢI NICI MĂCAR SĂ-I ASCULTAŢI...

— TACI DIN GURĂ! NU-ŢI DAU VOIE SĂ VORBEŞTI CU MINE ÎN FELUL ACESTA! ţipă Plesneală, părând să-şi fi ieşit cu totul din minţi. Aşa tată, aşa fiu, ce mă mai mir? Am venit să te salvez, ar trebui să cazi în genunchi şi să-mi mulţumeşti! Mare scofală ai fi făcut dacă te-ar fi omorât! La fel ca taică-tu! Prea arogant ca să se întrebe măcar dacă nu cumva a greşit în privinţa lui Black... Acum, pleacă din calea mea, Potter, altfel... TE FAC EU SĂ TE DAI LA O PARTE! Harry se hotărî într-o fracţiune de

secundă. Înainte ca Plesneală să apuce să facă un pas spre el, Harry ridică bagheta.

— Expelliarmus!

Dar nu era numai vocea lui cea care strigase. Urmă o bubuitură care făcu uşa să se zgâlţâie din ţâţâni. Plesneală fu ridicat în aer, apoi trântit de perete, pe care se scurse până la pământ. De sub părul de pe frunte, i se prelingea un firişor de sânge. Îşi pierdu cunoştinţa.

Harry privi în jur. Atât Hermione, cât şi Ron, folosiseră în acelaşi timp vraja de dezarmare. Bagheta lui Plesneală descrise un arc prin aer şi ateriză pe pat, lângă Şmecherilă.

— Nu trebuia să faceţi asta, le zise Black. Trebuia să mi-l fi lăsat mie...

Harry evită privirea lui Black. Nici acum, Harry nu era convins că procedase cum trebuie.

— Am atacat un profesor! Oh, am atacat un profesor! ţipă Hermione îngrozită, uitându-se speriată spre Plesneală, care tot nu-şi revenise. Ne aşteaptă mari necazuri...

Lupin se lupta să se dezlege. Black se aplecă şi făcu el lucrul acesta. Lupin se îndreptă din şale, frecându-şi încheieturile, acolo unde corzile îi lăsaseră urme.

— Mulţumesc, Harry, zise el.

— Încă nu cred sută la sută ce ne-aţi zis, făcu Harry.

— Atunci, interveni Black, a venit vremea să-ţi dăm nişte dovezi! Băiete, dă-mi-l pe Peter... Imediat!

Ron îl strânse pe Pungaşul la piept.

— Să nu te apropii de el! strigă Ron. Vrei să spui că ai eva dat de la Azkaban numai ca să pui mâna pe şobolanul meu? Adică pe...

Ron se opri şi se uită disperat la Harry şi la Hermione, aşteptând să îi sară în ajutor.

— Bine, continuă el, mai mult adresându-se lui Harry şi lui Hermione. Să zicem că Pettigrew s-a transformat într-un şobolan... Păi, sunt milioane de şobolani în lume! De unde ştie el, care a stat la Azkaban, că tocmai ăsta e cel pe care îl vânează?

— Da, trebuie să recunoaştem, Sirius, zise Lupin, ridicând sprâncenele spre Black, că e o întrebare bună. Cum ai aflat unde se ascunde Pettigrew?

Black îşi băgă mâinile ca nişte gheare sub robă şi scoase de acolo un ghemotoc de hârtie, pe care îl netezi şi apoi îl arătă tuturor.

Era fotografia lui Ron şi a părinţilor lui, care apăruse în „Profetul zilei”, vara trecută. Pe umărul lui Ron se vedea foarte bine Pungaşul.

— De unde ai făcut rost de asta? îl întrebă Lupin, uimit la culme.

— De la Fudge, răspunse Black. Când a venit vara trecută în inspecţie la Azkaban, mi-a lăsat ziarul lui. Si pe prima pa gină era Peter... pe umerii acestui băiat... L-am recunoscut imediat, doar îl văzusem de atâtea ori transformându-se în şobolan... Iar articolul din ziar spunea

că băiatul se întorcea în acel moment la Hogwarts, unde se afla şi Harry, de altfel...

— Doamne! exclamă Lupin, uitându-se la şobolanul de pe prima pagină. Da, uită-te la laba lui din faţă...

— Ce-i cu ea? întrebă Ron provocator.

— Îi lipseşte un deget! zise Black.

— Da, sigur... Extraordinar! făcu Lupin. Şi l-a tăiat el singur, nu e aşa?

— Da, chiar înainte de a se transforma, răspunse Black. Când l-am încolţit, a zbierat în gura mare, ca să-l audă toţi cei prezenţi, că eu i-am trădat pe Lily şi pe James. Apoi, înainte de a putea să-l blestem, a ridicat bagheta şi i-a omo rât pe toţi cei care se aflau în jurul lui, apoi s-a transformat în şobolan şi s-a făcut nevăzut în canalizare, împreună cu ceilalţi şobolani...

— Cred că ai auzit şi tu, Ron, completă Lupin, că singura bucată care s-a găsit din Pettigrew a fost degetul lui.

— Ei, da! făcu Ron neîncrezător. Probabil că s-o fi bătut cu alţi şobolani şi aşa şi-a pierdut degetul! Doar e în familie de foarte mulţi ani, de...

— De doisprezece ani, nu? întrebă Lupin. Nu te-ai între bat niciodată cum se face ca un şobolan să trăiască atât de mult?

— Păi, zise Ron, nu prea convins, fiindcă am avut noi mare grijă de el...

— Dar acum nu arată prea bine, zise Lupin. Cred că a slăbit mult, de când a aflat că Sirius este în libertate...

— L-a speriat de moarte, motanul ăsta nebun! strigă Ron, arătând spre Şmecherilă, care torcea mulţumit pe pat.

Nu era adevărat, îşi aduse Harry aminte, deodată. Pun gaşul începuse să arate rău, cu mult înainte de a-l cumpăra Hermione pe Şmecherilă... De când Ron s-a întors din Egipt, adică de când evadase Black!

— Acest motan nu este nebun deloc, zise Black şi îl mân gâie pe Şmecherilă pe cap. E cel mai inteligent motan pe care l-am întâlnit vreodată. A ştiut imediat ce-i poate pielea lui Peter, de cum l-a văzut! Iar când m-a întâlnit pe mine, a ştiut imediat că nu eram un câine adevărat. A durat câtva timp până i-am câştigat încrederea şi până am reuşit să comunic cu el. I-am zis ce căutam şi de atunci m-a ajutat în totdeauna.

— Ce vrei să spui? întrebă Hermione, dintr-o suflare.

— A încercat să mi-l aducă pe Pettigrew, dar n-a reuşit, aşa că a furat parolele de la intrarea în turn şi mi le-a dat mie. După câte am înţeles, le-a luat de pe noptiera unui băiat...

Mintea lui Harry aduna, însetată, tot acest puhoi de informaţii. Era absurd... şi totuşi...

— Dar Peter a aflat ce se petrecea şi acest motan - Şme cherilă, parcă aţi zis că-l cheamă - mi-a zis că Peter a lăsat urme de sânge pe cearşaf... Probabil că s-a muşcat singur... Doar îşi mai înscenase moartea si altă dată...

Asta avu darul să îi amintească lui Harry de moartea părinţilor lui.

— Nici nu e de condamnat că şi-a înscenat moartea, strigă Harry, fiindcă ştia că o să-l omori, aşa cum mi-ai omorât părinţii!

— Nu! sări Lupin. Harry...

— Şi acum, vrei să-l căsăpeşti şi pe el!

— Da, aşa am să fac, zise Black, uitându-se crunt la Pungaşul.

— Atunci, ar fi trebuit să-l las pe Plesneală să te ducă De mentorilor, strigă Harry.

— Harry, chiar nu-ţi dai seama? îl întrebă Lupin. Până acum, am crezut că Sirius ţi-a trădat părinţii şi Pettigrew a aflat şi l-a urmărit pe Sirius, ca să-i răzbune... Dar a fost invers, de fapt! Peter i-a trădat pe părinţii tăi, iar Sirius s-a luat pe urmele lui...

— Nu e adevărat! urlă Harry. El era Păstrătorul lor de Secrete! A spus-o chiar el, înainte să veniţi dumneavoastră! A recunoscut că i-a omorât!

Harry arătă spre Black, care stătea pe pat, abătut, şi clăti na din cap într-o parte şi în alta. Surprinzător, dar ochii lui părură să se însufleţească.

— Harry, zise el, e ca şi cum i-aş fi omorât cu mâna mea. Eu i-am convins în ultima clipă, pe Lily şi pe James, să re nunţe la mine şi să-l ia pe Pettigrew ca Păstrător de Se crete... Pentru asta sunt de condamnat, ştiu prea bine... În noaptea în care au murit ei, m-am dus să văd dacă Peter

era în siguranţă, dar acesta nu mai era în ascunzătoarea lui. Cu toate astea, nu se vedea nici o urmă de luptă. Ceva nu era în regulă. M-am îngrijorat şi am plecat imediat spre casa părinţilor tăi. Când am ajuns acolo, am văzut casa distrusă şi pe ei morţi. Atunci mi-am dat seama ce făcuse Peter! Ce făcusem eu, de fapt...

Vocea i se stinse şi Black îşi întoarse capul.

— Gata! Ce-a fost a fost, nu mai putem să-i înviem, zise Lupin cu o hotărâre pe care Harry nu i-o cunoştea. Acum, nu mai avem de făcut decât un singur lucru: să dovedim ce s-a petrecut de fapt. Ron, dă-mi şobolanul!

— Ce aveţi de gând să-i faceţi dacă vi-l dau? întrebă Ron îngrijorat.

— Să-l forţez să-şi recapete adevărata înfăţişare! zise Lupin. Dacă e într-adevăr un şobolan, n-o să păţească nimic!

Ron ezită o clipă, dar apoi îi întinse şobolanul lui Lupin. Pungaşul începu iar să se agite disperat şi să ţipe. Ochii i se bulbucaseră, părând gata să-i iasă din orbite.

— Eşti gata, Sirius? întrebă Lupin.

Black luase deja de pe pat bagheta magică a lui Plesneală. Se apropie de Lupin şi de şobolan şi ochii începură parcă să îi ardă în cap.

— Împreună, deodată? întrebă Black.

— Da, aşa cred că are mai repede efect, răspunse Lupin, ţinându-l pe Pungaşul într-o mână şi bagheta în cealaltă. La comanda mea de trei... Unu... doi... TREI!

Un fulger alb-albăstrui izbucni din capetele celor două baghete. Pentru o clipă, Pungaşul rămase suspendat în aer. Ron ţipă. Şobolanul căzu la podea. Urmă altă lumină şi apoi...

Era ca în filme. Ca şi cum erau martori la creşterea acce lerată a unui copac. Apăru mai întâi capul, apoi ţâşniră mâi nile şi picioarele şi, în final, pe locul unde fusese Pungaşul apăru un om, mişcându-şi mâinile necontrolat. Şmecherilă începu să scuipe ameninţător, de pe patul pe care stătea, iar blana i se ridicase pe spinare.

Era un bărbat foarte scurt, abia dacă era puţin mai înalt ca Harry sau ca Hermione. Părul lui subţire era lipsit de culoare şi foarte neîngrijit. În vârful capului, avea o chelie mare. Părea să fi fost un bărbat rotofei, care slăbise extrem de mult, într-un timp foarte scurt. Pielea îi era pătată, ca blana Pungaşului, iar chipul lui păstra ceva din înfăţişarea unui şobolan, cu nasul ascuţit şi cu ochii mici şi apoşi. Se uita la ei, respirând agitat. Harry îi surprinse privirea spre uşă şi repede înapoi, spre ei.

— Ce mai faci, Peter? întrebă Lupin, pe un ton plăcut, ca şi cum era obişnuit ca toţi şobolanii din jurul lui să se transforme în vechi prieteni de şcoală! Nu ne-am văzut de un car de ani...

— S-Sirius... R-Remus...

Chiar şi vocea lui Pettigrew amintea de chiţăitul unui şo bolan. Pettigrew îşi îndreptă iar ochii spre uşă.

— Prietenii mei, continuă el. Bunii mei prieteni...

Black ridică bagheta ameninţător, dar Lupin îl apucă de încheietura mâinii şi îl privi cu înţeles. Apoi, se întoarse

iar spre Peter şi îi vorbi cu acelaşi ton cald, ca şi cum ar fi fost cei mai buni prieteni.

— Tocmai vorbeam, Peter, despre ce s-a întâmplat în noaptea când au fost omorâţi James şi Lily. Te asigur că ai pierdut cele mai palpitante momente, atunci când te zbăteai şi ţipai în mâna lui Ron...

— Remus, strigă Pettigrew şi Harry observă că pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare, doar nu-l crezi pe el! El a încercat să mă omoare pe mine!

— Da, am auzit, făcu Lupin, pe un ton mult mai rece. Tare aş vrea să clarific câteva lucruri cu tine, Peter, dacă eşti atât de bun...

— Iar acum a venit să încerce să mă omoare iar! strigă Pettigrew, în pragul isteriei, arătând spre Black, iar Harry observă că folosea degetul mijlociu, fiindcă îi lipsea arătă torul. El i-a omorât pe James şi pe Lily şi acum vrea să mă omoare şi pe mine! Remus, trebuie să mă ajuţi...

Faţa lui Black deveni şi mai cadaverică, în timp ce îl ţintu ia cu ochii lui înfundaţi în orbite.

— Nimeni n-o să-ţi facă nimic, zise Lupin, până nu ne ajuţi să mai lămurim câteva lucruri, Pettigrew!

— Ce să lămuriţi? se sperie Pettigrew şi ochii i se îndrep tară iar spre uşă şi spre ferestrele bătute în cuie. Ştiam că o să vină după mine! Ştiam eu! Am trăit cu groaza asta timp de doisprezece ani!

— Ştiai că o să evadeze Sirius de la Azkaban, când nimeni altcineva n-o mai făcuse? se miră Lupin, ridicând din sprân ceană.

— Cunoaşte Magia Neagră ca nimeni altul! strigă Petti grew piţigăiat. Altfel, cum ar fi scăpat de acolo? Desigur că Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit l-a învăţat fel de fel de trucuri!

Black începu să râdă. Un râs oribil, necruţător, prevesti tor de nenorociri.

— Cap-de-Mort să mă înveţe pe mine? întrebă Black. Pettigrew clipi des, ca şi cum Black plesnise un bici în faţa ochilor lui.

— Ce, tremuri la auzul numelui fostului tău stăpân? întrebă Black zeflemitor. Cred şi eu, adepţii lui nu prea te aveau la inimă!

— Nu ştiu ce vrei să spui, Black, murmură Pettigrew şi res piraţia i se acceleră şi mai mult.

Fruntea i se umpluse acum cu broboane de sudoare.

— Nu de mine te-ai ascuns tu, timp de doisprezece ani, continuă Black, ci de discipolii lui Cap-de-Mort! Am aflat multe la Azkaban, Peter... Toţi sunt convinşi că ai murit, alt fel n-ai mai fi existat acum... I-am auzit spunând fel de fel de grozăvii în somn. Se pare că sunt convinşi că ai făcut un joc dublu. Cap-de-Mort s-a dus acasă la James şi la Lily, dar tot acolo şi-a găsit naşul. Şi sper că ştii că nu toţi discipolii lui sunt la Azkaban... Mai sunt şi unii în liberate, nu-i aşa? O mulţime care pretind că îşi recunosc greşeala din trecut, dar care abia aşteaptă să le vină iar rândul... Şi atunci, să te păzeşti, Pettigrew! Dacă scapi de mine...

— Nu ştiu ce tot spui acolo, făcu Pettigrew, mai piţigăiat ca niciodată.

Îşi şterse fruntea cu manşeta şi se uită la Lupin.

— Cred că nu crezi tot ce îndrugă ăsta... E nebun, Remus!

— Trebuie să admit, Peter, zise Lupin, că oricât m-aş strădui tot nu pot să înţeleg de ce şi-ar dori un om nevinovat să-şi petreacă doisprezece ani din viaţă în pielea unui şobolan...

— Nevinovat, dar speriat, strigă Pettigrew, fiindcă eu am fost acela care l-a trimis pe unul dintre cei mai buni oameni ai lor la Azkaban! Pe trădătorul şi spionul Sirius Black!

Faţa lui Black se contorsiona.

— Cum îndrăzneşti, urlă el, cu o voce care păru să fie mai degrabă a unui dulău. Eu, spionul lui Cap-de-Mort? De câte ori m-a văzut cineva linguşindu-i pe cei mai puternici ca mi ne? În schimb tu, Peter... Nu înţeleg cum de n-am văzut lucrul ăsta de la început... Întotdeauna ţi-a plăcut să fii pri eten cu cei puternici, ca aceştia să aibă grijă de tine, nu-i aşa? La început, ne-ai linguşit pe noi... Pe mine, pe Remus şi pe James...

Pettigrew îşi şterse iar fruntea. Respira tot mai greu şi abia îşi găsea cuvintele.

— Eu? Spion? Nici nu ştiu... cum poţi să zici... ăăă... aseme nea...

— Lily şi James te-au făcut Păstrătorul lor de Secrete, numai fiindcă i-am îndemnat eu, şuieră Black, atât de ame ninţător, că Pettigrew se dădu un pas înapoi. Mi s-a părut un plan grozav... O păcăleală excelentă... Cel puţin, aşa am

crezut... Că astfel îl puteam păcăli pe Cap-de-Mort, care s-ar fi repezit asupra mea... Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că ei puteau să aleagă ca Păstrător de Secrete un nemernic slab şi lipsit de talente, ca tine! Cred că a fost momentul vieţii tale, să poţi să-i spui lui Cap-de-Mort că ştii unde se ascund James şi Lily Potter!

Pettigrew murmura cuvinte fără şir, din care Harry prinse unele, cum ar fi „lunatic”, „nebunie”, dar în acelaşi timp observă că Pettigrew devenise pământiu şi privea tot mai des spre uşă.

— Domnule profesor Lupin, întrebă Hermione, pot să spun şi eu ceva?

— Sigur, Hermione, zise Lupin, cu multă amabilitate.

— Ei bine, începu ea, Pungaşul... adică, vreau să spun, omul acesta... a dormit trei ani de zile în dormitor cu Harry... Dacă e sluga credincioasă a Celui-Al-Cărui-Nume-Nu-Tre buie-Rostit, cum de nu i-a făcut nici un rău lui Harry?

— Poftim! triumfă Pettigrew, arătând spre Hermione cu mâna lui ciuntită. Mulţumesc, fetiţo! Ai văzut, Remus? Nu am clintit un fir de păr din capul lui Harry! De ce aş fi făcut-o?

— Îţi spun eu de ce nu te-ai atins de Harry! zise Black. Fiindcă nu faci niciodată nimic, dacă nu ai ceva de câştigat! Cap-de-Mort a dispărut de doisprezece ani, se spune că e pe jumătate mort... Cum era să comiţi o crimă sub nasul lui Dumbledore, numai ca să te pui bine cu o ruină de vrăjitor, complet lipsit de puteri? A, da, dacă protectorul tău şi-ar fi anunţat sosirea şi tu ai fi considerat

că nu era nici un peri col pentru tine dacă i te alăturai iar...

Pettigrew deschise gura să zică ceva, de mai multe ori la rând, dar părea că îşi pierduse capacitatea de a vorbi.

— Eh... domnule Black... Sirius, începu Hermione, timid. Black tresări şi se întoarse spre Hermione, ca şi cum se dezobişnuise de tot să i se mai adreseze cineva cu politeţe.

— Cum se face, dacă nu vă supăraţi, că aţi scăpat de la Azkaban? Aţi folosit Magia Neagră?

— Mulţumesc încă o dată! sări Pettigrew, dând din cap. Exact! Aşa cum spuneam eu...

Dar Lupin îl reduse la tăcere, cu o privire îngheţată. Black se încruntă la Hermione, dar nu ca şi cum l-ar fi supărat întrebarea ei, ci gândindu-se la răspuns.

— Nu ştiu cum am reuşit, zise el. Cred că nu mi-am pier dut minţile numai din cauza faptului că ştiam că sunt nevi novat. Amintirile şi gândurile mele nu erau fericite, aşa că Dementorii n-au avut cu ce să se hrănească pe seama mea... În felul acesta, nu am înnebunit şi astfel, ştiind cine sunt, nu mi-am pierdut nici puterile. Şi, atunci când n-am mai putut suporta, m-am transformat în câine, în celula mea. Demen torii nu văd, ei se călăuzesc numai după emoţiile şi senti mentele oamenilor. Bănuiesc că sentimentele mele, în pos tură de câine, nu erau atât de complexe, erau mai puţin... umane. Probabil că nu mi-au mai dat nici o importanţă, fiind siguri că mi-am pierdut minţile şi că în felul acesta n-am cum să le mai fac probleme... Dar, deşi foarte slăbit, şi lip sit de orice

speranţă că pot să-i îndepărtez de mine fără o baghetă magică, atunci când l-am văzut pe Peter în poza aceea de ziar, mi-am dat seama că e alături de Harry, la Hogwarts, şi că abia aşteaptă un semn că Forţele Întuneri cului ar reveni...

Pettigrew scutura din cap şi încerca să zică ceva, dar nu putea decât să se uite speriat la Black, de parcă ar fi fost hip notizat.

— ... gata să lovească în momentul în care ar fi fost sigur de aliaţii lui, continuă Black, fericit să-l predea şi pe ultimul Potter, atunci am ştiut că trebuie să fac ceva! Eram singurul care ştia că Peter trăieşte...

Harry îşi aminti că domnul Weasley îi spusese doamnei Weasley că paznicii de la Azkaban l-au auzit pe Black bol borosind în somn: „El e la Hogwarts”.

— Era ca şi cum cineva ar fi aprins o văpaie în capul meu, continuă Sirius Black, pe care Dementorii nu o puteau stinge... Devenise o obsesie... dar îmi menţinea mintea trea ză. Şi astfel, într-o noapte când mi-au adus mâncarea, m-am furişat pe lângă ei, sub înfăţişare de câine. E mult mai greu pentru ei să simtă emoţiile unui câine. Eram atât de slab, încât m-am putut strecura prin cele mai neaşteptate locuri. Am înotat apoi până pe uscat. Am luat-o spre nord, spre Hogwarts, păstrându-mi înfăţişarea de câine. Am trăit de atunci în Pădurea Interzisă, cu excepţia zilei în care am venit să văd meciul de Vâjthaţ... Eşti la fel de talentat ca tatăl tău, Harry...

Se uită la Harry, care de data asta nu-i mai ocoli privirile.

— Credeţi-mă, zise Black, nu i-am trădat eu pe James şi pe Lily! Mai bine aş fi murit, decât să fac asta!

În cele din urmă, Harry îl crezu. De emoţie, simţea un nod în gât, aşa că preferă să dea doar din cap.

—Nu!

Era Pettigrew, care căzuse rugător în genunchi, ca şi cum aprobarea din cap a lui Harry fusese condamnarea sa la moarte. Se târî în genunchi, cu mâinile împreunate, ca şi cum s-ar fi rugat de ei să-l ierte.

— Sirius... sunt eu... Peter... prietenul tău... Doar nu vrei...

Black îi dădu un picior şi Pettigrew icni.

— Hainele mele sunt îndeajuns de murdare, nu trebuie să mai pui şi tu mâna pe ele! făcu Black.

— Remus! scânci Pettigrew, întorcându-se acum spre Lupin. Doar nu crezi aşa ceva... Nu ţi-ar fi spus Sirius şi ţie că s-a schimbat planul?

— Nu şi dacă ar fi crezut că eu sunt spionul! zise Lupin. Aşa ai crezut, Sirius, nu-i aşa?

— Te rog să mă ierţi, Remus, zise Black.

— Nu face nimic, Amprentă, vechiul meu prieten, zise Lupin, ridicându-şi puţin manşeta. Şi eu te rog, la rândul meu, să mă ierţi că am crezut că tu erai spionul...

— Sigur că da, zise Black şi pe faţa lui apăru un fel de zâm bet chinuit, în timp ce îşi sufleca şi el manşeta. O facem îm preună?

— Da, aşa e corect, zise Lupin, încruntându-se.

— Doar n-aveţi de gând... Nu se poate, se sperie Pettigrew şi se duse imediat la Ron. Ron, spune tu, n-am fost eu şo bolanul tău favorit? Doar n-o să-i laşi să mă omoare... Eşti de partea mea, nu este aşa?

Dar Ron îl privea pe Pettigrew cu o scârbă infinită.

— Când mă gândesc că te-am lăsat să dormi cu mine...

— Băiatul meu drag... Stăpâne, se târî Pettigrew până la Ron şi se prinse cu mâinile de piciorul lui. Nu se poate să-i laşi... N-am fost eu un şobolan bun şi drăguţ cu tine?

— Faptul că ai fost un şobolan mai bun, decât ai fost ca om, nu prea îţi face cinste, Pettigrew, zise Black cu asprime.

Ron, palid de durere, îşi trase piciorul din încleştarea lui Pettigrew. Pettigrew continuă să se târască, de data asta pâ nă la Hermione, apucând-o de marginea robei.

— Fată dragă... tu eşti deşteaptă... n-o să le dai voie... Hermione îşi trase roba din mâinile lui Pettigrew şi se trase îngrozită la perete.

Tremurând din tot trupul, Pettigrew întoarse capul spre Harry.

— Harry... Cât de mult semeni cu tatăl tău... Eşti exact ca el...

— CUM ÎNDRĂZNEŞTI SA ÎL ROGI PE EL SĂ TE IER TE? urlă Black. CUM ÎNDRĂZNEŞTI SĂ-L PRIVEŞTI MĂCAR ÎN OCHI? CUM ÎNDRĂZNEŞTI SĂ POMENEŞTI DESPRE JAMES ÎN FAŢA LUI?

— Harry, continuă Pettigrew, cu mâinile întinse rugător spre Harry, fără să-l bage în seamă pe Black. James nu i-ar fi lăsat să mă omoare... El ar fi fost înţelegător... m-ar fi ier tat...

Black şi Lupin se apropiară de Pettigrew şi îl trântiră la podea. Acesta rămase acolo, îngrozit şi cu ochii holbaţi la ei.

— I-ai trădat pe James şi pe Lily! strigă Black, care tremu ra şi el. Negi lucrul acesta?

Pettigrew izbucni în plâns. Era o privelişte îngrozitoare. Ca şi cum ar fi fost un copil mare şi chel, plângând necon trolat.

— Sirius, parcă n-ai şti... Îl cunoşti doar pe Cap-de-Mort... dar cred că nu ai habar ce instrumente de tortură avea, ce mijloace diabolice folosea... Eram îngrozit... Eu nu am fost niciodată atât de curajos ca tine, ca Remus şi ca James. N-am vrut, dar el m-a forţat...

— NU MINŢI! strigă Black. AI ÎNCEPUT SĂ ÎI FURNI ZEZI INFORMAŢII CU UN AN ÎNAINTE DE A MURI JAMES ŞI LILY! ERAI SPIONUL LUI!

— Doar ajunsese să controleze totul... Ce puteam să mai fac? Ce aveam de câştigat dacă îl refuzam?

— Ce aveai de câştigat dacă i te opuneai celui mai crunt vrăjitor care a existat vreodată? zise Black, furios la culme. Salvai sute de vieţi nevinovate! Atât!

— Nu, nu înţelegi... M-ar fi omorât, Sirius!

— ATUNCI, MAI BINE MUREAI! continuă să strige Black. ERA MULT MAI BINE DECÂT SĂ ÎŢI TRĂDEZI PRI ETENII! NOI AŞA AM FI FĂCUT PENTRU TINE!

Black şi Lupin stăteau umăr la umăr, cu baghetele magi ce ridicate.

— Trebuia să-ţi fi dat seama, Pettigrew, zise Lupin, înce tişor, că dacă nu te omora Cap-de-Mort, te-am fi omorât noi! Adio, Peter!

Hermione îşi acoperi faţa cu mâinile şi se întoarse spre perete.

— Nu! strigă Harry şi alergă spre Pettigrew, aşezându-se în faţa lui. Nu puteţi să-l omorâţi!

Black şi Lupin îl priviră miraţi.

— Harry, din cauza nimicului ăstuia au murit părinţii tăi, se încruntă Black. Gunoiul ăsta ar fi asistat şi la moartea ta, fără să ridice un deget! L-ai auzit! Pielea lui murdară a con tat mai mult decât familia ta!

— Ştiu, zise Harry. Dar îl luăm cu noi la castel şi îl predăm Dementorilor. Numai nu-l omorâţi.

— Harry! strigă Pettigrew şi îi îmbrăţişă genunchii. Mersi... E mai mult decât mă aşteptam... Mersi...

— Ia mâinile de pe mine, îl repezi Harry, cu dezgust. N-o fac pentru tine, ci fiindcă ştiu că tatăl meu n-ar fi vrut ca pri etenii lui cei mai buni să ajungă nişte ucigaşi numai din cauza ta!

Nimeni nu se mişcă şi nici nu scoase vreun sunet. Se auzea doar răsuflarea sacadată a lui Pettigrew, în timp ce

îşi apăsa mâinile pe piept. Black şi Lupin se uitară unul la altul, după care amândoi coborâră baghetele deodată, ca la un semn.

— Tu eşti singura persoană care poate hotărî lucrul aces ta, Harry, îi zise Black. Dar gândeşte-te bine... Doar ştii ce-a făcut...

— O să meargă la Azkaban! repetă Harry. Dacă cineva merită să stea acolo, atunci sigur el este acela...

Pettigrew scâncea îngrozit, în spatele lui Harry.

— Bine, zise Lupin. Dă-te la o parte, Harry!

— Harry ezită.

— Nu vreau decât să-l leg, zise Lupin. Jur!

Harry se dădu la o parte. Corzi subţiri ţâşniră din baghe ta lui Lupin şi Pettigrew căzu la podea, legat fedeleş.

— Dar dacă te transformi iar în şobolan, te omorâm! strigă Black. De acord, Harry?

Harry privi la figura jalnică de pe podea şi dădu din cap, astfel ca Pettigrew să-l poată vedea.

— Aşa, făcu Lupin, recăpătându-şi tonul de profesor. Ron, nu pot să dreg oasele atât de bine ca Madam Pomfrey, aşa că o să-ţi imobilizez piciorul, până ajungem la castel.

Se duse spre Ron şi îi atinse uşor piciorul cu bagheta, murmurând: „Ferula!” Bandaje lungi fixară imediat piciorul lui Ron de nişte atele. Lupin îl ajută să se ridice în

picioare. Ron se sprijini pe piciorul rănit şi nu se mai strâmbă de durere.

— Da, e mult mai bine, zise el. Mulţumesc!

— Ce facem cu profesorul Plesneală? întrebă Hermione, uitându-se la el.

— N-are nimic, zise Lupin, aplecându-se şi luându-i pulsul. Doar că aţi fost puţin prea... entuziaşti! Cred că ar fi mai bi ne să nu-l trezim, până nu ajungem la castel... Îl putem lua aşa cum e...

Murmură apoi „Mobilicorpus!” şi mâinile şi picioarele lui Plesneală începură să se mişte ca şi cum ar fi fost mânuite cu sfori. Stătea acum în picioare, numai capul îi mai atârna încă pe piept, arătând ca o uriaşă păpuşă pe sârmă. Era săl tat de la pământ câţiva centimetri, cu picioarele bălăbănin du-i-se fără viaţă. Lupin strânse pelerina lui Harry şi o băgă în buzunar.

— Îl legăm pe ăsta, zise Black cu dispreţ, arătând spre Pettigrew, de doi dintre noi, ca să fim mai siguri!

— De mine! zise Lupin.

— Şi de mine, spuse Ron nervos şi înaintă şchiopătând spre Pettigrew.

Black făcu să apară alte corzi cu care legă mâna stângă a lui Pettigrew de mâna dreaptă a lui Lupin şi mâna dreaptă de mâna stângă a lui Ron. Ron parcă avea faţa împietrită. Resimţea purtarea lui Pettigrew ca pe o insultă adusă lui însuşi. Şmecherilă se dădu jos din pat şi o luă înaintea lor, afară din cameră, cu coada portocalie şi stufoasă ridicată foarte sus.

Capitolul XX

SĂRUTUL DEMENTORULUI

De când se ştia, Harry nu mai făcuse parte dintr-un alai mai straniu... Şmecherilă deschidea drumul, coborând pe scări. Urmau Lupin, Pettigrew şi Ron, care păreau con curenţi la cursa cu şase picioare! Urma Plesneală, care plu tea absent, vârfurile picioarelor lui atingând fiecare treaptă a scării, susţinut în felul acesta de propria lui baghetă, pe care Sirius o ţinea îndreptată spre el. Harry şi Hermione încheiau ciudatul convoi.

Trecerea prin tunel s-a dovedit deosebit de dificilă, Lupin, Pettigrew şi Ron întâmpinând cele mai mari greu tăţi. Lupin încă mai ţinea bagheta îndreptată spre Pettigrew. Harry îi văzu târându-se prin tunel, în şir indian. Şmecherilă continua să fie deschizător de drum. Harry venea imediat după Sirius, care îl făcea şi pe Plesneală să alunece prin tu nel, în faţa lui. Balansându-se dintr-o parte în alta, Plesneală se tot pocnea cu capul de tavanul jos al tunelului, iar Harry avu senzaţia că Sirius nici măcar nu încerca să îl ferească.

— Cred că ştii ce înseamnă asta, Harry, îi zise Sirius, în timp ce avansau prin tunel. Dacă îl predăm pe Pettigrew...

— O să fii liber! zise Harry.

— Da, şi asta, făcu Sirius, dar nu ştiu dacă ţi-a spus cineva că eu sunt naşul tău...

— Da, ştiu, răspunse Harry.

— Asta înseamnă că părinţii tăi mi te-au încredinţat... în cazul în care li s-ar fi întâmplat ceva...

Harry aşteptă să continue. Oare Sirius vroia să spună ce credea el?

— Sigur, n-am nimic împotrivă, zise Sirius, înţeleg... dacă vrei să stai în continuare la mătuşa şi la unchiul tău... Dar, mi-ar face plăcere să te mai gândeşti la asta... O dată ce numele meu va fi iar reabilitat, dacă simţi nevoia... unui alt cămin...

Harry simţi în stomac un fel de explozie.

— Cum? Să stau cu tine? strigă Harry, dând cu capul din greşeală de tavanul tunelului. Să nu mai stau la familia Dursley?

— Ah, am crezut că vrei şi tu... Dar nu-i nimic... înţeleg... nu trebuie să-ţi faci probleme... Am crezut doar...

— Sigur că vreau! Cum poţi crede că mai vreau să stau cu ăia? strigă Harry, cu o voce răguşită, aproape ca a lui Sirius. Ai casa ta? Când mă mut la ţine?

Sirius se întoarse să îl privească. Plesneală se pocni iar cu capul de tavan, dar lui Sirius nici că îi păsa.

— Vrei? întrebă el. Nu glumeşti?

— Cum să glumesc?

Faţa chinuită a lui Sirius se destinse pentru prima oară într-un zâmbet adevărat. Schimbarea era izbitoare. Era ca şi cum o persoană cu zece ani mai tânără apărea de sub masca feţei scheletice. Pentru o clipă, Harry îl recunoscu pe cel ca re râdea din toată inima la nunta părinţilor săi.

Nu mai vorbiră nimic, până ajunseră la capătul tunelului. Şmecherilă ieşi primul. Desigur că apăsase cu laba pe bu tonul de pe rădăcina salciei, fiindcă Lupin, Pettigrew şi Ron ieşiră, fără să se audă vreun zgomot de atac agresiv din par tea copacului.

Sirius avu grijă să-l scoată întâi pe Plesneală, apoi se dădu la o parte, să iasă Harry şi Hermione, după care ieşi şi el.

Se lăsase întunericul. Singurele lumini proveneau de la ferestrele castelului. Fără un cuvânt, porniră spre el. Petti grew nu încetase să tremure şi din când în când se văita. În mintea lui Harry nu se învârtea decât un gând: urma să nu mai stea la unchii lui! Va locui împreună cu Sirius Black, cel mai bun prieten al părinţilor săi. Alt gând îi umbri bucuria. Ce-or să zică unchiul şi mătuşa lui când vor afla că nu mai stă la ei, ci la fostul ocnaş, pe care îl văzuseră de atâtea ori la televizor?

— Ai grijă, Peter, îl ameninţă Lupin, ţintuindu-l cu ba gheta, o mişcare greşită şi...

Mergeau încet, dar în curând luminile din castel se vă zură mult mai bine. Plesneală plutea în continuare pe lângă ei, cu bărbia atârnându-i inertă pe piept. Dar deodată...

Un nor se dădu la o parte şi la lumina lunii văzură umbre mişcându-se pe pământ. Plesneală intră în Lupin, Pettigrew şi Ron, care se opriseră brusc. Sirius încremeni. Întinse mâ na lateral, pentru a-i opri pe Harry şi pe Hermione să înain teze.

Harry observă că Lupin se făcuse deodată rigid, începând apoi să se contorsioneze.

— O, Doamne! se sperie Hermione. Nu şi-a luat poţiunea în seara asta! Ce facem?

— Fugiţi! strigă Sirius. În momentul ăsta!

Dar Harry nu putea să fugă, Ron era legat de Lupin! Fă cu un pas spre el, dar Sirius îl împinse la o parte.

— Lasă, că am eu grijă! zise Sirius. Fugiţi!

Se auzi un mârâit înspăimântător. Capul lui Lupin se alungea tot mai mult. La fel şi corpul. Spatele i se cocoşa, iar pe mâini şi pe faţă îi apăru păr. Mâinile i se terminau acum cu gheare încovoiate. Şmecherilă se arcui speriat şi se dădu înapoi, iar blana i se ridică iar pe spate.

În timp ce Lupin se transforma în lup, Sirius dispăru de lângă Harry şi se transformă şi el în dulăul mare şi negru. Lupul se eliberă din legătura care îl ţinea aproape de Ron şi de Pettigrew, iar dulăul negru îl prinse cu colţii de gât, trăgându-l cât mai departe de cei doi. Cele două animale se înfruntau acum, rânjind colţii, mârâind şi scoţând ghearele unul la altul...

Harry rămăsese ca trăsnit, mult prea prins de luptă, ca să se mai gândească la ceva. Îl trezi strigătul Hermionei...

Pettigrew se repezise după bagheta lui Lupin. Ron, nesi gur pe piciorul lui, căzuse la pământ. Se auzi un pocnet, o lumină puternică şi Ron rămase nemişcat. Alt pocnet şi Şmecherilă fu azvârlit în înalturi, după care căzu la pământ, într-o grămadă inertă.

— Expelliarmus! strigă Harry, îndreptându-şi bagheta spre Pettigrew.

Bagheta lui Lupin zbură în aer şi apoi dispăru din vedere...

— Stai pe loc! strigă Harry, făcând un pas înainte.

Prea târziu! Pettigrew se transformase în şobolan, reu şind să iasă din legătura care îl ţintuia de Ron. Harry nu mai auzi decât un fâsâit uşor prin iarbă.

Se auziră urlete înfricoşătoare. Harry se întoarse spre cele două animale. Lupul o luase la fugă spre Pădurea Interzisă...

— Sirius, a scăpat Pettigrew! S-a transformat în şobolan! strigă Harry.

Sirius sângera. Era zgâriat pe bot şi pe spinare, dar la strigătul lui Harry ridică brusc capul şi o luă la fugă spre pădure.

Harry şi Hermione se aplecară asupra lui Ron.

— Ce i-o fi făcut? şopti Hermione.

Ron stătea cu ochii pe jumătate închişi şi cu gura căscată. Era viu, nu încăpea nici o îndoială, dar părea să nu îi recu noască pe nici unul.

— Nu ştiu, zise Harry şi se uită disperat în jur.

Black şi Lupin dispăruseră. Nu mai era lângă ei decât Plesneală, care însă atârna inert în aer.

— Hai să-i ducem în castel şi să cerem ajutorul cuiva, zise Harry, dându-şi la o parte părul din ochi. Hai...

Dar din depărtare auziră un urlet prelung, un scheunat... Al unui câine rănit...

— Sirius! şopti Harry, încercând să spintece întunericul cu privirile.

Avu un moment de ezitare, dar nu puteau să îi facă nimic lui Ron, în acel moment, iar Black părea să aibă nevoie de ajutorul lor...

Harry începu să alerge, cu Hermione în urma lui. Urletul părea să fi venit dinspre lac. Se îndreptară într-acolo, dar Harry se opri deodată din fugă, fiind învăluit de un val de frig. La început, nu-şi dădu seama ce era...

Urletul încetase. Ajunşi la malul lacului, văzură de ce: Sirius se transformase iar în om. Stătea în patru labe, cu mâinile acoperindu-şi capul.

— Nuuuuu! gemea el. Vă rooooog...

Şi atunci, Harry îi văzu. Erau Dementori - cel puţin o sută - care înaintau spre ei. Stătu în loc, simţind ceaţa şi frigul cumplit din jur, pătrunzându-i în toate măruntaiele...

— Hermione, strigă el, gândeşte-te la momentul cel mai fericit din viaţa ta!

Harry îşi ridică bagheta, clipind furios că nu reuşea să se elibereze mai repede de ceaţa aceea. Scutură din cap, încer când să îndepărteze senzaţia de leşin şi ţipătul slab, care începea să se facă auzit în mintea lui...

O să trăiesc împreună cu naşul meu! N-o să-i mai văd niciodată pe unchiul şi pe mătuşa mea!

Se forţă să nu se gândească decât la Sirius, şi la nimic altceva, şi începu incantaţia:

— Expecto patronum! Expecto patronum!

Black tresări violent, se întoarse cu faţa în sus şi rămase nemişcat, de o paloare cadaverică.

N-o să păţească nimic! O să stau împreună cu el!

— Expecto patronum! Expecto patronum! Hermione, ajută-mă şi tu! Expecto patronum!

— Expecto..., începu Hermione. Expecto... Expecto... Dar nu fu în stare să termine. Dementorii se apropiau tot mai mult, fiind acum la mai puţin de jumătate de metru de ei. Formaseră un fel de zid în jurul lui Harry şi Hermione şi se apropiau tot mai mult de...

— Expecto patronum! strigă Harry, încercând să alunge ţipătul din urechile lui. Expecto patronum!

O dâră subţire, argintie, ţâşni din bagheta lui, plutind în faţa sa. În acel moment, Harry o văzu pe Hermione leşi nând lângă el. Era singur... Complet singur...

— Expecto patronum! Expecto patronum!

Harry îşi simţi genunchii atingând iarba umedă şi rece. Cu un efort supraomenesc, încercă să se gândească iar... Sirius era nevinovat... Total nevinovat... N-o să păţească nimic! O să stau cu el!

— Expecto patronum! strigă el cu ultimele puteri.

La pâlpâirea slabă a tremurătorului Patronus produs de el, Harry văzu un Dementor, oprindu-se la câţiva paşi de el. Nu putea să meargă mai departe de ceaţa slabă... O mână subţire, cadaverică, ieşi de sub pelerină. Dementorul încer ca să alunge ceaţa slabă, produsă de Harry.

— Nu... Nu, mai zise Harry. E nevinovat... Expecto... Expecto pa tron um...

Harry îi vedea în jurul lui şi le auzea răsuflarea şuieră toare. Dementorul care stătea cel mai aproape de el, păru să cântărească situaţia. Apoi, îşi ridică braţele scheletice şi îşi îndepărtă gluga.

Unde ar fi trebuit să fie ochii, nu era decât piele pământ tie, întinsă la maximum peste orbitele goale. Dar văzu o gură... O gură deschisă, o gaură, de fapt, fără nici o formă, care absorbea aerul cu un zgomot înfiorător.

Harry fu cuprins de panică. O frică teribilă îl paraliză, pur şi simplu. Nu se mai putea mişca şi nici vorbi. Patronus produs de el pâlpâi şi mai tare şi dispăru.

Ceaţa îl învăluia tot mai mult. Trebuia să reziste... Expecto patronum!... Nu mai vedea nimic... Expecto patronum!... Întinse mâna spre Sirius şi îl prinse de braţ... Nu... N-aveau cum să-l ia cu ei...

Dar o pereche de mâini osoase şi puternice îl prinseră pe Harry de gât şi încercau să-l îndrepte cu faţa în sus. Simţea deja răsuflarea Dementorului... Ştia că vroia să termine cu el mai întâi... În urechi îi răsună strigătul disperat al mamei lui... Probabil că acela era ultimul lucru pe care avea să-l mai audă vreodată...

Apoi, copleşit de ceaţa apăsătoare, lui Harry i se păru că vede o ceaţă tremurătoare, argintie, care se făcea tot mai mare... I se păru că se cufundă şi mai mult în iarbă...

Cu faţa în jos, mult prea slăbit ca să se poată mişca, Harry deschise ochii. O lumină strălucitoare scălda totul în jur. Ţipătul dispăruse din urechile lui şi parcă nu mai era atât de frig...

Ceva îi alunga pe Dementori... Lumina puternică îi înconjura... pe el, pe Sirius şi pe Hermione... Zgomotele şu ierătoare ale respiraţiei Dementorilor se îndepărtau... Era cald din nou, în jurul lor...

Recăpătându-şi încet forţele, Harry ridică puţin capul şi în lumina aceea văzu un animal care traversa lacul... Ştergându-şi sudoarea care i se prelingea în ochi, Harry se uită mai bine, încercând să-şi dea seama ce fel de animal era acela... Părea un unicorn. Străduindu-se să nu-şi piardă iar cunoştinţa, Harry văzu că unicornul se opreşte, odată ajuns pe malul celălalt al lacului. Pentru o clipă, Harry îşi dădu seama că unicornul fusese chemat acolo de cineva, care acum îl mângâia pe cap... Cineva care i se păru foarte cunos cut... Dar, nu... nu putea să fie el...

Harry nu mai înţelegea nimic. Nu mai putea să gân dească. Simţi că îl părăsesc iar puterile şi leşină în iarbă.

Capitolul XXI

SECRETUL HERMIONEI

— Ce întâmplare neplăcută... Foarte neplăcută... E un miracol că n-a murit nimeni... N-am mai auzit aşa ceva... De tunet... Noroc că ai fost tu cu ei, Severus...

— Mulţumesc, domnule Ministru...

— Ordinul Merlin, Clasa II, cred... Dacă pot, chiar Clasa I...

— Vă mulţumesc din suflet, domnule Ministru!

— Ce tăietură urâtă... Black ţi-a făcut-o, desigur...

— De fapt, domnule Ministru, Potter, Granger şi Weasley sunt de vină...

— Nu se poate!

— Black i-a vrăjit! Mi-am dat seama imediat! Vraja Con fundus, desigur, judecând după comportamentul lor. Pă reau toţi să creadă că ar exista posibilitatea ca Black să fie nevinovat! Nu erau răspunzători de faptele lor! Pe de altă parte, Black ar fi putut profita de intervenţia lor ca să sca pe... Era evident că erau convinşi că puteau să-l prindă ei singuri pe Black! Au scăpat ca prin urechile acului. Asta însă le-a dat o mare încredere în ei, din păcate... Mai ales

lui Potter, care întotdeauna s-a bucurat de un regim privile giat...

— Ei, Plesneală, vezi tu, toţi avem o mică slăbiciune pen tru Potter...

— Şi totuşi, credeţi că e bine pentru el să i se ofere un ast fel de tratament special? Eu am încercat întotdeauna să îl tratez ca pe oricare alt student... Şi orice alt student ar fi imediat exmatriculat! Fie doar şi pentru faptul că şi-a pus prietenii într-un aşa de mare pericol. Gândiţi-vă numai, domnule Ministru, a încălcat toate regulile şcolii! După toa te măsurile de protecţie luate special pentru el, să plece noaptea din castel, în compania unui om-lup şi a unui crimi nal! În plus, am motive să cred că a fost la Hogsmeade, fără permisiunea nimănui...

— Ei, Plesneală, o să vedem... O să vedem... Sunt copilării prosteşti...

Harry asculta, cu ochii închişi. Se simţea ameţit. Cuvin tele pe care le auzea păreau să îşi facă loc cu greu de la ure che spre creier, îi venea greu să înţeleagă despre ce vor beau. Îşi simţea picioarele ca de plumb şi pleoapele la fel, fără să poată să le deschidă. Ar fi vrut să zacă acolo tot restul vieţii lui...

— Comportamentul Dementorilor este uluitor şi de neînţeles... Ai idee ce i-a făcut să se retragă, Severus?

— Nu, domnule Ministru. Când mi-am venit în simţiri, ei se retrăgeau deja spre poziţiile lor de la intrarea în castel...

— Extraordinar! Şi totuşi, Black, Harry şi fata...

— Toţi zăceau inconştienţi, când am ajuns eu la ei. L-am legat fedeleş, desigur, pe Black şi am pus şi farmece asupra lui, normal, după care i-am adus pe toţi la castel.

Urmă o pauză. Creierul lui Harry părea să se dezmor ţească încet, încet, făcându-l pe Harry să simtă un gol tot mai mare în stomac...

Reuşi să deschidă ochii. Vedea totul ca prin ceaţă. Cineva îi scosese ochelarii de la ochi. Zăcea pe un pat de spital. La capătul salonului, reuşi să o zărească pe Madam Pomfrey, aplecată asupra unui pat. Harry zâmbi. Pe sub braţul lui Madam Pomfrey, văzuse claia de păr ca focul a lui Ron.

Harry întoarse capul pe pernă. Pe patul din dreapta lui, se afla Hermione. În lumina lunii, Harry văzu că Hermione ţinea ochii larg deschişi, ca şi cum ar fi fost împietrită. Când văzu că Harry se trezise, îi făcu semn să tacă şi arătă spre uşa întredeschisă. De pe coridor, se auzeau vocile lui Ples neală şi Fudge.

Madam Pomfrey se îndrepta acum prin întuneric spre patul lui Harry. Se întoarse spre ea şi văzu că ţinea în mână cea mai mare ciocolată pe care o văzuse vreodată.

— Ţi-ai revenit! zise ea scurt.

Puse ciocolata pe noptiera lui Harry şi cu un ciocănel începu să o spargă în bucăţi.

— Ce face Ron? întrebară Harry şi Hermione, într-un glas.

— O să supravieţuiască! zise ea, încruntându-se. Cât des pre voi, o să staţi aici, până zic eu! Potter, ce vrei să faci?

Harry se ridicase în capul oaselor, îşi pusese ochelarii şi îşi luase bagheta magică.

— Trebuie să vorbesc cu domnul director, zise el.

— Potter, zise ea, încercând să-l potolească, stai liniştit, l-au prins pe Black! E închis într-o cameră de la etaj. Dementorii sunt gata să-i dea Sărutul Morţii, din clipă în clipă...

— Cum?

Harry sări din pat. Hermione făcuse şi ea la fel. Dar zgo motul făcut de ei fusese deja auzit pe coridor. Fudge şi Ples neală îşi făcură apariţia.

— Harry! Harry, ce-i cu tine? întrebă Fudge îngrijorat. Trebuie să stai în pat! I-aţi dat ciocolată, Madam Pomfrey?

— Domnule Ministru, ascultaţi-mă! strigă Harry. Sirius Black este nevinovat! Peter Pettigrew şi-a înscenat moartea! L-am văzut cu ochii noştri, în seara asta! Nu puteţi să le per miteţi Dementorilor să-i facă asta lui Black! E...

Dar Fudge clătina capul încetişor, cu un zâmbet de înţelegere pe chip.

— Ştiu că aţi suferit Vraja Confundus... Aţi trecut prin încercări cumplite... Întinde-te la loc, avem noi grijă de toate...

— BA NU! urlă Harry. AŢI CONDAMNAT UN OM NE VINOVAT!

— Domnule Ministru, ascultaţi-ne! strigă şi Hermione. Venise lângă Harry şi îl privea rugător pe Fudge. Şi eu l-am văzut pe Pettigrew! Era şobolanul lui Ron... E un Ani magus... Pettigrew, vreau să spun...

— Vedeţi, domnule Ministru, în ce stare de confuzie sunt? interveni Plesneală. Vedeţi ce le-a făcut Black?

— BA NU SUNTEM ÎN NICI O STARE DE CONFUZIE! îşi ieşi Harry din fire.

— Domnule Ministru! Domnule profesor! Mă văd nevoită să insist să plecaţi, zise Madam Pomfrey. Potter e pacientul meu şi nu trebuie să fie stresat...

— Dar nu sunt stresat deloc! zise Harry, furios şi pe Madam Pomfrey. Încerc doar să le explic ce s-a întâmplat! Dar nu vor să mă asculte deloc...

Madam Pomfrey însă îndesă o bucată enormă de cioco lată în gura lui Harry, care se înecă şi începu să tuşească. Madam Pomfrey profită de ocazie şi îl băgă iar în pat.

— Vă rog, domnule Ministru, plecaţi... Copiii ăştia au nevoie de multă îngrijire...

Uşa se deschise din nou. Era Dumbledore. Harry înghiţi cu greu bucata de ciocolată şi se ridică iar.

— Domnule profesor, Sirius Black...

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Madam Pomfrey, isterizată de-acum, ce e ăsta, spital sau ce? Domnule direc tor mă văd nevoită să insist...

— Te rog să mă scuzi, Poppy, dar trebuie să le spun ceva domnului Potter şi domnişoarei Granger, zise Dumbledore foarte calm. Tocmai am vorbit cu Sirius Black...

— Probabil că v-a spus şi dumneavoastră aceeaşi poveste pe care a implantat-o şi în mintea lui Potter, nu-i aşa? între bă Plesneală. Ceva despre un şobolan şi cum că Pettigrew ar fi în viaţă…

— Da, într-adevăr, aşa mi-a spus, făcu Dumbledore, privin du-l atent pe Plesneală, prin ochelarii lui în formă de semi lună.

— Şi ce spun eu nu contează deloc? izbucni Plesneală. Peter Pettigrew n-a fost în conacul bântuit şi nici n-am văzut vreo urmă de-a lui în jurul castelului!

— Asta fiindcă vă pierduseţi cunoştinţa, domnule profe sor, zise Hermione, de bună-credinţă. Si nici n-aţi venit la timp ca să auziţi…

— Domnişoară Granger, ŢINE-ŢI GURA!

— Ei, şi tu, Severus! interveni Fudge. Domnişoara nu şi-a revenit încă, fii şi tu înţelegător…

— Aş vrea să vorbesc numai cu Harry şi cu Hermione, zise Dumbledore, fără nici un fel de menajamente. Cornelius, Poppy, Severus, vă rog să ne lăsaţi singuri!

— Dar, domnule director, izbucni Madam Pomfrey, au nevoie de tratament, de odihnă…

— Mai târziu, zise Dumbledore. Insist…

Madam Pomfrey îşi strânse buzele, ofensată, şi ieşi din încăpere, trântind uşa după ea. Fudge se uită la ceasul mare, de aur, care îi atârna din buzunarul de la vestă.

— Cred că au sosit Dementorii, zise el. Mă duc să-i pri mesc. Te aştept sus, Dumbledore.

Fudge se duse la uşă şi o ţinu deschisă pentru Plesneală, dar acesta nu dădu semne că ar vrea să iasă.

— Sper că nu credeţi o iotă din ce v-a îndrugat Black, şopti el, cu ochii ţintă la Dumbledore.

— Vreau să mă lăsaţi singur cu Harry şi cu Hermione, repetă Dumbledore.

Plesneală făcu un pas spre Dumbledore.

— Sirius Black a dovedit că e capabil de crimă, încă de la şaisprezece ani, zise el. Sper că n-aţi uitat asta, domnule director? Aţi uitat că odată, demult, a încercat să mă omoa re şi pe mine?

— Memoria mea este la fel de bună ca întotdeauna, Severus, zise Dumbledore, fără să-şi piardă cumpătul.

Plesneală se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşa pe care încă o mai ţinea deschisă Fudge. După ce uşa se închise în urma lor, Dumbledore se întoarse spre Harry şi Hermione. Amân doi începură să vorbească în acelaşi timp...

— Domnule profesor, Black v-a spus adevărul! L-am văzut cu ochii noştri pe Pettigrew...

— ... a reuşit să scape, când profesorul Lupin s-a transfor mat în lup...

— ... e şobolan...

— ... laba lui din faţă, adică atunci şi-a tăiat el însuşi un deget...

— Pettigrew l-a atacat pe Ron, nu Sirius... Dumbledore ridică mâna să oprească torentul de vorbe.

— Ascultaţi-mă cu atenţie şi vă rog să nu mă întrerupeţi, fiindcă nu avem decât foarte puţin timp la dispoziţie, zise el calm. Nu există nici o dovadă care să susţină spusele lui Black, în afară de mărturia voastră. Şi mărturia unor vrăji tori de treisprezece ani nu va convinge pe nimeni. O stradă întreagă a zis că l-a văzut pe Sirius omorându-l pe Pettigrew. Chiar eu am depus mărturie la Ministerul Magiei că Sirius a fost Păstrătorul de Secrete al familiei Potter.

— Profesorul Lupin poate confirma şi el, zise Harry, fără a fi în stare să se abţină.

— Profesorul Lupin este acum în adâncurile Pădurii Inter zise şi nu poate confirma nimic! Când va redeveni om, va fi prea târziu, Sirius va fi mai mult decât mort. În plus, măr turia unui om-lup nu va avea prea mare importanţă. Iar fap tul că Lupin şi Black erau buni prieteni...

— Dar...

— Ascultă-mă, Harry! Nu mai avem timp, înţelegi? Vedeţi şi singuri cât de convingătoare este versiunea profesorului Plesneală...

— Dar el îl urăşte pe Sirius, strigă Hermione disperată, din cauza unei farse stupide din tinereţe...

— Sirius nu s-a purtat nici el ca un om nevinovat. A ata cat-o pe doamna grasă din tablou, a intrat în dormitorul băieţilor cu un cuţit în mână... Fără Pettigrew, nu avem nici o şansă să comutăm pedeapsa lui Sirius.

— Dar dumneavoastră ne credeţi, nu-i aşa?

— Da, vă cred, zise Dumbledore, încet, dar eu nu am pute rea să fac lumea să vadă adevărul sau să răstorn hotărârea Ministrului Magiei!

Harry se uită la faţa gravă a lui Dumbledore şi simţi că îi fuge pământul de sub picioare. Se obişnuise cu ideea că Dumbledore putea să rezolve toate problemele. Se aşteptase ca şi de data asta Dumbledore să aibă o soluţie miraculoasă. Dar, de data asta, nu... I se nărui şi ultima speranţă.

— Ceea ce ne lipseşte, zise Dumbledore şi îşi plimbă ochii de la Harry la Hermione, este mai mult timp...

— Dar, începu Hermione, însă se opri brusc, rămânând cu privirea fixă. Oh...

— Fiţi atenţi, le zise Dumbledore, vorbind rar şi clar. Si rius este închis în biroul profesorului Flitwick, la etajul şapte. A treisprezecea fereastră din Turnul de Vest. Dacă totul decurge fără incidente, o să puteţi salva mai mult de o singură viaţă inocentă, în noaptea asta. Dar luaţi aminte, amândoi: nu trebuie să fiţi văzuţi de nimeni! Domnişoară Granger, cunoaşteţi prea bine riscurile... Nu trebuie să fiţi văzuţi!

Harry nu mai înţelegea nimic. Dumbledore se întoarse şi porni spre uşă. Ajuns acolo, le mai aruncă o ultimă privire.

— Acum, o să vă încui aici. E, zise el, consultându-şi cea sul, douăsprezece fără cinci minute. Domnişoară Granger, trei întoarceri ar trebui să fie suficiente... Mult noroc!

— Noroc? se miră Harry, de îndată ce uşa se închise în urma lui Dumbledore. Trei întoarceri? Despre ce vorbea? Ce trebuie să facem?

Dar Hermione căuta ceva pe sub roba ei. Scoase de acolo un lanţ superb de aur.

— Harry, vino! zise ea grăbită. Repede!

Harry se apropie de ea, complet uluit. Văzu că Hermione avea în jurul gâtului lanţul de aur, de care atârna o clepsidră.

— Poftim şi ţie! zise ea şi aruncă lanţul şi în jurul gâtului lui. Eşti gata?

— Gata pentru ce? întrebă Harry, nedumerit la culme. Hermione întoarse clepsidra de trei ori.

Camera întunecoasă de spital dispăruse. Lui Harry i se părea că zbura, foarte repede şi de-a-ndărătelea. Forme şi culori amestecate treceau repede pe lângă el. Urechile înce pură să îi vâjâie. Încercă să strige, dar nu îşi auzi propria voce...

Apoi, simţi iar pământul sub picioare şi totul căpătă sens.

Stătea alături de Hermione în holul de la intrare, pustiu în acel moment. Prin uşa întredeschisă, o rază de

soare răz bătea pe podeaua pietruită. Se uită îngrijorat la Hermione, simţind lanţul de aur în jurul gâtului.

— Hermione, ce...

— Intră aici! zise ea şi îl apucă de mână pe Harry, trăgân du-l spre uşa unei camere de serviciu.

Hermione deschise uşa şi îl împinse pe Harry înăuntru, printre mături şi găleţi. Închise apoi repede uşa după ei.

— Cum... Ce se întâmplă, Hermione?

— Ne-am întors în timp, şopti Hermione, scoţând lanţul de aur de la gâtul lui Harry. Suntem cu trei ore în urmă...

Harry se ciupi de pulpă. Îi veni să urle de durere, dar asta elimina posibilitatea să fi avut vreun coşmar bizar.

— Dar...

— Şşt! Vine cineva! Cred că... Cred că suntem noi! Hermione asculta cu urechea lipită de uşă.

— Se aud paşi care coboară... Da, cred că suntem noi, când am plecat spre Hagrid...

— Vrei să spui, şopti Harry, că suntem în camera asta şi în acelaşi timp coborâm scările?

— Da, răspunse Hermione, tot cu urechea lipită de uşă. Sunt sigură că noi suntem! Şi mergem foarte încet, fiindcă ne aflăm sub pelerina ta...

Se opri brusc, continuând să-şi ciulească urechile.

— Acum coborâm scările de la intrare...

Hermione stătea pe o găleată întoarsă. Extrem de îngri jorat, Harry ar fi dorit să mai afle câte ceva...

— De unde ai clepsidra?

— Se cheamă Clepsidra Timpului, şopti Hermione, şi mi-a dat-o profesoara McGonagall, ca să pot participa la toate orele suplimentare, pe care mi le-am ales. M-a pus să jur că n-o să spun la nimeni. A fost nevoită să facă fel de fel de demersuri la Ministerul Magiei, ca să mi se permită să am şi eu aşa ceva. Le-a spus că sunt o elevă model şi că niciodată, sub nici o formă, n-o să folosesc clepsidra în alte scopuri, în afară de participarea la orele de studiu... Aşa reuşeam să particip la mai multe ore în acelaşi timp... Acum, înţelegi? Dar... Harry, nu înţeleg ce vrea Dumbledore să facem... Cum putem să-l ajutăm pe Sirius, dacă ne întoarcem cu trei ore înapoi?

Harry se uită la faţa ascunsă în umbră a lui Hermione.

— Probabil că acum s-a întâmplat ceva ce am putea să schimbăm... Dar ce? întrebă el pe şoptite. Acum trei ore, mergeam spre coliba lui Hagrid...

— Da, aşa e, zise Hermione. Am auzit cum plecam din castel... Harry se încruntă. Îi trebuia întreaga concentrare de care era în stare să se gândească la ce puteau face.

— Dumbledore a zis că vom putea salva mai mult de o viaţă nevinovată...

Şi imediat îşi dădu seama!

— O să-l salvăm şi pe Buckbeak, Hermione!

— Dar cum îl poate ajuta asta pe Sirius?

— Dumbledore ne-a spus a câta fereastră este biroul lui Flit wick, acolo unde este închis Sirius! Îl ducem pe Buckbeak acolo şi îl salvăm pe Sirius pe fereastră! Pe spinarea lui Buckbeak! O să scape amândoi!

După faţa lui Hermione, Harry îşi dădu seama că fata era îngrozită.

— Ce să facem, trebuie să încercăm, nu-i aşa? zise Harry. Se ridică în picioare şi îşi lipi şi el urechea de uşă.

— Parcă nu se mai aude nimeni... Să mergem!

Harry deschise uşa cu grijă. Holul era gol. Cât de repede puteau şi cât mai fără zgomot, se repeziră pe scările de pia tră. Umbrele se lungeau, iar peste vârfurile copacilor văzură iar strălucirea arămie a soarelui.

— Dacă se uită acum cineva pe fereastră..., scânci Hermione şi se întoarse spre castel.

— Să alergăm în pădure, propuse Harry. Ne ascundem după copaci şi pândim momentul.

— Da, dar trebuie să trecem pe lângă sere, zise Hermione. Şi trebuie să nu ne uităm nici la uşa de la intrarea în coliba lui Hagrid, fiindcă altfel ne vedem pe noi!

Gândindu-se la ce spusese Hermione, Harry începu să alerge spre pădure. Hermione îl urma îndeaproape. Tre cură pe lângă grădina cu legume, apoi pe lângă sere, unde se opriră o clipă să-şi tragă sufletul, după care o luară iar la fugă, ocolind cu grijă Salcia Bătăuşă şi îndreptându-se

spre adăpostul pădurii. Ascuns după copaci, Harry se opri şi privi după Hermione. Veni şi ea în câteva secunde, gâfâind din greu.

— Până acum, e bine, zise ea, abia trăgându-şi sufletul. Trebuie să ne strecurăm pe lângă coliba lui Hagrid. Fereşte-te să fii văzut, Harry!

Merseră tot pe la marginea pădurii, ascunşi de copaci. Când ajunseră foarte aproape de casa lui Hagrid, auziră un ciocănit la uşă. Se ascunseră repede după un stejar bătrân şi priviră spre colibă. În uşă apăru Hagrid, livid la faţă şi tre murând tot, uitându-se să vadă cine ciocănise la uşă. Şi Harry îşi auzi propria voce!

— Noi suntem! şoptea el. Suntem sub pelerina care ne face invizibili. Dă-ne drumul înăuntru, ca să ne-o putem scoate.

— N-ar fi trebuit să veniţi, zicea Hagrid.

— Asta e cel mai straniu lucru pe care l-am făcut până acum, şopti Harry.

— Să mai înaintăm puţin, îi zise Hermione, trebuie să fim cât mai aproape de Buckbeak...

Se strecurară cu grijă printre copaci, până văzură Hipo griful nervos, legat de un gard din apropierea aleii cu do vlecii plantaţi de Hagrid.

— Acum? şopti Harry.

— Nu încă! zise Hermione. Dacă îl furăm acum, Consiliul va spune că Hagrid i-a dat drumul... Trebuie să aşteptăm până îl văd ei că e legat de gard!

— Asta înseamnă că o să mai avem la dispoziţie aproximativ şaizeci de secunde! zise Harry.

Totul părea imposibil.

În acel moment, se auzi un zgomot de porţelan spart, din interiorul colibei lui Hagrid.

— Hagrid! A spart cana cu lapte! zise Hermione. În curând, o să-l găsesc pe Pungaşul...

Şi, într-adevăr, aproape imediat, se auzi ţipătul speriat şi surprins al Hermionei.

— Hermione, zise Harry, ce-ar fi să intrăm şi să-l luăm pe Pettigrew...

— Nu! strigă Hermione speriată. Nu înţelegi că încălcăm cea mai importantă regulă a vrăjitoriei? Nimeni nu are voie să schimbe timpul! Ai auzit ce a zis domnul profesor... Dacă suntem văzuţi...

— Păi, am fi văzuţi doar de noi şi de Hagrid!

— Harry, ce-ai zice dacă te-ai vedea pe tine însuţi dând buzna în coliba lui Hagrid? întrebă Hermione.

— Păi, aş zice că nu sunt în toate minţile! răspunse Harry. Sau că e vorba de Magie Neagră...

— Exact! Şi n-ai mai înţelege nimic! S-ar putea chiar să te ataci pe tine însuţi! Înţelegi acum? Profesoara McGonagall mi-a povestit că s-au întâmplat lucruri îngrozitoare cu vrăji tori care au modificat timpul... Mulţi dintre ei, şi-au omorât duplicatul din trecut sau din viitor, fără să înţeleagă ce se petrecea!

— Bine, se lăsă Harry convins. A fost numai o idee. Am crezut că...

Dar Hermione îl înghionti şi arătă în direcţia castelului. Harry privi într-acolo şi îi văzu coborând treptele de piatră pe Dumbledore, pe Fudge, pe bătrânul reprezentant al Consiliului şi pe Macnair.

— Acum, urmează să ieşim noi din coliba lui Hagrid! şopti Hermione.

Şi, într-adevăr, Hagrid deschise uşa şi Harry se văzu pe el, pe Hermione şi pe Ron ieşind din colibă. Era, desigur, cea mai stranie senzaţie din viaţa lui: să stea acolo, ascuns după copac, şi să se privească pe sine însuşi, lângă parcela cu dovleci.

— Lasă, Beaky, lasă, o să fie bine..., îi zicea Hagrid lui Buckbeak, încercând să-l liniştească.

Apoi îl văzură întorcându-se spre ei şi îl auziră zicând:

— Vă dau drumul prin spate... Şi apoi, comentariile lor:

— Hagrid, nu putem să te lăsăm singur...

— O să le spunem cum a fost în realitate...

— Nu pot să-l omoare...

— Plecaţi! zise Hagrid, furios. Şi aşa mi-e destul de greu... Nu vreau să vă ştiu şi pe voi în pericol...

Harry o văzu apoi pe Hermione aruncând pelerina peste el şi peste Ron şi o auzi spunând:

— Mai repede... Nu vreau să văd sau să aud... Vă rog...

Auziră apoi nişte ciocănituri la uşa lui Hagrid. Sosise micul pluton de execuţie. Hagrid dădu din cap şi se întoarse în colibă, lăsând uşa întredeschisă. Harry văzu cum iarba din jurul colibei lui Hagrid se mişcă sub paşii a trei per soane, care se grăbeau să plece de acolo. Erau el, Ron şi Hermione... Dar acum, Harry şi Hermione puteau auzi ce se întâmplase după plecarea lor.

— Unde este monstrul? auziră vocea rece a lui Macnair.

— A... Afară, reuşi Hagrid să spună.

Harry se retrase în umbra copacului, văzându-l pe Mac nair că se uită pe fereastră, după Buckbeak. Apoi, îl auziră pe Fudge:

— Păi... mai trebuie să citesc actul oficial prin care eşti înştiinţat de execuţie, Hagrid... O s-o fac repede, apoi tu şi Macnair trebuie să-l semnaţi. Trebuie să fie prezent şi Mac nair, aşa e procedura...

Faţa lui Macnair plecă de la fereastră. Venise momentul. Atunci ori niciodată!

— Tu rămâi aici, îi şopti Harry Hermionei. Mă duc singur! Când auzi iar vocea lui Fudge, Harry ieşi de după copac, sări gardul şi se apropie de Buckbeak.

— „ Consiliul pentru Eliminarea Creaturilor Periculoase” a hotărât ca Hipogriful pe nume Buckbeak, numit de acum înainte CONDAMNAT, să fie executat pe 6 iunie, la apusul soarelui...

Foarte atent ca nu cumva să clipească, Harry se uită fix în ochii fioroşi şi portocalii ai Hipogrifului şi se înclină în faţa lui. Buckbeak îndoi şi el puţin genunchii lui acoperiţi cu solzi, apoi reveni la poziţia iniţială. Harry se apucă să des facă sfoara care îl ţinea pe Buckbeak legat de gard.

— Execuţia se va face prin decapitare, de către Macnair, călăul numit de Consiliu…

— Hai, Buckbeak, îl îndemnă Harry, vino cu mine… Vreau să te ajut… Încetişor…

— Hagrid, aici trebuie să semnezi, se auzi iar vocea lui Fudge.

Harry reuşi să dezlege sfoara şi trase de ea, dar Buckbeak se înţepeni pe picioarele din faţă.

— Hai, să terminăm odată, se auzi vocea reprezentantului Consiliului. Hagrid, poate ar fi mai bine ca tu să rămâi aici…

— Nu, vreau să fiu alături de el… Nu pot să-l las singur, în asemenea momente…

Se auziră paşi în interiorul colibei, apropiindu-se de uşă.

— Buckbeak, mişcă-te odată! şuieră Harry şi trase mai tare de funia din jurul gâtului Hipogrifului.

Hipogriful începu să meargă, dând din aripi, supărat. Erau la circa jumătate de metru de pădure, putând fi obser vaţi foarte uşor, dacă cineva ar fi ieşit atunci din colibă.

— Un moment, Macnair, se auzi vocea lui Dumbledore. Parcă trebuia să semnezi şi tu...

Paşii se opriră. Harry trase iar de sfoară. Buckbeak începu să meargă ceva mai repede.

De după copaci, se ivi faţa îngrijorată a Hermionei.

— Grăbiţi-vă! le zise ea.

Harry mai auzea încă vocea lui Dumbledore, din interi orul colibei. Smuci funia din jurul lui Buckbeak. Mormăind supărat, Buckbeak porni în galop.

— Repede! Repede! gemu Hermione, ieşind de după co paci şi apucând şi ea de funie, pentru a-l trage pe Buckbeak.

Buckbeak o luă la fugă. Harry întoarse capul. Grădina lui Hagrid nu se mai vedea deloc.

— Acum, ne oprim, zise Hermione, ca nu cumva să ne audă...

Uşa colibei lui Hagrid se deschise cu zgomot. Harry, Her mione şi Buckbeak rămaseră încremeniţi. Până şi Hipo griful părea să asculte cu cea mai mare atenţie.

Linişte... Apoi...

— Unde este? întrebă reprezentantul Consiliului. Unde a dispărut monstrul?

— Era legat aici! exclamă furios călăul. L-am văzut cu ochii mei!

— De nemaipomenit! exclamă Dumbledore şi în vocea lui se citea bucuria.

— Beaky! făcu Hagrid.

Se auzi un vâjâit şi apoi toporul se înfipse în ceva. Pro babil că Macnair îl aruncase cu furie în gard. Apoi, toată lu mea începu să vorbească deodată. Auziră clar vocea lui Ha grid, printre suspine:

— A fugit! A fugit! Binecuvântat fie cioculeţul lui! Pro babil că s-a smuls din funie! Deşteptul meu!

Buckbeak începu să tragă iar de funie, încercând să se ducă la Hagrid.

Harry şi Hermione se opintiră să îl ţină în loc, înfigându-şi călcâiele în pământ.

— Probabil că l-a dezlegat cineva! şuieră Macnair. Să cer cetăm împrejurimile, să mergem în pădure...

— Macnair, îl întrebă Dumbledore, chiar crezi că dacă l-a furat cineva, l-a pus să meargă pe pământ? Cercetează văz duhul, dacă vrei... Hagrid, tare mi-ar plăcea o cană cu ceai... Sau un coniac, dacă ai!

— Oh... Sigur, sigur, domnule director... Poftiţi în colibă! Harry şi Hermione continuară să asculte, în tăcere. Au ziră paşi, blestemele călăului, apoi uşa se închise şi totul se cufundă în linişte.

— Acum, ce facem? şopti Harry, privind în jur.

— Trebuie să stăm şi să aşteptăm până ajung ei iar la cas tel, zise Hermione. Numai după aceea, mergem să-l salvăm pe Sirius! N-o să fie închis în biroul lui Flitwick decât după vreo două ore... Oh, o să fie foarte dificil...

Se uită îngrijorată spre adâncul pădurii. Soarele avea să dispară în curând.

— Nu putem să mai stăm, şopti Harry. Altfel, n-o să mai vedem Salcia Bătăuşă şi n-o să mai putem s-o ocolim...

— Ai dreptate, fu Hermione de acord şi apucă strâns fu nia din jurul gâtului Hipogrifului. Dar nu uita, Harry, nu trebuie să fim văzuţi!

Înaintară pe la marginea pădurii, întunericul începând să-i învăluie din toate părţile. Se opriră în spatele unui pâlc de copaci şi se uitară după salcie.

— Uite-l pe Ron! zise Harry, deodată.

O siluetă învăluită în umbră alerga pe pajişte şi strigătele ei răsunau în liniştea apusului.

— Nu te atinge de el! La o parte! Pungaşule, vino aici!

Apoi, văzură alte două siluete, materializându-se din ne ant. Harry se văzu pe sine, urmat de Hermione, amândoi alergând după Ron. Apoi îl văzură pe Ron plonjând.

— L-am prins! Tu pleacă de-aici, motan nesuferit!

— Uite-l şi pe Sirius! strigă Harry.

În secunda următoare, un dulău negru ieşi de sub rădă cinile salciei. Îl doborî la pămînt pe Harry, apoi începu să-l tragă pe Ron după el...

— Pare chiar mai groaznic, privit de aici, şopti Harry, văzând cum Ron dispare printre rădăcinile salciei. Au!

Uite, ne pocneşte salcia, şi pe mine şi pe tine... Ce senzaţie stra nie...

Salcia Bătăuşă îşi rotea crengile de la bază, încercând să-i lovească. Se văzură amândoi încercând să evite loviturile şi să se apropie de trunchi. Apoi salcia rămase nemişcată.

— A apăsat Şmecherilă pe butonul de pe rădăcină! şopti Hermione.

— Acum, ne strecurăm noi pe sub crengi... Gata, am intrat în tunel!

Imediat după intrarea lor în tunelul subteran, salcia în cepu să se zbată iar cu furie. Câteva secunde mai târziu, au zird paşi apropiindu-se. Erau Dumbledore, Macnair, Fudge şi bătrânelul din partea Consiliului... Se îndreptau spre castel.

— Imediat ce am intrat în tunel! zise Harry. Ah, dacă ar fi fost şi Dumbledore cu noi...

Apoi, Harry continuă, cu amărăciune:

— Da, dar ar fi venit şi Fudge şi Macnair... Pariez că Fudge i-ar fi dat ordin lui Macnair să-l omoare pe Sirius imediat!

Îi urmăriră pe cei patru urcând treptele castelului, până ce dispărură prin uşa masivă de stejar. Pentru câteva se cunde, împrejurimile rămaseră pustii, apoi se auziră paşi.

— E Lupin! zise Harry, în timp ce se uitau la silueta care cobora în fugă treptele castelului, îndreptându-se spre Salcia Bătăuşă.

Harry se uită spre cer. Luna intrase cu totul în nori.

Văzură cum Lupin ia o creangă şi acţionează butonul de pe rădăcinile salciei. Copacul îşi opri zbaterile şi Lupin dis păru şi el prin tunelul subteran.

— Ah, cum de n-a văzut pelerina... De ce n-a luat-o? şopti Harry, întorcându-se spre Hermione. Dacă m-aş duce acum şi aş lua-o, Plesneală nu ar mai putea să intre şi...

— Harry, nu trebuie să fim văzuţi!

— Cum poţi să stai fără să faci nimic? o certă Harry. Doar să te uiţi şi atât... Mă reped să iau pelerina!

— Harry, nu!

Şi Hermione îl apucă de marginea robei, exact la timp, fiindcă tocmai venea Hagrid, cântând de mama-focului şi îndreptându-se spre castel, cu o sticlă în mână. Se împleti cea uşor şi bălăbănea întruna sticla...

— Vezi? făcu Hermione. Vezi ce s-ar fi putut întâmpla? Trebuie să nu fim văzuţi! Nu, Buckbeak!

Hipogriful făcea încercări disperate să se smulgă din funie şi să se ducă la Hagrid. Harry apucă şi el de funie, stră duindu-se, alături de Hermione, să ţină Hipogriful în loc. Continuară să îl privească pe Hagrid care mergea pe şapte cărări, până când acesta dispăru din vedere. Buckbeak se potoli, plecându-şi trist capul.

După nici două minute, uşa castelului se deschise iar şi Plesneală coborî scările în fugă, spre Salcia Bătăuşă.

Harry îşi strânse pumnii, când îl văzu pe Plesneală oprin du-se puţin şi ridicând ceva de la pământ. Era pelerina lui...

— Jos mâinile de pe ea! şuieră Harry.

— Şşşt! îl potoli Hermione.

Plesneală acţionă şi el butonul care oprea salcia şi dispăru din vedere, punându-şi pelerina pe umeri.

— Asta a fost, şopti Hermione. Suntem toţi înăuntru. Acum, trebuie să aşteptăm până ieşim iar...

Hermione îl legă pe Buckbeak de un copac şi se aşeză pe pământ, cu genunchii în braţe.

— Harry, e ceva ce n-am înţeles, zise Hermione. Cum se face că Dementorii nu l-au luat pe Sirius? Îmi amintesc că i-am văzut venind, apoi am leşinat, probabil. Erau atât de mulţi...

Harry se aşeză şi el lângă Hermione şi începu să îi po vestească ce văzuse, cum se apropiase un Dementor de el şi cum deschisese gura lui hidoasă, când ceva argintiu traver să lacul şi îi obligă pe Dementori să se retragă.

Hermione rămase cu gura uşor căscată.

— Dar ce o fi fost sclipirea aceea argintie?

— Numai un singur lucru îi putea face pe Dementori să se retragă, îi explică Harry. Un Patronus adevărat, unul foarte puternic...

— Dar cine să-l fi produs?

Harry nu răspunse imediat, gândindu-se la persoana pe care o văzuse pe malul celălalt al lacului. Ştia ce gândise în acel moment, dar cum se putea să fi fost el?

— Nu ţi-ai dat seama după siluetă? continuă Hermione. Să fi fost unul dintre profesori?

— Nu, zise Harry, nu era un profesor...

— Dar trebuie să fi fost un vrăjitor foarte puternic, dacă a reuşit să producă un astfel de Patronus, ca să-i gonească pe Dementori... Nu l-ai putut zări la lumina împrăştiată de Patronus? Doar ziceai că era foarte strălucitoare...

— Ba da, l-am văzut, zise Harry abia auzit. Dar s-ar fi putut să fie numai imaginaţia mea... Nu mai gândeam ca lumea... Imediat după asta, am leşinat...

— Pe cine crezi că ai văzut?

— Cred, zise Harry şi înghiţi cu greu, numai gândindu-se cât de straniu o să i se pară Hermionei, cred că l-am văzut pe tatăl meu...

Harry se uită spre Hermione şi văzu că acum avea gura căscată de-a binelea. Îl privea cu un fel de milă, amestecată cu îngrijorare.

— Harry, tatăl tău e... mort... Doar ştii...

— Ştiu, zise Harry, repede.

— Crezi că era fantoma lui?

— Nu ştiu... Părea o persoană în carne şi oase...

— Dar atunci...

— Poate că a fost o halucinaţie, zise Harry, dar părea el... Am doar atâtea fotografii, doar ştii...

Hermione continua să se uite la el cu aceeaşi îngrijorare, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă mai era în toate minţile.

— Ştiu că sună aiurea, zise Harry.

Se întoarse şi se uită la Buckbeak, care scormonea pă mântul cu ciocul, părând să caute viermişori. Dar de fapt abia dacă îl vedea pe Buckbeak. Se gândea la tatăl lui, la bunii lui prieteni din şcoală... Lunaticul, Şobo, Amprentă şi Corn... Oare toţi trei împreună făcuseră să apară acel Patro nus? Şobo apăruse în seara aceea... când toată lumea îl cre dea mort... Oare era la fel şi cu tatăl său? Sau avusese vedenii? Figura aceea era foarte departe, dincolo de lac, dar pentru o clipă, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, fusese sigur că îşi văzuse tatăl...

Frunzele începură să foşnească în adierea nopţii. Luna apărea şi dispărea de după nori. Hermione urmărea cu încordare ce se întâmplă la gura tunelului.

În cele din urmă, după aproape o oră...

— Ieşim! şopti Hermione.

Se ridicară amândoi în picioare. Buckbeak întoarse ca pul. Îi văzură pe Lupin, Pettigrew şi Ron ieşind primii prin tre rădăcinile salciei. Apoi urmă Hermione, iar după ea Plesneală, legănându-se în aer. Apărură şi Harry, şi Sirius. Cu toţii se îndreptau spre castel.

Harry îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul. Se uită spre cer. Dintr-o clipă în alta, norul se va da la o parte, fă când loc lunii...

— Harry, zise Hermione, intuind exact la ce se gândea Harry, să nu ne grăbim... Nu trebuie să fim văzuţi! Oricum, n-avem ce face în acest moment...

— Deci tu zici să-l lăsăm iar pe Pettigrew să scape! zise Harry încet.

— Cum ai vrea să găseşti un şobolan în iarbă, pe întune ric? se enervă ea. Nu putem face nimic! Am venit să-l ajutăm pe Sirius şi nimic altceva!

— Bine, bine!

Luna ieşi din nori. Văzură micul convoi oprindu-se şi observară mişcări ciudate.

— Începe! zise Hermione. Lupin se transformă în lup!

— Hermione, zise Harry, deodată. Trebuie să facem ceva!

— De câte ori să-ţi spun că n-avem voie să...

— Da, ştiu: să intervenim în desfăşurarea lucrurilor! Ştiu, dar Lupin va fugi în câteva clipe spre pădure! Adică spre noi!

Hermione tresări.

— Repede! gemu ea, repezindu-se să-l dezlege pe Buck beak. Ce facem? Unde ne ascundem? În curând, or să apară şi Dementorii...

— Hai la Hagrid! zise Harry. Nu e nimeni la el!

Alergară cât de repede putură, cu Buckbeak după ei.

Auzeau deja urletele lupului în spatele lor...

Coliba lui Hagrid se zărea în faţa lor. Harry se repezi în uşă şi reuşi să o scoată din ţâţâni. Hermione şi Buckbeak trecură în goană pe lângă el şi intrară în colibă. Intră şi Harry şi zăvorâ uşa în urma lui. Colţ începu să scoată urlete prelungi.

— Şşşt, Colţ, noi suntem! îl potoli Hermione şi începu să-l mângâie pe cap. Abia am scăpat!

Şi Hermione răsuflă uşurată.

— Da...

Harry se uită spre fereastră. Era foarte greu să observi ceva de la distanţa aceea. Buckbeak se simţea în elementul lui în casa lui Hagrid. Se aşeză în faţa focului şi îşi strânse aripile, părând să se pregătească de somn.

— Mă duc iar afară, zise Harry. Nu văd ce se întâmplă de aici... Nici n-o să ştim când să intervenim!

Hermione îi aruncă o privire bănuitoare.

— Nu, nu fac nimic altceva, o asigură Harry. Nu intervin cu nimic... Dar dacă nu vedem ce se întâmplă, de unde o să ştim când e momentul să-l salvăm pe Sirius?

— Bine, se învoi Hermione. O să te aştept aici... cu Buckbeak... Dar, Harry, fii foarte atent! Dacă vezi vreun lup... sau Dementorii...

Harry ieşi afară şi dădu un ocol colibei. Auzi un urlet în depărtare. Însemna că Dementorii se apropiau de Sirius. În curând, el şi Hermione vor alerga spre Sirius...

Harry se îndreptă spre lac, cu inima gata să îi sară din piept. În curând, urma să apară acel Patronus...

Pentru o fracţiune de secundă, Harry se opri nehotărât. „Nu trebuie să fiţi văzuţi!” Dar el nu vroia să fie văzut, ci să vadă el... mai bine... Trebuia să ştie sigur...

Iată Dementorii. Sute. Se scurgeau încet, din toate direc ţiile, spre malul lacului. Se îndreptau spre Harry. Nu, nu vroia să se afle iar în preajma lor...

Harry începu să alerge pe marginea lacului. Nu se mai gândea decât la tatăl său... Dacă fusese el... Trebuia să se convingă... Trebuia...

Harry se apropie de lac, dar nu văzu pe nimeni acolo. Pe malul opus al lacului, văzu pâlpâiri argintii... Era încercarea lui de a produce un Patronus...

Chiar la mal, văzu un tufiş şi se ascunse după el, uitându-se cu înfrigurare printre frunze. Pe malul celălalt, licăririle ar gintii se stinseră. Nu mai putea de emoţie. În curând, în câteva clipe...

— Vino! murmură el. Tată, unde eşti? Vino...

Dar nu apăru nimeni. Harry se uită la Dementorii de pe malul celălalt al lacului. Unul dintre ei îşi dădea jos gluga. Acum! Unde era misteriosul salvator? Dar nimic nu se ivi de data asta...

Brusc, i se făcu lumină în cap. Înţelese! Nu fusese tatăl său, ci el însuşi!

Harry se ridică în picioare, din spatele tufişului, îşi ridică bagheta magică şi strigă din toate puterile:

— Expecto Patronum!

Din vârful baghetei sale ţâşni nu ceva slab, abia pâlpâind, ci izvorî brusc o lumină orbitoare, care luă forma unui ani mal uriaş, cu sclipiri argintii. Se strădui să vadă ce era. Părea un cal. Plecase de pe malul pe care se afla el şi acum înain ta pe suprafaţa neagră a lacului. Îl văzu înclinând capul şi pregătindu-se să-i atace pe Dementori... Alerga în jurul siluetelor lungite în iarbă, iar Dementorii începuseră să se retragă, împrăştiindu-se în întunecimile din care ieşiseră... Plecaseră!

Patronus se întoarse şi reveni spre malul pe care stătea Harry. Nu era un cal. Nici unicorn nu era. Strălucea puter nic, ca şi luna de deasupra lui. Se apropia de el...

Se opri pe mal, în faţa lui Harry. Copitele lui nu făceau nici un zgomot şi nici nu lăsau vreo urmă în pământul moale. Îl privi ţintă pe Harry, cu ochii lui enormi, de culoa rea argintului. Înclină încet capul cu coarne de cerb şi atunci Harry îşi dădu seama cine era acea apariţie.

— Corn! şopti Harry.

Dar, în timp ce degetele lui tremurătoare se îndreptau spre apariţia strălucitoare, aceasta dispăru ca prin farmec. Harry rămase pironit locului, cu nervii întinşi la maximum. Apoi, tresări speriat şi se întoarse în direcţia tro păielilor pe care le auzise. Era Hermione însă, care îl trăgea pe Buckbeak după ea.

— Ce-ai făcut? strigă ea. Ai zis că doar te uiţi!

— Tocmai ne-am salvat vieţile din nou! zise Harry. Treci aici, după tufiş, şi îţi explic...

Hermione ascultă ce i se întâmplase lui Harry şi pentru a treia oară în seara aceea rămase cu gura căscată.

— Te-a văzut cineva?

— Da! zise el. Dar, nu înţelegi? Eram eu! Mi s-a părut doar că era tatăl meu!

— Harry, eu nu pot să cred... Să alungi tu singur puhoiul ăla de Dementori... Trebuie să fii un vrăjitor foarte experi mentat pentru asta...

— De data asta, am ştiut sigur că pot să conjur un Patronus puternic... Doar o mai făcusem, ai înţeles?

— Ştiu şi eu... Harry, uite la Plesneală!

Se uitară pe malul opus al lacului. Plesneală îşi revenise. Cu bagheta lui magică, făcuse să apară tărgi, pe care pusese formele inerte din iarbă: Harry, Black şi Hermione. O a pa tra targa, cu Ron, fără nici o îndoială, plutea alături de Ples neală. Apoi, cu bagheta îndreptată spre tărgi, le dirija spre castel.

— Acum! zise Hermione. E momentul să acţionăm! Mai avem cam trei sferturi de oră până când Dumbledore închi de uşa spre spital. În timpul ăsta, trebuie să-l salvăm pe Si rius şi să ne întoarcem în camera noastră de spital, până îşi dă seama cineva că am fost plecaţi...

Mai aşteptară puţin, cu privirile ţintă la lacul în care se oglindeau norii. Buckbeak se plictisise şi începuse iar să caute viermişori.

— Crezi că e deja în biroul lui Flitwick? întrebă Harry, uitându-se la ceas.

Se uită spre castel şi începu să numere ferestrele din partea dreaptă a Turnului de Vest.

— Uite! şopti Hermione. Vine cineva dinspre castel!

Harry scrută întunericul. Omul se grăbea spre una dintre intrări. Îi strălucea ceva la cingătoare...

— Macnair! zise Harry. S-a dus să-i aducă pe Dementori! Acum, Hermione!

Hermione se prinse de spatele lui Buckbeak şi Harry o ajută să încalece. Apoi se căţără şi el, în faţa Hermionei. Făcu din sfoară un fel de căpăstru, ca să îl poată struni pe Buckbeak.

— Gata? o întrebă pe Hermione. Ţine-te bine de mine! Şi Harry îl înghionti pe Buckbeak cu călcâiele. Buckbeak se ridică în înaltul cerului.

Harry se ţinea strâns cu picioarele şi simţea aripile mari ale Hipogrifului fâlfâind sub ei. Hermione se prinsese cu putere de mijlocul lui Harry şi murmura încontinuu:

— O, nu! O, nu! Nu-mi place asta deloc... Dar chiar deloc!

Harry îl făcu pe Buckbeak să urce şi mai sus, spre ulti mele etaje ale castelului. Trase tare de partea stângă a ha mului improvizat şi Buckbeak o coti la stânga. Harry se

stră duia să numere ferestrele, în timp ce zburau pe lângă ele...

— Prr! strigă el, de parcă Buckbeak ar fi fost un cal înari pat, şi trase tare frâul spre el.

Buckbeak se opri. Oarecum... Dacă nu puneau la soco teală faptul că săltau în sus şi în jos, în ritmul bătăilor de aripi care îl menţineau pe Buckbeak la nivelul ferestrei.

— Uite-l! strigă Harry, când se apropiară de fereastră. Profită de momentul în care aripile lui Buckbeak se lă sară şi se întinse spre fereastră, ciocănind în geam.

Black ridică privirile. Sări de pe pat şi se apropie de fe reastră, încercând să o deschidă, dar aceasta era încuiată.

— Dă-te la o parte, Sirius! strigă Hermione, în timp ce îşi scotea bagheta magică, neuitând să se ţină strâns de Harry, cu mâna stângă.

— Alohomora! Fereastra se dădu în lături.

— Cum... Dar cum? se miră Black, uitându-se la Hipogrif.

— Încalecă! îi zise Harry, strângându-l pe Buckbeak între coapse, pentru a-l menţine cât mai la punct fix. Nu mai e vreme! Trebuie să te scoatem de aici, Macnair s-a dus să-i aducă pe Dementori!

Black se ridică în mâini pe pervaz şi îşi strecură prin fe reastră capul şi umerii. Noroc că era atât de slab... În câte va secunde, reuşi să scoată şi un picior, pe care îl puse pe spatele lui Buckbeak, şi apoi îşi trase tot corpul, încălecând în spatele Hermionei.

— Bravo, Buckbeak! strigă Harry. Acum, sus! înalţă-te până în vârful turnului!

Hipogriful îşi luă avânt, dând din aripile lui puternice, şi în curând se aflau chiar în vârful Turnului de Vest. De înda tă ce Buckbeak ateriza, Harry şi Hermione se şi dădură jos de pe spatele lui.

— Sirius, fugi! strigă Harry. În curând or să intre în biroul lui Flitwick şi îşi vor da seama că ai scăpat!

Buckbeak dădea nerăbdător din copite, scuturând din cap.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt băiat? Cu Ron? întrebă Sirius.

— E bine! Nu şi-a revenit încă, dar Madam Pomfrey spune că o să se facă bine! Hai, pleacă odată!

Dar Black continua să se uite la Harry.

— Oare cum aş putea vreodată să vă mulţum...

— Pleacă! strigară Harry şi Hermione, într-un glas. Black îl struni pe Buckbeak spre înaltul cerului, Harry şi Hermione fiind nevoiţi să se dea la o parte din calea aripi lor puternice ale Hipogrifului.

— O să ne revedem, sunt sigur! strigă Black. Harry, eşti cu adevărat fiul tatălui tău!

Buckbeak se înălţă tot mai sus, şi mai sus... El şi călăreţul lui deveneau tot mai mici... Luna intră în nori şi ei dis părură din vedere...

Capitolul XXII

DIN NOU POŞTA VIA BUFNIŢĂ

— Harry!

Hermione îl trăgea de mânecă, uitându-se îngrijorată la ceas. Mai avem exact zece minute să ajungem înapoi, în ari pa spitalului, fără să ne vadă nimeni... Înainte ca Dumble-dore să închidă uşile...

— Bine, zise Harry, dezlipindu-şi cu greu privirile de pe cer. Să mergem!

Se strecurară pe uşa din spatele lor şi coborâră o scară în spirală. Când ajunseră aproape jos, auziră voci. Se lipiră de perete şi îşi ascuţiră urechile. Păreau să fie Fudge şi Ples neală. Mergeau grăbiţi pe culoarul de la baza scărilor.

— Sper ca Dumbledore să nu ne facă greutăţi, zicea Ples neală. Sărutul Dementorului va fi executat imediat?

— Da, de îndată ce Macnair se întoarce cu Dementorii. Toată povestea asta cu Black a fost chiar jenantă. Nici nu ştii cu câtă nerăbdare aştept să-i informez pe cei de la „Profetul Zilei” că în sfârşit l-am prins pe Black! Cred că or să vrea să-ţi ia şi ţie un interviu, Plesneală... Şi, de îndată ce Harry îşi va recăpăta raţiunea, va dori şi el, desigur, să le spună celor de la ziar cum l-ai salvat tu...

Harry îşi încleşta maxilarele. Observă rânjetul lui Ples neală, în timp ce trecea împreună cu Fudge, pe lângă nişa în care se ascunsese el şi Hermione. Paşii se îndepărtară, până nu se mai auziră deloc. Harry şi Hermione mai aştep tară câteva secunde, ca să fie siguri că plecaseră, apoi o luară la fugă în direcţia opusă. Coborâră o scară, încă una, traversară un coridor... Apoi, auziră un râs nesuferit...

— Peeves! murmură Harry, prinzând-o pe Hermione de încheietură. Intră aici!

Se năpustiră într-o clasă pustie, la timp să nu fie observaţi de Peeves. Peeves părea în toane foarte bune. Sărea şi se în vârtea pe coridor, prăpădindu-se de râs.

— Oh, ce oribil e! şopti Hermione, lipindu-şi urechea de uşă. Pariez că e aşa de fericit numai fiindcă Dementorii urmează să-i dea Sărutul Morţii lui Sirius...

Hermione se uită iar la ceas.

— Trei minute, Harry!

Aşteptară până ce Peeves se îndepărtă, apoi ieşiră tiptil şi o luară iar la fugă.

— Hermione, ce se întâmplă dacă nu ajungem la timp, înainte de a închide Dumbledore uşile? întrebă Harry, gâfâind.

— Nici nu vreau să mă gândesc, gemu Hermione, uitân du-se iar la ceas. Un minut!

Ajunseră aproape de intrarea în spital.

— E bine, îşi făcu Hermione curaj. Se aude vocea lui Dum bledore. Repede, Harry!

Parcurseră ultimii metri de coridor. Uşa se deschise şi puteau vedea deja spatele lui Dumbledore.

— Acum, o să vă încui aici. E, zise el, consultându-şi cea sul, douăsprezece fără cinci minute. Domnişoară Granger, trei întoarceri ar trebui să fie suficiente... Mult noroc!

Dumbledore ieşi din camera de spital cu spatele, sco ţându-şi bagheta, ca să zăvorască uşa. Harry şi Hermione intrară în panică. Dumbledore privi în sus şi un zâmbet pişicher îi apăru pe sub mustaţă.

— Ei? întrebă el, încet.

— Am reuşit! zise Harry dintr-o suflare. Sirius a scăpat! A fugit călare pe Buckbeak!

Dumbledore strălucea de fericire.

— Bravo vouă! Hai, intraţi!

Harry şi Hermione intrară în camera de spital. Nu se afla acolo decât Ron, care zăcea tot fără cunoştinţă, în patul său. În spatele lor, se auzi cheia răsucindu-se în broască. Harry şi Hermione se urcară în paturile lor. Hermione ascunse bine Clepsidra Timpului între faldurile robei ei. În acel moment, se întoarse şi Madam Pomfrey, din biroul ei.

— Parcă l-am auzit pe domnul director plecând, zise ea. Sper că acum pot să am şi eu grijă de pacienţii mei...

Era într-o dispoziţie foarte proastă. Harry şi Hermione acceptară ciocolata, pe care le-o dădu ea, fără nici un fel de protest. Madam Pomfrey aşteptă, ca să se asigure că o

mân caseră pe toată. Dar Harry abia putea înghiţi. Atât el, cât şi Hermione, aşteptau cu sufletul la gură... Apoi, deodată, în timp ce luau o a patra bucăţică de ciocolată de la Madam Pomfrey, auziră un murmur care creştea fulgerător în inten sitate. Voci agitate şi supărate răsunau de undeva, de dea supra lor...

— Ce-i asta? întrebă Madam Pomfrey, îngrijorată. Vocile nervoase şi revoltate ajunseseră aproape la uşa lor.

Madam Pomfrey îşi aţinti ochii spre uşă.

— Ce-o fi în capul lor? zise ea. Chiar nu-şi dau seama că or să trezească pe toată lumea?

Harry se străduia să înţeleagă ce spuneau vocile. Erau foarte aproape...

— Probabil că a reuşit să se facă nevăzut, Severus. Trebuia să lăsăm pe cineva cu el... Ah, când o să audă mâine presa...

— NU S-A FĂCUT NEVĂZUT! URLĂ PLESNEALĂ. NU TE POŢI FACE NEVĂZUT ŞI NICI APĂREA DIN SENIN ÎN ACEST CASTEL! ASTA... ARE LEGĂTURĂ... CUMVA... CU... POTTER!

— Severus, fii rezonabil! Harry a fost închis în camera asta de spital...

BANG!

Uşa camerei se izbi de perete.

Fudge, Plesneală şi Dumbledore năvăliră în cameră. Numai Dumbledore era perfect calm. Ba chiar părea că îi

place întreaga situaţie. Fudge era negru de supărare, dar nici pe departe ca Plesneală...

— SĂ MĂRTURISEŞTI IMEDIAT, POTTER! CE-AI FĂ CUT? CUM?

— Domnule profesor Plesneală, controlaţi-vă, vă rog! stri gă Madam Pomfrey.

— Da, Plesneală, păstrează-ţi calmul, interveni şi Fudge. Doar am văzut cu toţii că uşa era încuiată...

— EI L-AU AJUTAT SĂ SCAPE! SUNT SIGUR! ţipă Ples neală, arătând spre Harry şi Hermione.

Faţa i se strâmbase de mânie, iar din gură împrăştia peste tot numai salivă.

— Calmează-te odată! se supără Fudge. Spui numai aiureli!

— NU-L CUNOŞTI PE POTTER! strigă Plesneală. EL A FĂCUT-O, N-AM NICI O ÎNDOIALĂ!

— Ajunge, Severus, te rog, interveni Dumbledore, cât se poate de calm. Gândeşte-te şi tu puţin... Uşa era încuiată... Eu am încuiat-o acum zece minute, când am plecat. Madam Pomfrey, copiii ăştia au părăsit patul sau nu?

— Sigur că nu! zise Madam Pomfrey. Am stat cu ei, de îndată ce aţi ieşit dumneavoastră!

— Poftim, Severus! zise Dumbledore, cu acelaşi calm. Doar dacă eşti convins că Hermione şi Harry pot fi în două locuri în acelaşi timp... Altfel, nu văd de ce i-am mai deranja...

Plesneală stătea acolo, uitându-se când la Fudge, care era uimit de ieşirea lui, când la Dumbledore, ai cărui ochi scli peau pe sub ochelari. Se întoarse brusc pe călcâie şi ieşi din încăpere, cu roba fluturând în urma lui.

— Şi-a pierdut complet minţile, zise Fudge, uitându-se după el. Să fiu în locul tău, Dumbledore, l-aş supraveghea îndeaproape.

— Nu, n-are nimic, zise Dumbledore. E doar foarte deza măgit. Nu l-au mai ţinut nervii...

— Parcă numai el ar fi dezamăgit! făcu Fudge. Să vezi ce-or să se repeadă asupra mea cei de la „Profetul zilei”! L-am prins pe Black şi ne-a scăpat iar de sub nas! Nu mai rămâne decât să afle că a scăpat şi Hipogriful de execuţie şi am ajuns de râsul lumii! Eh... Mai bine plec să-i anunţ pe cei de la Minister...

— Şi Dementorii? întrebă Dumbledore. Sper că îi luaţi de-aici!

— O, sigur, zise Fudge, trecându-şi absent mâna prin păr. Vor trebui să plece... Nu mi-aş fi putut închipui niciodată că vor fi în stare să aplice Sărutul Morţii unui copil complet ne vinovat! Şi-au pierdut cu totul controlul... Chiar din noaptea asta îi trimit înapoi la Azkaban! Poate punem nişte dragoni la intrarea în castel... Ne mai gândim...

— Ce i-ar mai plăcea lui Hagrid! râse Dumbledore, privin du-i pe furiş pe Harry şi pe Hermione.

După ce Dumbledore şi Fudge părăsiră camera, Madam Pomfrey se repezi la uşă şi o închise iar cu cheia. Bom bănind nervoasă, plecă iar în biroul ei.

Se auzi un geamăt slab în celălalt capăt al camerei. Se trezise Ron! Îl vedeau stând în capul oaselor şi frecându-şi nedumerit creştetul.

— Ce... Ce s-a întâmplat? gemu el. Harry? De ce suntem aici? Unde este Sirius? Unde e Lupin? Ce s-a întâmplat?

Harry şi Hermione se priviră cu înţeles.

— Explică-i tu, zise Harry, servindu-se cu încă o bucăţică de ciocolată.

*

Când părăsiră spitalul, a doua zi la prânz, Harry, Ron şi Hermione constatară cu surprindere că nu mai era nimeni în castel. Era clar că, din cauza căldurii şi eliberaţi de povara examenelor, colegii lor se duseseră iar în excursie la Hog smeade. Nici Ron şi nici Hermione nu simţeau nici o tra gere de inimă să se ducă şi ei acolo, aşa că hoinăriră împreună cu Harry în jurul castelului, nemaisăturându-se să comen teze evenimentele extraordinare din noaptea trecută şi în trebându-se unde erau Sirius şi Buckbeak în acel moment.

Se aşezară pe malul lacului. Uitându-se la calmarul uriaş, care îşi agita tentaculele la suprafaţa apei, Harry pierdu firul conversaţiei şi ochii i se opriră iar pe malul opus al lacului.

Dintr-acolo galopase spre el animalul acela straniu...

Cineva se interpuse între ei şi soare. Umbra uriaşă era a lui Hagrid, care avea ochii umflaţi, dar mai-mai să-i ples nească pieptul de fericire. Îşi şterse fruntea cu o batistă de mărimea unei feţe de masă şi le zise:

— Ştiu că n-ar trebui să fiu fericit pentru cele petrecute noaptea trecută, dar nu mă pot abţine, fiindcă... Ia să ve dem, ghiciţi?

— Ce să ghicim? întrebară ei, prefăcându-se tare curioşi.

— Beaky! A scăpat! E liber! Am serbat evenimentul toată noaptea!

— Splendid! exclamă Hermione, aruncându-i lui Ron o privire plină de reproş, fiindcă acesta era pe punctul de a izbucni în râs.

— Da... Probabil că nu l-am legat ca lumea... Mi-am făcut griji totuşi... M-am temut să nu-l fi mâncat cumva profesorul Lupin azi-noapte... Dar el a zis că n-a mâncat nimic peste noapte!

— Cum? întrebă Harry repede.

— Ah, cum n-aţi auzit? întrebă Hagrid, coborându-şi vocea, deşi nu era nici ţipenie de om în jur. Plesneală... Le-a spus Viperinilor că profesorul Lupin e un om-lup! Şi că azi-noapte hoinărea în jurul castelului. Bietul de el... îşi face bagajele acum...

— Îşi face bagajele? strigă Harry. De ce?

— Păi, fiindcă pleacă, zise Hagrid, surprins că Harry îl întrebase aşa ceva. Şi-a dat demisia azi-dimineaţă... A zis că nu vrea să rişte să i se mai întâmple o dată...

Harry sări în picioare.

— Mă duc să-l văd! le zise el prietenilor săi.

— Dar dacă şi-a dat demisia...

— ... nu cred că mai putem face ceva...

— Nu-mi pasă, eu tot mă duc! Ne întâlnim tot aici!

*

Uşa de la biroul profesorului Lupin era deschisă. Îşi strânsese aproape toate lucrurile. Vasul gol, în care stătuse Fluidemul era lângă valiza lui roasă de vreme, care era des chisă şi aproape plină. Lupin stătea aplecat peste ceva de pe biroul lui. Îşi ridică doar privirea spre Harry.

— Am văzut că vii, zise el zâmbind şi îi arătă „Harta Ştren garilor”, la care tocmai se uita.

— Hagrid ne-a spus! zise Harry. Că aţi demisionat... Nu e adevărat, nu-i aşa?

— Ba da, din păcate, oftă Lupin, trăgând sertarele şi golin du-le de conţinutul lor.

— Dar de ce? strigă Harry. Sper că nu-şi închipuie Minis terul Magiei că aveţi vreun amestec în dispariţia lui Sirius...

Lupin se duse la uşă şi o închise.

— Nu. Profesorul Dumbledore a făcut tot posibilul să îl convingă pe Fudge că de fapt am vrut să vă salvez pe voi, oftă iar Lupin. Asta a fost ultima picătură pentru Plesneală. Faptul că a pierdut Ordinul Merlin l-a durut tare... Astfel că, din greşeală, desigur, a lăsat să-i scape azi la micul dejun că sunt om-lup...

— Doar nu plecaţi din cauza asta! zise Harry. Lupin zâmbi chinuit.

— Mâine dimineaţă, Harry, vor începe să vină bufniţe de pretutindeni, cu scrisori din partea părinţilor îngrijoraţi, cărora nu le va face nici o plăcere ca odraslele lor să aibă ca profesor un om-lup. Şi îi înţeleg. O, Doamne, aş fi putut să vă muşc pe unul dintre voi! Nu trebuie să se mai întâmple niciodată asta!

— Dar sunteţi cel mai bun profesor de „Apărare contra Magiei Negre” pe care l-am avut vreodată! strigă Harry. Nu plecaţi!

Lupin clătină din cap, dar nu zise nimic. Continuă să-şi golească sertarele. Apoi, în timp ce Harry se gândea cum ar fi putut să-l convingă să nu plece, Lupin spuse:

— Din câte mi-a spus domnul director, ai salvat o mulţime de vieţi nevinovate aseară, Harry! Sunt foarte mândru că ţi-ai însuşit ce ţi-am predat eu! Povesteşte-mi şi mie despre fan tasticul Patronus...

— Dar de unde ştiţi acest lucru? întrebă Harry uimit.

— Păi, ce altceva ar fi putut să alunge puzderia de Demen tori?

Harry îi povesti tot ce se întâmplase. După ce termină, observă că profesorul Lupin zâmbea mulţumit.

— Da, tatăl tău se transforma întotdeauna în cerb! spuse Lupin. Ai ghicit corect! De aceea îşi luase numele de Corn...

Lupin aruncă şi ultimele cărţi în valiză, închizând la loc sertarele biroului şi întorcându-se spre Harry.

— Poftim, am adus asta de la conacul bântuit, noaptea tre cută, zise el şi îi întinse pelerina. Şi...

Ezită puţin, dar îi dădu înapoi şi „Harta Ştrengarilor”.

— Nu mai sunt profesorul tău, aşa că nu mă simţ vinovat că-ţi dau înapoi harta. Eu n-am ce face cu ea, dar sunt sigur că tu, Ron şi Hermione o s-o folosiţi cu folos!

Harry luă harta şi zâmbi.

— Mi-aţi spus, zise Harry, că Lunaticul, Şobo, Amprentă şi Corn au vrut să mă ademenească să ies din castel... Că aşa au socotit ei că era mai distractiv...

— Chiar asta am şi vrut! zise Lupin, aplecându-se să îşi închidă valiza. Sunt convins că tatăl tău ar fi fost total deza măgit dacă fiul lui nu ar fi descoperit nici un pasaj secret care să ducă afară din castel!

Se auzi un ciocănit. Harry ascunse repede harta şi pelerina. Era profesorul Dumbledore, care nu păru deloc surprins să îl găsească pe Harry acolo.

— Te aşteaptă trăsura, Remus, îi zise Dumbledore.

— Mulţumesc, domnule director!

Lupin îşi luă valiza ponosită şi vasul Fluidemului.

— Atunci... La revedere, Harry, zise el, zâmbind. Mi-a făcut mare plăcere să-ţi fiu profesor. Vă rog, domnule direc tor, nu mă conduceţi până la poartă... Mă descurc eu...

Harry avu impresia că Lupin căuta să plece cât mai re pede posibil.

— La revedere, Remus, zise Dumbledore grav.

Lupin îşi eliberă mâna dreaptă, ca să îi poată strânge mâna lui Dumbledore. Apoi, cu un ultim zâmbet spre Harry, Lupin ieşi din birou.

Harry se aşeză pe un scaun, cu ochii în pământ. Auzi uşa închizându-se şi ridică privirea. Dar Dumbledore era tot acolo.

— De ce eşti trist, Harry? îl întrebă el. Ar trebui să fii foarte mândru şi fericit, după isprăvile de aseară.

— Şi ce contează? zise Harry încruntat. Pettigrew a scăpat!

— Cum ce contează, Harry? făcu Dumbledore. Contează şi încă foarte mult. Datorită ţie, am aflat adevărul. Ai salvat un om nevinovat de la o soartă cumplită.

Soartă cumplită, îşi aminti Harry. Lordul Întunericului va renaşte cu ajutorul slugii lui credincioase, mai puternic şi mai înfricoşător ca niciodată. La noapte... înainte de miezul nopţii... servitorul... eliberat... reîntâlnirea cu stăpânul său... Prezicerea profesoarei Trelawney!

— Domnule director, ieri, la examenul de la „Previziuni despre viitor”, doamna profesoară Trelawney s-a purtat foarte... foarte straniu...

— Da? se miră Dumbledore. Adică... Eh... mai straniu ca de obicei?

— Da... Vocea i s-a înăsprit şi a prezis ce v-am spus! zise Harry şi se uită la Dumbledore. Apoi, şi-a revenit şi nu şi-a amintit nimic din ceea ce spusese... Credeţi că a fost... o prezicere adevărată?

Dumbledore păru să fie destul de impresionat.

— Da, s-ar putea, Harry, zise el gânditor. Asta ar fi a doua prezicere adevărată... Ar trebui să-i ofer o mărire de salariu!

— Dar...

Harry se uită la Dumbledore de-a dreptul uluit. Cum putea să ia totul în glumă?

— Dar eu i-am oprit pe Sirius şi pe profesorul Lupin să-l omoare pe Pettigrew... Asta înseamnă că numai din cauza mea...

— Ei, nu-i chiar aşa, încercă să îl liniştească Dumbledore. Nu te-a învăţat nimic experienţa cu Clepsidra Timpului?

Consecinţele acţiunilor noastre sunt întotdeauna atât de complicate, atât de diferite, încât prezicerea viitorului de vine o problemă foarte complicată, într-adevăr... Profesoara Trelawney, draga de ea, e dovada vie că este

cum spun eu. Ai dat dovadă de multă nobleţe sufletească, salvând viaţa lui Pettigrew!

— Da, dar dacă el îl ajută pe Cap-de-Mort să-şi recapete puterile...

— Pettigrew ştie prea bine că îţi datorează viaţa. I-ai trimis lui Cap-de-Mort un servitor, care îţi este îndatorat ţie până peste urechi. Când un vrăjitor salvează viaţa altuia, se cre ează un fel de legătură sufletească între ei... Mă îndoiesc sin cer că lui Cap-de-Mort o să-i convină ca servitorul lui să-i fie dator lui Harry Potter...

— Nu vreau să ara nici o legătură cu Pettigrew! El mi-a tră dat părinţii!

— Nu te poţi pune cu lucrurile astea, e o adevărată magie, adesea de neînţeles, Harry... Dar, crede-mă, va veni o vreme când o să fii foarte mulţumit că l-ai salvat pe Pettigrew.

Harry se îndoia sincer că aşa va fi. Dumbledore îl privi ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea Harry.

— L-am cunoscut foarte bine pe tatăl tău, zise Dum bledore cu blândeţe. Şi la Hogwarts şi mai târziu. Şi el l-ar fi iertat pe Pettigrew, sunt sigur!

Harry îl privi pe Dumbledore. Nu glumea. Harry era sigur de asta.

— Noaptea trecută, am crezut că tatăl meu conjurase acel Patronus puternic... Adică, văzându-mă pe mine pe partea cealaltă a lacului, am crezut că îl zăresc pe tatăl meu...

— Nici nu era greu, zâmbi Dumbledore. Cred că te-ai sătu rat să ţi se tot spună cât de mult semeni cu tatăl tău. În afară de ochi... Ochii sunt ai mamei tale!

Harry scutură din cap.

— A fost stupid să cred că era tata, murmură el. Adică, ştiam prea bine că era mort.

— Şi crezi că cei pe care i-am iubit ne părăsesc cu adevărat când mor? Crezi că nu ne amintim întotdeauna de ei, mai ales în momente de mare restrişte? Tatăl tău este viu în sufletul tău, Harry, şi apare ori de câte ori ai mare nevoie de ajutorul lui. Cum ai fi putut altfel să produci acel Patro nus excepţional? Corn a galopat din nou azi-noapte!

Lui Harry i-a trebuit ceva timp să înţeleagă ce spusese Dumbledore.

— Noaptea trecută, Sirius mi-a povestit cum au devenit ei Animagi, zâmbi Dumbledore. O realizare extraordinară, mai ales că au reuşit să o ţină ascunsă de mine. Şi îmi amin tesc şi forma neobişnuită a acelui Patronus produs de tine la meciul de Vâjthaţ... Aşa că, Harry, poţi să fii sigur că l-ai văzut pe tatăl tău azi-noapte. L-ai făcut să apară din sufletul tău, Harry!

Şi Dumbledore părăsi biroul, lăsându-l pe Harry pradă celor mai confuze gânduri.

*

Nimeni de la Hogwarts nu ştia ce se petrecuse cu adevărat în noaptea în care evadase Sirius, cu excepţia lui Harry, Ron, Hermione şi a lui Dumbledore. Până la sfârşitul trimestrului, Harry auzi fel de fel de teorii despre ce se petrecuse atunci, dar toate erau departe de adevăr.

Draco turba de furie că scăpase Buckbeak. Era convins că numai Harry fusese în stare să descopere o modalitate de a elibera Hipogriful. I se părea de-a dreptul revoltător ca el şi tatăl lui să fie învinşi de unul ca Hagrid. Pe de altă parte, Percy Weasley avea multe de spus în legătură cu Sirius.

— Dacă ajung la Ministerul Magiei, am o mulţime de propuneri de întărire a „Legii Magiei”! îi spunea el singurului suflet care era dispus să-l asculte, prietenei lui, Luminiţa.

Deşi vremea era excelentă, deşi ştia că făcuse aproape imposibilul salvându-l pe Sirius Black, niciodată Harry nu se apropiase de sfârşitul anului mai deprimat ca atunci.

Nu numai lui îi părea rău că profesorul Lupin pleca. Ora de „Apărare contra Magiei Negre” deveni un chin pentru Harry, după plecarea profesorului Lupin.

— Mă întreb ce profesor vom avea la anul, zise Seamus Finnigan sumbru.

— Un vampir, poate, făcu Dean Thomas, părând destul de interesat de această perspectivă.

Nu numai plecarea profesorului Lupin îl apăsa pe Harry. Se mai gândea şi la prezicerea profesoarei Trelawney... Se întreba adesea unde era Peter Pettigrew şi

dacă îşi găsise refugiu la Cap-de-Mort. Dar cel mai mult îl întrista perspec tiva de a se înapoia la familia Dursley. Preţ de o jumătate de oră - Ah, ce moment fericit! - Harry fusese în al nouălea cer că scăpase de rudele lui şi urma să locuiască împreună cu Sirius... prietenul cel mai bun al părinţilor lui! Ar fi fost ca şi cum l-ar fi avut mai aproape pe tatăl său! Şi deşi lipsa de veşti despre Sirius era un semn bun, însemnând că nu fusese prins, Harry nu se putea împiedica să nu fie trist numai gândindu-se la căminul pe care l-ar fi putut avea, lucru imposibil în acel moment.

În ultima zi a trimestrului, primiră rezultatele de la exemene. Harry, Ron şi Hermione absolviseră la toate ma teriile. Harry nu-şi mai revenea din uimire că trecuse şi de „Poţiuni”. Bănuia că Dumbledore avusese un cuvânt de spus şi îl împiedicase pe Plesneală să-l pice la examen din răzbunare. În ultima săptămână, felul de a se purta a lui Plesneală faţă de Harry devenise de-a dreptul îngrijorător. Harry nu-şi închipuise că ura lui Plesneală faţă de el putea să mai crească, dar aşa se întâmplase. Când se uita la Harry, lui Plesneală începea să-i zvâcnească necontrolat un muşchi de la colţul gurii şi îşi îndoia şi îşi desfăcea degetele, ca şi cum ar fi fost gata în orice clipă să îl strângă pe Harry de gât.

Percy obţinuse nota maximă la TVEE Fred şi George obţinuseră fiecare o groază de NOV Casa Cercetaşilor, mai ales graţie performanţelor de la Vâjthaţ, câştigase campi onatul Caselor, pentru al treilea an consecutiv. Aceasta în semna că serbarea de sfârşit de an s-a petrecut printre orna mente roşii şi aurii şi că masa Cercetaşilor era cea mai gălăgioasă dintre toate, fiecare bucurându-se de victorie. Până şi Harry reuşi să uite de călătoria de a doua

zi spre casa de pe Aleea Boschetelor şi mâncă pe săturate, râse şi vorbi cu ceilalţi colegi.

*

Ziua următoare, în timp ce Expresul de Hogwarts se apropia de gară, Hermione veni cu vestea-bombă, care îi uimi pe Harry şi pe Ron.

— Am vorbit azi cu doamna profesoară McGonagall şi am decis să renunţ la „Studiul despre Încuiaţi”...

— Dar ai luat toate examenele cu brio! strigă Ron.

— Da, dar n-aş mai rezista unui alt an ca acesta, oftă Her mione. Clepsidra Timpului devenise o obsesie pentru mine. Fără „Studiul despre Încuiaţi” şi fără „Previziuni despre viitor”, o să pot să am şi eu un orar normal.

— Nici acum nu pot să cred că nu ne-ai zis şi nouă despre ea, zise Ron morocănos. Se presupune că suntem prieteni, nu?

— Am promis să nu spun nimănui despre Clepsidra Tim pului, zise Hermione grav.

Hermione se uită la Harry, care privea trist cum dispărea castelul Hogwarts la o cotitură a drumului. Abia după două luni avea să îl vadă din nou...

— Ei, nu te întrista, Harry! zise Hermione, necăjită şi ea.

— Nu, zise Harry repede. Mă gândeam la vacanţă...

— Da, şi eu la fel, zise Ron. Harry, ar trebui să vii să stai cu noi! O să vorbesc cu mama şi cu tata, apoi te sun. Ştiu cum să folosesc un felifon acum...

— Telefon, Ron, îl corectă Hermione. Zău aşa, de ce nu te înscrii la „Studiul despre Încuiaţi”, anul viitor?

— Vara asta are loc Campionatul Mondial la Vâjthaţ! con tinuă Ron, nebăgând-o în seamă pe Hermione. Vii la noi şi mergem împreună la meci! Tata întotdeauna obţine bilete de la Minister...

Propunerea lui Ron avu darul să-l mai înveselească pe Harry.

— Da, pariez că familia Dursley n-o să aibă nimic împotrivă să stau la voi... Ba, dimpotrivă, toţi or să fie foarte fericiţi! Mai ales după ce i-am făcut Mătuşii Marge...

Mult mai vesel, Harry jucă mai multe jocuri cu Puahbile împreună cu Ron şi Hermione, iar când apăru vrăjitoarea cu tava cu bunătăţi, îşi luă un prânz copios, dar din care lip sea cu desăvârşire ciocolata!

Abia după-amiază, târziu, i se întâmplă ceva care îl făcu fericit cu adevărat...

— Harry, ce e chestia aia de la fereastra ta? întrebă Hermione.

Harry se uită afară şi văzu ceva mic şi gri, care dorea să intre în compartiment. Se uită mai bine şi văzu că era o buf niţă mică de tot, în cioc cu o scrisoare mult prea mare pen tru ea. Bufniţa era atât de mică, încât abia reuşea să reziste curentului de aer produs de trenul în viteză.

Harry se ridică repede şi deschise fereastra, scoase mâna şi prinse bufniţa. O simţea în palmă, de parcă ar fi fost ho ţoaica aurie!

Bufniţa lăsă scrisoarea pe locul lui Harry şi începu să zumzăie prin compartiment, foarte mulţumită că îşi dusese misiunea la bun sfârşit. Hedwig clămpăni din cioc cu dez gust. Şmecherilă se ridică, urmărind cu multă atenţie mi cuţa zburătoare. Ron observă imediat şi prinse bufniţa din zbor, pentru a o feri de pofticiosul motan.

Harry luă scrisoarea. Îi era adresată lui. Rupse plicul şi citi.

— E de la Sirius! exclamă el.

— Cum? se bucurară Ron şi Hermione. Citeşte-ne-o şi nouă!

Dragă Harry,

Sper ca scrisoarea asta să ajungă la tine, înainte de a sosi la rudele tale. Nu cred că sunt obişnuiţi cu poşta via bufniţă...

Stau ascuns, împreună cu Buckbeak. Nu-ţi spun unde, ca nu cumva scrisoarea asta să pice în alte mâini. Mi-e teamă că bufniţa nu va face faţă drumului, dar e tot ce-am putut

găsi şi părea foarte dornică să-mi facă acest serviciu.

Cred că Dementorii mă caută încă, dar n-au nici o şansă să mă găsească unde mă aflu acum. O să am grijă să

mă las văzut de Încuiaţi undeva departe de castel, ca să mai slă bească puţin paza acolo.

Când am fost împreună, am uitat să-ţi mai spun ceva. Eu ţi-am dăruit mătura „Fulger”...

— Ha! făcu Hermione, triumfătoare. Ţi-am zis eu că e de la el!

— Da, dar tot tu ai spus şi că e blestemată, îţi aminteşti, nu? întrebă Ron sarcastic. Au!

Micuţa bufniţă se simţea foarte bine în palma lui şi îl ciupise uşor de deget, pentru a-i arăta - într-un mod cam ciudat, ce-i drept - dragostea ei.

Smecherilă a dus la poştă formularul de comandă pentru mătură. Am folosit numele tău, dar le-am indicat numărul seifului meu: 711. Te rog să primeşti acest cadou pentru ce-a de-a treisprezecea ta aniversare, din partea naşului tău.

Trebuie să-mi cer scuze şi pentru spaima pe care ţi-am provocat-o, desigur, când ai plecat în noaptea aceea de ia rudele tale. Am vrut doar să te mai văd o dată, înainte de a-mi începe marea călătorie spre nord, dar mi-am dat seama că te-am speriat...

Îţi trimit ceva care sunt sigur că îţi va face mult mai plă cută şederea la Hogwarts, anul viitor.

Dacă vreodată o să ai nevoie de mine, trimite-mi vorbă. Bufniţa o să ştie unde să mă găsească.

O să-ţi mai scriu foarte curând.

Cu drag,

Sirius

Curios, Harry se uită în plic. Mai era încă o bucată de pergament. Citi repede ce scria acolo şi se simţi deodată atât de mulţumit şi cald pe dinăuntru, ca şi cum ar fi dat peste cap o sticluţă de Berezero.

Eu, Sirius Black, naşul lui Harry Potter, îi dau voie să meargă în vizită la Hogsmeade, la fiecare sfârşit de săp tămână.

— Asta o să fie suficient pentru Dumbledore! se bucură Harry.

Se uită iar la scrisoarea lui Sirius.

— Staţi aşa! Mai e un post-scriptum!

Sper ca prietenul tău, Ron, să vrea să păstreze această bufniţă, dat fiind faptul că din cauza mea nu mai are şobolan...

Ron era încântat, la fel ca şi micuţa bufniţă.

— Pot s-o păstrez? zise Ron, fericit.

Se uită la bufniţă câteva clipe, apoi, spre marea surprin dere a lui Harry şi Hermione, i-o dădu lui Şmecherilă să o miroasă.

— Vezi? Asta e o bufniţă! îi zise el motanului. Şmecherilă începu să toarcă mulţumit.

— Sigur că vreau s-o păstrez! De când îmi doream o bufniţă! Harry citi şi reciti scrisoarea de zeci de ori, până ce Expresul de Hogwarts ajunse la destinaţie. Când trecură ba riera, încă mai strângea în mână bucata de pergament.

Harry îl văzu imediat pe Unchiul Vernon. Avusese grijă să stea cât mai departe de familia Weasley. Îi privise pe toţi cu suspiciune, iar când doamna Weasley îl îmbrăţişă cu drag pe Harry, bănuielile i se confirmară.

— O să te sun în legătură cu Campionatul Mondial! strigă Ron.

Harry le făcu semn cu mâna prietenilor săi, apoi luă un cărucior pe care îşi puse cufărul enorm, după care se în dreptă spre Unchiul Vernon. Acesta îl salută în maniera lui scârboasă, dintotdeauna.

— Ce e asta? se strâmbă el, arătând spre bucata de perga ment din mâna lui Harry. Dacă e vreo altă învoire pe care vrei să ţi-o semnez, să faci bine să-ţi iei gândul...

— Nu, zise Harry, vesel, e o scrisoare de la naşul meu!

— Naş? pufni Unchiul Vernon. Tu n-ai nici un naş!

— Ba da, zise Harry, radiind de fericire. Cel mai bun pri eten al mamei şi al tatălui meu! E un fost prizonier în închisoarea vrăjitorilor, dar acum a evadat! Ţine însă legă tura cu mine, ca să vadă ce mai fac... dacă sunt fericit...

Şi, zâmbind încântat la vederea figurii îngrozite a Un chiului Vernon, Harry cârmi căruciorul spre ieşirea din gară.

Da, vara aceea se anunţa categoric mult mai bună decât vara trecută...

În Colecţia Harry Potter

Harry Potter şi piatra filozofală

Harry Potter şi camera secretelor

Harry Potter şi prizonierul din Azkaban

Harry Potter şi pocalul de foc

Harry Potter şi ordinul phoenix

Harry Potter şi prinţul semipur

Harry Potter şi talismanele morţii